

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sisters Planet

TATLI CAZIBE

WENDY HIGGINS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SÜRPRİZLERE KUCAK AÇ

Kötü çocuk Kaldan Rowe hayatta istediği her şeye sahiptir; şan, şöhret, yetenek... Ve tatlı güzel kızlar. Ama kızları hastan çıkarıp günaha teşvik etmek onun görevinin bir parçasıdır. Çünkü o, İblis Döklere hizmet etmekle görevli bir Nebîli ve Döklere karşı gelmek, ölmek demektir. Neyse ki Kaldan işini severek ve çok iyi yapar. Ta ki tatlı, cesur ve de iyi kalpli Anna Whitt ile tanışana dek. İblisleri yeryüzünden silmeye kararlı bir Nebî olan Anna, iyi ile kötünün savaşına öncülük ederken Kaldan'ı da hiç tatmadığı duygularla vızleleceği bir başka savaşın içine çekecektir.

Tatlı Şeytan serisinin dördüncü ve son kitabında olayları bu kez gizemli yakışıklı Kaldan Rowe'un gözünden anlatılırken, okurlar onun o soğuk ve kendinden emin görüntüsünün altındaki kırılgan aşığı tanıma fırsatı yakalayacaklar.

₺19.00

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2016

ISIL

GO! Kitap

Tatlı Cazibe
Wendy Higgins

Özgün adı: Sweet Temptation

ISBN: 978-975-999-954-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığı ile HarperCollins Children's Books'tan alınmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GO! Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Bige Turan

Redaksiyon: Burcu Balaban

Son okuma: Arzu Alan

Kapak fotoğrafı: Howard Huang.

Kapak tasarımı: Tom Forget

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan - Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tara Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Çokluz PDF Kitap Arşivi: <https://ranney.org>

TATLI CAZİBE

WENDY HIGGINS

Çeviren: Bige Turan

Ücretsiz PDF Kitap Arsiw - <https://rantey.org>

Eğer Kai'ye içiniz gidiyorsa bu kitap tam size göre.
İki en yakın dostum ve Kaidan'ın orijinal hayranları
Courtney Fetchko ve Kelley Vitollo'ya (Nyrae Dawn'a)
özel sevgilerimle...

AURALAR

RENK	ANLAM	AYIRT EDİCİ ÖZELLİK
Pembe	Aşk	Açık pembeler, tanıdık birine karşı sevgiyi temsil ederken koyu pembe ve parlak pembe tonları tutkulu aşkı gösterir.
Kırmızı	Şehvet	
Sarı	Mutluluk	Açık sarılar tatmin içinde olduğunu gösterirken parlak sarılar sevincin işaretidir.
Turuncu	Heyecan	
Uçuk Yeşil	Minnet	
Koyu Yeşil	Kıskançlık/İmrenme	
Lavanta Rengi	Huzur	
Koyu Mor	Gurur	
Uçuk Mavi	Umut/Rahatlama	
Koyu Mavi	Hüzün/Keder	
Gri/Kahverengi	Negatiflik	Gri tonları, duygunun yoğunluğuna göre değişir. Açık renk, puslu griler mahcubiyet ve sıkıntı gibi hafif negatif hisleri gösterir. Orta gri tonları ya da kahveler daha sert olumsuz hislerdir: Utanç, vicdan azabı, korku ya da kızgınlık gibi. Siyaha yakın koyu gri renkler derin negatif hislerdir: Yoğun öfke ya da depresyon gibi.

YAZARIN NOTU

Elinizde tuttuğunuz kitap, *Tatlı Şeytan* üçlemesine ek olarak yazılmış bir roman, hikâyenin bazı bölümlerinin Kaidan Rowe'un gözünden anlatımı... Ama bağımsız bir roman değil çünkü orijinal kitaplardan mümkün olduğunca çok olayı dâhil etmeye çalıştım.

İlk üç kitabı okuyanları baştan uyarmak zorundayım: Kaidan'ın zihninde olmak, Anna'nın zihninde olmaktan çok farklı. Kaidan'ın düşünceleri daha karanlık, daha ağır ve nasıl söylesem... daha hınzır. Bu arada aklınızdan çıkarmayın: Hikâye başladığında Anna on altısını, Kaidan da on yedisini daha yeni doldurmuştu. Romanın sonundaysa Anna on sekiz, Kaidan on dokuz yaşında; dolayısıyla genç yetişkinden yetişkinliğe geçişleri de hikâyenin doğal akışının bir parçası.

İyi okumalar, şekerler. Kai sizi bekler.

GİRİŞ

“Otur bakalım, oğlum.”

Küçük Kaidan babasının lafını dinleyip Londra'daki evlerinin oturma odasında, devasa deri koltukta uslu uslu yanına oturdu. O kadar gergindi ki midesi düğüm düğümdü. Babası ona nadiren ilgi gösterirdi, o yüzden de onun dikkatli bakışları altında Kaidan kendini sıkıntılı ve çıplak gibi hissediyordu. O da bakışlarının tadını çıkartıp bir an için bu bir iş görüşmesi değilmiş gibi yaptı, babasının suratındaki hain bir sırıtış değil şefkatli bir tebessüm olduğunu hayal etti. Kendini yatıştırmak için bacağına vurarak ritim tutmak istedi ama babası elinin ayağının oynamasından hiç hoşlanmadığı için kıpırdamadan durdu.

Pharzuph, küçük oğlunu tepeden tırnağa süzdü. Kaiden'nın saçları okuldaki diğer çocuklarınkinden daha uzundu, uçlarıda kıvrır kıvrırdı. Arkadaşlarıyla aynı beyaz tişörtü ve lacivert pantolonu giyse de müzik yetenekleri ve hâli tavrıyla aralarından sivrilmeyi başarıyordu. Bezgin

bezgin konuşup yaylana yaylana yürümesi, yanında oturan yakışıklı adam tarafından planlanıp çalıştırılmıştı.

“Artık on bir yaşındasın. Eğitimine başlamamızın zamanı geldi.”

Kaidan başını salladı. Bu günün yaklaştığının farkındaydı zaten. Geçen sene ikiz arkadaşları, Marna ve Ginger’ın eğitimleriyle yüzleşmelerini seyretmişti. Ginger’ı esir alan öfkeden ve Marna’yı saran kederden gözü korkmuştu. Arkadaşlarında, çocuklara özgü vurdumduymazlıktan eser kalmamıştı. Bakışları bile değişmişti: Artık kurnaz ve uyanıklardı.

“Bildiğin üzere sen Şehvet’in oğlusun.”

“Evet baba.” Ona bir süredir babasını çalışırken izlettiriyorlardı zaten. Hiçbir şey anlamasa da, bir süredir, seyretmesi ve göz atması için eline dergiler ve filmler tutuşturuyorlardı.

“Şimdi bana Dükler ve Nefiller olarak ilgi alanımıza giren günahları say.”

Kaidan saçını gözünden çekerek titrek bir sesle, yedi ölümcül günahı sıraladı. “Şehvet, açgözlülük, tembellik, oburluk, cinayet, kibir, öfke ve kıskançlık. Diğer teşvik ettiğimiz günahlarsa nefret, madde kullanımı, yalancılık, hırsızlık ve zina.” Ellerini kucağına koydu.

“Öyle oturma,” diye çıkıştı babası. “Çok efendi duruyorsun. Kollarını koltuğun kenarlarına koy, buranın sahibi senmişsin gibi otur.”

Kaidan ellerini hemen koltuğun kenarlarına yerleştirdi.

“Sence neden bu günahlara ‘ölümcül’ deniyor? Bariz olan ‘cinayet’ dışında yani.”

Kaidan güçlkle yutkundu. Nasıl cevap vereceğini bilmiyor ve kafasına şaplak yemekten korkuyordu, tıpkı en sevdiği dadısı işten atılınca babasının onu ağlarken yakaladığı zaman yaptığı gibi.

Pharzuph öne doğru eğilip ellerini dizlerine koydu ve parmaklarını birbirine kenetledi. “İyi dinle, Kaidan. Çünkü sana vereceğim en önemli ders bu. Bizim amacımız, bütün iblislerin ve Nefillerin amacı bu. Saydığın günahlara ölümcül deniyor çünkü bir insanın ruhunu yavaş yavaş öldürüyorlar.” Konuşmasına devam ederken mavi gözleri müthiş bir şevkle parladı. “Öylesine seks yapmak ya da bir dükkândan ufak bir şey aşımak, zamanla saplantıya dönüşebilir. İnsanlar hep daha fazlasına ihtiyaç duyar. Aptallar, Kaidan. Hiçbir şeyle yetinmezler. Daha çok heyecan, daha çok ilgi isterler. Bencil yaratıklardır. Asla doymazlar. Bizim işimiz de onları, kendilerini yıkıma götürecek olan bu yola sevk etmek. Anladın mı?”

Kaidan başıyla onayladı. İnsanlara karşı kin ve nefret, içine işlemiştı.

“Onlar Yaratıcı tarafından bu dünya üzerinde özgür hayatlar sürmeleri için seçilmişler, öte yandan benim gibi melekler sırf azıcık fazlasını istedik diye kovulmuşuz.” Babasının gözleri kırmızı kırmızı parladı. “Yaratıcı, nimetlerinin havasını atmak için *onları*, o nankör ırkı seçti. Bizse cehennemde çürümeye mahkûm edildik. Ama biz de O’nu

cezalandırmanın bir yolunu bulduk...” Pharzuph hain hain gülümsedi. “Her gün, o sevgili fanilerini O’ndan uzaklaştırıyoruz. Onların, vücutlarına ve dürtülerine, istek ve arzularına odaklanmalarını sağlıyoruz. Onlara elle tutulur bir şey sunuyoruz ama sadece bir saniyeliğine. Çünkü günahlar gelip geçici tatminlerdir.”

Kaidan insanların bu kadar çabuk kandırılabilmesine şaşırarak başını salladı. Ne kadar kördüler. “O kadar aptalsalar başlarına gelecekleri hak ediyorlar demektir,” deyince babası gururla güldü.

“Aynen öyle, oğlum. Çektikleri acının her zerresini hak ediyorlar. Yaratıcı onlara dikkatli olmalarını söylüyor, yüzlerinin önünde azıcık keyif sallandırıp sahip olamazsınız diyor. Fakat biz, insanlara istediklerini almalarını söylemek için buradayız. Başlarına gelenlere ağlayıp sızlandıkları, surat asıp kaderlerine küstüklerinde de hâllerine katıla katıla güleriz. Çünkü Yaratıcı acı çeker.”

“Neden?” diye sordu Kaidan. “Madem insanlar bu kadar kötü, Yaratıcı neden üzülüyor?”

Pharzuph alaycı bir bakışla gözlerini kıstı. “Çünkü onları seviyor. Çünkü onlara özgür irade vadetmiş. O yüzden de salakça seçimlerine müdahale etmiyor. Çok acınası bir durum yani,” dedi kıkır kıkır gülererek. “Kendini köşeye kısırmış durumda ve kulları, bizim yardımımızla, kendilerini mahvederken elinden oturup izlemekten başka bir şey gelmiyor. Ayrıca sakın unutma. Yaratıcı onları ne kadar seviyorsa, bizlerden de o kadar nefret ediyor. Sakın. Unutma.

O'nun o değersiz insanları, cennet katına yükselme şansıyla dünyaya geliyor. *Sen* ise o şansla doğmadın.”

Kaidan titrememek için kollarını koltuğun kenarlarına sertçe bastırdı. Babasının cehennemden –asla mutlu olamayacağı o kasvetli mekândan– yani öldüğü zaman mutlaka gideceği yerden bahsetmesinden nefret ediyordu.

Evin kapısı tıklatılınca Pharzuph güldü. “Şimdi işimizin nedenini anlıyorsun. Sıra geldi nasilini öğrenmeye. Yardımcılarımız geldi. Hazır mısın, Kaidan?”

Genç Nefil konuşamadı. Sadece başını salladı. Geçen bir seneyi kendini zihinsel olarak buna hazırlamakla geçirmişti ve babasını gururlandırmak istiyordu.

“Pekâlâ,” dedi babası. “İşini seveceksin, oğlum. Bence en güzel iş bizimki.” Öne eğilip Kaidan’a sıırttı. “Sende üstün bir Nefil olmak için her tür özellik mevcut. Etkili bir güç olacaksın. Seni arzulayan insanlar önünde diz çökecek ve ömürlerinin sonuna kadar sana bir kez daha dokunmak isteyip hep senin gibi bir erkeği arayacaklar. Ama sadece bir Kaidan Rowe var ve sen buhar olup uçacaksın. Hayalet gibi olacaksın. Seni avuçlarında tutamayacaklar çünkü onların dünyasında senden bir tane daha yok.”

Babasının sözleri karşısında Kaidan'm kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Ardından koridordan oturma odasına –ona doğru– yürüyen birkaç kişinin ayak sesini duydu. Koltuğun kenarına iyice yapıştı ve anlaşılmaz şarkı sözleri gibi içinde patlayan korku ve heyecanı gizlemek için bezgin bir ifadeye büründü. Artık diğer çocuklardan ayrılmanın zamanı

gelmişti. Kaidan'ın hayatında vicdan azabına ya da insani ahlak değerlerine yer yoktu. O bunun için doğmuştu. Boğazındaki nahoş hisse rağmen görevine kucak açıp babasının onayını kazanmaya kararlıydı.

Pharzuph arkasına yaslandı, tek ayağını dizine koyup gözlerini Kaidan'a dikti. Oturma odasının kapısı tıklatılınca da pis pis sırıttı. "İşte oğlum, eğlence başlıyor."

BİRİNCİ KISIM

Tath Şeytan

Yak Beni, Kaidan Rowe

Seni görebiliyorum, görüyorum, görüyorum, beni arıyorsun.

Beni duyabiliyorsun, hissediyorsun ve kafayı yemek üzeresin.

Açlığımı, susuzluğumu azdırıyorum; ama uzak duramıyorsun.

Gözlerin bedenimde çünkü aynen benim gibi sen de istiyorsun.

*Beynin ve ruhun çığlık çığlığa,
Bağırıyor tehlikeden KAÇ diye.
Farkındasın sen de bir terslik var
Ama sen bir arısın, ben de nektar.
Beynin ve ruhun çığlık çığlığa,
Uyarıyor, "Yakacak bizi,"
Ama bedenini yalvarıyor ben diye
İçimdeki boşluğu doldur diye...*

NAKARAT:

*O gözler beni itsin istiyorum,
Ve o eller beni çeksin,
O kalçaların beni yakması lazım,
Bebeğim, kır beni, parçala beni.
Yarın canın yanacak,*

*Sayanora vedasını duyacak,
Ama şimdilik, ah şimdilik yavrum, yak beni.
Parçala beni.*

*Tüm işaretlere gözünü kapadın
Beynine ve kalbine uzak kaldın
Şimdi bedenin tükendi,
Yavrum, kırıldı, parçalandı.
Güzel hayatın tadına baktın,
Yüksek uçuşun tadını tuzunu aldın.*

*Artık dilinin ucunda, hasretsin
Yavrum, açsın, hasretsin.
Sen ve ben, sonumuz belliydi.
Şimdi git bir köşede yaralarını sar.
Ve ben giderim bebeğim, çeker giderim.
Tan yerinin kanadına binerim.*

NAKARAT

BİRİNCİ BÖLÜM

ÖNCE

Konserimiz bittikten sonra partiye adımını atan son grup üyesi bendim. Bakışları görmeden önce gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Auralar, turuncu ve kırmızı renkte heyecanlı heyecanlı patlıyordu. “*Aman Tanrım, Kaidan Rowe geldi!*” fısıltıları bangır bangır çalan müziğin arasından kulağıma çalındı. Koruyucu melekler, bekçilik ettikleri insanların üstünde havada duruyor, beni görünce dikkat kesiliyorlardı.

Solistimiz Michael’ın arkasından salına salına içeri girdim. Michael kollarını, “*İşte benim halkım!*” dercesine havaya kaldırıp görkemli bir giriş yaptı. Herkes tezahürat etti. Arsız piçin teki olması kimsenin umurunda değildi.

Mart ayında, Amerika’ya geleli hemen hemen bir yıl olacaktı. Benim için Londra’dan pek farkı yoktu. Hayatım

hâlâ bir çeşit davul, seks ve yeme içme döngüsü içinde ge-
çiyordu. Bu lanet dünyada yaşamaya değer başka bir şey
yoktu zaten.

Parmaklarımı siyah kotumun cebine sokmuştum. Saçım
gözümün üstüne düşse de kahverengi tutamların arasından
etrafı seçebiliyordum. Salonu hızlıca tarayınca konserde
gördüğüm üç kızın ateş kırmızısı auralarla bana baktıklarını
fark ettim. Yarım dakika içinde auralarından, beden dille-
rinden ve Nefil duyularım sayesinde net bir şekilde dinleye-
bildiğim fısıldaşmalardan ihtiyacım olan her şeyi öğrendim.

“Ben her şeye varım...”

“Muhteşemmiş diye duydum...”

“... Muhtemelen hıyarın tekidir. Ama acayip çekici...”

Sonuncusu diğerlerinden daha masum olduğu için onu
seçtim. Tatlı bir esmer. Ona bir baş selamı verdim. Uzun
uzun bakıp kızarınca bakışlarımı kaçırdım. Sonra dönüp bir
içki almak için arkadaşlarımın peşinden mutfağa girdim.

İlk tohum ekilmişti. Kız peşimden gelecekti.

Mutfakta kısa, sarı saçları olan bir kız, çocuğun birinin
söylediği bir şeye gülüyordu. Çocuk, komedyen tipli, efendi
biriydi; battal boy bir tişört giymişti. Ben içeri girer girmez,
kızın ilgisi bana kaydı ve o mutlu sarı aurası şaşkınlık için-
de griye, hemen ardından turuncu bir heyecana ve kırmı-
zıya dönüştü. Çocuk tekrar kızın dikkatini çekmeye çalıştı
ama nafile, onu saf dışı bırakmıştım. Zavalılık. Kendini
bu kadar paralamak zorunda kalanların hâline acıyordum.
Keşke onlar da şöyle seksi davransalardı.

Sabahtan akşama kadar seks düşünmüyormuş gibi yapan bütün erkekler yalancıdır. Ya da bir şekilde azizlik mertebesine ulaşmaya çalışıyorlardır ki bu da çok salakça.

Bana güvenin.

Sarışın kız içkisini almak için arkasını dönüp bana göz süzerken ilk bakışta iyi görünen çocuk, aynen yapması gerektiği gibi, arkadan kızın poposunu kesince aurası kıpkırmızı oldu. Kız tekrar ona doğru döndüğünde de yüzüne şapşal bir tebessüm yerleştirdi.

Bu numaraları çok iyi bilirdim. Bırak bu kibar, utangaç ayaklarını. Bunları kimse yemez. Gerçi ben de arada bazılarını kazanmak için zeki, iyi çocuk rolü yapmak zorunda kalıyordum. Rahatlamalarını sağlamak için her role girmeye hazırdım. Rahatlık, çıplaklığa açılan kapıydı. Ve çıplaklık da *benim* rahat hissettiğim alandı. Aradığım şeydi.

Koluma yumuşak bir şey değince kafamı çevirip baktım ve içerideki esmerin, kalabalığın arasından içki tezgâhına doğru giderken bana kasten sürtündüğünü gördüm. Göz göze gelince ona gülümsedim. Saçını kulağının arkasına atıp önce önüne, sonra bana baktı.

“Affedersin,” dedi. “Ben sadece...” Diğer taraftaki içkileri işaret etti.

“Sana ne getireyim?” diye sordum.

Kız bir an bakakaldı, sanki sesim ve aksanım onu şaşırtmıştı. Göğsü, üst karın kaslarına değiyordu. Kalabalığın ıtırmesiyle iyice birbirimize yapıştık. Kızın etrafını kırma-
23

bir bulut kaplarken duyularımı açıp feromonlarınm şeftaliye benzeyen kokusunu aldım.

Tamamdı. Bu iş olmuştu. Kızla takılmaya hazırdım. Neyse ki bir sonraki bölümde ustaydım. Birisini yatağa atmak bir sanattı. Bir danstı. Kızın hareketlerini yanlış yorumlamamak hayati derecede önemliydi.

Hiç sormadan elindeki bardağı alıp ona yeni bir içki hazırlamaya koyuldum. Birkaç saniye sonra da ona buzları cınlayan dolu bir kadeh verdim.

“Rom kola seviyorsundur umarım.” Sevdiğini zaten biliyordum çünkü doğaüstü duyularım sayesinde içkisinin kalıntılarından kokusunu almıştım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ben de rom kola içiyordum zaten!” Bay Doğru olduğumu kanıtlayan işareti almış gibi ağzı kulaklarına vardı.

“Süper. Adın ne bakalım?”

“Brittany. Sen de Kayden’sin, değil mi?”

Gülümsedim. Kimse adımla doğru düzgün söyleyemiyordu. Alışmıştım artık. “Yaklaştın, canım. Adım Kaidan.”

“Ah pardon.” Adımı doğru şekilde söylemeye çalıştı, *Ky-den*.

“Çok tatlı söylüyorsun.” Dirseğinden tutup onu nazikçe kalabalık mutfaktan dışarı çıkardım. “Konseri izledin mi?” İzlemişti. Görmüştüm.

“Evet. Ayınanmıyorum, *çok* iyiydi. Müthişsiniz.”

“Ah, sağ ol. Arka tarafa gidelim mi? Burada seni duymıyorum.” Arka kapıyı açmıştım zaten. Kız güle oynaya

dışarı çıktı. Beline dokunup, onu, dışarıda sigara içenlerden uzağa götürdüğüm zaman aurası tavan yaptı. Tahta bir salıncak bulup oturduk. Dışarısi karanlıktı ve verandada loş bir ışık yanıyordu.

Yavaş yavaş ileri geri sallandık. Kızın aurası biraz gergindi. Onu rahatlatmam lazımdı.

“Okuyor musun?” diye sordum, gerçi umurumda değildi.

“Evet. Georgia Tech’te birinci sınıftayım. Sen?”

Kafamı iki yana salladım. “Ben üniversite almayayım.” Aslında lise son sınıfta olmalıydım ama kızın bilmesine gerek yoktu.

“Kabalık gibi olmasın ama sandığımdan daha tatlı biriyymişsin,” dedi. “Çoğu yakışıklı erkekler şey olur...”

“Yavşak mı?” diye tamamladım.

Kız kafasını sallayıp içkisini yudumladı. Aurası gergin griye döndü. “Senin... ıı... Kız arkadaşın var mı?” diye sordu
Tam isabet.

“Hayır,” dedim üzgün üzgün. “Ben ilişki insanı değilim.”

Kızı hiç mutlu etmemesi gereken bir yorumdu ama mutlu etmişti. Gülümserken dudağını ısırışından anladım. Aurası heyecanla doldu. “Bence herkes ilişki insanıdır. Sadece doğru insanı bulman lazım.”

Kendini kandıran romantikleri sevmeyip de ne yapacaktım?

“Ben hiçbir zaman düzenli bir ilişkiye girmeyeceğim. Brittany.” Gerçektir ama sanki kaderin talihsiz bir cilvesiymiş gibi söylemişim.

“Orası hiç belli olmaz,” diye fısıldadı, bana sokulup.

Beni yerleşik düzene geçiren kız olmak istiyordu. Hepsi öyledir. Ona dürüst davranmıştım, hepsine davrandığım gibi. O kendini kandırmak istiyorsa ben ne yapabilirdim?

Başımı çevirip Brittany’nin gözlerinin içinde yıldızların yansımaları seyrettim.

“Hayattan ne bekliyorsun, Kaidan?” diye sordu.

Hayatta kalmayı.

Elindeki içkiyi alıp yere koydum. “Tam şu anda tek istediğim, Brittany, sensin.”

Bugün doğum günümdü. Doğum günümü joker olarak kullanacaktım ama gerek kalmadı. Kız jöle gibi erimişti. Aurası girdap gibi dönüyordu. Elimi beline dolayıp onu kendime çektim. Tepesinde deliye dönen koruyucu meleği-ne hiç aldırmadım. Kız nefes nefese inleyince onu öptüm. Dokunuşumla eriyip ağzımın içine aktı. Olaylar beklediğimden de hızlı ilerliyordu. Ben başlatırım sanıyordum ama kızın elleri rahat durmuyordu. Koruyucu meleğinin, *Kaç, kaç, uzaklaş* diye fısıldadığını duymazdan geldiği belliydi. Çoğu insan meleğiyle uyum hâlinde değildir ve bu da benim işime gelir. Kızın elleri her yerimdeydi.

“Tanrım, Brittany, sana ihtiyacım var.”

Derin bir nefes aldı. “Nereye gidebiliriz?”

Hah şöyle.

Eve doğru bakıp işitme duyumu üst kattaki yatak odalarına çevirdim. Hepsi doluydu. Hadi be. Derken yemek odasındaki bir konuşma kulağıma çalındı...

TATLI CAZİBE

“Onu bulamıyorum. Derek, davulcuyla gittiğini görmüş. O çocuktan hayır gelmez, dedi.”

“Ah, şahane. Bir bu eksikti. Nihayet o hiyardan ayrıldı derken şimdi de Bay Tek-Gecelik-İlişki üzecek onu.”

Muhteşem. Namus bekçisi arkadaş ekibi. Küçük Brittany’lerini de çok iyi tanıyorlardı. Her an yanımıza gelebilirlerdi.

“Pek uygun değil biliyorum ama istersen arabama gidebiliriz.”

Brittany başıyla onayladı. Elini tuttum ve birlikte evin yan tarafına doğru yürüdük. SUV’mi diğer arabalardan uzağa park etmiştim. Ne zaman baş başa kalmaya ihtiyaç duyulacağı belli olmazdı.

Düğmeye basıp kapıların kilidini açtım, Brittany’yi geniş arka koltuğa bindirip arkasından içeri girdim. Anında kaldığımız yerden devam etmeye başladık. Çok geçmeden ikimiz de en rahat ettiğimiz şekilde çırılçıplaktık. Brittany birden tereddüt etti.

Çoğu erkek işte tam burada her şeyi batırırdı. Çoğu kız, kör olasıca meleklerinin fısıltılarının bir an etkisini gösterip, benimle daha yeni tanıştıkları ve yatmanın çok iyi bir fikir olmadığı gerçeğiyle yüzleşince, kısa bir tereddüt yaşardı.

“Şimdiye kadar sadece bir kişiyle birlikte oldum.” dedi bana kesik kesik nefes alarak. “Uzun zamandır birlikteydik. Ben çoğunlukla... anlarsın ya... pek yaptığım bir şey değil.”

Çoğu erkek ısrar eder, baskı yapar, suçluluk duyardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama ben ustalığımı konuştururdum. İtiraf ettiği şeye saygı duyuyormuş gibi başımı salladım.

“Yapmak zorunda değiliz, Brittany,” diyerek burnumu yüzüne sürttüm, güçlü kalçalarımı ve nasıl güzel hareket ettirebildiğimi görmesini sağladım. “Durabiliriz.” Geri çekilmeye başladım.

“Hayır!” Kız panikleyip beni sıkıca kavradı. “Durma. Sadece... bilmeni istedim işte.”

“Anlıyorum,” diye fısıldadım dudaklarının üstüne. “Sen iyi bir kızsın.”

Brittany canlanan bir tutkuyla öptü beni; sanki ruhunun derinliklerini görmüş, onu bu dünyadaki herkesten daha iyi anlamıştım.

İşime devam ettim ve hakkını da verdim. Ertesi gün arkadaşlarına anlatacak bir sürü malzeme sundum ona. Gerçi onu asla aramayacağımı, konserime geldiğinde onu tanımayacağımı anlayınca peşinden bir kamyon dolusu gözyaşı gelecekti ama neyse. Çünkü o “aradığım kız” değildi. Onu uyarmaya çalışmıştım.

Kaidan Rowe için “aradığım kız” diye birisi yoktu.

Önemli olan şu andı. Dürtüleri doyurmaktı. Önemli olan tek şey hayatta kalmaktı.

Eve döndüğümde garaj yolunda bir limuzin görünce şaşırdım. Babamın iş gereği New York’ta kalacağını sanıyordum. Pristine Yayıncılık’m genel yayın yönetmeni olmak

mankenlerle, oyuncularla, porno endüstrisinin zengin ve ünlü destekçileriyle mütemadiyen partilemek demektir. Babam neden New York dururken Atlanta'da yaşamayı seçti diye kendi kendime bir milyonuncu kez sordum. Cevabı hatırlayınca canım sıkıldı.

Madam Marissa.

İşitme duyumu evin içine sokunca kadının mide bulandırıcı, aylak gülüşünü duydum. Arabamı ters çevirip dönmek istedim ama babamın artık beni duyduğunu biliyordum. Her zaman dinlerdi. Bana her an her yerde gözümü kulağımı dört açmamı o öğretmişti. Bana bildiğim her şeyi öğreten de oydu.

Şehvet Dükü. İblisler arasında Pharzuph adıyla tanınıyordu. İnsanlar arasında Richard Rowe. Ve gelmiş geçmiş en hayırsız insan sürüğünün –Güney eyaletlerindeki en büyük seks trafiğinin elebaşısının– yanında yuva kurmayı tercih etmişti. İkisinin ilişkisi çok eskiye dayanıyordu, İngiltere’de tanışmışlardı. Hatta on bir yaşına bastığımda babam cinsel eğitimime yardımcı olmaları için onu ve yaşça büyük birkaç kızını eve getirmişti.

Hayatımda hiç kimseden Marissa’dan nefret ettiğim kadar nefret etmemişimdir.

Dişlerimi sıkıp sallana sallana arabadan indim ve kocaman kapılardan içeri girdim.

Doğruca bodrum katındaki odama gitmek istedim ama “misafirimizden” kaçarsam enseme tokadı yerdim. Dolayısıyla yüzüme kibar bir ifade yerleştirip kapalı havuzun

yanındaki, ısıtılmış cam odaya girdim. Cangıl gibi yemyeşil bitkilerle dolu olan oda, klorin ve tropikal çiçek kokuyordu.

Bir sürü şezlong vardı ama Marissa babamın kucağında oturuyordu. Koruyucu meleği tam yanında, biraz bitkin ama kararlı duruyordu. Bu ruhun hâline acıdım, özellikle de devasa bir tatarcık gibi etrafında dolanan meymenetsiz, fısıldayan iblisi gördüğüm için.

Marissa'nın siyah saçları kalçasına kadar iniyordu ve koca göğüsleri boyundan bağlamalı elbisesinden dışarı fışkırmak üzereydi. Bu manzara bende en ufak bir etki uyandırmamıştı. Kan kırmızısı dudakları, korkunç derecede uzun tırnaklarıyla aynı tondaydı. Beni görünce ağzı bir karış açık kaldı.

“Şuna bak, Ritchie... Her gördüğümde biraz daha sana benzemiş oluyor.”

Babam başını salladı, beni tepeden tırnağa şöyle bir süzüp burnunu kaşdı. Muhtemelen etrafımdaki havayı kokluyor, o gece işimi yapıp yapmadığımı kontrol ediyordu. Babamın koku alma duyusu müthişti.

Ben de kafa salladım. “Baba. Marissa. Umarım iyisinizdir.”

“Saat daha gecenin ikisi,” dedi babam. “Erkencisin. Kaç tane hakladın?”

Kahretsin. “Bir,” diye itiraf ettim. Burada olacaklarını bilsem eve dönmezdim zaten.

“Pek doğum günü kutlaması gibi olmamış,” dedi Marissa. Tabii ki “özel” günümü hatırlıyordu.

Babam bir ona bir bana baktı. “Otuz bir mart oldu mu yahu?”

TATLI CAZİBE

Marissa kahkahayı patlatıp babamın omzuna bir tane vurdu, sonra da bana baktı. “On yedi sana yakışmış. Büyüdükçe daha iyi olacaksın.”

Yorumunu duymazdan gelmeyi seçtim. “Bu gece konserimiz olduğu için çocuklar dün gece benim şerefime parti verdi,” diye uydurdum.

Marissa ayağa kalkıp yüksek topuklularıyla kırıta kırıta bana doğru yürüdü. Otuzlu yaşlarının sonundaydı. Porselen kadar beyazdı. Güneşten uzak durmak cildine yaramıştı. Bu kadar kötü kalpli olmasa onu seksi bulabilirdim aslında.

Dibime kadar girip dudaklarını büzdü. Ne istediğini anladım. Öpüşmek istiyordu. Hiçbir zaman isteyerek öpmezdim onu. Eğilip yanağına çabucak bir öpücük kondurdum fakat sarmaşık pençeleriyle ensemden yakaladı ve tatmin dolu bir sesle ağzıma yapıştı. Dilini ağzıma sokmadı çok şükür ama alt dudağımı dudaklarının arasına alıp emdi. Rujunun her tarafıma bulaştığından emindim.

Babam bu saçma sapan manzaraya güldü, sanki Marissa ağzımın ırzına geçmiyor da bir teyze gibi yanaklarımı sıkıyordu.

“Madam sana bir iş getirmiş, oğlum,” dedi babam yayıldığı yerden.

Bunu duyan Marissa dudağımı serbest bırakıp çantasına yürüdü. Fırsattan istifade elimin tersiyle dudağımı sildim ve tiksintimi saklamak için yüz ifademi değiştirdim.

“İki ay sonra Macaristan’dan yeğenim geliyor.” Marissa çantasından bir fotoğraf çıkardı ve kollarını göğsünde bir-

leştirip çaresiz durumdaki ailesinden ya çalınmış ya da satın alınmış bir kızın akıbetini anlatmaya koyuldu. “Değerli bir müşteri bir bakire istedi, o yüzden kız masum kalmalı.”

Bana resmi uzatmasıyla birkaç kez gözlerimi kırıştırdım, topuklarımın üstünde ileri geri sallandım. Bu kız taş çatlasın on bir yaşındaydı. Daha vücudu gelişmeye, serpilmeye başlamamıştı bile. Tel tel sarı saçları ve ceylan gözleriyle, çok narin ve kırılgan görünüyordu. Babam umutla beni izlerken Marissa tırnaklarını birbirine sürtüp kâbuslarıma kadar giren o tanıdık sesi çıkardı.

Hayatımda ilk kez mide bulantım, korkumun önüne geçti. “O daha *çocuk*,” deyiverdim hiç düşünmeden.

Babam doğrulup oturdu, söylediğim şey yüzünden kaşlarını çatı.

Marissa fotoğrafı elimden kaptı ama keyfi yerindeydi. “Yaşı geldi.”

Babam ayağa kalkıp bana doğru yürüdü, resmi eline aldı. “*O kadar* da küçük değil. Ayrıca yaşı seni ilgilendirmez.” Ses tonundaki ikazı duydum, buz kıymıkları gibiydi. Beni bir saniyede öldürürdü. Bundan hiç şüphem yoktu.

“Sana onunla yat demiyoruz,” diye mırıldandı Marissa. “Sadece yeni sahibi ona dokunduğunda ödü kopsun istemiyoruz. Bazı alıcılar bundan hoşlanır ama bu seferki istemiyor.”

Iyh! O kıza hayatta elimi süremezdim.

Benim yaşımdaki ya da benden büyük kızlarla her şeye vardım. Ama bu, iğrenç bir şeydi. Babam her türlü şehvetle ilgilenirdi, bulunabilecek en hastalıklı arzusun peşinden gi-

TATLI CAZİBE

derdi ama ben yapamazdım, *yapmayacaktım*, bir çocuktan hoşlanmak için kendimi zorlamayacaktım.

“Anlaşılan senin oğlan sandığından da yumuşakmış,” diye mırıldandı Marissa.

“Kız gelince düzelir, tatlım,” dedi babam, beni süzerek. “Gereğini yapar.”

Hadi ya. Yapar mıydım? Küçük kızın yüzünü düşününce mideme kramp girdi.

Hayır. Yapmazdım. İyi değildi bu. Babamı mutlu etmek için şu hayatta bir sürü çizgiyi aşmış, değerimi kanıtlamıştım ama bu bambaşkaydı.

Belki de fotoğraf eskiydi. Bu umutla yaşamak zorundaydım çünkü şeytani davaya katkıda bulunmadığımı takdirde beni bekleyen sonuçlarla yüzleşmeyi hiç istemiyordum.

“Evet.” Şeytan kadın tırnaklarını kolumdan aşağı indirdi. “Her zaman gereğini yapar o.”

İKİNCİ BÖLÜM

GARİP KIZ

Kulübe vardığımda sinirim hâlâ tepemdeydi. Akşam evden çıkmadan önce babam bana mayıs ayı olduğunu, çocuğun yakında geleceğini hatırlatırken suratı gergindi. On yediyi doldurduğumdan ve küçük kız konusunda ona kafa tuttuğumdan bu yana bana baskı yapıyordu. Beni sınıyordu. Ne yapsam ona yetmiyordu.

Kuliste dikiliyorduk. Raj havaya diktiği saçlarına biraz daha jöle sürüyor, aynaya bakarak saçının tepesini mıncıklıyordu. Az önce ot içtiği için gözleri kan çanağıydı. “Senin neyin var?” diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp başka tarafa baktım. Ona babamın iblis olduğunu, benden iğrenç şeyler yapmamı beklediğini anlatamazdım. Hiçbir insan ne olduğumu bilmiyordu.

Sahneye çıktığımızda hâlâ o esir alınmış kızın görün-

tüsünü kafamdan silmeye çalışıyordum. Onu ya da şu ana dek onun gibi incittiğim nicelerini düşünmek bana fayda getirmezdi.

Hissetme.

Düşünme.

Gerçekliğini kabul etme. Sadece her zamanki gibi rutine bağla.

Tabureme oturup bagetleri şöyle bir döndürdüm; parmaklarımın arasındaki serin, pürüzsüz ahşabın tadını çıkardım. Derin bir nefes aldım. Tek bildiğim şekilde kafa dağıtma zamanıydı. Davulun arkasında oturduğum zaman kendim oluyordum. Gerçek ben. Seks yaparken bile kendimi tamamen rahat bırakamıyordum, aşırı bilinçliydim. Tek kaçışım müzikti.

Kafamı kaldırıp hıncahınç dolu mekâna baktım. Kızlar sahnenin önünde hoplayıp zıplıyor, avaz avaz bağırıyordu. Hepsi açık saçık giyinmişti.

Bunu yapabilirdim.

Davullara okşarcasma vurarak gitgide hızlandım, ısınmak için birkaç ritim attırdım. Odadaki enerji anında değişti, yükseldi. Konuşmalar kesildi, kafalar sahneye çevrildi, daha sonra sesler öncekinden de fazla artarak tekrar başladı. Sıkı bir ritim bir salondaki bütün atmosferi değiştirebilirdi. Michael da değişimi hissedip bana sırtıttı ve mikrofonla kabloyu kontrol etti. Gözler üstümdeydi, kanım ısınıyordu. Evet, iyi bir ritim çalmak seksiydi. İnsanları sallanmaya, kalçalarını çalkalamaya teşvik ediyordu.

TATLI CAZİBE

Yumuşakmış. Hadi oradan!

Kahretsin. Bunu kafamdan atmam lazımdı.

Michael elektrogitarının kayışını bir omzuna takıp gevşekçe astı. Birkaç nota çalıp basgitaradaki Raj ile göz göze geldi ve ikisi de senkronize olduklarından memnun hâlde kafa salladılar.

Hepimiz hazır olunca Michael, DJ'e işaret verdi ve DJ içeridekilerden Lascivious'a bir alkış istedi. Dinleyiciler de alkışladı. Hem de coşkuyla.

Michael bu karşılamaıyla beraber mikrofona sarılırken ben bilerek kalabalığa bakmadım. Odaklanmam gerekiyordu. Etraftaki hatunlar ve vücut kıvrımları dikkatimi dağıtmamalıydı.

Michael kafasını sallayarak bana başlama işareti verdi. Ben de bagetleri başımın üstüne kaldırıp saymaya başladım.

“Bir, iki, üç, dört.” *Bam.*

İlk şarkının enerjisi yüksekti, birden abanınca kaslarım yandı. Hayatımdaki tüm pislikler yok oldu, geriye yalnızca ritim kaldı. Ruhtan ruha titreşen, bedenlere hayat veren ritimler yayıldı salona. Herkes hücrelerine kadar hareketlendi. Yanıyorduk.

Herhâlde sevinç de bunun gibi bir şeydi. Kendini koy-vermek gibi...

İlk şarkı bittiğinde alnım boncuk boncuk terlemeye başlamıştı. Saçımı yana itip daha yavaş başlayan ikinci şarkıya hazırlandım.

Herkes sessizleşince sıcacık bir zille sessiz bir ritmin

yavaş temposuna girdim. Michael ne zaman bu şarkıyı söylese, mikrofonla âdeta sevişirdi. Derken gerçek eğlence başladı. Dramatik bir esin arkasından davullar girdi. Şarkı sözleri avaz avazdı ve çatının kirişlerini koparacak kuvvette, yüksek desibelli bir nakarat yükseldi.

Burası The Zone'du. Gerçekten nefes alabildiğim mekândı.

Vücudum kendinden geçti. Her bir vuruş tam yerindeydi. Derken ziller çınladı. Bagetleri kafamın tepesinde havalı havalı döndürüp koltuk altına soktum.

Vay anasını, ne heyecandı ama. Çok iyi hissediyordum. Odaklanmışım. Ta ki aptal saçım gözüme girene kadar. Gözümü kırıştırmak işe yaramayınca elimle çabucak kenara doğru ittim. Sıradaki şarkıdan önce Michael hayranlarımıza bir şeyler zırvalayıp onları gaza getirirken birazcık vaktimiz vardı.

Önde duran iki kız bana seslendi. Tabiat Ana ikisine de mükemmel göğüsler bahşetmişti ve onlar da buna karşılık, minik tişörtler giyerek nimetlerini bize sunuyorlardı. Bu nezaketleri bir gülüşü hak etmişti. Belki sonra sahne arkasına gelirlerdi. Hayalini kurup taburede kımıldandım.

Ahhh. *Odaklan.*

Üçüncü şarkı başladı. Raj bas notalarıyla melodiyi verdi, arkasından ben güçlü vuruşlarla girdim ve ayrıntılı dizilişi takip ederek kendimden geçtim. Şarkı sona erince çınlayan zilleri elimle susturdum. Başımı yana atıp gözüme giren saçları ittim ve yerden su şişemi aldım.

Kalabalığı şöyle bir taradım, bu arada da muhteşem göğüs dekoltelerini kesmemeye, beni her yerde takip edip başıma üşüşen kızlarla göz göze gelmemeye çalıştım. Fakat dimdik suratıma bakan, temiz yüzlü bir sarışını görünce bakışlarım aniden durdu. Upuzun, kabarık saçları ve hoş, kırmızı aurasıyla bir içim suydum. Ama bir saniye sonra dikkatimi çeken kısım, tüylerimi diken diken etti.

Kahrolası... göğsündeki bir *nişan* mıydı? Gövdesinin tam ortasından çıkıp ışık saçan, küçük, yuvarlak, doğaüstü ışık patlamasına şaşkın şaşkın baktım. Çoğu nişan gibi siyah değildi; içinde beyazlar dönen, koyu sarıydı. Birdenbire kasıldım, gardımı aldım, sol botumun içinde duran çakıyı hatırladım. Garip kızın etrafını taradım, muhtemel bir koruyucu melek aradım ama yoktu.

Kahretsin. Nefilin teki gösterimi izlemeye gelmişti. Kesin babam yollamıştı.

KAHRETSİN!

Yutkunmaya çalıştım ama yutkunamadım. Zorla birkaç yudum su içtim. Yarım saniye, nerede olduğumu unuttum. Derken Michael sıradaki şarkı için işaret verdi. Şişeyi yere atıp koltuk altımdaki çubukları aldım.

Bütün dikkatim dağılmıştı. Ritmi nasıl tuttuğumu bilmiyordum. Nefile göz kulak olmak için ara ara dönüp baktım ama kalabalığı yara yara gidiyordu. Neyin peşindeydi? Grubu bir başına bırakıp onun peşinden gitmemek için kendimi zor tuttum. Kız tuvalete gitti ama kesin bir bit yeniği vardı.

Benim yaşlarımdaki bütün Nefilleri tanıdığımı sanıyordum ama onu daha önce hiç görmemiştim. O suratı unutmazdım. O saçları da...

Şarkı bu kadar uzun sürdüğü için içimden küfrettim fakat en azından son parçamızdı. İşitme duyumu muazzam kalabalığın arasından geçirip kızlar tuvaletine soktum. Şarkının ortasında o saçma sapan konuşmayı dinledim.

"Kaidan denen çocukta belsoğukluğu varmış diye duydum."

Bir vuruş kaçırınca grup arkadaşlarım bana tuhaf tuhaf baktı. En son ne zaman bir şarkının içine ettiğimi hatırlamıyordum ama kafam tuvaletteki konuşmadaydı.

Belsoğukluğu mu?

Nefil belli ki diğer kızların kulise gelip benimle tanışmasını önlemeye çalışıyordu. Beni bulmaya çalışırken yoluna çıkacak engelleri azaltıyordu. İyi de beni bulup ne yapacaktı? Öldürecek miydi? Babam ve diğer Dükler için beni sınayacak mıydı?

Peki şimdi ne halt ediyordu? Hakkımda söylediklerini geri alıp özür diliyordu? Nasıl yani? Hiçbir şey anlamamıştım.

Nihayet adı batasınca şarkı bitiyordu. Bu saçmalığa bir son verebilirdim.

Biz sahneden inerken sarışın Nefil tekrar içeri giriyordu. Kulise doğru yürürken işitme duyumu kızın çevresine sabitledim. Jay denen bir çocukla buluştu. Konuşmaları gayet sıradandı. Kız iyi bir oyuncuydu ama beni kandıramazdı.

Anna. Çocuk ona Anna diye hitap ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TATLI CAZİBE

Jay, Anna'yı sahne arkasına getiriyordu. Mükemmel. Michael, Raj ve Bennett koridorda birbirlerine beşlik çakıp omuz atarken botumun içindeki çakımı kontrol ettim.

Oyun zamanı, küçük Nefil.

Ah, içine edeyim. Üç manken sahne arkasında beni bekliyordu. Onları davet ettiğimi unutmuştum. Anna denen kızın, yanında iki insan çocukla birlikte yürüdüğünü hissettiğimden kafam çevreme üşüşen kızlara odaklanamayacak kadar meşguldü.

Yanımdaki kız bir sigara aldı. Cebimden bir kutu kibrit çıkarıp kız çakmağına uzanamadan sigarasını yaktım. Babamı yaparken izledikten sonra, on dört yaşında kusursuz hâle getirdiğim bir yetenektir. Fakat kızlarla ilgileniyormuş gibi yapamazdım. Aklım Anna'daydı. Arkadaşları onu bırakıp gitmişti. Bir acayip ve rahatsız görünüyordu. Hele o aurası! Bütün duyguları ulu orta meydandaydı. Duygularını neden bu şekilde gösteriyordu ki? Kalıbımı basarım, bu da kafamı karıştırmak için bir numaraydı. Vücudunuzu, sahte duygular sergileyebilecek şekilde ayarlayabilmek mümkün müydü?

Bana asılan mankenlere dalgın dalgın cevap veriyordum ama gözüm Anna'daydı. Derken başını kaldırdı ve göz göze geldik. Nabzım deli gibi atmaya başladı.

Aurası kontrolden çıkan Anna utanmış gibi bakışlarını yere indirdi. *Yok ya. Beni salak mı sanıyordu? Tekrar kafasını kaldırıp baktığında yemin ederim korkudan ödü kopmuş gibi bir hâli vardı. Tepem iyice attı. Benimle oynayabileceğini mi sanıyordu? Hodri meydan. Yüzleşme vakti gelmişti.*

Biri, incecik eliyle koluma yapışıp inleyerek adımı söyledi. İşaret parmağımı kaldırıp izin istedim.

Yanına yaklaştığım sırada Nefil etrafına bakındı, bense gözlerimi hiç ayırmadan ona baktım. Bu ürkek, masum kız numaralarının altından ne çıkacaktı bakalım. Kız ne ayaktı bilmiyordum ama birazdan foyası meydana çıkacaktı.

Sonunda gözlerini gözlerime dikti.

“Kimsin sen?” diye sordum. Ağzı bir karış açık kaldı.

“Adım... Anna?”

Şirin olmaya çalışıyordu, ha? Yemezler. Ama maalesef çok da *şirindi*. On beş. Belki on altı yaşındaydı. Kolları ve bacakları epey sıskaydı ama eminim yaşı ilerledikçe hatları dolgunlaşacaktı. Bal rengi saçları beline kadar uzanıyordu. Yüzü çok hoş ve simetrikti. Köşelerinden hafif aşağı kıvrık, kahverengi gözleri vardı. Burnu hokka gibiydi. Dudakları gonca gül... Niyeti beni rahatlatmaksa bu faziletli ve doğal görüntüsü çok zekiceydi ama ben külyutmazdım.

“Peki. Anna. Ne güzel,” dedim iyice sokularak. “Ama *kimsin sen?*”

“Ben arkadaşım Jay’le geldim?”

Gevelemeye başlamıştı, elini ayağını nereye koyacağını bilemiyordu. Gergin aurasına ve göğsünün alt kısmında dönen kehribar-beyaz renkli nişanına bakakalmıştım. Kehribar rengi nişanı olan bir Dük hiç görmemiştim. Beyaz zaten duyulmuş şey değildi. Beyaz, meleklerin rengiydi. Anna gözlerimi diktiğim yerde kollarını kavuşturunca bakışlarımı yukarı kaldırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TATLI CAZİBE

Alınmış gibi dudaklarını büzdü. Dudaklarının üstünde hayatımda gördüğüm en tatlı leke vardı. Tanrım, ona dokunmak istiyordum. Ağzını öpmek ve o beni yalamak istiyordum. Bu düşüncelerin devamında doğal olarak onu ipeksi saçları açık vaziyette, çırlıçıplak hayal ettim. Benimle yatağa girse bu masum ayaklarını sürdüremezdi. Bir saniyede içindeki şirreti ortaya çıkarırdım.

Kafamı boşaltıp vücudum devreye girmeden önce kıpırdanarak, *Hey, dangalak, seni muhtemelen eceline götürecekt* *bilgiler sızdırmak için burada*, dedim kendi kendime. Katı bir “Nefillerle işim olmaz” kuralım vardı zaten.

Bu kız bir garipti, orası kesindi ama ona yaklaşımdan kendimi alamadım. Eğer insan ayağına yatıyorsa, bu doğaçlama performansı nereye kadar götüreceğini görmek istiyordum.

“Peki senin meleğin nerede?” diye sordum.

“Jay’i kastediyorsan, işte şurada, takım elbiseli bir adamla konuşuyor. Ama o benim erkek arkadaşım ya da meleğim ya da öyle bir şeyim değil.”

Kız hakikaten paniklemişti. Tüm bunlar numaraysa, neden renkleri böyle hoplayıp zıplıyordu? Açık gri, orta gri, bulanık, koyu ve evet arada bir de kırmızı. Beni istiyordu ama bundan memnun olmadığını anlıyordum.

Şaşırp kalmıştım.

Neden kartlarını açık tutmuyordu? Ne istediğini bana niye söylemiyordu? Nefil olduğunu görebildiğimi bildiği hâlde neden bu ayaklara yatıyordu? Onun da benim nişanı-

ma baktığını görmüştüm. Aklıma çılgınca bir fikir gelince bir adım geriledim. Ne olduğunu bilmiyor olabilir miydi? Bizim ne olduğumuzu?

Yok artık.

Mümkün değildi. Belki de Düklerin sayısız çocuğunun olduğu dönemlerde kaybolan sahipsiz Nefiller vardı. Bir yüzyıl önceki Büyük Temizlik'te, Dükler yeryüzündeki bütün Nefillerden kurtulduğundan beri her şey sıkı bir düzene sokulmuştu. Bizim sayımız iblis babalarımızın sayısından fazla olduğu için binlercemiz öldürülmüştü. Kontrolden çıkan Nefiller güçlerini dikkatsizce kullanıyor, hatta işten kaytarıyorlarmış. Artık geriye sadece yüz küsur Nefil çocuk kalmıştı. Dükler tekrar nüfus patlaması yaşanmaması için çok dikkatli davranıyordu.

Birisinin *muhakkak* bu kızıdan haberi vardır. Belki diğer Neflerden saklanmış, bize karşı gizli bir silah olarak kullanılmak, aklımızı karıştırıp bizi öldürtmek için korunmuştu.

Kız baklayı ağzından çıkarmadan önce bu rolü daha ne kadar sürdürecekti, çok merak ediyordum. Birlikte geldiği insanlara şöyle bir baktım.

“O senin erkek arkadaşın değil demek, öyle mi?” Bu lafıma sinirlenmiş gibiydi. “Senden hoşlanmadığından emin misin?”

Ben sırtınca kız çenesini yukarı kaldırıp dik durdu ki pek uzun boylu değildi.

“Evet, eminim.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

TATLI CAZİBE

Kız bir süre bu soruya kafa yordu, arkasından, “Biliyorum işte, tamam mı?” diye kestirip attı. Kollarını hâlâ göğsünde sımsıkı kavuşturmuştu.

Ellerimi yukarı kaldırıp kızın takdire şayan gösterisine kahkahalarla güldüm. Belki de biraz fazla eğleniyordum ama elimde değildi. Çok saçmaydı işte. Her şekilde onu ezmeyi kafama koymuştum. Gözdağı vermek işe yaramamıştı, o zaman cazibemi kullanmanın zamanıydı.

“Çok özür dilerim, Anna. Çok kaba davrandım. Seni... başka biriyle karıştırdım da.”

Elimi uzattım. “Ben Kaidan Rowe.”

Anna elini uzatıp benimle tokalaştı. Eli yumuşacık ve serindi, benimkine tam uymuştu. Ne saçmalıyordum böyle? Bu küçük Nefil, üstümde tuhaf etkiler bırakıyordu. Yalanını nasıl bu kadar iyi saklayabiliyor diye merak edip gözlerinin içine baktım.

Tam elimi çekmek üzereydim ki onun eli ısındı ve kız kulaklarına kadar kızardı. İnanamıyordum. Nasıl becerebiliyordu ama? Hayatımda hiçbir Nefilin kızardığını görmemiştim. Aurası gene sapıttı ve şehvet baskın renk olarak üste çıktı. Akıl oyunları ustası olmadığından emin olmak adına, duyularımı açıp koku duyumla etrafını sardım.

Of kahretsin. Kesinlikle feromon salgılıyordu.

Şahane kokuyordu. Taze armut gibiydi. Ve adını bula-
madığım, narin bir çiçek. Kafama takılacaktı şimdi.

Tamam. İçinde bulunduğum durumun tuhaflığına gülüp elimi geri çektim. Tam koku duyumu kapatmak üzereyken

aklıma bir fikir geldi. Nefil olduğunu itiraf etmesi için onu son bir teste sokacaktım. Sokağı şöyle bir gezindim, şehrin leş kokularını geçip sonunda aradığımı buldum.

“Ah, çok güzel kokuyor. Amerikan sosislileri kadar lezzetlisi yok. Birazdan bir tane yiyeceğim sanırım.”

Kız bana deliymişim gibi bakıp, “Ben koku almıyorum,” dedi.

“Gerçekten mi? Kapıya doğru eğil biraz. Derin bir nefes al... *Daha derin.*”

Ne demek istediğimi anladığını anladım. Bütün dikkatini toplayarak ciddileşti ve burun kanatları hafifçe açılıp kapandı. Kokuyu aldığını anladım. Bir buçuk kilometre ötedeydi. İnkâr etmeye çalışmasını bekledim ama sadece başını iki yana sallayıp gözlerini kırptırdı.

Aynen öyle... Ben de senin yapabildiklerini yapabiliyorum. O yüzden bu saçmalığı keselim mi artık?

“Hımmm. Yanıldım herhâlde,” dedim, alaycı alaycı.

Bu iş yeterince uzamıştı. Milletten uzaklaşıp bazı cevaplar almam lazımdı.

Kenara ittiğim mankenlerden biri tam da bu olmadık anda yaklaşip ortamıza girdi. Ona duymak istediklerini söyledim. Bir dakika sonra gelip onları eve bırakacağımı, önümüzde upuzun bir gece olduğunu yani... Kız tatmin olmuş bir hâlde yürüyüp giderken benim cephede durum tam tersiydi. Bu Nefil kızın peşinde koşacağım diye tembellik edemezdim, özellikle de teftiş falan ediliyorsam. Ama onu bulacaktım. İnsan “arkadaşları” menajerimize bilgilerini

veriyordu. Nerede oturduğunu, o bölgede hangi partilerin yapıldığını öğrenirdim. Kaynaklarım vardı. Hem insanlar sosyal medya hesaplarında bir yığın bilgi paylaşıyordu.

“Belki yine görüşürüz, Anna. Erkek arkadaşın Jay’ın şarkılarını kesinlikle dinleyeceğim,” dedikten sonra arkamı dönüp yürüyüp giderken kızın, “O benim erkek arkadaşım değil...” dediğini duydum ama durup dinlemedim. Beni bekleyen güzel hatunların sabrı taşmak üzereydi.

Jay denen herif tekrar yanına gidip benimle ilgili sorular sorarken odanın karşı tarafından onları dinledim. Çocuk, “Birbirinizin üstünü başını parçalayacak gibiydiniz!” dediğinde Anna ona yumruk atınca viskim burnumdan fışkıracaktı. Anna ile son kez bakışıp ona göz kırptım. Çabucak dönüp oradan ayrılmadan önce bir daha kızarmadıysa ne olayım.

Bu kız Oscar’ı hak ediyordu.

Tüm dikkatimi mankenlere vermeye çalıştım ama aklımda sadece Anna vardı. Arabaya binip giderlerken sohbetlerini dinledim. İşitme alanımdan çıkarlarken Patti denen birisini aramak üzereydi.

“Süsen çiçeği!” dedim, çiçeğin adını hatırlayınca. Kız armut ve frezya kokuyordu.

Mankenler birbirlerine tuhaf tuhaf bakıp kıkırdadılar.

Başımı iki yana salladım. “Pardon. Siz bana aldırmayın.”

Kızlar kahkahalara boğulurken ben de sırtıttım. Kendimi salak gibi hissediyordum ve bu benim için hiç tanıdık bir his değildi.

İçimi daha önce hiç deneyimlemediğim bir merak duygusu kapladı ve bundan hiç hoşlanmadım. Kızın her yanı masumiyet diye bağıırıyordu ama olanaksızdı. Aniden yaşamıma girmesi kafamı dağıtırdı ve benim böyle bir lüksüm yoktu. Yine de bu karşılaşmayı, onun doğallığını, açık yüz ifadelerini, renklerini ve bir insanla sahici gibi görünen arkadaşlığını günlerce kafamda yeniden canlandıracağımı biliyordum.

Ya bu Nefil beni tuzağa düşürmek için ustaca bir plan yapmıştı ya da sahiden ne olduğundan haberi yoktu. Eğer durum buysa, o zaman başı büyük belada demekti. Umursayacak değildim. *Umursamıyordum* da... Sadece merakım kabarmıştı. Şu gizemli Anna hakkında daha fazla bilgi edine kadar bana huzur yoktu artık.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HER ZAMANKİNDEN DAHA ALLAK BULLAK

İtiraf ediyorum ki Jay denen herifi manyak gibi takip ettim. İki sene öncesine ait bir koro ödülü alanlar listesi dışında internette Anna'dan eser bulamadım. Ama Jay neredeyse gelmiş geçmiş bütün sosyal medya sitelerinde bir hesap açmıştı.

Bugün şöyle yazdı: *Bu gece Gene'in partisinde döktüre-ceğini göreceklerim elini kaldırsın!*

Hemen altına bir sürü yorum düşülmüştü: *Ben kesin geliyorum! Çok kalabalık olacak... Göl evi muhteşemmiş! Herkes davetli! Adresi bilen var mı?*

Tam isabet. Birisi yolu tarif etmişti. Hemen cep telefonuma kaydettim.

O gece gruptan arkadaşım Raj'ı da yanıma kattım ve Atlanta çevresindeki hemen hemen bütün liselilerle birlikte

Allatoona Gölü kıyısındaki eve gittik. Raj anında merdivenlerden aşağı, marihuana kokusuna doğru yol aldı. Bense işitme duyumla partiyi şöyle bir tarayıp Jay'i buldum. Çok gürültücüydü, etrafı kahkahalar atan kızlarla doluydu fakat Anna'dan eser yoktu.

Mutfağa girip camdan dışarı bakarken sebebini anladım. Dışarıda bir çocukla konuşuyordu.

“Selam.”

Buğulu, seksi sesin sahibine doğru bakınca konuşan kişiyi yanımda buldum. Bir elinde içkisiyle dirseğini tezgâha yaslamıştı. Saçında pembe meç olan, köfte dudaklı bir rockçıydı. Tepeden tırnağa siyah giymişti, ayağında da file çorap ve botlar vardı.

Eğlenceli bir tipe benziyordu.

“Sana da selam,” deyip tekrar camdan dışarı baktım. Anna ile çocuk, yıldızları seyrediyor gibi görünüyordu. Anna'nın aurası gergin gri ve heyecanlı turuncuyla karışık. Çok garipti.

Rockçı Kız gülmedi. Onun aurası da bulanıktı. Yani ya sıkı içmiş ya da alt katta kafa yapmıştı ama sallanmıyor, sarhoş görünmüyordu. Sadece gümüş far sürdüğü göz kapakları düşüyordu.

“Seni daha önce hiç görmedim,” dedi. “Görsem hatırlardım.” Koca koca yüzüklü elini kaldırıp gözüme giren saçını geriye itti. “Saçını beğendim.”

Ben de onun etrafındaki simsiyah saç telleriyle tezat oluşturan, fosforlu pembe meçine baktım. “Ben seninkini daha çok beğendim.”

Kız yüzünü hiç değıştirmed i, glmeyecek kadar havalıyd ı ama gözleri bir an parladı. Elini tekrar kald ırd ı. Parmaklarını bu kez saç ım ın kenar ında gezdirip kulağ ım ın arkasına att ı. Ona kuyruk sallamak istedim ama dikkatim bambaşka bir yerdeydi. Tekrar cama dönünce kız elini indirdi.

“Çok garip bir tip,” dedi Rockç ı Kız. Anna’ya bakarak içkisinden bir yudum aldı.

“Nasıl yani?” diye sordum.

Omuz silkti. “Yani iyi biri herhâlde.. Sadece biraz... tuhaf. İnsana dimdik bakıyor hep. Pek konuşmuyor.”

İlginç.

“Aynı okulda mısınız?”

“Evet, hem de *ezelden* beri. Her neyse...”

Raj kalabal ığ ın aras ından fırlayarak yan ımıza geldi. “Hey, Kai. Bize güzel mallar buldum.” Elini kaldırıp avucundaki birkaç hap ı gösterip Rockç ı Kız’a omuz att ı.

“Hey, dikkat et!” dedi kız, içkisini ve ıslak elini kenara çekip.

“Affedersin...” dedi Raj kızı süzerek. “Vay anasını, ne kadar güzelsin.”

Raj kızd an gözlerini ayırmadan hap ı bana uzatt ı, ben de cebime attım.

“Ad ın ne?” diye sordu Raj kıza.

“Mandie.”

“Güzel isim. Ben de Raj. Lascivious’ta bas çalıyorum.”

Kız hiç ilgilenmemiş gibi göründüyse de auras ında dönen turuncumsu-kırmızı çekim ve heyecan enerjilerini gördüm.

“Müzik grubu, değil mi? Evet, adınızı duymuştum.” Rockçı Kız, Raj’ın siyah dik saçlarını ve piercinglerini süzdü. Siyah tırnağını dişleri arasına sokup alıcı gözüyle baktı. İşte yine, gözlerinin içi parlıyordu ama gülmedi bile. Raj bana kaşlarını kaldırıp baktı, izin istiyordu yani. Başımla onay verip tekrar cama döndüm.

Anna ile çocuk gitmişti.

“Kahretsin,” diye mırıldandım. Arkadaki iskeleyi daha iyi görmek için boynumu uzattım ama başka tipler dışarı çıkıyordu ve Anna’yı seçemiyordum. Raj’ın kahkahasını arkamda bırakıp kalabalığa karıştım. Durup holün girişine yaslandım, aynı anda da Anna’nın uzun, bal rengi saçlarının bodrum katın merdivenlerinden aşağı inişini yakaladım. Onu bir daha kaybetmeyecektim. İşitme duyumu etrafına sarıp birlikte takıldığı çocuğun yerini tespit ettim, mutfakta yan yana duruyorlardı.

Sonraki birkaç dakika hiçbir anlam veremediğim bir sürü şey oldu. Anna alt katta uyuşturucu kullanıldığını görünce kafayı yedi ve doğruca koşturarak yukarı çıktı. Birlikte takıldığı çocuk, içkisine güçlü bir hap attı. Anna çocuğun verdiği içkiyi kafaya dikerken çocuk bilmiş bilmiş gülerek onu seyretti. Anna içkide ilaç olduğunu anlamış *olmalıydı*. Hangi Nef olsa, çıktıkları kişiyi dinler ve o kadarını çakar-
dı. Ama Anna, çocuğun, her şeyden habersiz olduğunu san-
masına göz yumdu.

Anna ile arkadaşları dans edilen odaya doğru yürürken önümden geçince saklansam mı diye düşündüm ama bir

yanım da Anna'nın beni görmesini umut ediyordu. Arkadaşı gözlerimi dikip baktığını yakaladı ama onu hiç salamadım. Anna'nın gözleri donuklaşmış, renkleri incecik bir çizgiye dönüşmüştü. Onu kolundan tutup partiden çekip kurtarmamak için kendimi zor tuttum.

Sadece çalışıyor, dedim içimden. Ben de çalışırken kaç defa kafayı kırmıştım. Peki o zaman hâli neden bana iyi görünmüyordu?

Dans edilen odaya baktım, müzik bangır bangırdı. Gece görüşüme ihtiyacım vardı çünkü içerisi çok karanlıktı. Göz bebeklerim büyüyünce Anna'nın dans ettiğini gördüm. Zarif ve narindi, ayrıca kesinlikle uçmuştu. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Geri dönerken tekrar önümden geçtiler ama Anna yine benden tarafa bakmadı. Nef kız resmen beni görmezden geliyordu. Rahatsız edici bir şekilde işine odaklanmıştı.

Mutfak saklanamayacağım kadar aydınlıktı, ben de köşeye sinip kulak kabarttım.

Jay, Anna'nın ayık olmadığını anlayınca küplere bindi.

"Sen sarhoş musun? "Bu da ne demek oluyor, Anna?"

"Jay... Lütfen bana kızma!"

Jay bütün gece başka bir kıza yazmıştı, o yüzden aralarında romantik bir gerginlik olduğunu sanmıyordum. Arkadaşça bir tepkiydi. Hiç anlayamadım.

Derken Anna'nın takıldığı çocuk aurası mor gurur ve kırmızı şehvet karışımıyla geri geldi. Herkes çocuğun her lafına gülüyor, sanki ona yarı tanrıymış gibi bakıyordu. Bay

Popüler işte... İçimden onu dışarı çıkarıp kafasını gereğinden birkaç saniye uzun süre göle sokmak geldi.

Anna'nın elini tutup onu koridordan geçişini, dans salonunu geride bırakıp yukarı çıkarişını izledim. Merdivenlerin başında bekleyip çevremdeki yüksek müziği ve insanların sesini boğmak için ayrıntılı işitme duyumu açtım. Çocuk Anna'yı bir odaya sokup kapıyı kapattı. Sanki yatağa çıkıyorlardı.

Kalbim her zamankinden hızlı atıyordu, yutkunduğunda ağzıma ekşi bir tat geldi. Kendimi iyi hissetmiyordum. Bu gece hiçbir şey doğru gitmiyordu.

Anna çocuğun ona uyuşturucu verip onu bir odaya atmasına izin vermişti. Belki de böyle çalışıyordu, masum kurbanmış gibi yapıp it kopuk heriflerin ondan faydalandıklarını sanmasına müsaade ediyordu. O zaman neden içgüdülerim bana üst kata çıkıp müdahale etmem için bas bas bağırıyordu?

Merdivenlerin en altında durdum, parmaklıklara yaslanıp cep telefonuma bakıyormuş gibi yaptım. Beni kesen kızların, yanımdan geçerken bilerek bana sürtündüklerini hissettirdim ama onlara aldırmadan üst kattaki konuşmaya odaklandım.

"Her şey çok yumuşak," diyordu Anna, rüyalar âlemindeymiş gibi.

"Ben hapın etkisi altındayken," dedi Pislik, "herkesin çıplak olması gerektiğini düşünürüm. Âdem ve Havva gibi."

Bir kahkaha patlattım. Çocuk, kızı yatağa atmak için İncil'e mi gönderme yapıyordu? Tarihteki en berbat kız tavlama cümlesiydi bu.

Ama Anna gülüp, "Tamamen doğal ve mutlu," dedi. Gözlerimi devirdim. Benim de hap atmışlığım vardı ve insanın teninin ne kadar hassaslaştığını biliyordum ama Anna, Pamuk Prenses'miş gibi konuşuyordu. Keşke küçük Keş'i eğlendirmeyi kesseydi.

Sabırım taşıyordu.

"Biliyor musun, Anna," dedi Keş-Pislik, sahte bir tatlılıkla. "Birazcık çaba göstersen daha, ne bileyim, daha popüler falan olabilirsin... Demek istediğim güzelsin ama... seksi falan olabilirsin yani."

Oha. Yok daha neler. Ciddi miydi bu?

Anna tarif edilemez derecede tatlıydı, hiç alınıp bozulmadan cevap verdi. "Kusura bakma Scott ama param olsa bile, bu tarz şeylerle ilgilenmiyorum. İnsanların beni olduğum gibi sevmesini istiyorum. Sen de bunu istemiyor musun?"

Farkına vardığımda merdivenleri yarılamıştım bile.

Taşlar yerine oturmuyordu. Bu çocuğun lafları, artı Rockçı Kız'ın söyledikleri ve Anna'nın, Jay ile arkadaşlığı... Hangi Nef "popüler olmama" rolünü seçerdi ki? Hele hele onun kadar nefes kesiciyken?

"Kaç kişiyle öpüştün?" diye sordu Keş-Pislik.

Artık merdivenlerin son basamağındaydım, kalbim göğüs kafesimde break dans yapıyordu. İyi hissetmiyordum.

"Hayatımda kimseyle öpüşmedim," dedi Anna. Ne kadar

samimi görünse de bu yalana neredeyse katılarak gülecektim. Anna'nın hayatında kimseyle öpüşmemiş olması imkânsızdı.

“Jay’le bile mi?” diye sordu çocuk.

“Daha neler! O benim kardeşim gibi.”

Kapılarını buldum, artık tam önünde dikiliyordum.

“Bu ne kadar sürecek?” diye fısıldadı Anna. “Bu his?”

“Yaklaşık dört saat, birkaç saat de mutsuzluk evresi sürüyor,” dedi.

Anna çocuğun cevabını duyunca üzülmüş gibi bir ses çıkardı ve çocuk, “Anna?” dedi.

“Hı?”

“Seni ilk öpen kişi ben olmak istiyorum.”

Dişlerimi sıkıp kapının kolunu kavradım.

“Tamam,” diye fısıldadı Anna.

İster ilk öpücük olsun ister ellinci, bu herif benim gözümün önünde tatmin olmayacaktı. Kapının kolunu indirip bir tekmeyle kapıyı açtım. İkisi de sıçrayıp kalktı.

“Ne oluyo...” dedi Pislik. Holden gelen ışığa karşı yüzünü kapattı ama ben sadece Anna’ya bakıyor, tuhaf bir rahatlama hissi duyuyordum. Anna bana gözlerini kısarak baktı.

“Ah, demek buradasın, aşkım. Hadi gidelim.” Parmaklarımı şaklatıp yanıma gelmesini işaret ettim.

Anna ağzı açık bakakalmıştı.

“Yürüyebilir misin yoksa seni taşımak zorunda mı kalacağım?” diye sordum.

Çocuk nihayet taşaklı bir davranış sergileyip, “Ne yapıyorsun, birader?” diye sordu.

TATLI CAZİBE

“Anna’yla konuşmam lazım,” dedim Anna’yı seyrederek. Şaşkın şaşkın gülümsüyordu, sonra yataktan kayarak inip ayağa kalktı.

“Birazdan dönerim,” dedi çocuğa.

Yok ya.

“Senin yerinde olsam beklemezdim,” dedim çocuğa. Odaya girip Anna’nın elinden tuttum. Sinirden kıpkırmızı olan çocuk tükürükler saçarak olduğu yerde kaldı. Arkamdan bağıınca çenesini kapatması için ona çok pis bir bakış attım, sonra da kapıyı arkamızdan sertçe çarptım.

Anna’yı elinden tutup holün başına götürdüm. Merdivenlerden indik, partinin arasından geçip arkadaki iskeleye çıktık, oradaki merdivenleri de inip tam suyun kenarındaki iskeleye vardık.

Kafam allak bullaktı.

Allak bullak olmaktan hiç hoşlanmazdım.

Baş başa kalabilmemiz için Anna’yı hızla aşağı doğru çekiyordum. Fakat iskelenin ucuna gelince mal gibi kaldım. Oturdum. Anna da dikkatlice yanıma oturdu. Gözleriyle beni süzdüğünü hissettimse de sesimi çıkarmadım. Ben de aym suda oluştuğu yansımaya gözlerimi diktim.

Hayatımda hiç Nef gibi davranmayan bir Nefle tanışmamıştım. Anna renklerini saklamıyordu. İnsanlara karşı kibardı; onu kandırmaya çalıştıklarında da, herhangi bir çıkarı olmadığına da... Bir insan olan Jay’le gerçek bir arkadaşlık kurmuş gibiydi. Hiçbir Nefin yapmaya ya da söylemeye cesaret etmeyeceği şeyler yapıp söylüyordu. Sonra bir de

param yok lafı vardı ki kesinlikle doğru olamazdı. Kız ya ne olduğundan habersizdi ya da hayatımda gördüğüm en sapkın, en akıl almaz çalışma profiline sahipti. Birbiriyle taban tabana zıt iki olasılık beynimi yakıyordu.

Suyun üstünden bir esinti geçince ürperdi.

“Kimsin sen?” diye sordum, tıpkı ilk tanıştığımız gün gibi.

“Buna nasıl bir cevap vermemi istiyorsun, bilmiyorum,” dedi. Sanki bu yüzden kendini kötü hissediyordu. Ardından derin bir nefes alıp elleriyle iskelenin kenarını sıkı sıkı tuttu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Sanırım... uyuşturucunun etkisi geçmeye başlıyor. Ama Scott dört saat demişti!” Anna titrek bacaklarla ayağa kalkıp volta atmaya başladı, göğsüne sarılıp hafiften kambur durdu.

Aldığı haptan bahsettiğini sonra anladım. Kafası açılıyordu ama panik hâlindeydi sanki. Ayağa kalkıp benden kaçamasın diye önüne geçtim. Bana odaklanmasını istiyordum. Belki hâlâ kafası güzelken daha açık sözlü davranırdı.

Çenesinden tutup bakışlarını yüzüme doğru kaldırdım. Temel Nef bilgileriyle başlayacaktık. Biz hasta olmazdık.

“Hayatında hiç hastalandın mı?” diye sordum.

Anna dimdik durdu. “Hasta mı?”

“Grip. Bademcik iltihabı. Herhangi bir hastalık?”

Gözlerini kocaman açıp biraz daha dik durdu. Ardından iki büklüm olup dizlerini tuttu. Gerçekten acı çekiyor gibiydi ama eğer numara yapıyorsa sazan gibi atlamaya hiç niyetim yoktu.

TATLI CAZİBE

“Belki bu küçük şeker sana iyi gelir,” deyip Raj’ın verdiği hapı gösterince Anna hapı elimden atmaca gibi kapmaya çalıştı. Ama ondan hızlıydım. Gözleri ihtiyaç ve istekle pırıl pırıl parlıyordu. “Önce sorularımı cevapla. Hayatında hiç hasta oldun mu?”

“H... hayır,” dedi kekeleyerek.

Güzel. Nihayet ilerleme kaydediyorduk.

“Kaç yaşını hatırlıyorsun?” diye sordum.

Titremeyi kesip bana dimdik baktı. Ağzını açtı, sonra kapattı. Cevap vermeye korkuyordu. Bir adım yaklaştım, kalbim hiç olmadık bir biçimde hızlı atıyordu. Müthiş bir keşfin kıyısında hissediyordum kendimi.

“Soruma cevap ver,” dedim.

Anna ellerini iki yanına koydu ve sanki utanıp sıkılıyor-muş gibi önüne baktı. “Peki. Her şeyi hatırlıyorum. Doğduğum günü, hatta öncesini. Mutlu musun?”

Ben asla mutlu olmazdım ama en azından Nef özelliklerini itiraf etmesinden memnundum. Ruhumuz bedenimize girdiği andan itibaren anılarımız engin ve nettir.

“Daha da önemlisi,” deyip bir adım daha yaklaştım. “Baban kim?”

Hayatımda hiç kehribar rengi nişanı olan bir Dük görmemişim. Beyaz renk de kesinlikle olmazdı çünkü melek rengiydi o.

Anna’nın çenesi titredi. “Bi... bilmiyorum. Beni evlatlık vermişler.”

“Palavra!” dedim dişlerimi sıkarak. “Kesin bir şeyler

biliyorsundur.” Kolumu kaldırıp hapı tutan elimi suya doğru uzattım.

Anna nefes nefese kalıp sanki bir bebeği yere atmakla tehdit ediyormuşum gibi dehşete düştü.

“Bir adam vardı...” dedi. Nihayet cevap vermeye başlamıştı. “Onu doğduğum günden hatırlıyorum. Jonathan LaGray. Hapiste.”

Vay anasını. “Doğru tabii.” Hapisteki Dükü tamamen unutmuştum çünkü onunla hiç tanışmamıştım. Madde Kullanımı –bağımlılık– Dükü. İşte Anna’nın uyuşturucu arzusu buradan kaynaklanıyordu. “Bu geceki davranışlarından bunu anlamalıydım.”

Anna gözlerini kapattı. Ona uzun uzun baktım. Farklı olduğunun farkındaydı. Titreyişinden ve bu uyuşturucu tutkusuyla mücadele edişinden tahmin ettiğim kadarıyla, bununla her dakika uğraşmıyordu. Sanki hiç eğitimden geçmemişti. Ama elbette eğer babası hapisteyse... Peki ama onu eğitmesi için bir başkasını görevlendirmez miydi? Nefler kendilerine hâkim olmayı öğrenir, günahlarının karşısında kendilerini kaybetmezlerdi.

Anna elini uzattı. “Hapim.” Suratı bembeyazdı. Hayatta vermeyecektim. Eğer ilk haptan ayılışında verdiği tepki bu kadar kötüyse, ikinciden sonra iyice harap olurdu.

“Bunu mu diyorsun?” diye sordum. Zalim davrandığının farkındaydım ama Anna da fazla iyiydi. Pençelerini çıkarttırmak istiyordum. “Kusura bakma, tatlım, bu sadece aspirin,” diye yalan söyledim ve hapı suya attım.

TATLI CAZİBE

“Hayır!” Neredeyse hapin arkasından suya balıklama dalacaktı, hemen kollarından tuttum onu. Saçma sapan bir hareket yapmadan önce onu sakinleştirmeliydim.

Onu sıkı sıkı tutarak, “O çocuk sana uyuşturucuyu vereli ne kadar oldu?” diye sordum.

“Ne?” Anna odaklanmaya çalışıyordu ama gözleri fıldır fıldırıldı. “Ne? Bilmiyorum. Otuz, kırk dakika falan.”

“Biraz sonra sisteminden tamamen çıkmış olur. İyi olacaksın. Sadece oturup sakinleşmeye çalış.”

Kollarını bırakınca uslu uslu oturup dizlerine sarıldı, yüzünü göğsüne gömüp öne arkaya sallandı. Bu şekilde top gibi olunca ufacık görünüyordu. Uzun, düz saçları rüzgârda havalanıp dalgalandı. Alışılmadık bir şefkat duyunca bakışlarımı ondan ayırdım.

Anna’ya inanmak istiyordum fakat temkini elden bırakmadım. Kızın etrafını saran gizemin beni içine çekmesini istemiyordum. Umursamak gibi bir lüksüm yoktu.

Anna ilaçtan kurtulup iyice ayılırken ben de iskelenin kenarına oturdum.

On dakika sonra bana doğru yaklaştı, yeni bir ilgiyle yüzümü incelemeye başladı. Renkleri geri dönmüştü: Gri ve turuncu.

“Neden uyuşturucunun etkisi bu kadar çabuk başladı ve bitti?” diye sordu. Ayılmışken nihayet içini açma ve bana bir şey sorma cesaretini toplamasına sevindim.

“Bedenlerimiz yabancı olan her maddeyle mücadele ediyor. Mikroplar, kanser, hastalıklar ve daha birçok şeyle.

Uyuşturucu ve alkol hemen uçup gidiverir. Hiç zahmete girmeye değmez. Sigara içmeyi denedim. Günlerce kara zift kustum.”

“Çok hoşmuş,” dedi Anna, dizinde olmayan bir şeyi silkeleyerek.

Yorumunun ironisi beni güldürdü. “Aynen. Hoş olmaz olur mu...”

“Yani...” Hâlâ temkinliydi. “Sen de benim gibi misin?”

“Görünüşe göre hem evet hem hayır.”

Anna başını yana eğip beni gözlemlemeye başladı. Sanki çözülüp anlaşılmaması gereken *benmişim* gibi. Ona bir sürü soru sormak istiyordum ama sormadım. Kafamda hâlâ fazla ilgili görünme konusunda beni uyaran, sessiz, güvenmeyen bir ses vardı. Nefer diğer Neferi sallamamalıydı ya da aynı şekilde hiç kimseyi sallamamalıydı. Hatta bu gece birlikte muhtemelen gereğinden fazla zaman geçirmiştik.

Raj beni arıyor mu diye merak edip işitme duyumu eve çevirdim. Arabasına geçmiş, Rockçı Kız’la bir sigara içiyordu. Biraz ağırdan alması lazımdı, yoksa Rockçı Kız’a arka koltukta düşük bir performans sergilerdi.

Cık cık cık.

“Neden senin etrafında o bulut zımbırtısından yok?” diye sordu Anna. Çevremdeki havayı süzüyordu. Başımı iki yana salladım. Neden bahsediyordu? Sonra kafama dank etti, kesin daha yeni on altısına basmış ve koruyucu melekleri görmeye başlamıştı.

“Bulut zimbirtısı mı?” Tükürerek güldüm. “Ciddi olamazsın!” Elbette insanların koruyucu melekleri olduğundan haberi vardı. En temel Nef bilgisiydi bu.

İşitme duyumu içeri itince evin içinde bağırışlar duydum.

“Neden bahsettiğimi anlıyor musun?” Dimdik oturdu. Gömleğime yapışacak gibiydi. “Biliyorsun, değil mi?”

Jay ve Scott içeride yumruk yumruğa kavga ediyordu. Anlaşılan Jay sarhoştı ve Anna’nın namusunu koruyordu. Mükemmel.

Ayağa kalkıp, “Duyuların geri geldi mi?” diye sordum

Anna ağzını açtı. “Bulutsu şeyler” hakkında daha fazla şey öğrenmek istediği belliydi ama onu şaşırtmıştım. Gözlerini kırptırdı.

“Sanırım,” dedi.

“Evde kavga var. Bence dinlesen iyi edersin.”

Anna ayağa kalkıp gözlerini kapadı, duymak için çabalarlarken acı çeker gibi bir hâli vardı. Sonra aniden gözlerini açtı. “Aman Tanrım, Scott ve Jay!” Hı hı. Jay az önce çok hoş bir *çatırtı* çıkartmıştı ve Scott uluyordu.

Anna koşarak uzaklaşırken arkasından baktım. Hoş bir fiziği vardı. Ve şahane bir kıcı.

Artı, muhtemelen *hâlâ* düşmandı, gerçi buna inanmam gitgide güçleşiyordu. Eğer bu kız, Dükler tarafından beni test etmek için gönderildiyse olağanüstü oyunculuk yeteneğine kapılma lüksüm olamazdı.

Ağır ağır eve yürüyüp içeri girdim. Kulak kabartınca iyice allak bullak oldum çünkü Anna ortalığı yatıştırıp sar-

hoş Jay'ı arabasına oturtuyordu. Onunla sabır ve şefkatle ilgilendi. Böyle davrandığını gördüğüm tek Nef, ikizlerden Marna'ydı ama o da sadece birkaçımıza, yani arkadaş olduğum Neflere karşı öyleydi, asla bir insana karşı değil.

Hemen hemen bomboş kalmış mutfakta durdum. Kavgayı duyan, ön tarafa çıkmıştı. İnsanlar teker teker içeri girerken Anna'nın kendi kendine fısıldadığını duydum:

"Seninle daha işim bitmedi, Kaidan Rowe."

Bir kobraya gözdağı veren bir köpek yavrusuydu âdeta. Önce sıırttım, sonra ciddileşip cevap verdim: "Aynen."

İki saniye sonra Rockçı Kız, elleri kalçalarında, somurtarak karşımda dikiliyordu.

"Ah," dedim. "Raj fazla mı abarttı?"

Kız sinirli sinirli gözlerini kıstı. "Elleri bin kiloymuş ve yerinden kaldıramıyormuş, öyle diyor."

İki saniye birbirimize bakıp kahkahalarla gülmeye başladık. Rockçı Kız katıla katıla güldükten sonra ağzını kapattı.

Pembe saç tellerini parmaklarıma dolayınca, sanki az önce gülen o değilmiş gibi, bana ters ters baktı. "Kahkaha attığın zaman manyak seksi oluyorsun, Mandie," diye fısıldadım kulağına.

Sözlerim mi, yoksa boynuna değen nefesim mi onu titretti bilmiyordum. Parmaklarını siyah kotumun kemerine sokup yüzüme baktı.

"Adm ne senin?" diye sordu.

"Kaidan Rowe."

Ağzı bir karış açık vaziyette kirpiklerini kırıştırdı.

“Hadi canım. Vay anasını. Raj müzik grubundayım dediği zaman bağlantıyı kuramamıştım. Sen davulcusun. Kai.”

Başımla onayladım.

Parmaklarıyla kemerimi daha sıkı tutup beni kendine çekti. “Namin senden önde gidiyor, haberin var mı?”

“Öyle mi? Nasıl bir nammış o?” Kızı milletin ortasında yavaşça tezgâha doğru yasladım.

Mandie’nin sesi iyice boğuklaştı. “Duyduğuma göre çok ama çok kötü bir çocukmuşsun.”

Omuz silkтім. “İyi. Kötü. Bunlar göreceli kavramlar, değil mi?” Kasıklarımı kasıklarına dayayınca kızın gözleri fıldır fıldır oldu. Kulağına eğildim. “İki seçeneğin var. Üst kattaki oda ya da kayıkthane.”

“Kayıkthane tabii ki,” dedi nefes nefese.

Tek kelime daha etmeden elini tuttum ama arka kapıyı açarken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Karanlık bir fısıldayan iblis içeri dalıp particilere dişlerini gösterdi. Yarım saniye gerildim, Anna’nın artık partiden uzaklaşmış olmasına seviniyordum. Kötü ruh benden tarafa uçunca iğrenç yaratığa bir baş selamı verdim, çekip gitmesini bekledim ama gitmedi. Kıkır kıkır gülüp Mandie’ye doğru dalışa geçti, kızın koruyucu meleği onu itip mücadele ederken kulağına pis bir şeyler fısıldadı. Mandie fısıltılar duyduğunun farkında bile değildi ama aurası karardı. Elini sıktım. O menfur şeyle aynı takımında olduğumu düşününce içimde bir kara delik açıldı.

Ruh sonunda başımızdan gidince Mandie’yi dışarı çıkardım. Kız manalı manalı bakışlarını kaçırıp bileğini kaşdı.

Verandanın ışığı altında kolundaki yaraları gördüm. Kesik izleriydi.

Baş belası fısıldayan ruhlar.

O kesikler nedir diye sormayacaktım. Sonrasında muhabbete de kalmayacaktım. Bu gece bir saniyeliğine de olsa, kızın aklını başından almaya çalışacaktım. Sonrasında ne olacağı ona kalmıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BABİŞKOYLA TANIŞMA

Aнна beni tam anlamıyla alabora etmişti, kıcım başım yer değiştirmişti. Onu en son gördüğümünden bu yana günler geçmişti. Numara yapıp yapmadığını anlamadan işin rengini çözemeyecektim.

Anna'nın samimi olduğunu düşünmek saflık mıydı? Neden ailesinden aldıklarından haberi olmadığı konusunda yalan söylesin ki mesela, tabii eğer beni Düklerin karanlık emelleri uğruna köşeye kısıtıp sadakatimi sorgulamak istemiyorsa.

Babamın duyamayacağı uzaklıktayken Dük Melchom'ın, yani Kıskançlık Dükü'nün oğlu Blake'i aradım.

“Anna diye bir Nefin adını duydun mu hiç? Belial'in Kızı?”

“Hı?” diye sordu Blake. “Madde Kullanımı değil mi? Onun çocuğu yok diye biliyorum.”

“Evet,” dedim. “Ben de öyle.”

“Neler oluyor, kardeş?”

Başımı iki yana salladım. “Hiçbir şey. Kendine iyi bak.”

Merakını kabarttığımın farkındaydım ama yapacak bir şey yoktu. Bizim türümüz arasında sık görülen bir şey olmasa da Blake’e güveniyordum ama telefonda çok fazla açıklama yapamazdım.

Üst kattaki kapı tıklatıldı. Grup arkadaşlarım tam prova saatimizde gelmişlerdi. Kapının açıldığını duydum. Sesleri koridora ve merdivenlere yayıldı. Sert adımlarla bodrum katına indiler, ben de davulun başında başlamaya hazırdım. Kafamı boşaltmaya hazırdım. Bir grup kız gülüşerek ve saç spreyi kokuları yayarak çocukların arkasından geliyordu. Raj ile yumruk tokuşturduk, Bennett elime bir şaplak atıp klavyenin tuşuna bastı. Michael, Raj ve Bennett üçlüsü jöle şirketlerini sonsuza dek ayakta tutacak kadar saç ürünü kullanıyordu.

Bazen büyük gösterilerde kulaklık takıyordum ama bizim bodrum katında seslerin yankılanmasını önlemek için kafamdan geçen büyük kulaklık takmam lazımdı. Kafama onları geçirmek, ses kontrolü yapmak ve başlamak beni çok rahatlatı.

Yaklaşık iki saat çaldık. En güzel şekilde tazelandım ve yoruludum. Bu hissin üstüne en iyi gidecek şey, tenime değen bir başka tendi. Aylar önce takıldığım, mini etekli kızıl-la göz göze geldim. Daha seks yapmamıştık gerçi ve ben bu eksigi gidermeye kararlıydım.

TATLI CAZİBE

Kıza bir baş selamı verdim. Aurası puf diye tişörtüm kadar kırmızı oluverdi. Kız cepteydi. Başımı yana kırmamla birlikte bana sadece seksi kızların yapabileceği şekilde ukalaca sıırttı. Gelip bacaklarımın ortasında durdu ve beni seksi seksi süzdü.

“Ah, yani şimdi bana vakit ayırıyorsun, ha?” Umursamaz bir tınıda konuşmaya çalışıyordu ama renkleri havai fişek gibi patlıyordu.

“Neden bahsediyorsun, bebeğim? Seni ne zamandır görmedim ki.”

“O gecedен beri kaç gösterinize geldim.”

Şaşırmışçasına gözlerimi pörtlettim ve elimin tersiyle kıvırcık saçlarını yavaşça omzundan geriye atarak çıplak tenine dokundum. “Sahne arkasına gelmeliydin.”

“Görüşürüz Kai!” diye seslendi Raj. Çocuklar, bir grup kızla birlikte çıkarken onlara baş selamı verdim. Kızıl saçlının arkadaşı gitmeyip içeride kaldı ama kocaman bir koltuğa gömülmüş, telefonla mesajlaşıyordu.

“Beni sahne arkasına almadılar! Seninle göz göze gelmek için yırtındım. Ayrıca seni aradım da.”

“Ah, aptal telefonum işte,” dedim. Dizlerimi genişçe açıp kızı belinden kavradım ve kendime çektim. Fakat işe koyulmadan önce iştme duyumla bütün evimizi ve çevresini taradım. Dışarıdaki bir arabadan gelen sesleri duyunca donakaldım.

“... *Seninle gelmemi ister misin?*”

“*Onunla yalnız konuşmam daha iyi olabilir.*”

“*Tamam. Şurada müzik aletleri satan bir dükkân var...*”

Anna buradaydı. Jay getirmişti. Beni görmeye gelmişti. Bir şekilde sonunda gerçek kimliğini göstereceği an bu diye düşündüm. Hazırlıklı olmak zorundaydım çünkü düşman olduğunu anlarsam, bir yanım büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı. Buna karşı gardımı aldım ve en kötüsüne hazırlandım.

Çabucak ayağa kalkıp kızıl saçlı kızdan ellerimi çektim. Şaşırp kalan kız gözlerini fal taşı gibi açtı. *Kahretsin*. Şimdi sinirli kızları çekecek vaktim yoktu.

“Şey, kusura bakma ama şu şarkıları birkaç kere daha tek başıma çalışmam gerek. Seni sonra ararım, takılırız. Tamam mı?”

“Ciddi misin?”

“Siz kapıyı biliyorsunuz, geçirmeme gerek yok.” Ağzı bir karış açık kalan arkadaşı ağzındaki sakız görünecek şekilde bana bakakalmıştı.

Evet. İğrenç bir heriftim. Umurumda değildi. Derhâl gitmeleri lazımdı. Hemen.

Kızıl saçlı hırlar gibi sesler çıkardı ve pılını pırtısını toplayıp ayaklarını yere vura vura yürüdü. Arkadaşı bana son kez ters bir bakış attı ve gittiler.

Tekrar kulaklığımı kafama takıp gevšemeye çalıştım. Bu Nef beni yenemeyecekti. Eğer Dükler ufak tefek, güzel bir oyuncu yollayarak beni şaşırtacaklarını sanıyorlarsa çok yanılıyorlardı.

Kontrolden çıkan kaygılarımı davul çalarak saldım fakat Anna bodrum katına inince gözümün ucuyla onu takibe

aldım. Nazikçe kapıyı kapatıp huşu içinde içeriyi inceledi ve sonunda bakışını bana çevirdi. Beni seyrederken resmen etrafında bir şehvet bulutu oluştu, ben de daha sert çaldım.

Bana huysuz diyebilirsiniz ama tam kızın biriyle takılacakken muhtemel bir düşman geldiği için işim yarıda kaldıysa, sinir olurdum. Özellikle de bu muhtemel düşman benden hoşlanıyorsa ve ben ona asla dokunmayacaksam. Hiç kimseye karşı bu kadar ikircikli duygular beslemedim hayatımda. Paranoyak olmuştum, dağılmıştım ve bu durum sinirimi zıplatıyordu.

Yeter artık. Oyun şimdi sona erecekti. Son notaları da vurup ayağa kalktım ve kulaklığımı kenara fırlattım.

“Ah, bakın küçük yetim Anna’cık gelmiş,” dedim.

Anna bozulmuş gibiydi. Aurasını lacivert bir hüznün kapladı. Kendimi kötü hissetmeyecektim. Bir içki alıp foyasını meydana çıkarmaya karar verdim. Sıradaki evreye geçelim bakalım.

Bıçağımı çıkardım. Açtım. Elimde döndürdüm. Tüm bu süre boyunca da Anna’nın korkusunu ve kafa karışıklığını izledim. Konuşmasını istiyordum ama ağzını açmıyordu. Ben de ona yaklaştım. Burnunun dibine kadar girdim. Onu duvara kısırdım.

Şimdi kafası karışıp şaşırان oydu. Şehvetle korku arasında kalmıştı. Bıçağımı elimde oynatmadan tuttum, görebileceği şekilde yan tarafıma koydum. Savaşa hazırdım. Kızın her an gizli ninja hareketleri sergilemesini bekliyordum ama sergilemedi. Sadece duvara doğru sindikçe sindi.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Sadece konuşmaya geldim. Beni korkutmaya çalışmak zorunda değilsin.”

Sesi titriyordu. Kasıklarım onun kine değince korkusunun siyahlığı kırmızı bir bulutla kaplandı.

“Sen bu kadar şehvet duyarken korkuya pek yer kalmıyor aslında.”

Bu sefer şehvetinin ortasından kapkara bir çizgi geçti. Onu delirtiyordum. Aferin bana. Belki yeterince sinirlenirse sonunda ne istediğini yumurtlardı.

“Ah, şimdi de öfke çıktı... ve biraz utanma.”

“Ne olduğumuzu artık biliyorum,” dedi titreyen bir sesle. Sesini duyunca soğuk kalbim tırmalanmış gibi oldu. *Ne olduğumuzu...* Daha önce bilmemesi cidden mümkün müydü? İnsanlardan farklı olduğunun bilincindeydi, tamam ama bir iblisin kızı olduğundan habersiz yaşaması mümkün müydü? Mümkündü ama makul değildi. Yalanın daniskasıydı kesin.

“Tebrik ederim.” Anna’yı öpsem mi diye düşündüm, sırf nasıl tepki vereceğini görmek için. Sırf o küçük güzel dudaklarının tadını almak için.

Bunu düşününce kendimi azarlayarak duvardan uzaklaştım ve sert bir atışla küçük hançerimi duvardaki dart tahtasına sapladım.

Tam on ikiden.

Koltuğa geçtim ona fazla arkam dönük kalmak istemediğimden yüzümü döndüm. Oturup neden geldiğini açık-

lamasını bekledim ama Anna ne diyeceğini bilemeyerek dikildi karşımda. Ağır bir şüphe beynimi bulandırdı. Buraya benimle ne olduğumuzu konuşmaya mı gelmişti yoksa? Sormak istedim ama eğer her şey hain bir plansa, tuzağına düşebilirdim.

Dışarıdan bir ses geldi ama herkes gitmiş olmalıydı. İşitme duyumu evin içinden geçirip garaj yolumuza kadar genişlettim.

Motoru sessiz çalışan bir araba...

Cep telefonunda konuşan babamın kadifemsi sesi geldi. Birisine yaltaklanıp gülüyordu.

Daha kötü bir zamanlama olamazdı.

Anna'ya baktım ama dinliyor gibi bir hâli yoktu. Babamın geldiğinin farkında mıydı? Bu bir tuzak mıydı? Yüzünden ukala bir gülüş geçmesini, numarayı bırakmasını bekledim ama o aynı Anna'ydı, kalbi kırılmış hisler bulutu içinde öylece dikiliyordu.

Birden kafama dank etmesiyle gizemli Nefil kızıma karşı bir korumacılık duydum. Babam ve diğer Düklerle birlikte mi çalışıyor diye uzun uzun kafa patlattığımın farkındaydım ama tam o saniye içgüdülerim devreye girdi.

Bence öyle değildi. Anna'nın masum olduğunu içten içe biliyordum. İsterseniz bana aptalın önde gideni deyin ama bu kızı babamla aynı odada tutmak, bir ceylanı bir kurdun önüne atmak gibi geliyordu bana.

Anna'yı saklamak zorundaydım.

Babam artık cep telefonunda vedalaşıyordu ve

şoförümüz arabanın etrafından dolaşıp ona kapıyı açıyordu. Babam bizi çoktan duymuştu muhtemelen ama telefondayken duymamış olabilirdi. Anna'yı arka kapıdan çıkarma girişiminde bulunsam, ikimizin de ayak sesini işitip neden ondan kaçtığımı merak ederdi. Anna'yı takıldığım bir kız zannetmesi için bir dakikam vardı.

Koltuktan ayağa fırlayıp Anna'nın üstüne atladım, omuzlarından sertçe tuttuğum gibi dudaklarımı kulağına bastırdım. Mümkün olduğunca kısık sesle fısıldadım.

"Babam burada."

Anna elimin altında kaskatı kesildi. Evet, ne olduğumuzu, bu yüzden de babamın bir iblis olduğunu biliyordu. Kork bakalım, Anna.

Onu koltuğa çekip oturttum. Şükürler olsun ki, düğmeli kız bluzu diye bir şey vardı. Manzaranın gerçekçi görünmesine ihtiyacım olduğundan düğmelerini kopartırcasına açtım. Anna şok geçirip ağzı bir karış açık bakakalınca bir parmağımı dudağına bastırdım. Aurası gri tonlarında dönüyordu. Hem korkuyor hem utanıyordu. Şimdi namusunu düşünmenin sırası değildi. Eğer iş pişiriyor gibi görünmemiz gerekiyorsa ürkeklik edemezdi. Üstüne bir battaniye atıp tişörtümü kafamın üstünden çıkardım. Gömleğini işaret etmemle beraber çıkarmak için omuzlarını salladı.

Tanrım, amma seksiydi. Şu masum beyaz saten süt-yeniyle bile. Geri zekâlı gibi davranmıyordum umarım. Omurgama bir hançer saplamasıydı da. Vücudumu onunki-ne yaklaştırıp boynunun tadına baktım. Boynundan omzuna

TATLI CAZİBE

doğru ilerleyerek hafiften inledim. Tenlerimiz birbirine değince Anna altımda istekli bir şekilde kıvıldanıp yakındaki yastıkları sıktı.

Birden bütün kıyafetlerini çıkarmak istedim.

Babamın merdivenlerden aşağı iniş sesi bu düşüncüyü beynimden siliverdi. Artık yanımda bir kız olduğunu anlamıştı ama onda mahremiyet kavramı yoktu.

Kapı açıldığı anda Anna kısa bir çığlık attı. Başımı karpıya çevirdim, babam ayakta durmuş gülüyordu. Anna'ya daha iyi bakmak için bir santim daha yaklaştı. Kahretsin. Daha fazla uğraşmaya kalkarsam, sakladığım bariz anlaşılacaktı.

“Özür dilerim oğlum. Yalnız olduğunu zannetmiştim.” Hâlâ odada rahat rahat dolaşıyor, gözlerini dikmiş bakıyordu.

Tek kelime etmeme kalmadan kibarlığı elden bıraktı. Gözleri kıpkırmızıydı. Dönüp Anna'ya bakınca battaniyenin üstünden kaydığını fark etmediğini ve nişanını babamın gözleri önüne sergilediğini anladım. Nefesimi tuttum. Birbirlerini kesinlikle tanımıyorlardı.

“Senin dışı bir Nefili eğlendireceğini hiç düşünmezdim,” diye dişlerini sıktı babam.

Bu hiç iyi olmamıştı. Hem de hiç. Nefler birlikte çalışabilirdi ama birlikte eğlenmeleri yasaktı. Özellikle de böyle teke tek.

“Normalde yapmam,” dedim. Ayağa kalkıp Anna'dan uzaklaştım, sanki kendime gelmişim gibi. “Provadan sonra tek başıma oturmuş, canım sıkılırken yakaladı beni.”

Babam havayı koklayınca suratı ekşidi. “Yukarı, çaya geleceksiniz. İkiniz de,” deyip odadan çıktı. Ellerimi yumruk yapıp gözlerimi kapattım. Bir şeyleri yumruklamak istiyordum.

Anna benim sorunumdu. Benim gizemimdi. Onu kimseyle paylaşmak istemiyordum, hele hele üst kattaki kurtla. Birlikte çalışmadıkları artık tamamen ortaya çıkmıştı. Bembeyaz olan Anna battaniyeyi göğsüne doğru çekti. Ona hem acıyor hem de bas bas bağırarak istiyordum.

Gömleğine uzanıp giymeye çalıştı ama ben Hulk’a dönüştüğüm sırada düğmeleri kopmuştu. Kırmızı tişörtümü üstüne atmamla boynundan geçiriverdi.

Daha önce hiçbir kız benim kıyafetlerimi giymemişti. Bu seksilik timsali bir görüntüydü. Sabaha kadar sevişme maratonumuzun ardından giydiğini hayal ediverdim.

Kafamı iki yana salladım. Benim neyim vardı böyle? Babam bekliyordu.

Anna’yı merdivenlerden yukarı, oturma odasına çıkardım ve kurdun ceylanı yalayışını çaresizce seyrettim.

Babam onu sorgularken Anna her zamanki masum duruşunu korudu. Ben de dinleyip ona sormaya korktuğum her şeyi öğrendim. Gerçi Anna’nın bu bilgilere nereden ulaştığından hâlâ emin değildim. İblis babasının adının Belial olduğundan ve ne iş yaptığından haberi yoktu. Muhtemelen Belial da onun varlığından habersizdi. İkimiz konserlerimden birinde tesadüfen tanışmıştık ve Anna ne olduğunu

TATLI CAZİBE

daha yeni öğrenmişti. Beynimde bin türlü düşünce dönerken babamın Anna'ya,

“... mesela leş gibi masumiyet kokuyor olman,” dediğini duydum. “Evet, doğru duydun. Senin... *Bekâretinin* kokusunu alabiliyorum.”

Şaşkınlıktan neredeyse tepetakla düşecektim. Babam, Anna'nın yüzündeki dehşeti görünce kahkahalarla güldü. Kız hayatta saf olamazdı. Mümkün değildi.

Babam hayretler içinde dizine bir şaplak attı. “On altı yaşında bakire bir Nef! Kendin kötü kız olmuyorsan, insanlar üstünde nasıl kötü etki bırakmayı düşünüyorsun?”

Anna hiçbir cevap vermese de gözleri fıldır fıldırdı. Bense duyduğum bu haber karşısında ağzım bir karış açık vaziyette kalakalmıştım. Babam ona Madde Kullanımı Dükü'nün kızı olduğunu söyledi. Kızın masumiyeti karşısında öylesine apıştım, öylesine afalladım ki dikkatimi toplayamadım.

Anna'nın niyeti beni öldürmek ya da sadakatimi sınamak değildi. Tanrım, o insan çocuk ona ciddi ciddi uyuşturucu vermişti! Kimseyle öpüşmediği konusunda da muhtemelen doğruyu söylüyordu. Nasıl mümkün olabilirdi bu? Ona tesadüfen rastlamıştım. Baştan bilseydim, ona babamdan ve diğer Düklerden uzak durmasını söylerdim ama kendi paranoyak varsayımlarımla kafayı yemekle meşguldüm. Yani bunların doğru olma ihtimali yüzde kaçtır ki?

Ah, şahane. Babam bir torba uyuşturucu çıkarmıştı. Anna torbaya resmen ağzının suyu akarak ve titreyerek

bakıyordu. Babama Anna ve uyuşturucuların hiç iyi bir ikili olmadığını söylemek istesem de çenemi kapalı tuttum.

Onun hâline acımak ya da üzölmek gibi bir lüksüm olamazdı. Babam artık onu öğrenmişti, dolayısıyla Anna benim sorunum değildi. Artık çok geçti. Artık Anna da hepimiz gibi çalışmak zorundaydı. Uyuşturucu ve alkolü teşvik etmek boynunun borcuuydu. Bir Nefil olduğundan toplumun standartlarına göre her açıdan “kötü kız” olmak ama başını derde sokmamak için dışarıdan bakıldığında uslu görünmek zorundaydı. Başkalarını baştan çıkarma yeteneğı kendi şehvetiyle, cinselliğıyle, uyuşturucu madde kullanımıyla, eğlenceli ve zararsız bir tip gibi görünmesiyle karışacaktı. Nefiller seks, uyuşturucu ve alkolün ayrılmaz bir bütün olduklarını daha çok genç yaşta öğrenirdi. Dükler böylesini beklerdi, o yüzden Anna da bakire kalamazdı. Öğrenecekti ve iyi olacaktı. Hatta zamanla hoşuna bile gidecekti.

Kendimi kötü *hissetmeyecektim*.

Babamın adımı söylediğini duyunca aniden kafamı kaldırdım. Hâlâ Anna ile konuşuyordu.

“Kaidan sana çok iyi bakacak. Göz açıp kapayana kadar senin yeteneklerini en iyi şekilde kullanmanı sağlayacak. Fazla sürmesin ama. Öğreneceklerini öğrenip işe koyul.” Babam bana dönünce dikildim. “Bu akşam misafirlerimiz var ve sen de bize katılacaksın. Marissa yeğenlerinden birini de getirecek.”

Midem ağzıma geldi. “Peki, baba.”

Anna meraklı meraklı gözlerini dikmişti. Bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım.

Anna'yı evine bırakıp geri döndüğümde beynim vızır vızır-
dı. Birkaç kısacık saat içinde ne kadar çok şey yaşanmıştı.
Anna'nın bunca sene onu evlatlık edinen annesiyle birlikte
yaşadığına inanamıyordum. Onu çok seven, Patti adında bir
kadındı. *Ben* bile kadına görür görmez ısındım. Ayrıca yap-
mayı kabul ettiğim şeye inanamıyordum. Tamamen kafayı
sıyırmıştım herhâlde ama müthiş heyecanlıydı.

Evin kapısından içeri girerken Anna'nın sözleri beynim-
de yankılanıyordu.

*"... babanın bana yapmamı söylediği o şeyleri yapmaz-
sam ne olacak? Çünkü yapmayacağım da... Evlenene kadar
beklemek istiyorum... Benim annem melekmiş. Koruyucu
melek... Nefil olmak ne demek?"*

Kız yarı melek yarı iblisti. Anormaldi yani. Kahkahalar
atarak ona tam bir çelişki yumağı olduğunu söyledim ama
aslında büyülenmişim. İkisi birden olmak nasıl bir duygu-
dur kim bilir diye merak edip duruyordum. Duyulmamış bir
şeydi bir kere. Üstüne üstlük bir insan tarafından büyütülüp
yetiştirilmek... Vay anasını.

Tüm bunlar ne kadar etkileyici olsa da Anna'nın hayat
stilini değiştirmemekte inat etmesi sonsuza dek süremez-
di. Artık babamın ondan haberi vardı ve o Düklerle aitti,
en azından bedeneni. Artı Dükler, Anna'nın bedenini ken-
di emelleri uğruna kullanmak isteyeceklerdi. Yarın sabah
erkenden kalkıp ona nasıl Nefil olunacağını öğretecektim.

Oturma odasından geçerken bu düşüncelerim aniden bölündü. Ansızın duruverdim. Nasıl da unutmuştum! Babam deri koltuğun yanında ayakta duruyordu, Marissa da yanında küçük bir kızla oturuyordu. Dehşetle kaçındığım kızla.

Kahretsin.

Olamaz. Olamaz. Olamaz. Çıglıklar atarak kaçmak istedim. Olamazdı bu.

Kız fotoğraftaki kadar küçüktü.

“Gel bakalım, Kaidan,” dedi babam.

Babamın söylediğini yaparken Marissa’nın bir elini hıçkırarak ağlayan kızın dizine koyduğunu gördüm. Çocuğun gözlerinin içine bakamıyordum.

“Kaidan, tanıştırayım, Marissa’nın en yeni yeğeni Viktoria. Kızın yeni hayatına alışmasına yardımcı olacağımızı umuyoruz.” Babam sanki havadan sudan konuşuyordu. Binlerce kez duymuştum bu lafları. “İşimin” bu kısmından hiçbir zaman hoşlanmasam da, hayatımda hiç bu kadar iğrendiğimi hatırlamıyordum.

Dik durmaya çalışarak enseme tuttum.

“Bizim dilimizi bilmiyor,” dedi Marissa. “Ama bazı şeyler evrenseldir, değil mi?” Babamla ikisi gülüştüler. “Bakire kalacak elbette.”

Bakışlarımı kıza doğru kaydırdım, kızın gözlerinin kenarları kırmızı kırmızıydı. Sarı saçları iki yandan toplanmıştı. Yere değmeyen ayaklarında tokalı, eski püskü ayakkabılar vardı. Bir adım geri atmamla birlikte babamın gözleri araba farı gibi parladı. Marissa ve kız, babamın gözlerinden

TATLI CAZİBE

kırmızı ışık çıktığını görebilme yeteneğine sahip değildi. Keşke ben de olmasaydım.

“Bir sorun mu var?” diye sordu dişlerini sıkarak.

Cevap, “Hayır efendim,” olmalıydı. Kendimi zorlamayı deneyebilirdim. Başka birisini düşünmeye çalışabilirdim. Anna’nın suratı beynimde canlandı. Şu durumu görse ağlardı kesin. Gene küçük kızın ayaklarına baktım ve yapamadım. Yok artık, yapamazdım.

“Kaidan,” diye fısıldadı babam. Ağzından çıkan bu tek sözcük uyarı doluydu.

Bir cesaretle gözlerimi ona doğru çevirdim ve ağzımı açıp, “Fiziksel gücüm yettiğince benden ne istersen yaparım, baba. Biliyorsun,” dedim. “Ama vücudumu bir çocuğa tepki vermeye zorlayamam. Hiç... benlik bir durum değil.” Tekrar enseme dokundum. Babam bana dimdik baktı. Ona daha önce hiç kafa tutmamıştım.

“Sana Viagra getireyim mi?” diye sordu. Neredeyse gülecektim. Ah, evet, tam ihtiyacım olan şeydi. Yapay şehvet. Babamın bu zalim alayı karşısında Marissa şen şakrak güldü.

“Bunun dışında ne olursa yaparım,” diye fısıldadım.

“Ahlaki açıdan mı karşısın?” Babam gözlerinden alev püskürterek bana doğru yaklaştı. “Sence Marissa’nın çalışkan müşterilerine sunduğu hizmetler sana layık değil mi?”

“Tabii ki hayır,” diye yalan söyledim.

“Sen de bir tek kendi şehvetlerinin kabul edilebilir olduğunu sanan, iffetli tiplerden misin?” Dibime kadar gelmişti. Kalbim küt küt atıyordu.

“Hayır efendim. Şehvet şehvettir.”

“*O zaman sorun ne?*” diye bağırdı tükürükler saçarak.

Marissa sırtıyordu, Viktoria denen kız ise ağlamaya başladı. Marissa çantasından bir şeker çıkarıp, “Al bakalım,” diyerek kıza verdi.

Babam tiradını sürdürüyordu. “Sen bana herkese karşı şehvet duyabileceğini söylemedin mi?”

Kahretsin. Bunu ona hiç söylememeliydim.

“Herkese değil, efendim. Sadece bana şehvet duyanlara.”

Evet. Hakkımdaki küçük, kirli bir gerçek. Karşımda aurası kırmızıya dönen herkeste, ama *herkeste* beğenecek bir şey bulabilirdim. Seksi ayak bilekleri, dolgun dudaklar, parlak saçlar... Adını siz koyun. Vücudum hiçbir bahane üretmeden işimi yapmaya programlanmış gibiydi. Fakat bu kızın şehvetin anlamını bilmesine daha birkaç sene vardı.

Babam burnundan soluyordu. İşte buydu. Bana ultimatoma verecekti. Ya kızı hemen odama götürecekti ya da ormanda bir yerde kendi mezarımı kazacaktım. Bu noktaya geldiğimize inanamıyordum.

Marissa ayağa kalkıp elini babamın omzuna koydu.

“Hayatım, bırak onu.” Aramıza geçip tam ortamızda durdu; poposu babama, göğüsleri bana değiyordu. Babam hırlayarak kalçalarını sıkarken Marissa elini omzumdan koluma doğru indirdi. Bana kan kırmızısı dudaklarla ve siyah sürmeli gözlerle bakarken aurası kıpkırmızı oldu. Aptal bedenim tepki verdi.

TATLI CAZİBE

Marissa kahkahalar atarak bana sürtündü. “Yetişkin kadınları tercih ediyorsa ne yapsın.”

Ondan nefret ediyordum.

“Kızı kendim eğitirim, canım,” dedi babam, kulağına.

Babamdan da nefret ediyordum.

Babam parmaklarını iki kere şaklatıp seslendi, “Raul!” Şoför bir saniye sonra kapıda bitti. “Marissa’ya arabayı hazırla.”

“Emredersiniz efendim,” diyen şoför baş selamı verip koşturarak çıktı.

Babam bana ters ters baktıktan sonra yıkıl karşımdan dercesine elini salladı. Çıkmak için arkamı dönerken ağzında şeker olan, kederli gözlü kıza şöyle bir baktım.

Hayatımdan nefret ediyordum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

BİR RAHİBEYLE YOLCULUK

Dün geceki olayların ardından kendimi korumaya ve hayatta kalmaya odaklanmak zorundaydım. Yine de buradaydım işte, kendi iyiliği için en iyisini yapmayı reddeden kızı eğlendiriyordum. İblis babasıyla tanışması için onu ülkenin bir ucundan diğer ucuna arabayla götürüyordum.

Ama ne akıllıca plan, değil mi?

Patti her ne kadar Anna'nın, Belial ile tanışması fikrinden nefret etse de bir şekilde adamın yardımcı olup Anna'yı koruyacağına inanıyordu. Anna'yı evlatlık edinirken Patti'ye yetimhanede, Anna büyüyünce Belial'ı bulmasını ve tekrar gelip Rahibe Ruth ile görüşmesini söylemişlerdi. Bu hikâyede, benim tahminimden fazlası gizliydi ve artık arkamı dönüp gidemeyecek kadar meraklanmıştım. Artı, kıza karşı alışılmadık bir mecburiyet duyuyordum. Uçakla gitmeyi teklif

edebilirdim, parası neyse verirdim ama araba yolculuğuyla onu keşfetmeye daha çok vaktim olurdu. Baş başa.

Müziği sonuna kadar açtım ama düşüncelerimin sesi daha yüksekti.

Sanki Anna karşıma çıkan bir sokak köpeğiymiş ve onu gözümün önünden ayırırsam, arabanın altında ezilecekti. Hayatımda hiç bu kadar iyiliksever biriyle tanışmamıştım. Resmen ışıl ışıl parlıyordu. Onun yanında kendimi... farklı hissediyordum. Daha hafiflemiş filan.

Bu saf, egodan yoksun Nefile bakıp kafamı iki yana salladım. Müzik bangır bangır çalıyordu. Şarkı listem ona fazla sert gelir diye bekliyordum ama Anna hâlinden gayet memnundu, hatta bazı şarkıları dinlerken mırıldanıyordu. Marcy Playground'dan *Sex and Candy* çalmaya başlayınca büyük bir dikkatle dinlediğini fark ettim. Nakarat kısmında benimle göz göze geldi, boynu al al kızardı ve hemen bakışlarını kaçırıp camdan dışarıyı seyretti. Ben de tekrar önüme dönüp sırttım, fısıldayan kötü ruhlar var mı diye gökyüzünü taradım.

Etraftaki manzara gayet sıkıcı olmasına rağmen, Anna, hayatında daha güzel bir şey görmemiş gibi çevreyi inceliyordu. Sanki benimle birlikte inanılmaz bir maceraya falan atılmıştı. Tehlikelerden habersizdi. Hatta ben ona açık açık Düklerle oyun olmaz dedikten sonra bile... Pervasız, hain pisliklerdi ve onu öldürürlerdi. Anna sanki benim yanımda güvendedymiş gibi davranıyordu. Sanki ben onu onlardan koruyabilirmişim gibi...

TATLI CAZİBE

Bu da göğsümde aptalca bir hissin kabarıp güçlenmesine neden oluyordu.

Sanırım Anna Whitt benim sağlığıma zararlıydı.

Mesele şu ki, dışarıdan bakıldığında masumiyeti ne kadar şirin olsa da o şekilde kalmasına izin vermek benim için büyük bir aptallık olurdu. Anna, renklerini nasıl gizleyeceğini öğrenmek istemesi dışında, eğitilmeye açık değildi. Bekâretini kaybetmesinin ya da en azından o kadar iyi değilmiş *gibi yapmanın* neden gerekli olduğunu anlamıyordu. Er ya da geç Dükler etrafı koklayacaktı ama Anna bunu anlamıyordu. Kendini korumak diye bir içgüdüsü yoktu. Ben ona yardım etmeliydim.

Ama bunu onu kırmadan yapmalıydim. Anna'nın gönlünü kazanmak zorundaydım. Bu yolculuğun sonunda, ikimizin de iyiliği için onunla deli gibi sevişmek zorundaydım.

Anna gelmiş geçmiş en zor fethim olacaktı. Şu ana dek gördüklerimden yola çıkarak otokontrol kraliçesi olduğunu anlamıştım. Rahibeden farksızdı.

Anna gibi bir kızı evlenmeden önce yatağa atmanın tek yolu vardı ve ben de ne kadar emek gerektireceğini düşününce bu hedefi iple çekmiyordum. Anna kötü çocuğa kapılıp gidecek türde bir kız değildi, o yüzden çok uslu durmalıydim. Fakat bu hâlimi takdir etmesi için de bende bazı olumlu değişikliklere neden olduğuna inanmalıydı. Anna benim en derin, en karanlık köşelerime girdiğini hissetmeliydi. Uzun lafın kısası, Anna'yı kendime âşık etmek ve onu da benim ona âşık olduğuma inandırmak zorundaydım.

İçimi bir vicdan azabı kapladı ama gelip geçiciydi, göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Bunu yapmak zorundaydım. Anna sonunda bana teşekkür edecekti.

Birinci gün iyi geçti, bence. Motelde ayrı ayrı kalmaktansa onu tek oda tutmaya ikna ettim. Benden hoşlanıyordu. İstemese de bana kapılmıştı. Ben de bundan seve seve faydalanıyordum.

Yatağıma rahat rahat yayıldım. Bakmadığımı zannettiği zaman bana gözlerini dikmesi hoşuma gidiyordu. Bıçağımla oynarken onu germinin ne kadar kolay olduğunu görmek de...

Rahatımı kaçıran iki çift lafin ardından, çocukluğumdan ve babamın ne kadar kötü bir ebeveyn olduğundan bahsettikten sonra –hepsi doğruydı– diğer kızların attığı mesajlarla onu kıskandırmaya koyuldum, bu hâli çok şekerdi. Şu ana dek Anna tam çantada keklikti fakat soruları ve bilgi alma ihtiyacı sonunda çabalarımaya yön değiştirtti. Her daim doğaüstü yeteneklerimi kullanmamdan büyülenmiş gibiydi. Nefil duyularından nefret edişi kafa karıştıran bir durumdu. Ailesinden aldıklarıyla gurur duymalı, genişletilmiş duyularının faydalarını anlamalıydı. Gidip yanma oturunca te-dirgin olup benden uzaklaşmaya çalıştı.

“Hayır, yatmaya devam et,” diyerek koluna dokundum. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Ona bir sürü şey göstermek istiyordum ve artık o da

farkındaydı bence. O küçük kahverengi gözlerini kısınca kahkahalarla güldüm.

“Sakin ol, aşkım.”

“Aşkım” kelimesini Amerika’ya taşındığımdan beri daha çok kullanıyordum. Amerikalı kızlar hasta oluyordu. Anna üstünde aynı etkiyi gösteriyor muydu, emin değildim ama denemeye değerdi.

“Ne yapacaksın?” diye sordu. Tatlı sesi ve hafif Güneyli aksanı vücudumun belden aşağısını harekete geçirdi. Anna’nın göremeyecek bir açıda olmasına sevindim.

“Senin iffetine zarar verecek ve Patti’nin peşime düşmesine sebep olacak bir şey yapmayacağım. Şimdi gözlerini kapat.” Patti’ye, Anna’yı eve sağ salım ve el değmemiş vaziyette getireceğime söz vermiştim. Patti’yi sevmiştim ama yine de sözümün sadece ilk kısmını tutmayı planlıyordum. İkisinin de akıl edemediği şey, Anna’nın namusunun tam da onu tehlikeye atacak şey olmasıydı.

Yapmayı planladığım şey, Anna’nın güvenini kazanmak, ona bir seks canavarından fazlası olduğumu göstermekti. Duyularının hoş olabileceğini görmesini istiyordum. Bir de belki biraz ona dokunmak istiyordum.

İlk başta ayak uydurmaz sanmıştım. Derken oflayarak arkasına yaslandı.

Aferin sana.

Aman Tanrım, karton kadar sertti.

“Şimdi gevşeyip dokunma duyuna odaklanmanı istiyorum. Uslu duracağım. Söz.”

Uslu durmayı *planlıyordum* gerçekten.

Anna'nın nefes verip gevşemesini izledim. Sinir uçlarını tamamen açıkta bırakırken hissettiği karıncalanmayı hayal edebiliyordum. Aklıma Nefil arkadaşım Marna'nın biz küçükken gösterdiği, havahı bir şey geldi. Anna'nın hiçbir yerine dokunmadan parmak ucumu yakındaki elinin avucunun içine bastırdım.

Nefesi kesilince gülümsedim. "Parmak izini hissedebiliyorum!"

Çok hoş. Sıradakini hissetsin de görelim bakalım. Aşağı uzanıp ayağını kavradım. Parmağımı topuğuna bastırıp okşamaya başlayınca Anna'nın yüzünün gevşediğini gördüm. Sonra ayak bileğine doğru çıktım. Birdenbire gözlerini açıp dizini göğsüne çekti.

Ne yapmıştım ki?

"Bir dakika," dedi. "Bacaklarım olmaz. Çünkü şey..."

Ne geveliyordu? "Bacakların çok güzel." Hatta fıstık gibi.

"Hayır, lütfen. Bu sabah bacaklarımı tıraş etmeye vakit bulamadım."

Kafamı arkaya atıp güldüm. Bana sapık diyebilirsiniz ama iki tel kıl beni hiç rahatsız etmezdi. Ama Anna'nın paranoyası çok tatlıydı.

"Tamam, peki, bacaklara dokunmak yok. Ama çok şey kaçırıyorsun. Seninle işim bitmedi. Yüzüstü yatıp tekrar gevşe."

Anna hemen söz dinledi. O kadar rahatlamıştım ki kendimi az sonra göreceklere hazırlamayı unutmuştum.

“Mmm.” İnmek gibi bir niyetim yoktu. Ağzımdan kaçırılmıştı işte. Ama poposu... vay canına, mükemmeldi. Parmak boğumlarımı ısırdım.

“Ne oldu?” diye mırıldandı Anna yastığın üstüne.

“Yok bir şey.” Yalnızca beynim durmuştu. “Sadece senin şey çok güzel...”

Kahretsin, hemen kıpırdandı. Ters ters bakınca ellerimi havaya kaldırdım. Küçük Ann de isteyince amma alıngan oluyordu.

“Kusura bakma! Hangi erkek olsa dikkatini çekerdi. Gerçekten –uslu ötesi– şimdi başlıyor.” Tekrar yüzüstü yatarmasını istedim, böylece yine poposuna bakabilirdim. Çok eğlenceliydi.

Anna yavaş ve temkinli bir şekilde tekrar önüne döndü ve derken *Merhaba, mükemmel popo*. Dokunsam bir şey olur muydu? Bir kerecik?

Hayır. Karşımdaki Anna Whitt’ti. Dokunursam bir şey olacağına karar verdim. Benim de otokontrolümün parça parça arttığını fark ettim. Bakıp da dokunmamaya alışkın değildim. Tadını alıp mideye indirmemeye... Bu an sınırlarımı zorluyordu. Sakinliğimi korumalı, sıradaki evreye geçmeliydim. Konuştuğum zaman sesim alçak ve buğuluydu.

“Bana güvenmeni ve tamamen rahatlamanı istiyorum. Sırtına ulaşabilmek için bluzunu birazcık kaldıracağım.”

Bu numarayı yemiş miydi? Hareket etmedi, dolayısıyla izin verdiğini algılayıp nazikçe bluzunu kaldırıp yumuşacık, kremamsı sırtını ortaya çıkardım. Nefesim kesildi.

Melek kız bana tenini gösteriyordu. Ona dokunmama izin verecekti. Bana güveniyordu.

Parmaklarımı yumuşacık etine gömüp ağır ağır daireler çizmeye başladım.

Kutsal Meryem, soluk alamıyordum. Kendini toparla, Rowe! Yıllardır yaptığım en seksi olmayan hareketti ama bir araba dolusu seksi kız görmekten bile daha çok tahrik etmişti beni.

Parmaklarım sırtında gezindikçe Anna'nın tüyleri diken diken oldu. Bana tepki veriyordu. Ona parmaklarımdan fazlasıyla dokunmam lazımdı. Ellerimle bastırıp masaj yaptım, belini güzelce kavradım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Başımda yükselen sisi silkelemeye çalıştım ama faydasızdı. Benim dokunma duyum da açıldı, cildim arzuların ihtiyacıyla karıncalanıyordu. Anna ipek gibiydi.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ellerim daha da ileri gitti, saten sütyenini geçerek omuzlarına çıktı. Bluzunu yırtabilirdim ama umurumda değildi. Düşünme ve mantığı geride bırakmıştım. Anna'nın feromonları ve kırmızı aurası beni sarıp sarmaladı, kucığına aldı.

Ben ihtiyaçtım.

Açgözlülüktüm.

Ve ben istediğimi alırdım.

Teni beni çağırıyordu. Anna'nın üstündeydim, saçlarını kenara atıp boynunun sıcaklığını içime çektim. Tadına bakmak zorundaydım, yoksa ölebilirdim. Hem içeriye doğru patlayacaktım hem dışarıya doğru. Feci bir şey olacaktı.

TATLI CAZİBE

Anna'nın kulağının altındaki noktaya doğru eğildim ve sonunda biçare dudaklarım ona dokundu. Cennetimdi burası. Anna'nın boynu ısınmıştı. Çenesini kaldırıp daha fazla öpmeme izin verdi. Vücudu hafifçe bükülüp bana doğru çevrildi. Ağzımı açtım; dilimi onun ipeksiliğinin, tuzluluğunun ve tatlılığının üstünde gezdirdim. Çenesine kadar... Derken Anna yüzünü döndü, elleri saçımdaydı ve ağzımı ağzına yaklaştırıyordu.

Bu öpüşmeyle ayaklarım yerden kesildi, beynim uçtu. Anna kesinlikle üstümde melek büyüü kullanıyordu çünkü düşünemiyordum. Yok. Deniyordum ama tek hissedebildiğim dudaklarıydı. Hayatımda hiç bu şekilde kendimden geçmemiştim. Bir daha asla geri dönmemecesine her şeyi bırakmak istiyordum. Kendimi onda ebediyen kaybetmek istiyordum.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Anna'nın tamamına ihtiyacım vardı. Karnı ne kadar pürüzsüzdü. Saten sütyeni bir ağız dolusu etle doluydu ki kesinlikle sulu ve lezizdi.

Anna beni anında geri itti. Üzerime ateş püskürtülmüş gibi oldum.

BU DA NE DEMEK OLUYORDU BÖYLE?

Aman, kalbim bir amatör gibi çarpıyordu. Ne kadar delirip korktuğumu anlamasına göz yumamazdım.

Anna nefes nefeseydi. "Uslu duracağına söz vermiştin." Aurası grilerle kırmızılardan karışımıydı. Öpüşmediğimiz için birden tepem attı. İnsan niye böylesi efsanevi bir olayı durdururdu ki?

“*Sen beni öptün, Anna,*” diye hatırlattım ona.

“Eh, boynumu öperek *sen* başlattın.”

Mmm, boynu. Sıcacık ve davetkârdı. “Doğru. Planlamamıştım.”

Anna saçını düzeltiyormuş gibi yaparak odanın içinde volta atmaya başladı ama fazlasıyla öfkeli ve şehvetliydi. Titriyordu.

“Neden durdun?” diye sordum.

“Çünkü işi ilerletip başka yerlere götürüyordun.”

Nasıl başka yerlere? Ah... Sanırım elim biraz kaymıştı, değil mi? “Hımmm, fazla hızlı ilerledim. Acemi hatası.”

Anna’nın kollarını göğsünde kavuşturmasına bakılırsa, bu düşünceyi kendime saklamam muhtemelen daha iyi olurdu. Hâlâ düzgün düşünemiyordum. Üstümde neden böyle bir etki yaratıyordu? Ayrıca tüm kutsal şeyler adına, *neden şu an yiyişmiyorduk?*

Anna’nın bizi durdurması ilk başta eğlenceliydi ama artık ciddi olduğunu bildiğimden paniklemeye başladım. Bedenim durmayacak ya da sakinleşmeyecekti. Durum çirkinleşebilirdi.

“Beni hâlâ istediğini görebiliyorum,” dedim. Doğruydu. Sadece inat ediyordu. Bir çeşit zalim melek cezalandırması mıydı bu? Artık şehvetli değil de sinirli olmayı mı tercih ediyordu? “Tüh! İşte gidiyor. Şimdi de kızdın mı? Evet, biraz. İçinde ciddi ciddi öfke toplayamıyor gibisin...”

“Kes şunu!”

“Pardon, yüksek sesle mi konuşuyordum?” Anna renk-

lerini okumamdan ciddi anlamda nefret ediyordu, ben de mümkün olduğunca çok yapıyordum o yüzden. Ayrıca şu anda içten içe kafayı yediğimi belli etmektense yüzüzlüğe vurmak çok daha iyiydi. Rahatlama talebimi arttırdım.

“Ben de insanların renklerini okuyabiliyorum, biliyorsun ki.” Yine başladı alınganlığa. Evet, seni değil belki ama en azından insanların duygularına mahremiyet tanımak adına onların duygularına bakmama nezaketini de gösteriyorum!”

Hiç şüphem yoktu çünkü o bir rahibeydi. “Ay ne kadar da kibarsın,” dedim.

Anna sinirle hırlayıp bana bir yastık fırlattı. Herhâlde hayatında en öfkeli olduğu an buydu. Onu daha ne kadar delirtebileceğimi anlamak için tek kaşımı kaldırdım. “Yastık savaşı mı yapacağız?”

Anna çığlık atmak istiyordu. O kaskatı, oflayan hâlimden ve tavrından görebiliyordum ama içini sakinleştiren bir nefes verip bir parça söndü.

İyi numaraydı. Keşke ben de yapabilseydim. Benim de bazı bölgelerimin sönmeye ihtiyacı vardı.

“Yatağımdan çık,” diye buyurdu. “Lütfen. Artık uyuyacağım.”

Daha neler. Hiç yorgun değildi. O da en az benim kadar tutkuluydu ama iyi kız olmaktan bu tutkusuna kucak açamıyordu. Otokontrolü beni yakıp kavuruyordu. Çıldıırıp bir şeyleri kırıp dökmesini istiyordum. Sonra da beni yumruklamasını...

Ama cidden. Çıplak olmalıydık.

Yataktan inip kolumla işaret ettim. Anna yorganın altına girip bana sırtını döndü. Ona partide uyuşturucu verip neredeyse ilk öpücüğünü çalacak olan o hıyardan onu kurtardığımı hatırlatarak tekrar havaya girmesi için uğraştım. Ama yemedi. Yataktan fırlayıp üstümü başımı yırtmadı. Hatta dönüp suratıma bile bakmadı.

Sonra hatırladım, ilk öpücüğü *benimdi*, aynen öyle, *benimdi*. Bir goril gibi göğsümü yumruklamak istedim.

“Demek ki böyleymiş,” dedim. Şehvetim hâlâ dörtmala koşuyordu ama şaha kalkması söz konusu olamayacaktı. Şaşkınlığım ile kasıklarımdaki ağrı arasında kaldım. Feci canım acıyordu. Babamın istediği gibi bir mağara adamı olmamak ve bu kızın aklını başından alacak şekilde ırzına geçmemek için tüm irademle savaştım. “Bunun nasıl bir his olduğunu hep merak etmiştim.”

Anna nihayet bana bakıp, “*Neyin* nasıl bir his olduğunu?” diye sordu.

“Reddedilmenin.” Acı vermese, eğlenceli gelebilirdi. Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim.

“Nasıl yani? Daha önce hiçbir kız sana hayır demedi mi?”

Bu kadar şaşırmak zorunda değildi.

“Hayır, hiç,” dedim. Bana ilgi gösterenlerin peşinden gittiğimi söylemedim ama.

“Peki ya sen? Sen hiç durup bir kıza hayır dedin mi?”

Hah! “Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Birçok sebepten,” diye mırıldandı Anna. “Neyse, Hadi uyuyalım. Yarın bizi uzun bir gün bekliyor.”

Tekrar sırtını döndü ve hışır hışır kıpırdanarak yerleşmeye çalıştı. Şimdiye kadar hiç şehvet düşkünü olmaktan nefret etmemiştim. Her zaman içimdeki canavarı besleyebilmişim. Fakat şu anda tek istediğim, Anna'nın vücuduna olan delicesine açlığımın kaybolmasıydı. Artık sadece acıdan ibaret değildi. Sanki kara bir bulut beni tüketiyor, zihnimi ve görüşümü bulandırıyordu. Gözlerimi kırıştıtarak bunu engellemeye çalıştım.

Anna'nın son sorusunu düşündüm ve birdenbire çocukluk arkadaşım Ginger'ın suratı aklıma geldi. Blake'in önünde bana asılmaya çalıştığı, o tuhaf, berbat geceyi hatırladım. "Sanırım bir kişiyi reddetmiş olabilirim ama o sayılmaz," dedim. Gevelercesine konuşuyordum ama rahatlatıyordu. Bu his geçecek miydi acaba?

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü o Nefti." Ginger'ı düşününce midem düğümlendi. Bir zamanlar arkadaşımdaydı. En yakın dostumdu.

Anna hiçbir yorum yapmadı. Oldukça büyük bir sorunla ortada kalakalmıştım. Bu his geçmiyordu. Seks yapmazsam çatlayacaktım ya da cenin gibi kıvrılıp uluyacaktım. Anna bakmadığı sırada toparlandım. Ha bire geri çevrilen sıradan erkekler bu işkenceyle nasıl başa çıkıyordu?

"Artık soğuk bir duş almaman vakti geldi, değil mi?"

Anna ihtiyacımı sezemiyor muydu? Acı çekmem umurunda değil miydi?

Anlaşılan değildi. "İyi fikir," demekle yetindi.

Taş. Kalpli.

Baston yutmuş gibi banyoya yürüyüp duşa girdim ama hiçbir etki yapmadı. Bunu yaşadığıma inanamıyordum. Öpüştüğümüz sırada kontrolümü kaybetmemeliydim. Vak-
timi değerlendirip ağırdan almalı ve Anna'yı ateşleyip be-
nim için yalvaracak kıvama getirmeliydim. O küçük rahibe
nasıl beni alaşağı edebilmişti? Tek başıma düş alıyordum.
Bu, ihtiyacım olan şeyin yerini tutmayacak, yetersiz bir ey-
lemdi. Derken motele girişimizi yapan, danışmadaki kızı
hatırladım. Yirmili yaşlardaydı. Sıkıntıdan patlıyordu. Bana
da abayı yakmıştı.

Harika.

Kurulanıp çırılçıplak odaya girdim ama Anna dönüp
bakmadı bile. Sinirlerimi bozuyordu. Hemen giyindim,
odanın anahtarını bulup kapıyı açtım.

Anna yatakta doğruldu. "Nereye gidiyorsun?"

Birdenbire umursar olmuştu. Kaşlarımı çattım. Çektiğim
acı ve hüsranı birazcık hissetmesini istedim.

"Çalışmam lazım," dedim.

"Çalışman lazım mı, yoksa çalışmak mı istiyorsun?"

İçimi bir öfke ve kızgınlık kapladı. Bir şey bildiği yok-
tu, bir de utanmadan bana kendimi kötü hissettirmeye mi
çalışıyordu? Hiçbir zaman can güvenliğinden endişe duy-
mamıştı. Hiçbir zaman karanlık yanına teslim olmamış, bir
daha görmezden gelmeye kalkınca duyulan fiziksel acıları
duymamıştı. Durup ona tahammül edemezdim.

"Bunun ne önemi var, Anna? Ben gidiyorum."

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan. Öğren-

mek için yanıp tutuşuyor gibiydi. İçimin yağları erimişti.

Seve seve söyledim ve çektiğim acıya ortak olmasını umdum. “Resepsiyondaki kızı ziyarete gidiyorum, öyle istemişti. Yani eğer fikrini değiştirmediyse...” Ona son bir şans verip aurasında kıskançlık ile üzüntünün savaşını izledim. Ama o başım iki yana sallamakla yetindi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye mırıldandım. Sonra ışığı kapatıp kapıyı çektim, arkamdan kilitlendi mi diye kontrol ettim.

Anna’nın sözleri kulaklarımda çınlıyordu, kurtulmak çınlıyordu, kurtulmak için başımı sağa sola salladım. Çoğunlukla yaptığım işten zevk alırdım. Bu gece kesinlikle hakkını verecektim.

Resepsiyona doğru yürüdüm. Pencerenin arkasındaki kızı görebiliyordum. Cep telefonu ile konuşuyordu. Beni gördüğü zaman gözlerini kocaman açıp telefonu kapattı, saçlarını düzeltmeye başladı. Ağır Güneyli aksanıyla, ağzı kulaklarında beni selamladı.

“Merhabalar... Bay Rowe, değil mi? Her şey yolunda mı?”

“Evet. Kaidan demen yeterli.” Nemli saçlarımı gözüm-den geriye attım. Ayrıntılı bir baştan çıkariş havamda değildim. Hızlıca işi bitirmek ve sonra uyuz ruh hâlime dalmak istiyordum. “Kardeşimi odada biraz rahat bırakmak istedim. Büyükanнемimizi yeni kaybettik de, biraz sarsıldı.”

Kız elini göğsüne koydu. Aurası kederle doldu. “Ah, nur içinde yatsın. Başınız sağ olsun.”

Üzüntülü görünerek başımı salladım. Pek zor olmadı

Çünkü genel anlamda biraz tuhaf bir ruh hâlindeydim. Tezgâha yaslanırken Anna'nın iyi olup olmadığını düşündüm. Çabucak işitme duyumla yukarıyı taradım ama içerisi bayağı sessizdi. Etrafta Dükler için tura çıkmış fısıldayan iblis falan görmedim.

“Umarım seni rahatsız etmiyorum...” İsim etiketine baktım. “Vanessa.”

“Yok canım, daha neler!” dedi kız neşeyle. “Bana Nessa diyebilirsin. Burası çok sıkıcı, o yüzden konuşacak birilerinin olması iyi oluyor. Amcamın yanında çalışıyorum. Bu otel biraz...” Dilini çıkarıp yüzünü ekşitti.

“İş iştir, değil mi?” Kollarımı göğsümde kavuşturup tezgâha yaslandım. İğne gibi batan acılarla içim büzüştü. “Ben de şu anda konuşacak birilerini bulduğuma sevindim. Zor bir hafta geçirdik.”

Göz göze gelince bakışlarımı kaçırmadım. Kızın aurası aydınlandı, parlak kırmızı oldu. Bakışlarımı arsız arsız dudaklarına, oradan da göğsüne indirdim, sonra tekrar gözlerine baktım. Kız çantada keklikti; göğsünü tutuyor, şehvetle kıvranıyordu. Gülümseyip elimle saçımı düzelttim. “İş yerinde en çok eğlendiğin zamanı hatırlıyor musun, Nessa?”

“İmmm...” Kız gergince güldü. “Bilmem.”

“Çünkü sen de havandaysan ben biraz eğlenmeye varım.”

“Ben...” Biraz daha gergin bir kahkaha geldi. “Yani ne tür bir eğlence...”

Kızı ya şaşırtacağım ya da korkutacağım diye bir kumar oynamıştım ama henüz çığlık çığlığa kaçmamıştı. Gergin

ve heyecanlıydı, muhtemelen onun aklından geçen şeyi mi kastediyorum diye merak ediyordu. Kurumuş dudaklarını yalayıp kapısı aralık duran küçük ofise doğru şöyle bir baktı.

“Amcanın ofisi mi?” diye sordum.

“Hı hı,” dedi sırıtarak.

Masanın etrafından yavaşça geçtim, gözlerimi kızın gözlerinden ayırmadım. Yanına ulaştığımda aurası turuncu ve kırmızıyla dolup taşıyordu.

Tekrar dudaklarını yaladı. “Sırf herhangi bir yanlış anlaşılma olmasın diye söylüyorum, Bay, yani *Kaidan*, ne tür bir eğlenceden, immm...” Kız gevelerken bir adım daha yaklaştım. “Söz ediyoruz?”

“Aklımı her şeyden uzaklaştırıp seni çok mutlu edecek bir eğlenceden,” dedim alçak sesle. Tüm enerjimle canavarı zapt ederek kızın bana devam et izni vermesini bekledim.

“Ah,” dedi. Hafifçe koluma dokundu, parmaklarını elimle doğru getirdi ve el ele tutuştuk.

Gözle görülür derecede rahatladım.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım. Ağzımı ağzına yaklaştırdım, bir hafta sonra suratını bile hatırlamayacağım kıza doğru eğildim. Odadaki o efsanevi tutkuyla çarpılmayı umuyordum ama öyle olmadı. Yiyeşip birbirimizi elleyerek ofis kapısına doğru ilerlemeye başladık.

Ayağımla kapıyı arkamızdan kapattım.

Kızı masaya kaldırmamla inledi. “Bunun olduğuna inanmıyorum.”

Ağzımla onu susturup odaklandım. Saçları düz değil kıvrıktı ve armut kokmuyordu ama ihtiyacımı serbest bırakıp kıza hayatının en güzel gecesini yaşattım.

Odaya geri dönerken aklıma çok feci bir düşünce geldi.

Anna ofis performansımı dinlemiş miydi acaba?

Bir dakika ya, dinlediyse ne olmuş? Oh canıma deşsin. İnatçı kız. Ama yine de... Bende bir tuhaflık vardı. Ne olduğunu tam olarak bilemiyordum ama Nessa ile seks yapmak bana beklediğim tatmini vermemişti. Hatta içim bomboştu. Daha fazlasını isteyen bir kabuk gibiydim.

Şu anda tek ihtiyacım, Anna'nın reddedişinden silkenmek için iyi bir uyku çekmekti. Beynimi çorbaya çevirmişti. Anna'nın kendini ağırdan satacağını biliyordum fakat tahminimden beter çıkmıştı. İlk geceden yatmamızı beklemiyordum ama daha ikinci tura bile geçmeden böylesi sert bir hayır cevabıyla karşılaşmayı da ummuyordum. Ben istediğimi elde etmeye alışkındım.

Odaya girerken başımı iki yana salladım. Anna sessiz ve hareketsizdi ama nefes alışları fazla kısaydı. Hâlâ uyanıktı. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım.

Sonra çıırılçıplak soyunup yatağa girdim. Bir elimi başımın arkasına koyup küçük rahibe neler düşünüyor acaba diye düşündüm. Uyumalıydım ama son bir kez onu gıcık etmekten geri duramadım. Ne de olsa o da o melek büyüü yaparak beni sinir etmişti.

TATLI CAZİBE

“Anna?” Cevap vermemesine hiç şaşırmadım. “İlk öpücüğün hoşuna gitti mi bari?”

Bir saniye daha sessiz kaldı. “Uyusana, Kaidan.”

Cevap ‘hayır’ değildi, bu da karanlıkta yüzümü güldürdü. Bu gece Anna’yı nasıl kazanacağıma dair değerli bir ders almıştım. Yarın müthiş oynayacaktım. Derin bir nefes verip yarı tatmin olmuş hâlde uykuya daldım.

ALTINCI BÖLÜM

ARMUT VE PORTAKAL

Aнна'nın kalbini kazanmak demek ip cambazlığı demektir. Birçok açıdan diğer kızlar gibiydi. Flört ettiğim zaman kıkırdayıp kızarıyor ve mutlu oluyordu ama bir yere kadar. Tanıştığım çoğu kızın aksine Anna "yaşlı bir ruhtu". Genç, ateşli bir kız vücuduna bürünmüş, adamakıllı bir yaşlı kadın gibiydi. Bazen son derece namus ve hayâ bekçisi kesilip, "Acaba biraz efendi olmayı deneyip yatarken iç çamaşırını giyebilir misin?" ve "Her durakta kızlara yiyecek gibi bakarsan yolumuz hiç bitmez," gibi şeyler söyleyebiliyordu.

İtiraf ediyorum, onu şoka sokmak hoşuma gidiyordu. Bu sabah odanın ortasında çırılçıplak durdum ve neler kaçırdığını açık saçık görsün istedim. Ama hayalet görmüş gibi avaz avaz bağırmasını hiç beklemiyordum. Sorun da buydu:

Şok etme eylemini tek gerçekleştiren ben değildim. Anna gayet sıradan bir tavırla “Birisi hamileyse sezebiliyorum,” ve “Başka insanların acılarını hissedebiliyorum,” gibi itiraflarda bulunarak küçük dilimi yutmama sebep oluyordu.

Bu kız cidden ne kadar güçlüydü? *Meleksi* şeyler yapabiliyordu. Ayrıca melek büyüsünün başka güçleri de vardı. Mesela beni konuşturmak gibi. Hiç kendini düşünmeyen bir kızdı. Her konuyla sahiden ilgileniyordu. Bazı anlar oluyordu ki nasıl açıklayacağımı bilemiyordum ama kendim gibi hissetmiyordum.

Onu kendime âşık ediyor olmam gerekti. Ona kötü olduğumu hatırlatmam, sonra da rahatlamasını sağlamam gerekiyordu. Gerçi öyle oluyordu da, ben bunu yapan değil hisseden taraftım. *Anna* yeteneklerini benim üstümde kullanıyordu işte.

Bu kız tehlikeliydi.

Kurabiye pişiren bir nine, dünyaca ünlü bir psikolog ve baştan çıkarıcı bir cariyenin yetenekleri onda bir araya gelmişti. Akıllara ziyan kısımsa, üstümde nasıl bir etkiye sahip olduğundan haberinin bile olmayışydı. Topu topu iki gün olmuştu ama şimdiden zihnimi iyice zehirlemeden onu kurtlara yem etmekle bir köşeye saklayıp kendime ayırmak arasında kararsız kalmıştım.

Şimdi de bana diğer kızlarla ilgili sorular soruyordu. Çalışırkenki dürtülerimi sorguluyordu. Derinlere iniyor ve beni yaptıklarından dolayı üzüntü duyan, zavallı bir adam sanıyordu.

TATLI CAZİBE

Ama alakam yoktu.

Yine de ne kadar kalpsiz bir piç olduğumu ilan etmek benim yararına olmazdı. Aslında Anna'nın mütemadiyen konuşması iyiydi. Sessiz kaldığımız anlarda tek düşünebildiğim onunla yatmaktı, arabayı kocaman bir yol tabelasının arkasına çekmek ya da kullanırken onu kaldırıp kucağıma oturtmaktı.

Derken, tam araba kullanırken, bir laf edip pişmiş aş su kattı.

“... ben sana değer veriyorum.”

Sözcükleri içimde yankılanıp beni dehşetle doldurdu.

“Böyle söyleme,” diye karşılık verdim. İçimdense titriyordum. İstedğim buydu, değil mi? Duygularının gelişmesi... Ama sandığım gibi olmamıştı. Durum çok daha karmaşıktı çünkü artık *ben* vicdan azabı gibi hiç ummadığım şeyler hissediyordum ve sebebini anlamıyordum. “Değer vermekten bahsedemezsin. Daha beni doğru düzgün tanımıyorsun bile.”

Anna çok aptaldı. Fazlasıyla açık yürekli ve saftı, ürkek ceylan gibi bakan gözleriyle beni izliyordu. Kahretsin ya, ömrünün sonuna kadar içinde bulunacağı tehlikeden haberdar edilmeliydi. Benim o tehlikeyi her gün nasıl yaşayıp soluduğumu bilmesi gerekiyordu. Bekâretini kaybetmeliydi, Dükleri bizden biri olduğuna ikna etmeliydi. Eğer Nefil hayatını kabullenmezse Dükler hayatını sona erdirirdi.

“Sen de beni doğru düzgün tanımıyorsun ama buradayız işte. Beni seyahate çıkarmayı önerdin. Milyonlarca soruma

cevap verdin. Beni hiçbir şey yapmaya zorlamadın. Beni babana ispiyonlamadın. Burada seninle olmaktan memnunum.”

Hayır. Aptal duygular... Bu sıcak, çikolata parçacıklı kurabiye sözlerin beni yumuşatmasına göz yummayacaktım. Direksiyonu sımsıkı tutup suratına uzun uzun baktım.

Tanrım, amma ısrarcıydı. Soru üstüne soru soruyordu. Yarım yamalak cevaplardan tatmin olmuyordu. Duymak istediklerini arıyordu ille de. Yani benim aslında “iyi çocuk” olduğumu.

“Neden senin kötü biri olduğunu düşünmem için bu kadar uğraşıyorsun?” diye sordu.

Tıpkı o insan kadın Patti gibi Anna da gerçekler dışında bir şeyle ikna olmayacaktı. Ben de ona hakikati söyledim.

“Çünkü benden korksan iyi olur; böylece sonra beni uyarmadın, demezsin. Ben okulundaki çocuklara benzemem. Uyuşturucuya karşı hissettiğin çekimi düşün. Ben de sekse karşı aynen öyle hissediyorum.”

Anna anlayınca suratını astı. Doğruydum. İkimizin de içinde tatmin olmaz bir canavar yaşıyordu.

“Şimdi çakmaya başladın mı? Dur daha net anlatayım hatta. Birisiyle beş dakika konuştuktan sonra onu kandırıp yatağa atmak için neler söylemem ve yapmam gerektiğini hemen anlarım. Sen de dâhilsin buna, gerçi dün gece pek günümde olmadığımı itiraf etmek zorundayım. Bazı insanlara iki tatlı söz söyleyip ilgi göstermek yeterlidir. Bazıları daha çok enerji ve çaba gerektirir. Kıyafetlerini çıkarttırmak için her yolu denerim, sonra da öyle bir hava veririm ki bir

TATLI CAZİBE

daha asla beni düşünmeden başkasıyla birlikte olamazlar. Çoğu kişinin kendisi hakkında bile farkında olmadığı, insan vücuduna dair bir sürü sırrı bilirim. Yanlarından ayrılırken kalmam için yalvardıklarında hapı yuttuklarını anlarım.”

Ben buydum işte. Hiçbir pişmanlık duymazdım.

Gözleri fal taşı gibi açılan Anna'nın aurasından gri korku renkleri fişkirdi. Anlıyordu.

“Nihayet,” dedim.

New Mexico'ya vardığımızda Anna manzaraya huşu içinde bakakaldı. İblisler ve Nefil hiyerarşisine dair bir sürü soru sordu. Ne kadar çok şeyden habersiz olduğuna inanmıyordum. Ayrıntıları duydukça üzülmüyordu ama yine de öğrendikçe öğrenmek istiyordu. Bu bilgi sayesinde fısıldayan ruhları görmeye başlamasını umuyordum ki ben- ce yıllardır görüyor olması *lazımdı*. Herhâlde bu ruhları görmesini önleyen şey, masumiyetiydi. Ruhların neyin peşinde olduklarını bilmeliydi. Böylece ben yanında yokken güvende olabilirdi.

İkinci gece konaklamak için durduğumuzda Anna yine aynı odayı paylaşmamıza razı olunca çok şaşırdım. Zihnim hemen yaramaz ihtimallerle doldu ve ben hepsini bastırmak zorunda kaldım. Kendimi bir kez daha kaybetmeyecektim.

Kollarımı göğsümde bağlayıp ikinci katın balkonunda dikildim, Anna ise telefonda annesiyle konuşuyordu. Ve evet, özel gücümü kullanarak camın arkasından onları

dinliyordum. Georgia'dayken de bütün sohbetlerini dinlemiştim zaten ve haberleri vardı. Dava etsinler çok istiyorlarsa, ne yapalım.

"Sevindim ama yine de dikkatli ol ve gardını düşürme," dedi Patti.

İyi tavsiyeydi. Ama Anna'nın "gardı" yoktu. Korumasız, kalkansız, açık bir kitaptı.

"Tamam. Seni seviyorum," dedi Anna o tatlı sesiyle.

"Ben de seni seviyorum."

Anna bir öpücük gönderme sesi yaptı, Patti de aynı sesi çıkardı ve gülüştüler.

İlişkileri beni büyülyordu. O iki kelimeyi *her konuşmalarında* söylüyorlardı. Benimse her duyduğumda tüylerim diken diken oluyordu. Nasıl bir duyguydu acaba? Birisinin, her ne olursa olsun, size karşı öyle hissettiğini ve sizin için her şeyi yapabileceğini bilmek? Sevgiyle ilgili gördüğüm her şey gelip geçiciydi, uçucuydu. İnsanlar bunun için çabalamıyordu. Kanıksamışlardı. İstismar ediyorlardı. Ama bu ikisi... sevgilerine çok bağlıydı.

Anna hafif bir *tık* sesiyle odadan dışarı çıkarken kulak kesildim. Halı kaplı zeminde yürüdü. Bozuk para atılan bir makineden atıştırmalık bir şeyler aldı. Birkaç dakika sonra kapıyı açmış, arkamda dikiliyordu. Bana dokunup dokunmayacağını merak ettim. Dokunmasını isteyerek bekledim. Fakat bunun yerine, yanıma gelip elindeki soğuk suyu koluma değdirdi. Tabii ki bana da bir şişe almıştı. Her zaman ki gibi düşünceliydi.

TATLI CAZİBE

“Teşekkürler.” Kollarımız birbirine değince içim ısındı. Onu bir daha öpmeyi düşündüm, şuracıkta, azalan akşam aydınlığında... Ama zamanı değildi. Anna’nın aurası emin değildi. Aynı anda hem mutlu, hem gergindi ama şehvetli değildi. Birlikte parmaklığa yaslandık.

Bu sabaha kafasının tepesinde başlayıp artık yeterince seyahat ettim dercesine gevşekçe aşağılara düşmüş atkuyruğuyla çok tatlı görünüyordu. Parmaklarımı saçlarına sokup gezdirmek, atkuyruğunu tutmak, hatta hafifçe çekip Anna’yı şaşırtmak istedim.

Hay aksi. Kötü Kai.

Anna yüzünü buruşturup havayı kokladı ve bir an için acaba düşünceleri okuyabiliyor mu diye merak ettim çünkü beni yalnız bırakıp otel odasına gitti. Banyoya girişini dinleyince benim kozmetik çantamı karıştırıyor gibime geldi. Belki de bacakları için tıraş bıçağı almak istemişti. Hah.

Gülümseyerek içeri girdim. Banyoda gördüğüm manzara beni güldürdü. Anna Whitt, deodorantımı kokluyordu.

Beni duyunca şaşırp deodorantı lavaboya düşürüp çığlık attı. Çok komikti. Ve tahrik edici. Çünkü evet, benim eşyalarım dokunuyor, onları kokluyordu. Kahkaha atmadan edemezdim.

“Şey, görüldüğü gibi değil,” dedi, el yordamıyla eşyalarımı yerine koymaya çalışarak. “Ben sadece hangi partümü kullandığımı merak etmiştim,”

Ah. Anladım. Olaylar ilginç bir yöne sapıyordu. Anna kokumu almıştı.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ne kadar hoşuma gittiğini çaktırmamaya çalışarak odaya gittim. “Parfüm kullanmıyorum.”

Anna hafifçe öksürerek, “Hımm. O zaman boş ver,” dedi. Hayatta olmazdı.

“Nasıl bir koku alıyorsun tam olarak?” Ginger bana daha küçükken feromonlarımın nasıl koktuğunu söylemişti ve eğer Anna’nın aldığı koku buysa farkında olmadan duyularını açıyor demekti. Bana bakmasını isteyerek ona yaklaştım ama Anna bana bakmadı. Sorun yoktu. Kaygı, heyecan, kafa karışıklığı ve şehvet karışımından çıkarabildiğim kadarıyla onu gayet iyi etkiliyordum.

“Bilmiyorum. Turunçgiller ve orman ya da onun gibi bir şey... yaprak ve ağaç reçinesi gibi aynı zamanda. Açıklayamıyorum.”

Ginger ekşi kumkuat, toprak ve inek koktuğumu söylemişti. Bence sırf *kumkuat* lafını sevdiği için öyle demişti. “Turunç mu? Limon gibi mi?”

“Baskın olarak portakal. Biraz da misket limonu.”

Anna’nın tarifini, Gin’inkinden daha çok sevmiştim. Sacımlı arkaya attım. Suyumuz ısınıyordu.

“Sen benim feromonlarımın kokusunu alıyorsun, Anna.”

Anna bana inanmamış gibi tiz, gergin bir kahkaha patlattı.

“Hımm. Tamam, peki...” deyip banyodan çıkmaya çalıştı ama onu durdurmak için harekete geçtim. Daha lafımız bitmemişti.

“İnsanlar, feromonların kokusunu alamazlar genelde,” dedim. “Farkında olmadan ekstra duyularını kullanıyorsun demek ki. Bazı duygularla ilgili duyularını kontrol edemeyen Nefler olduğunu duymuştum. Korku, şaşkınlık...” Ve... “şehvet.”

Anna utanır gibi oldu ama duyularıyla ilgili ezik bahaneler üretirken aurasının en dibinde hâlâ o ince kırmızı çizgi duruyordu. Benim gibi tiplerle banyoda mahsur kalmayacak kadar şirin bir kızdı.

“Kendi kokunun nasıl olduğunu bilmek ister misin?” diye sordum.

Anna gözlerini kocaman açıp etrafa baktı. “Yok, istemem aslında. Ben gitsem iyi olacak.”

Ben hiç öyle düşünmüyordum.

“Armut ve süsen çiçeği gibi kokuyorsun,”

Hafifçe öksürüp, “Aa, ne kadar ilginç,” derken aurası şehvetle patladı. “Ben şey yapayım...” Yanımdan sıyrılabilmek için lavaboya yapışarak yürüdü, sanki bana değerse bomba patlayacaktı. Ben de çok eğlenerek ellerimi havaya kaldırdım.

Anna odada dört dönüp spor ayakkabılarını giydi. Eğer benden kaçacağını sanıyorsa çok yanıliyordu. Bu otelden bensez ayrılmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu. Ayrıca istediği kadar inkâr etsin ama bu gece biraz daha öpüşüp *koklaşacaktık*.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordum.

“Evet, koşmaya gidiyorum.”

Tek başına değil ama. “Sana katılmamın bir sakıncası var mı?”

“Sen de benim için bir şey yaparsan, olur.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Bana renklerimi saklamayı öğret,” dedi.

Eh, tam olarak aklımdan geçen şey değildi. İyi, peki o zaman. Şimdi yetenekler, sonra öpüşüp koklaşma...

Anna önümden kayalara tırmanırken ben de arkadan poposunu kesiyordum. İyi ki bol şort giymiştim. Oraya çıkmadan önce sakinleşmem lazımdı. Tepeye ulaşmadan sakinleşmem şarttı. Anna tepeye çıkıp oturarak arka tarafının manzarasını başarılı bir şekilde kapatınca işim kolaylaştı. Bir an durup dinlendim, sonra Anna’nın yanına varıp yere uzandım. Sıcak, engebeli kayanın üzerine yayılıp gökyüzüne baktım.

Seks düşünmemeye çalıştım.

Dün geceki kaçamak yeterli olmamıştı. Bugün Anna’ya o kadar şey anlatıp itiraf etmeme rağmen hâlâ benimle yatmaya hazır değildi. Belki de çok yanlış bir yoldan gidiyordum. Belki de ona vurulmuş gibi yapmalıyım. Öylesini tercih etmez miydi? Belki eğer...

Ne yapıyordu? Eliyle parmaklarıma dokunmasını, yumuşacık, sıcacık ve ufacık parmaklarını benimkilere geçirmesini hiç kımıldamadan izledim.

Elimi tutuyordu.

TATLI CAZİBE

Kalbim neden bu kadar hızlı atıyordu? Ayrıca neden hem çok hızlı gidiyormuşuz hem de çok ağırdan alıyormuşuz gibi geliyordu? Gökyüzünde fısıldayan ruhlar var mı diye bakındım, duyularımı genişlettim ama ortada ruh muh yoktu.

Anna'nın elini avucumda hissettim. Kaidan Rowe *hayatta* el ele tutuşmazdı. Çok basit bir hareketti. O kadar tatlıydı ki içimde bir yerde bir şeyler eridi. Geri çekilsem mi diye düşündüm ama devam etmeye karar verdim, kendi kendime tüm bunlar bir numara ve iki elin birbirine değmesi çok da büyük bir olay değil dedim.

Bir süre öylece uzanıp el ele tutuşarak sohbet ettik. Auramı saklamamı kafamda nasıl canlandırığımı açıklarken Anna ilgiyle dinledi. Ben de onun o hevesli hâline kendimi kaptırdım. Öğrenmesini istiyordum, ona yardım etmek istiyordum. Bir saat su gibi aktı. Anna'nın bu kadar çabuk öğrenmesine hem şaşıryor hem seviniyordum. Düşünsenize, ona daha neler öğretebilirdim.

Bu düşünceyle bel altımda bir şehvet sızısı hissedip kıpırdandım.

Kahretsin. Odaklan. Aurası üstünde çalışmalarımız daha bitmemişti.

Duyguları saklamak, pratikte çok daha zordu. Sıkıntılı anlarda duygularını gizleyip gizleyemeyeceğini öğrenmem lazımdı. Onu sinir etmeliydim. Doğal olarak ilk aklıma gelen şehvetti. İçgüdülerimi saldı.

“Sadece bilgin olsun diye söylüyorum, Anna, babamın

sana dediklerini yapsan da benim gözümdeki değerinden bir şey kaybetmezsin.”

Lütfen fikrini değiştir, diye yalvardım içimden. *Bırak seni eğiteyim ve bedenine bir kere sahip olayım.* Ondan sonra belki bu aptal özlem yok olurdu.

Ayak bileğine dokundum ve elimi baldırından yukarı doğru kaydırdım. Dokunuşumla donakalan Anna etkilenmemeye çalıştı. Parmaklarım dizinin arkasındaki küçük girintiye değip o yumuşak oyuntuyu okşayınca göğsü kesik kesik şişip indi. İçimde doyurulamaz bir ihtiyaç canlanıp büyürken sözcükler ağzımdan dökülüverdi.

“Şu anda sadece sen ve ben varız, Anna. Öpüştüğümüzde canlandığını hissettim. Bundan korktuğunu biliyorum. Diğer tarafını serbest bırakmaktan korkuyorsun.” Kelimeler ağzımdan çıkana kadar ne kadar doğru olduklarını fark etmemiştim. Anna’nın gözleri kocaman oldu. “Ama endişelenmene gerek yok. Ben onu idare edebilirim.”

İdare edebilirim ve idare etmek istiyordum. Anna’yı evcilleştirmekle ilgim yoktu. Birlikte ortalığı kasıp kavurabilir, zıvanadan çıkabilir, birbirimizin nefesinden beslenebilirdik. İsteyerek, arzulayarak, alarak, tüketerek... Tanrım, müthiş olabilirdi.

Ellerim biraz daha yukarı çıktı, uyluklarını kavradım. Devam etmek istiyordum ama Anna bileğimi sımsıkı yakalayıp beni durdurdu.

Anna’nın çevresindeki aurayı araştırdım, kırmızılık görmek için yanıp tutuşuyordum. Şehveti ortaya çıkar çıkmaz

ağzını yalayıp yutmak için hazırlanarak öne eğildim ama çıkmadı ve hissettiğim hayal kırıklığı elle tutulur derecede somuttu. Fiziksel olarak hayalarım tekme yemiş gibi oldum. Zihinsel olaraksa yeni kazandığı yeteneğiyle gurur duydum. Ama bir yandan da renklerini görmek istiyordum. Ne hissettiğini bilmek zorundaydım.

“Hayır,” dedi. Sesinin aynı anda hem yumuşak hem de kararlı oluşu karşısında hayretler içinde kaldım. Gözlerimiz kenetlendi. Onun gözlerinin derinliklerinde birçok renk dolaşıyordu. Uzun, sarı atkuyruğu bir omzunun üstüne düşmüş, taranmamış saçlar aralardan çıkmıştı. O saçlar, onları arkadan toplayışı, âdeta sarıp sarmalayarak gizli tuttuğu vahşi güzelliğinin bir sembolüydü. Saçlarını açmak istedim. Anna’nın ellerimde çözüldüğünü görmek istedim.

Sadece şehvet işte, dedim kendi kendime. Ancak Anna’yı baştan çıkarmak bambaşka bir his olacaktı kesin. Yabancı ve tanımadığım bir his.

Çünkü o bir Nef, diye düşündüm.

Çünkü gelmiş geçmiş en zor fethin.

Çünkü o melek büyü. beyninin içine ediyor.

Evet. Hepsi birdendi.

Anna’dan aniden uzaklaşıp bedenimin şehvet testine tepkisini saklamak için bacağımla yukarı doğru kaldırdım. Anna suratımı yakından inceledi, sürekli bir şeyler arıyordu.

“Kusura bakma, hile yapmak zorundaydım,” dedim. Anna dudağını ısırdı. Bazı insanlar baskı altındayken daha iyi performans gösterir. Şimdi, izin verirsen biraz yürümem gerek.”

Evet, ondan uzaklaşmam lazımdı. Kayaların üstünden atlayıp gece havasını içime çeke çeke yürümeye koyuldum. Vücudum sonunda kontrol altına girdiğinde Anna'yı bir taşın üstünde durmuş, sabırla beklerken buldum. Onu görünce midem tuhaf taklalar attı ve bu kadar zayıf olduğum için kendimi bıçaklamak istedim.

Elimi uzatıp inmesine yardım ederken, "Hadi," dedim. Hiç duraksamadan elimi tuttu ve sessizce otele doğru yürüdük.

Anna'nın hislerini saklamayı öğrenmesi içimi rahatlattı. Eğitimini tamamlamaya bir adım daha yaklaşmıştık. Şimdi tek yapmam gereken masumiyetini almak, onu iblis babasına teslim etmek ve o rahibe karının ondan ne istediğini anlamaktı. Ondan sonra alnım açık yüzüm ak, onu gerçek dünyaya geri getirebilir ve bir daha da yüzünü görmeyebilirdim.

Banyoda düşün ortasıındaydım ki, bir başka istekli insan tarafından tatmin edilmeden bir günü geçiremeyeceğim belli oldu. Yok, mümkün değildi. Bu gece canavarı uyan-dırmama konusunda dikkatliydim ama hep oradaydı işte, yüzeyin altındaydı, ne kadar dibe bastırırsam bastırayım, bir doz daha istiyor, açlıktan kıvranıyordu. Canavarı her zaman olduğu gibi kabul etmişim ve ilk kez bu dürtüme sinir oluyordum.

Esas yapmak istediğim şey, o odaya geri dönmek ve Anna'nın güzel bacakları arasındaki yerim üstünde hak iddia etmektir. Ama Anna'nın beni yanına yaklaştırmayacağını biliyordum. Henüz değildi. Benimse uzun uzadıya baştan çıkarmaya vaktim yoktu. Odaklanamıyordum. O acı kasıklarına geri dönüyordu, yoğun bir sızı duyuyordum ve *tam şu anda* seks yapmalıyım.

Şortumla banyodan çıkmamla beraber Anna'nın gözleri çıplak göğsüme kaydı. Artık saklayabildiğini unutup aurasına baktım. Ama gözleri yeteri kadar şey anlatıyordu zaten. Gördükleri hoşuna gitmişti. Keşke bu duygusu üstüne harekete geçseydi.

Çantamdan bir gömlek çıkarıp giyinme işlemini tamamladım. Gitme vaktiydi. Hafifçe öksürdüm. Birdenbire gerilmiştim. Çok sinir bozucu bir durumdu. Anna'nın ne düşündüğü umurumda değildi. Salaklık ediyordum işte.

“Oldu o zaman,” dedim. “İl, ben biraz dışarı çıkayım.”

Anna hayal kırıklığına uğrayıp gevşeyince göğsüme tekme yemiş gibi oldum.

“Gitme,” dedi. Bir tekme daha yedim. Nereden geliyordu bu?

Ben buydum, bana kendimi suçlu hissettirmesini reddediyordum. İçimde yükselen öfkeyi tuttum, elimi karıncalandıran bir his duyup rahatladım. Gerçekten olmak istediğim yer burasıydı. Onunla sarmaş dolaş olmak istiyordum ama öyle bir şey olmayacaktı, bu da beni sinir ediyordu.

“Çalışmam lazım, Anna. Ya dışarıda ya burada.”

Bana kalmamı söyle, küçük Ann. Parmağını hafifçe kıvrır ve beni yanına çağır.

“Bir gece çalışmazsan ölmezsin,” dedi, minik çenesini kaldırıp.

Üçüncü tekmeyi atmıştı ve sinirim güçlü bir öfke seline dönüşüyordu.

“Öyle mi?” Kendi kendime rahatla diyordum ama Anna’nın otokontrolü, yargılaması ve anlayış kıtlığı karşısında onu sarsmak istiyordum. Kelimeler ağzımdan zehir gibi aktı. “Hayatında bir gün bile çalışmamış olan küçük prenses mi söylüyor bunu?” Anna olması gereken kişi değildi. Ama *ben öyleydim*. Bir kere o canavara teslim oldunuz mu, bir daha dönüş yoktu. Anna işte bunu bilmiyordu.

Fakat beni zorlamaya, bir halt anlamadığı konularda ah-kâm kesmeye, kimliğim yüzünden bana kendimi kötü hissettirmeye devam ediyordu.

“İblisler senin her adımını izliyor falan değiller ya,” dedi Anna.

İblisleri, fısıldayan ruhları göremiyordu. Aralarındaki bağlantıları, “çalışmadığımı” nasıl hemen tespit edeceklerini, beni nasıl koşa koşa ispiyonlayacaklarını bilmiyordu. Her an her yerde belirebileceklerinden korkarak yaşamının ne anlama geldiğinden haberi yoktu. Fakat şu anda bunları ifade edemeyecek kadar sinirliydim.

“Benim sınırlarımı zorlama, Anna,” diye uyardım onu, kontrollü olmaya çalışarak. Neden bahsettiğini bilmiyorsun bile.”

Hiç kimse bana kendimi böyle hissettirmemişti. Anna'nın da gaza geldiğini görebiliyordum, yüzü kızarmıştı, gözleri çok yoğun bakıyordu. Gitmek zorundaydım. Çıkmak için arkamı dönmemele, "Bir gece seks yapmadan duramıyorsun işte!" dedi.

Bedenim, içimde yükselen öfkeye tepki verdi. Anna'nın bir sonraki sözleri karambole gitti çünkü bir şeyleri kırıp dökme ihtiyacıyla en yakındaki lambayı aldığım gibi havaya fırlattım. Rahatlatıcı bir çat sesiyle duvara çarptı. Parmağımı, artık bir şeyleri anlaması ve bam telime basmayı bırakması gereken Anna'ya doğrulttum.

"Bir. Şey. Anlamıyorsun!" Abartılı duygular içinde nefes nefeseydim. Anna sanki küçük bir kedi yavrusuna tekme atmışım gibi bembeyaz bir suratla bakakalmıştı. Kolu mu yere indirdim. Artık kaçacaktım. "Bu sefer dönmemi bekleme."

Koridora çıktığımda neredeyse yaşlı bir çifti yere devirecektim. İkisini sallanır vaziyette bırakıp merdivenlerden birinci kata indim. Otelin barı vardı ve dans pisti gümbür gümbürdü.

Olamaz. Millet country müzik eşliğinde dans ediyordu.

Sıkış tıkış barın bir köşesinde, margaritasına sarılmış, canı sıkkın bir kadını gözüme kestirdim. Otuzların başları. Gri etek ceket takımı. Omuzlara kadar inen siyah saçlar. Kaybedecek zaman yoktu. Yanına sokulup barmenin dikkatini çekmeyi bekledim. Kadının beni seyrettiğini hissedince hemen ondan tarafa baktım. Kadın aurasında turuncu bir

ışıkla hemen bakışlarını kaçırdı. Gözlerim, bluzunun üstünden sergilenen dekolteye kaydı. Yüzük parmağını kontrol ettim. Boştu. Muhtemelen boşanmıştı. Tırnakları manik rl yd . Bakımlı bir kadındı.

Umursamaz bir edayla başımı salladım. “Selam.”

Kadın gülümseyip öz güvenle saçlarını omzundan geriye attı. “Londralı mısın?”

Başımla onaylayıp kadını tepeden tırnağa s zdedim. Tekrar bakışlarını kaçırdı ama vücut dili ilgilenmediğini söylese de aurası bambaşka şeyler söylüyordu. Umarım kaçan kovalanır oyunu falan oynamayacaktı.

“Ben Kaidan.”

“Celeste. Ayrıca senin için çok yaşlıyım,” dedi, sanki bu ilgimi sonlandıracakmış gibi. Kadının açık sözlülüğü yüzümü güldürdü. Elimi uzattım. Bir an elime şöyle bir baktıktan sonra benimle tokalaştı ve dikkatini tekrar i kisine çevirdi.

Barmen nihayet yanımıza geldi. Ona sahte kimliğimi uzatıp, “Buzlu Jack,” dedim.

Kadın barmenle konuşmamı dinledi. Yirmi bir yaşında olduğuma inanmasını umuyordum.

“Celeste. Sakıncası yoksa oturabilir miyim?” Yanındaki tabureyi işaret ettim.

“Burası  zg r bir  lke. İstediğini yap.” Ben otururken dalgın dalgın margaritasını karıştırdı. Bence Celeste biraz sıkıcı bir tipti. Ama  alışabilirdim. Her koşulda  alışabilirdim.

“Otelde mi kalıyorsun?” diye sordum.

TATLI CAZİBE

“Emlak konferansına geldim. Sen?”

“Ben bu gecelik buradayım. L.A.’e gidiyorum.” İçim vicdan azabıyla sızlar gibi oldu. *Kadını konuşturmaya devam et.*

Celeste içkisinden büyük bir yudum aldı. “L.A.’de ne var?”

“Müzik grubum,” diye yalan söyledim.

“Dur tahmin edeyim,” dedi alaycı alaycı. “Solistsin?”

Kahkahalarla gülüp içkimin yarısını yuvarladım. Mide-mi yakması hoşuma gitti. Bardağımyı bırakıp kadını tekrar süzdüm. “Davulcu.”

“Mmm.” Aurasına bir kırmızılık girdi. Margaritasını bitirdi. Hemen bir tane daha ısmarladım.

“Gerek yoktu,” dedi.

“Biliyorum.”

Celeste margaritasını yudumlayıp kenarındaki tuzları yaladı. Dilini izlerken içimdeki canavar hırlamaya başladı.

“Kaç yaşındasın, Kaidan?”

Kadınların bu yaş takıntısını hiçbir zaman anlamayacaktım. Bakışlarımı yüzüne dikip ciddileştim. “Sana hayal bile edemediğin kadar çok zevk verebilecek yaşıyım.”

Celeste’in gözleri bir parça büyüdü, aurası kırmızıya dönüşüp tekrar güvensiz bir griyle kaplandı. “Büyük laflar bunlar,” dedi.

Kıkırdadım. “İyi ki arkasında durabiliyorum.” İçkimin geri kalanını mideye indirip kadehi sertçe bara koydum.

“Bak, benimle boşa vakit harcıyorsun. Şurada seni göz

hapsine almış bir kız var,” dedi Celeste, başıyla dans pistini işaret ederek. “Belki de onunla konuşmalısın.”

İşaret ettiği tarafa doğru dönmedim bile çünkü artık bu-
raya kancayı takmıştım. Zorlu görevleri seviyordum.

Celeste’e bakmadan, “Kadınları kızlara tercih ederim,”
dedim barmene işaret vererek. Yeni bir içki koyup önüme itti.

Müziğin sesi yükseldi, hatta biraz daha tizleşti. İnsanlar
neşeyle müziğe eşlik ediyordu. İşitme duyumu bizim odaya
doğru genişletince sessizlikle karşılaştım, sonra Anna hışır-
tıyla yatakta döndü. Nefes alışışı yavaş, durağandı. Uyumuş
muydu? Öfke nöbetime üzülmemiş miydi? Neyin peşinde
olduğumu merak bile etmiyor muydu?

Celeste tam yanımda hafif bir kahkaha atıp başını iki
yana salladı.

“Benim en son ne zamandan beri yapmadığımı biliyor
musun?”

Margaritalar etkisini gösteriyordu.

“Hiçbir fikrim yok ama seve seve icabına bakarım.”

Celeste saçmalıyormuşum gibi başını iki yana sallayıp,
“Neden?” diye sordu.

“Çünkü seksisin.”

“Dediğim gibi, vaktini boşa harcıyorsun,” dedi gözle-
rini kısarak.

“Ben hiç öyle düşünmüyorum.”

Susup içkilerimize döndük. Birkaç dakika böyle geçtik-
ten sonra Celeste derin bir nefes verdi. “Pes etmeyeceksin,
değil mi?”

TATLI CAZİBE

“Hayır, Celeste. Etmeyeceğim,” dedim ona dönerek.

Barın üstüne hafifçe vurup parmaklarını seyretti. “Yanımda prezervatif yok.”

İç organlarım sevinçle takla atsa da yüzümdeki pasif ve kendinden emin ifadeyi korudum. “Bende var.”

Kadın yüzünü bana doğru çevirince göz göze geldik. Canavarım umutlanarak yerleri tırmaladı.

“İyi, tamam.” Celeste bıkkın, ilgisiz görünmeye çalışıyordu ancak aurası tam aksi yönde renklerle dolup taşıyordu. “Benim odama gidebiliriz...”

Utanmasam gözlerimi kapatıp derin bir oh çekecektim. Hayatımın en uzun kırk dakikasıydı. Tamı tamına ne istediklerini bilen, olgun kadınların açık sözlülüğüne bayılıyordum. Bara para bıraktıktan sonra eğilip yüzümü yüzüne yaklaştırdım.

“Müthiş, Celeste. Sen bir meleksin.”

Melek kelimesi dilime takıldı. Birdenbire hissettiğim rahatlama söndü ve yine vicdanım sızlamaya başlayınca Anna’ya içimden küfrettim. Kısacık bir an, kadına karar değiştirdiğimi söylemeyi düşündüm. Hissettiğim acıyı duymazdan gelmek ve odama geri dönüp Anna’nın yanında kalmak nasıl olurdu diye düşündüm.

Tamamen anlamsız ve salakça bir fikirdi. Bunu yapmak için hiçbir sebep yoktu. Elimi Celeste’in bel çukuruna koyup onu bardan dışarı çıkardım. Benim isteklerim vardı ve istediğimi alacaktım.

YEDİNCİ BÖLÜM

ALDIM GİTTİ

Gecenin bir vakti odaya girip bir kez daha duş alırken Anna kılını bile kıpırdatmadı. Ağır uykusu, fazlasıyla güven dolu doğasının bir göstergesiydi. Hiçbir zaman gardını almıyordu, hiçbir zaman etrafı dinlemiyordu, çevresinden tamamen kopuktu. Bu hâli sinir bozucuydu. Bu yolculuk bittikten sonra bir daha güvende mi, değil mi diye endişelenmek istemiyordum. Onu düşünmek zorunda olmayı hiç istemiyordum.

Yine de uykuya dalarken rüyalarım girdi.

O iğrenç dımtıs-dımtıs şarkı eşliğinde pistte tepine tepine dans ediyorduk ve ikimiz de gayet iyiydik. Ama son derece tuhaf olduğundan keşke hatırlamasaydım dediğiniz rüyalardan biriydi. Rüyamda, Celeste dansımızı bölüyordu. Buna kızan Anna barmene yürüyüp beni kışkandırmak için

onunla yiyişiyordu. Kan ter içinde, erkenden uyandım ve meseleye çok yanlış yaklaştığımı anladım.

Hem karnım doysun hem pastam dursun istiyordum. Anna'ya başka kızlarla yatıp kalktığımı söyleyerek kendime hiç iyilik etmiyordum. Kıskançlık çoğu zaman kızları istediğiniz kıvama sokmaya yarardı ama Anna'yı değil. Sırf başkasına gitmeyeyim diye bana kendini sunacak değildi. Yolculuğumuzun geri kalan kısmında daha kibar olacağıma ant içtim. Geceleri çalışmak için odadan çıkarken de başka bir yere gidiyormuş gibi yapacaktım. Ne kadar öküzlük etmiştim.

Bu aydınlanma anından sonra, özellikle de Anna'nın Hulk'a dönüşüp lambayı kırmamı affettiğini fark ettikten sonra kahvaltıda daha canlı ve neşeliydim. Anna'yla flört ettim, şakalaştım ve ona ilgi gösterdim. Kızarıp bozarmasını seyrettim, kıkırdamasını dinledim. Hayatımda yapacağım son şey olsa da vücudunu kazanacaktım. Arabayı onun kullanmasına bile izin verdim.

Anna'nın bu kadar gazlamasını beklemiyordum. Sürat tutkusu beni tahrik etti tabii ki. Dikkatimi dağıtmak için sürekli cep telefonumda oyun oynadım.

“Burada dursak olur mu?” diye sordu.

Kafamı kaldırıp küçük Kızılderili yerleşim alanını görünce meraklandım. “Tabii.”

New Mexico sıcaktan kavruluyordu. Aklıma Güney Afrika'daki Batı Kap'ı getiren, kuru bir sığağı vardı. Kızılderili yerleşim alanına, bana sahte bir rahatlık hissi veren eski

dünyaya ait bir ortam hâkimdi. Anna tam havasındaydı, kelebek gibi uçuşup herkese gülücükler saçıyordu.

Takıları inceleyişini seyrettim. Turkuaz bir kolyeye uzun uzun baktı. Kalp şeklinde, tam ona uygun bir parçaydı. Elinde evirip çevirdi, kaldırıp baktı, resmen sevip okşadı kolyeyi, sonra da fiyat etiketine baktı ve hemen yerine geri koyup uzaklaştı. Merakım kabardı. Kolyeye resmen bayılmıştı. Neden almamıştı peki? Sonra annesiyle ikisinin para sorunları aklıma geldi, bir Nefil için duyulmamış bir olaydı. Fiyat etiketini görünce Anna adına isyan ettim. Canı ne istiyorsa sahip olabilmeliydi.

“Bir şeyler beğenebildin mi?” diye sordum.

Sanırım onu korkutmuştum çünkü irkilip kolyeden iyice uzağa kaçtı.

“Evet. Bu çok güzel, değil mi?”

İçim bir tuhaf hop etti. Kolyeyi beğendiğini itiraf etmiyordu, sanki buna imrendiği için kendinden utanıyordu.

“Sana... bir şeyler alabilir miyim?”

Yanaklarından boynuna kadar kızardı. “Ah, hayır. Bir şeye ihtiyacım yok ama teşekkür ederim.”

Şaşırtıcıydı. Ölürdü de benden ona bu kolyeyi almamı açıkça istemezdi herhâlde. Ama sahip olmasını gerçekten çok istiyordum.

Vay anasını. Gözlerimi kırıştırdım, bu hislerimin arkasındaki sebebi çözmek için deliriyordum.

Kızlar hediyeleri sever.

Ona değer verdiğimi düşünmesini sağlar.

Bu küçük takı sayesinde onu yatağa atabilirim.

Tek sebep bunlardı. Değil mi? Aynen.

Aldım gitti.

Ama Anna'nın gözü önünde yapamazdım. İzin vereceğini zannetmiyordum ve olay çıkarmasını istemiyordum. Ben içecek bir şeyler almaya giderken arabayı soğutması için onu dışarı yolladım. Aldığım içecekleri ve kolyeyi kasa getirdince yaşlı kurt satış elemanı bilmiş bilmiş başını salladı.

"Senin aşkın için," dedi kuru, gevrek bir sesle.

Midem taklalar attı. Yalandan güldüm. "Hayır, hayır. Öyle bir şey değil."

Adam yine bilmiş bilmiş başını salladı, üstelik bu kez pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Salak moruğa lafını geri al demek istedim. Parayı ödeyip elimden geldiğince hızlı bir şekilde oradan çıktım. Umarım Anna bizi dinlemiyordu.

Arabaya binip ona içeceğini verdiğimde olan bitenden habersizdi. Gaza basıp neşeli neşeli sohbet ederken kafamda kırk tilki dolaşıyordu. Cebimde duran aptal kolyeyi düşününce nedensiz yere gülümsemek geliyordu içimden. Suratıma bir yumruk atıp bunların hepsinin planın bir parçası olduğunu söylemek istiyordum. Bu kadar eğlenmeme gerek yoktu. Asıl eğlence, Anna nihayet çırılçıplak kalınca başlayacaktı.

"Büyük Canyon'un yanından mı geçeceğiz?" diye sordu Anna. "Orayı hep görmek istemişimdir."

Muhteşem olurdu. Cep telefonumdan haritayı açtım ama

arama sonucunda hayal kırıklığına uğradım. Fazladan vakit ayırma lüksümüz yoktu.

“Yolumuzun biraz dışında kalıyor. Bir saatten fazla sürer.” Babası bir yere kaçmıyordu aslında ama görmesi gereken rahibe ölüm döşeğindeydi. Fazla zaman harcayamazdık. “Zaman derdimiz olmayacağına göre dönüşte uğrayabiliriz. Ne dersin?”

Bu öneri Anna’yı çok sevindirdi. Beni de öyle. Muhtemelen onu yavaş yavaş kazandığım içindi.

Ancak ciddi meselelerden bahsederken bile bu histen bir türlü kurtulamıyordum. Bir süre sessiz kalmıştık ki Anna kıkırdadı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bir Nefilin etki gücünün olamayacağından *emin misin?*”

Bu garip soruya karşılık gözlerimi kıstım. Dükler, sözleriyle insanları etkileyecek, hatta kafalarına fikirler sokacak kadar güçlüydü. Onları hiçbir şey yapmaya zorlayamazlardı ama güçlü bir şekilde ikna edebilirlerdi. O yeteneğe sahip olmak, şahane olurdu.

“Dükler dışında bu güce sahip olan kimseyi duymadım ve güven bana, ben çok denedim. İşe yaramıyor.” Anna inanmamış gibiydi.

Tuvalete girmek için küçük bir markette mola verdik ve kapıya yaklaşırken içimden birden garip bir biçimde tek ayağımın üstünde dönmek geldi. Ben de döndüm.

Bir dakika yalnız... Az önce bir balerin hareketi yapmıştım. Milletin ortasında. *Nasıl yani?*

Kafamı kaldırıp bakınca Anna'nın katıla katıla gülerek reyonlardan birine doğru yürüdüğünü gördüm.

Olamaz. Yok canım. Beynim durmuştu. Düklerden biri gibi insanları etkileme becerisine sahip olamazdı herhâlde. Olabilir miydi? Ama sonra onun farklı olduğu geldi aklıma. Onun annesi de babası da melekti. Onun için kim bilir daha neler neler mümkündü. Bu becerisini benim üstümde kul-
lanması beni ayrıca şaşırtmıştı.

"Ha, ha," diye dalga geçtim. Başımı iki yana sallayarak dükkândan çıktım. Anna gülmemeye çalışarak arabaya binerken onu kolundan tutup Kaidan stili bir biçimde öcümü almamak için fiziksel bir çaba sarf ettim.

Hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum. Pervasız, aptalca bir histi ve bırakamıyordum. Anna beni güldürmeye başlıyordu, kendimi tutamıyordum. En saçma sapan şeylere birlikte gülüyorduk ve ben tüm bunların planımın bir parçası olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Sonra bütün düşüncelerimden sıyrılıp kendimi akışa bıraktım.

Derken açıklayamadığım bir şey oldu. Tek bildiğim, iyi bir his olduğu ve içimde tutamayacağımı. Tutmak istemiyordum.

Kendimi bırakıp hissettim. Çok güzeldi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

YENİ BİR AÇLIK

Zamanlamamız çok iyiydi. L.A.'e yaklaşırken doğruca bir otele gitmeyi düşündüm ama ikimizi de acayip bir ortama sokmaya hazır değildim.

“Saat daha erken,” dedim. “Hadi Los Angeles’a veya Hollywood’a doğru gidelim. Epey yakınız.”

Teklifimi kabul eden Anna birkaç dakika sonra ciyak ciyak bağırdı. “Aman Tanrım, Kai, bak! Hollywood yazısı!”

Tanrım, heyecanı ne kadar şekerdi. En ufak şeylere seviyordu. Olağanüstüydü.

“Bana Kai dedin.” İlk kez demişti ve bu çok... büyük bir şeydi. Bu hanım evladı hisleri neremden çıkıyordu ve ben nasıl bu kadar kolaylıkla çıkmalarına izin veriyordum ya da engellemek neden gittikçe önemsizleşiyordu, bilmiyordum. Sanki kendi lanetli benliğime karşı isyan ediyordum.

“Arkadaşların nasıl kişiler?” diye sordu Anna. Bana doğru dönmüş, benimle ve hayatımdaki insanlarla ilgili daha fazla şey öğrenmek için taklalar atıyordu. Arkadaşlarımda Nefil olduğunu hatırlayınca gözümün önüne bir perde indi. Ben Nefildim, Anna da Nefildi. Tam şu anda o hayattan ne kadar uzakta kalmış hissetsem de bunu hiçbir zaman unutamazdım.

O yüzden ben de onlar hakkında yalan söylememeye karar verdim. Kıskançlık Dükü’nün oğlu Blake, Zina Dükü’nün kızları Marna ve Ginger tıpkı benim gibi çalışıyorlardı. Bu hayatı anlıyorlardı.

Açıklamalarımın Anna’yı rahatsız ettiğini kaşlarını çatmasından anlayabiliyordum ama bilmesi lazımdı.

Bir de Kopano vardı, Öfke Dükü’nün oğlu. Onu açıklaması daha zordu. Kopano’ya karşı hislerim hayranlıkla kıskançlık karışımıydı.

Kope on bir yaşında eğitim almış ve uzun yıllar çalışmış, sonra müthiş bir değişim geçirmişti. İlk ergenlik yıllarında babasına kafa tutarak daha fazla çalışmayı reddetti. Başkası olsa, ölüm cezasına çarptırılırdı fakat Dük Alocer oğlunun asiliğini görmezden geldi. Düklerden hiçbiri Kopano’nun, öfke dolu doğasına karşı direndiğini bilmiyordu. Sadece bizim küçük grubumuzun haberi vardı.

Kopano yalnızca öfke günahına meyilli değildi, doğasında şehvet de vardı çünkü benim babam dünyaya indirilmeden önce, yani yüzlerce yıl önce, onun babası insanlara bu günahı yayıyormuş. Bunu bilen tek Nef benim çünkü

kendim keşfettim. Gelgelelim Kopano'nun iki dürtüye karşı nasıl savaştığını anlamak mümkün değildi.

Doğrusunu söylemek gerekirse Kope'un yanında olmayı tercih ederdim çünkü adamı deli ederdi. O kadar asildi ki midemi bulandırıyordu. Anna'ya Kope'tan bahsederken ses tonumu aynı seviyede tutmaya çalıştım. Şehvet kısmına değinmemeye özen gösterdim.

Kopano'nun durumunu anlatırken Anna beni dikkatle izliyordu. Ona karşı fazla mı ilgi uyandırdığımı merak ettim. Aslında ikisi mükemmel aziz Nef çiftini oluştururdu. Böyle düşününce göğsüme bir ateş düştü. Anna'nın, "O, doğasına karşı çıkabiliyorsa sen neden çıkamıyorsun?" demesini bekledim. Ya da yine sinirlerimi tepeme çıkartacak o tarz bir laf. O kadar kolay değildi işte.

"Kopano esrarengiz biridir," deyip noktayı koydum.

Anna konuyu uzatmayınca rahatladım.

Şehvetin büyük bir kısmı Hollywood'da yaşıyordu, tıpkı diğer günahlar gibi. Şehrin bazı alanları dehşet ve çaresizlikle dolu bir lağım çukuruydu. Çirkin bir yanımla, teklif edilenlere balıklama atlamak için kıvranıyordu ama bu kara düşünceyi hemen kafamdan attım. Anna'nın sezeceğinden korktum. Ona bakınca suratını asıp koltuğuna iyice gömüldüğünü gördüm.

Olamaz. Yoksa bunların hepsini *hissediyor* muydu? Anna'nın, tüm pozitif enerjisiyle, bu insanların yaydığı negatifliği çektiğini düşününce şu üstü açık arabaların hepsini alabora edip onu buradan kurtarmak geldi içimden. Bu ko-

rumacı içgüdünün nereden çıktığına akıl sır erdirememekle birlikte, kontrolünü de sağlayamıyordum.

“Burası sana fazla mı geldi?” diye sordum.

“Zor,” diye itiraf etti. “Ama sorun Hollywood değil. Atlanta bile zaman zaman zor geliyor bana.”

Durumu olduğundan önemsiz göstermeye çalışıyordu.

“Hadi gidelim buradan,” dedim. Işıklarda durunca cep telefonumun GPS’ini karıştırdım ve en kısa yoldan ana caddeye çıkışı buldum.

Bir tıkırtı, bir fermuar sesi duydum ve dönüp bakınca Anna’nın cüzdanını açtığını gördüm. Nasıl yani? Sakın şu ünlülerin evlerini gezdiren üçkâğıtçılara para vereceğini söylemesin. Şöyle bir bakınca kime baktığını anladım. Yaşlı bir evsiz kadına...

Yapma, dedim içimden. Böylesi fedakârca bir eylem, benim gibi herifleri kıvrım kıvrım kıvrandırırıldı. Bizi aşardı.

“Paranı boşa harcıyorsun,” dedim. Kadın muhtemelen ayyaşın teki filandı.

“Belki de,” diye fısıldadı Anna. “Bilemeyiz.”

Nefesimi tutup huşu içinde Anna’nın pencereyi açışını ve kadının arabaya yaklaşmasını izledim. Birbirlerine nasıl baktıklarını görünce tüylerim diken diken oldu.

“Tanrı seni korusun,” dedi yaşlı kadın parayı alırken. Aurası berrak ve minnet doluydu, yani benim zannettiğim gibi sarhoş değildi. Dönüp giderken Anna cüzdanındaki bütün parasını kadının avucuna koydu.

Bu samimi alışverişlerini dışarıdan izleyen biri idim ama

TATLI CAZİBE

gözlerimi alamıyordum. Daha önce iki yabancı arasında böyle bir şeyin meydana geldiğini hiç görmemiştim. Açık yüreklilik. Kendini düşünmeme. Minnet.

Acayip hissettim. Kadın yürüyüp gidince Anna camı kapattı. Bir süre huzur içinde durdu, sonra tekrar cüzdanına bakınca yüzü düştü.

“Özür dilerim,” dedi. “Çok düşüncesizce davrandım. Ama kadın...”

“Ne için özür diliyorsun ki?” diye sordum. Gözlerim güzel yüzünde, arkadan topladığı saçlarında, dönen nişanında dolaşıyordu. Anna bakışlarını kaçırınca artık masraflarını benim karşılayacağım için kendini kötü hissettiğini fark ettim. Gerekirse bir şeyin parasını kendinin ödeyebileceğini bilmek, bir bakıma içini rahatlatıyordu demek ki.

Işıklar yeşile dönünce bakışlarımı Anna’dan koparıp yola çevirdim. Ellerim karıncalanıyor ve bu his bütün vücuduma yayılıyordu. Tanımadık duygular telaş verici boyutlara ulaşmış vücudumu ve ruhumu doldururken kalbim küt küt atıyordu.

Aynı anda hem gergin hem de heyecanlıydım. Anna’yı arzuluyordum. Vücudumdaki tüm sıcakkanlı hücrelerimle Anna’yı istiyordum. Keşke sadece şehvettendi diyebilseydim. Şehvet tanıdıktı. Şu anda hissettiklerimse muazzam, korkutucu ve yabancıydı. Teninden ve dokunuşundan fazlasını istiyordum. Anna’nın *her şeyini* istiyordum. Bir kadınla birlikte gelen tüm çılgınlığı, ufak dokunuşları ve kahkahaları, seviştikten sonraki sohbetleri, telefon konuşmalarını.

el ele tutuşmaları... Seksten çok daha beter şekilde istiyordum bunları.

Kahretsin. Lanet olsun. Hayır. Bunlar bana fazlaydı. Kafayı yiyebilirdim.

Derken aniden fren yapıp bağırdım. Tam ileride, bulvarın hemen üstünde bir fısıldayan iblis geziniyordu. Panikleyip Hollywood Bulvarı'nın tam ortasında U dönüşü yapmamak, yoluma çıkan her arabaya toslamamak için kendimi zor tuttum.

"Lejyoner," dedim sakın sakın. Elimi uzatarak fısıldayan iblisin olduğu tarafı işaret ettim. Anna nefesini tutup boş boş baktı. Onları hâlâ göremiyordu! Ruhun ne yaptığını açıkladım ona. "Şu mavi takım elbise giyen adama fısıldıyor. Bu tarafa gelirse senden saklanmanı isteyeceğim. Tetikte ol."

Anna koltuğa iyice gömüldü. Birlikte adamla bir fahişe arasındaki görüşmeyi izledik. Keşke Anna bunu görmek zorunda olmasaydı. Ona yere eğilmesini söylemeye hazırdım ama ikili yürüyüp giderken fısıldayan ruh da dar bir sokağa girip gözden kayboldu.

Direksiyonu sertçe tuttum ve titrememek için dişlerimi sıktım. Anna'yı Hollywood'a getirmek aptallığın daniskasıydı. Sinirli sinirli söylenip bir an önce orayı terk ettim. Yavaş yavaş yürüyen bütün yayalara çatasım geldi. Ne düşünüyordum acaba? Anna'nın hayatı deneyim etmesini izlemeye o kadar hevesliydim ki yaşanacak sayısız negatif deneyimi unutmuştum.

TATLI CAZİBE

Daha önce ne zaman unutmuştum peki bunları? Hiçbir zaman. Genelde tam tersi olurdu.

Anna'nın melek büyüüne kapılıp gitmişim. Koşarak kaçmam gerektiğinin farkındaydım. Anna'yı en yakındaki otele bırakmalı ve saatli bir bombaymış gibi ondan uzaklaşmalıydım ama fiziksel olarak bunu yapamazmışım gibi geliyordu. İçimde yeni bir açlık filizleniyordu ve en derindeki parçam bile salyalar akıtarak büyümesini bekliyordu. Anna'dan henüz ayrılamazdım.

Birazcık daha, dedim kendi kendime. Patti'ye, Anna'yı rahibeye ve Dük Belial'a götüreceğime söz vermişim. On-
dan sonra Anna'yı bırakacaktım ve kafam rahat olacaktı.

Ama şimdilik fırsatım varken bu yeni hislerin tadına bakacaktım. Sanki büyük bir sır taşıyordum ve güvende olmamı bu sırrı benden başka kimsenin bilmemesine borç-
luydum. Farklı bir şey, *pozitif* bir şey hissetmek benim için o kadar nadir bir durumdu ki olağan dışıydı. Gıcır gıcırdı. Yepyenydi. Nefes kesiciydi.

Geçiciydi.

Odamıza girince şortumu giyip yatağıma oturdum.

"Yüzmeye gidebiliriz," diye önerdim.

"Mayomu yanımda getirmedi," dedi Anna.

Kahretsin. Otel çırlıçıplak yüzmeye izin vermiyordur herhâlde.

"Kaidan..." Anna'nın tatlı sesi kulağıma değip beni gev-
şetti. "Kaidan, Nefillere ne olmuş? Neden sayıca bu kadar az kalmışsınız?"

Gevşemek buraya kadarmış. Ona anlatana kadar bu konunun peşini bırakmayacaktı. Evet, Nefil tarihimizi bilmesi lazımdı ama üstünde yarattığı etkiyi görmekten nefret ediyordum. Kadın gözyaşı, yaratım sürecinde meydana getirilmiş en nefret ettiğim olguydu.

Derin bir nefes verip Anna'nın yanına oturdum. Yüz yıl önce yeryüzündeki bütün Neflerin öldürülüşünü yani Büyükle Temizlik'i ve Düklerin o zamandan bu yana sayımızı kontrol altında tutmak için nasıl önlemler aldığını anlatmaya başladım, o da can kulağıyla dinledi.

Tüm ayrıntılar kafasına dank ederken elini ağzına götürdü. "Onları kısırlaştırdılar mı?" Gözlerinde şaşkınlık ve soru işaretleri gizliydi.

"Evet, beni de," dedim. "Hepimiz bu işleminden geçtik." Babam Londra'daki evimize özel uçağıyla Hindistan'dan bir doktor getirip bana vazektomi yaptırdığında on bir yaşındaydım. Vücudum, iyileşme ilaçlarını doktorun kavrayamadığı bir hızda yakmıştı. Hatırladıkça suratımı buruşturuyordum.

Anna çok sinirlendi. Ayağı fırlayıp bana arkasını dönerek odada volta atmaya başladı ama kollarını göğsüne kavuşturmasından ağladığını anlamıştım. Arkaya doğru uzanıp yatağın başına yaslandım.

"Seni üzeceğini biliyordum," dedim pişmanlıkla.

"Tabii ki üzüyor! Seni üzmüyor mu?"

Suratıma baktı. Benim düşünmemeye çalıştığım konular ona ıstırap veriyordu.

“Değiştiremeyeceğimiz şeyleri düşünerek zaman harcamanın bir faydası yok.”

Anna tekrar yanıma gelip oturdu, dizlerini çenesine çekip ayaklarını battaniyenin altına soktu. Kollarımı ona sarıp içini rahatlatmak istedim çünkü durumu düzeltmeye yetecek hiçbir söz söyleyemeyecektim. Alçak sesle konuşarak ona yaklaşıp elini tuttum.

Anna ellerimizin yan yana duruşunu, küçük parmaklarını ve başparmağını okşayışımı izledi. Kafasını kaldırıp bana bakmasını istedim.

Bana bak, sevgili Anna.

O kadar yakındık ki, öpüşmemizi yeniden canlandırmak istedim. Bu sefer adamakıllı hakkını verecektim üstelik, canavarı kontrol altında tutacaktım. Anna bana izin verdiği sürece o şahane ağzına sahip olmak istiyordum. Tamamen giyinik vaziyette onunla yatakta yuvarlanmak, bu kız için, bana hazır olana kadar kontrolümün sınırlarını test etmek istiyordum.

Kalp atışları boynundaki yumuşacık derinin üstünden belli oluyordu, hızlı ve sertti. Onu geriyordum. Hayal kırıklığı içinde elini kaldırıp dudaklarıma götürdüm ve başparmağının ucunu öptüm. Sonra bırakıp ayağa kalktım. İçimde sürüp giden o alçak, bitmek bilmez ağrıya rağmen bu kadar iyi hissetmeme çok şaşırmıştım.

“Biraz dinlen,” dedim.

Anna yorganın altına girip suratını gizledi. Keşke renklerini görebilseydim.

Ben de hiç yorgun olmamama rağmen, kendi yatağıma girdim. Derim enerjiyle karıncalanıyor, kasıklarım zonk-luyordu. Canavarı beslemeden bir gün geçirebilir miydim gerçekten de? Bugün savaşabilirmişim gibi geliyordu. Tüm dünyayı ele geçirebilirdim sanki. Hayatımda ilk kez, çalış-mama girişiminde bulunmaya niyetliydim.

“Kaidan?” diye fısıldadı Anna.

Yüreğim ağzıma geldi. “Efendim?”

“Yargıladığımdan değil, sadece merak ettim de... ııı,”

Sesindeki endişe ve kıskançlık beni öyle sevindirdi ki dudaklarımı ısırıp yutkundum. “Çıkmayacağım sanırım,”

Anna hiçbir yorum yapmazken benim kalbim küt küt atı-yordu. Tekrar renklerini görebilmek için neler vermezdim. Mutlu muydu? Benimle gurur mu duyuyordu?

Uykuya dalmaya hazır değildim. Yarın Anna için büyük bir gündü. Babasıyla tanışacaktı. Planımız önce rahibeyle tanışmaktı fakat Anna manastırı aradığında Rahibe Ruth’un ziyaretçi kabul edecek kadar iyileşmediğini öğrenmişti.

Gergin olduğunu biliyordum ama ona nasıl yardım ede-bileceğimi bilmiyordum. Anna için özel olan neydi? İnsan-lar. Maneviyatı. Yemeklerde sessiz sessiz dua ettiğini gör-müştüm. Yalan söylemeyeceğim, beni biraz delirtiyordu. Yaratıcı’yı düşüncelerinize davet etmek yani... Düşününce bile tüylerim diken diken oluyordu. Fakat bu Anna’nın bir parçasıydı, bunu kabul ettiğimi bilmesini istedim.

“Ann?”

“Evet?”

“Eğer dua etmek istiyorsan, normalde nasıl dua ediyorsan öyle yapabilirsin, ben rahatsız olmam.”

“Ah,” dedi Anna şaşkın şaşkın. “Peki. Teşekkürler.” Kollarını battaniyenin altından çıkarıp ellerini çenesinin altında birleştirdi.

Gerçekten yapacaktı işte, tam buracıkta. Çok tuhaftı. Gözlerini kapattı, suratı meditatif bir huzurla doldu. Gözlerimle etrafı taradım, bir ışık hüzmesi görmeyi filan bekledim ama oda gayet sakindi.

Anna, Tanrı’yla konuşuyordu. Ben bunu hayatta yapamazdım. Birbirimizden çok farklıydık. Zıt kutuplar diye buna denirdi.

Anna gözlerini açınca ona sapık gibi baktığımı fark ettim. Neye dönüşmüştüm böyle? Bu dönüşümüm o kadar manyakçaydı ki kahkahalarla gülebilirdim. Kız gibi olmuştum. Bir sonraki adım köpek yavrularını sevip bebek görünce dudaklarımı uzatmaktı herhâlde.

Iyh, hayır. Benim limitim bebeklerdi.

“İyi geceler,” diye fısıldadı Anna. Altüst olmuş bir hâlde başımı salladım. Anna ışığı söndürüp ikimizi de karanlıkta bıraktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

HER ŞEYİN BİR İLKİ VARDIR

İçimde gizliden gizliye sürüp giden, hafif bir ağrıyla uyandım.

Birçok açıdan iyi değildim. O kadar derin uyumuştum ki Anna'nın benden önce uyandığını bile duymamıştım. Duşta akan suyun durmasıyla gözümü açtım. Fısıldayan iblisler odada cirit atıyor olsa ruhum duymazdı. Bir elimi saçları-mın içinde gezdirdim.

Dün Anna'ya karşı geliştirdiğim duygular hiçbir yere gitmemişti, hâlâ oradaydılar. Ama o sersemliğin bir kısmı yok olmuştu, daha düzgün düşünebiliyordum.

Bu yolculuk kendimize ait lunaparktaki bir gezintiydi ve biz de tehlikeli bir şekilde gerçeğe doğru yol alıyorduk sanki. Gezintiye devam ediyorduk ama yolun sonu görün-müştü. Sonsuza dek süremezdi bu gidiş. Bir yandan ondan

ayrılacağımı düşününce göğsüm sıkışıyor bir yandan da birbirimizden ayrı, güvenli hayatlarımıza dönmek için yanıp tutuşuyordum. Kadere nanik yapmak, kendimizi tehlikeye atmak aptallıktı.

Bir iki gün daha bu lunaparktaydık, sonra gerçek hayata dönecektik.

Gerçek hayat demişken vücudum bana çok kızgındı. Anna'yı duşta, köpükler içinde, elleri her bir çıkıntısı ve kıvrımında gezinirken hayal edince ağrım arttı ve... *ihhh, kahretsin*. Hayal kurmaya bir son vermek zorundaydım.

Kalkıp bir şortla bir tişört giyerek sorunumu kamufle edecek şekilde kılık kıyafetimi ayarladım. Yumruklarımı sehpaye dayadım, gözlerimi kapadım ve doğum yapan bir kadın gibi nefes vere vere acımı dindirmeye çalıştım. Ardından oda servisine sipariş verdim çünkü Anna birkaç saat sonra babası Dük Belial'le tanıştığında gücüne kuvvetine ihtiyaç duyacaktı.

Tanışmaları üstünde pek kafa yormamıştım. Yatağa uzanıp, bu günden sonra o küçük yarı meleğe neler olabileceğini hayal edince beynim döndü. Anna'yı evlat edinen annesi Patti, onunla tanıştığımda bana rahibenin anlattıklarına göre, Belial'in, kalbinde Anna'nın çıkarını düşüneceğine inandığını söylemişti ama ben şüpheliydim. Adam iblisti ve gayet ikna edici olabilir, istediği kişiyi kandırabilirdi.

Yine de artık Anna için saklanacak yer yoktu. Babam onunla tanışmıştı. Saklanmaya çalışırsa, peşine adam takıp onu yakalar ve öldürürlerdi. Aslında onu Belial'e getirerek

TATLI CAZİBE

ona bir iyilik yapıyordum. Belial onu çalışmaya zorlarsa Anna şüphesiz çok üzülürdü ama hayatta kalırdı. Reddettiğini düşününce içim bir tuhaf oldu. Bu iki günde onu daha iyi eğitmediğim için kendime çok sinirlendim. Dün ona Neflerin hayatta kalma becerilerini, mesela hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yapmayı, öğretmeye çalışacağıma, tutmuş, gayet bencilce masumiyetinin üstüne titreyip insanı besleyen ruhunu içime çekmiştim. Evet, her şeyi daha farklı yapmalıydım ama artık çok geçti.

Anna nemli saçlarla ve taptaze bir suratla odaya girdiği anda içimdeki canavar uludu. *Bir içim su, değil mi? Ah, ona neler neler yapabiliriz...*

Yattığım yerden Anna'nın parmaklarını yumuşacık nemli tutamlarda gezdirip saçlarını örüşünü izlerken, üstümde yarattığı etkiyi gizlemek için bir dizimi bükmek zorunda kaldım. Nef lanetimin dayanılmaz bir acı vererek yeniden ayyuka çıkmasını bekledim ama öyle olmadı. Sadece sabit, alçaktan bir ağrı duyuyordum. İçimdeki o diğer *garip* duygu yüzünden çok daha güçlü bir şey yaşama özlemiyle ona gözlerimi dikip baktığım içindi herhâlde. O düşünceyi kafamdan attım. Sonsuza dek süremezdi. Dün bir günlüğüne saçma sapan fikirlere kapılıp kendimi koyvermiştim ve bu bir ömür bana yetmek zorundaydı. Oyun zamanı sona ermişti.

Yemeklerimiz gelince Anna gerginlikten hiçbir şey yiyemedi. Keşke onu bu korkusundan kurtarabilseydim. Gerçi bir saniyeliğine aklını dağıtacak bir şey bende vardı ve ilk

kez seksten bahsetmiyordum. Elimi cebime sokup yumuşacık turkuaz taşa dokundum. Kolyeyi ona verdiğimi düşününce kalbim hızlı hızlı attı ve ayağa kalkmak zorunda kaldım.

Pencereye doğru yürüdüm, hâlâ içimdeki o çılgınlık yüzünden sendeliyordum. Ayıklamam gereken o kadar çok düşünceyle doluydum ki. Anna'yı, Belial ile tanışması için hapishaneye götürmek istiyordum ama içeri girmeme izin vermeyeceklerdi. Anna tek başına olacaktı ve onu koruyamayacaktım. Tek tesellim, babasıyla ikisinin baş başa kalmayacağı, etrafta başka insanların olacağıydı.

Öyle ya da böyle, Anna bugün babasıyla tanışacak ve değişecekti. Bu kaçınılmazdı.

"Tıraş vaktin gelmiş," dedi. Elini birden yüzüme koymuştu, dokunuşu tenimi zonklatıyordu. Elini tutup gözlerimi kapadım. Neden böyle hissediyordum? Anna'nın yanındayken hiç kendim gibi değildim. Bu basit dokunuşa öylesine özlem duyuyordum ki.

Anna ürkek bir ceylan gibi başını yana eğdi, âdeta ruhu mu görmeye çalıştı. Acaba oradaki karalığı mı seziyordu? Zaten son günümüzdü ve artık bitmeliydi. Anna'yı serbest bırakıp kollarımı göğsümde kavuşturdum, camdan dışarıya baktım.

"Sana bir şey aldım," dedim.

Anna duyunca neşeleniverdi. Bense birden gerildim.

Hiç umurumda değilmiş havalارına girip kolyeyi cebimden çıkararak ona uzattım ama almadı. Sadece gözlerini dike dike baktı. Bu da beni iyice gerdi.

TATLI CAZİBE

“Buna baktığını görünce beğendiğini düşündüm.” Hatırlıyor muydu?

Anna gözlerini kırptırdı. Kendimi salak gibi hissediyordum.

“Seni üzdüm mü?”

“Hayır! Üzgün değilim. Sadece şaşırdım. İnanamıyorum...” Ah, olamaz. Ağlıyordu. Yani buna bayıldım. Hiç kimse daha önce bana böyle bir hediye vermemişti.” Of, amma abartmıştı. Ben de hediye veren bir tip değildim. Hediyeler, çoğu zaman alandan çok veren için anlam taşırdı. Bilmem lazımdı. Bana bir yığın hediye gelir, hepsi de doğruca çöp kutusunu boyardı mesela. Fakat maalesef bu seferki hediye benim için anlamlı olduğu kadar, Anna için de anlamlıydı ve bu hiç iyi bir şey değildi. Kahrolası kolyeyi eline bırakıp küfrettim ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Ne yapmıştım? Biliyorum, amacım onu kendime âşık etmektir ama Anna resmen bir romantikti. Bense tutmuş, tam da ne kadar masum olduğunu görünce şoka girecek iblis babasıyla tanışmaya giderken onu pohpohluyordum. İblis fazla şaşırmamalıydı gerçi. Ne de olsa onu bir melekten peydahlamıştı. Anna’yı kendime âşık etmekten vazgeçtim. Onun hayrına olmazdı. Zaten benim Wendy peşinde koşan Peter Pan gibi ona vurulmam yeterince kötüydü. Anna’nın da aynısını yapmasına gerek yoktu.

“Hata ettim,” diye mırıldandım.

"Hayır." Anna duygusallaşan bir ses tonuyla koluma dokundu. "Hata etmedin."

"Buna bir anlam yükleme, Anna. Beni romantik bir şeyle sokarsan hata edersin."

"Sokmuyorum," dedi. "Bu, sadece güzel bir jestti. O kadar." Öyle mi? Eğer buna inanıyorsa ikimiz de aptaldık.

Anna, Belial ile tanışmaya giderken kolyeyi taktı. Sadece cansız bir obje, diye kendi kendime hatırlatıp durmak zorundaydım. Bundan bir halt çıkmaz, özellikle de Anna babasıyla tanıştıktan sonra. Anna'ya bir dolu uyarı yapmak istedim: Babana benden bahsetme, ne kadar iyi birisi olduğunu ona çaktırma, gardını al ve konuştuklarına dikkat et. Fakat hiçbirini söyleyemezdim çünkü hapishanenin otoparkındaydık ve Belial dinliyor olabilirdi.

Ziyaretçi kapısı açılınca güçlükle yutkundum. "Vakit geldi," dedim.

Anna binaya girip gözümün önünden kaybolunca midem bulandı. Olduğum yerde heykel gibi dikilip güvenlikten geçişini, yankılı bir odaya girişini ve oturuşunu dinledim. Çok geçmeden zincir ve ayak sürüme sesi oldu. Kıpırdayamıyordum. Çaresizlikten felçli gibi kalmıştım. Öylesine can kulağıyla dinliyordum ki Anna'nın nefesinin titrekliliğini bile duyabiliyordum. Bir gardiyan LaGray'e otur deyince yerimden fırladım. Belial'in dünyevi adını bilmiyordum.

"*Buraya geldiğine inanamıyorum,*" dedi gür bir ses.

Tahminimce Belial'di. Nazik sesi beni bir an afallattı. "... *normal bir hayat yaşama şansın olsun istedim,*" diye devam etti.

"*Böyle bir şansım hiç yoktu,*" dedi Anna yavaşça.

Korkmuşa benzemiyordu. Kendi korkumun da azaldığını hissettim. Özellikle de Belial, "*Seni büyüten insanlar, sana iyi davrandı mı?*" diye sorduğunda.

Adamın sesi ilgi ve endişeyle doluydu. Biraz daha dinleyince kafama dank etti, Anna'yı seviyordu. Tabii ki seviyordu. Patti haklıydı. Belial'in, kızının iyiliğinin derinliğini sezebildiğinden emindim, tıpkı Dük Alocer'in Kopano'nun iyiliğini sezebildiği gibi. İşte *onlar* iblislerin bile kalbini yumuşatabilecek türde Nefler'di. Sevgiyi hak eden türde Nefler'di.

Boğazımda yutulmayacak bir düğüm oldu. Anna'nın güvende olduğunu anladığımdan arabaya binip sürmeye başladım.

İki saat boyunca bir yerli turist misali L.A. kazan ben kepçe gezdim fakat hiçbir şey görmüyordum çünkü beynim haraptı. Hissettiğim duyguları anlamıyordum. Her zaman melankolik hergelenin teki olmuştum ama şu hâlim, beni bile aşıyordu. Göz açıp kapayınca kadar öfkeden şefkate. dehşetten mutluluğa geçiş yapabilirdim. Anna'nın melek büyüğü tehlikeli bir ilaçtı. Zil zurna sarhoş olmaktan beterdidi. Geçip gitmiyordu çünkü.

Birkaç dakika kala hapishaneye geri döndüm. L.A. trafiği feciydi.

İşitme duyumu beton ve çelik duvarlardan geçirince yine o gür sesi duydum. “... *senin için farklı olabilir. Annenin iyiliği, benim kötülüğümü geçersiz kılabilir. Bunu bilemeyiz.*”

Derin bir nefes verdim. Anna iyiydi. Hayatımda ilk kez başkalarının konuşmalarına kulak misafiri olma konusunda bir tuhaf hissettim. Geri çekilip adamın sözlerine uzun uzun kafa yordum. Acaba düşündüğüm şeyden mi bahsediyor diye merak ettim: Cehennemden. Ve nasıl bir hayat sürersek sürelim, Neflerin ölünce cehenneme gitmesinden. Evet, belki Anna için durum farklı olurdu. Onun ruhu böyle bir karanlık için fazla iyiydi. Yoksa çok büyük haksızlık olurdu. Onun acı çektiğini düşününce çok huzursuz oldum.

Arabadan inip kenarına yaslanarak bekledim. Anladığım kadarıyla Anna babasından azar işitmemişti. Onun adına sevindim. Anna diğer ziyaretçilerle birlikte dışarı çıkarken tüm gün boyunca hissettiğim o manyaklık yok oldu. Onu görünce kanımın akışı bile hızlandı. Ancak Anna yaklaşıırken, yüzündeki ifade beni birden durdurdu.

Bir terslik vardı. Beni görmezden gelip arabaya bindi. Ben de binip bizi oradan çıkardım. Anna'ya babasının ne yaptığını, ne dediğini sormak istedim ama hâlâ beş kilometrelik duyma alanının içindeydik.

Yeterince uzaklaşınca tam nasıl geçti diye sormak üzereydim ki, Anna yüzünü ellerinin arasına alıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Hayatımda bu kadar yürek burkan bir ağlama duymamıştım. Durumu düzeltmek için ne

yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemediğim için kendimi daha da zayıf ve çaresiz hissettim.

Kızların ağlamasından nefret ettiğimi söylemiş miydim bu arada?

Neyse ki, Anna beş dakika sonra burnunu çekti, gözlelerini sildi, omuzlarını dikleştirdi ve gözyaşlarının geri kalmasını yuttu.

“Bizi dinliyor muydun?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Sadece biraz baştan ve sondan, sen iyi misin diye anlamak için dinledim.”

Anna başını salladı, sonra da bana konuşmalarını en ince ayrıntısına kadar anlattı. Çoğunlukla kızlar bu kadar çok konuştuğu zaman dikkatimi veremem, başka yerlere dalar giderim ama Anna’nın anlatımı beni esir almıştı. Tek dizini çekip yolcu koltuğunda bana doğru döndü, hızlı hızlı konuşuyordu. Anne babası arasındaki destansı yasak aşkın hikâyesini dinledim. Düşüş’ten önce cennette ruh ikiziymişler ve babası, annesini aramak için yeryüzünde bir Dük olmuş, sonunda annesinin koruyucu melek olarak çalıştığını öğrenmiş. Anna’nın annesi Mariantha, koruduğu insanın uyuşturucudan mahvolmuş bedenine girip Belial ile olabilmek için cennetin tüm kurallarını yıkmış. Belial de pozisyonunu korumak için uyuşturucuyu teşvik etmesine ve işinde iyi olmasına rağmen, hiçbir zaman insanlara zarar vermekle ilgilenmiyormuş. Başından beri tek amacı Mariantha’yımış. Kendimi ilk kez bir Dük’le bağdaştırabildiğimi hissediyordum.

Otele varınca arabayı park ettik ve Anna tüm hikâyeyi anlatana kadar bir süre içinde oturduk. Anna hiçbir şey saklamadı; neşesini, sevgisini, hüznünü ve hayal kırıklığını ulu orta sergiledi. Babasının onu sevdiği belliydi ama yüzündeki ve öbür dünyadaki kaderini ona tüm açıklığıyla anlatmıştı. Anna en azından karanlık dava uğruna çalışıyormuş gibi görünmek zorundaydı. Sertleşmek zorundaydı. Babasının, Anna'nın öbür dünyadaki hayatıyla ilgili iyi bir haber verip vermediğini merak ediyordum. Vermemişti. Belial'in bildiği kadarıyla, Anna da aynen diğer Nefler gibi cehennem yolcusuydu. Onun için bu akıbeti düşününce göğsüme bir sızı saplandı.

Doğru değildi. Haksızlıktı.

Başımı iki yana sallayıp motoru kapattım. Küçüklüğüm-den beri bir şey "haksızlık" mı değil mi, hiç umurumda olmamıştı. Hayatta hiçbir şeyin adil olmadığını anlamam uzun sürmemişti zira. Hatta bu kelimenin varlığı bile fazlaydı. Fakat aynı düşünce içimi yakmaya devam ediyordu: Anna gibi bir ruh cehenneme mahkûm edilmemeliydi. Onu Yaratan bunu nasıl düşünebilmişti yani?

Günlük hayatımı ateşleyen öfke çukurunu dolduracak bir şey daha...

Otel odasına vardığımızda sinirlerim tepemdeydi. Anna kollarını göğsünde birleştirip dalgın dalgın içeri girerken ben kapıda dikildim.

"Bu otelde spor salonu varmış," dedim. "Sakıncası yoksa bugün sıkı bir vücut çalışacağım."

TATLI CAZİBE

Fiziksel hareket tam ihtiyacım olan şeydi.

Anna dalgın dalgın kafa sallayıp bavuluna baktı. “Ben de belki çamaşır falan yıkarım.”

“Danışmadan geçerken çamaşırhane hizmetini yollamalarını isterim.”

Anna şaşkın şaşkın baktı. “Ah, yani otel mi yapsın diyorsun? Yok canım, çok pahalıya patlar. Karşı kaldırımda bir çamaşırhane var.”

“Keşlerin takıldığı yeri mi diyorsun?” dedim yüzümü ekşiterek.

Anna başını iki yana salladı. Kirlilerini ayıklamaya başlamıştı, hatta benimkilere de el atınca müdahale ettim.

“Benimkini yıkamak zorunda değilsin.” Ağzım açık kalmıştı. Sanki çok sıradan bir şey yapıyordu.

“Ah, bırak yapayım.” Ayağımın altında duran şortumu çekti. “Çamaşırhaneyi kaç kere kullandım, gayet güvenli bir yer. Çoğunlukla anneler gelir. Sadece ımmm, biraz para gerekecek. Sorun yoksa. Yani çok değil, biraz bozukluk...”

Yanaklarını kızartan utangaçlığı silmek için hemen cüzdanımı çıkardım ve ona bir banknot uzattım. “Güvenli olduğundan emin misin? L.A.’deyiz, Georgia’da değil.”

“Ha ha.” Onluğu elimden kapıp cebine soktu.

“Dinliyor olacağım,” dedim ona.

Anna gözlerini devirse de, “Sağ ol,” diye mırıldandı.

Koşu bandında koştuğum, mekik ve sınav çektiğim bir saatte uzun süre boyunca işitme duyumu Anna'nın etrafında tuttum. Ağırlıklı çalışmayı tercih ederdim ama bu zavallı spor salonu bozuntusunda yoktu.

Anna çamaşırhanede o kadar sessizdi ki iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmek istedim. Dışarıdan bakıldığında pek güven vermese de içerisi temizlik kokuyordu, sakinleştirici bir çamaşır ve kurutma makinesi uğultusu vardı. İki yaşlı kadın odanın diğer tarafında koltukta kestiriyordu. Anna sırtı bana dönük vaziyette dikilmiş, kıyafetleri katlıyordu.

O eğilip kurutucudan tişörtümü alırken canavarım havayı koklayıp dudaklarını yaladı. Anna o şortla fazlasıyla şirin görünüyordu. Gömleğimi kaldırıp şöyle bir silkeledi, parmaklarıyla hızlıca katlayıp gömleği kusursuz bir dik-dörtgene çeviriverdi. Etkilenmeli miydim?

Tam arkasına geçtim. O kadar odaklanmıştı ki beni fark etmedi. Babasıyla tanıştıktan, dışarıda ne tür tehlikelerin kol gezdiğini öğrendikten sonra bile etrafa karşı güven doluydu. İyi ki arkasından sinsice yaklaşan sadece bendim, tehlikeli herifin teki değil.

Gerçi sonradan fark ettim ki Anna'nın bakış açısına göre *ben* tehlikeli bir heriftim. Hâlâ ilk fırsatta bekâretini alıp onu babamdan uzak tutmayı planlıyordum. Bu, Anna'nın iyiliği içindi. Sonuna kadar zevkini çıkaracağım gerçeğinin konuyla alakası yoktu. Anna'ya o kadar yakın olduğumu düşününce ısınıp adrenalinle doldum, âdeta kanım kaynadı.

Kendi kendime tam aksi istikamette tavsiye vermeye kalmadan elimi beline götürdüm. Anna dokunuşumu hissedince şaşırdı. Onu kendime çektim.

“Korkma, aşkım, benim,” dedim. Bu kadar yaklaşmalıydım aslında, çünkü kendi sesimdeki şehveti duyabiliyordum. Onun da duyup duymadığını merak ettim. Acaba o da benim gibi hissediyor muydu? Artık aramızda boşluk kalmamıştı. Gözü doymayan bir düşman gibi kokusunu içime çekiyordum. Bu kadar tatlı kokmak zorunda mıydı?

“Kai... Yapma...”

Evet, gerçekten, gerçekten yapmalıyım.

Anna’nın ellerimin altında titrediğini hissettim. “Erkek arkadaşım olmayacaksan bana böyle dokunmamalısın.”

Erkek arkadaş. Kaskatı kesildim. Bir anda içimden gülümsemek geldi. Anna bana bu şekilde bağlanmak ister miydi? Hayatım boyunca bir kere bile *erkek arkadaş* kelimesi beni böyle gülümsetmemişti. *Erkek arkadaş* ve *kız arkadaş* dünya üstünde var olan en gereksiz, en uçarı etiketlerdi, yine de insanlar onlara çok anlam yüklerdi. Bu etiketlere fazlasıyla güvenirlerdi.

Fakat Anna’nın ağzından duymak oldukça etkileyici ve ironikti. Şekerle kaplanmış ölümcül bir zehir gibiydi. Anna’nın haberi bile yoktu. Hem de hiç.

“Neflerin başkalarıyla böyle duygusal ilişkiler içinde olması yasaktır,” dedim saçına doğru. “Özellikle de birbirleriyle.”

Anna bir süre sessiz kaldı. “Kimsenin bilmesine gerek yok. Sadece biz biliriz.”

Duyguların kasırgasına kapılmış, dönüyordum. Bu ana sarılmak, tamamen kendime saklamak, Anna olduğu gibi kalabildiği ve bana bu tatlı sözleri dilediği kadar söyleyebildiği sürece onu bir köşeye saklamak istiyordum. Şehvetten çok daha güçlü ve çok daha derin bir özlemle dolup taşım, kalbim küt küt attı. Sınırlarımdan çıkmıştım. Kendi alanımdan çıkmıştım. Bulunma lüksüne sahip olmadığım bir mıntıkada geziyordum.

“Bu, asla olamaz,” dedim. Anna’ya mı yoksa kendime mi söylediğimi merak ettim.

Anna kaskatı kesilip çenesini kaldırdı ve ellerimi belinden çekti. Benim yapamadığımı yaptığı için ona teşekkür etmek istedim. Neyse ki birimiz güçlüydük.

Anna’nın yanından ayrılıp bu acayip hislerden silkinme çabasıyla otel odasına gidene kadar derin derin nefes aldım. İş iyice zıvanadan çıkmıştı. Anna konusunda fazla ılımlı olup yumuşamama izin vermiştim. Zararsız bir eğlence diye başlamıştı ama artık sona ermek zorundaydı. İkimizin de hayatı tehlikedeydi ve artık dizginleri elime alma sırası bendeydi.

Bu gece bir adım ileri gidip Anna’ya vahşi tarafta yaşamının tadının ne kadar güzel olduğunu gösterecektim. Biraz içki alacaktım. Anna hafif sıkletti, bir şaraptan sonra dünyayı farklı gözlerle görürdü. Kaderine kucak açmasını istiyordum artık.

Anna geri döndüğünde kararlıydım, kafama koymuştum. Her zamanki gibi ayak ayak üstüne atıp yatakta uzandım,

elimi başımm arkasına yaslayıp televizyon seyrediyormuş gibi yaptım. Anna kıyafetleri kaldırdı, çantasında bir şeyler aradı ve sonunda yatağın üstüne kocaman bir kitap koydu. Somurtmasını görmezden geldim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Bana şüpheli ve bayağı sinir olmuş bir bakış fırlatıp “Edebiyat,” dedi.

Mükemmel. Babam da bana büyük “romantikleri” çalıştırmıştı. Anna pazar günleri kiliseye gidip İncil’i ezberlerken ben Shakespeare, Byron ve kızları yatağa atmama yardım edecek başka saçmalıkları ezberliyordum.

Televizyonu kapatıp Anna’nın yatağına geçtim, uzanıp kitabını açtım. Yeteneklerimle onu etkileyip etkileyemeyeceğimi merak ediyordum. Sonuçta ben de İngiliz’dim. Sayfaları karıştırdım. Anna ise benden mümkün olduğunca uzakta oturuyordu. Hımmm. Şu duruma bir el atmalıyım. Soneleri açtım fakat Anna saçındaki örgüyü çözmeye başlayınca hemen dikkatim dağıldı. Serbest kalıp salınan her bir dalgalı tutamla beraber kitap ve çevremizdeki ortam dağılmaya başladı.

Anna Whitt’in saçları manyak güzeldi. Onları sürekli toplu tutarak günaha giriyordu. Altın rengi, gür bir ipek tomarı dökülmüştü sanki omuzlarına. Ellerini saçlarının arasında gezdirirken Anna’nın suratı mutlak bir huzur içindeydi.

Dokunmak zorundayım...

Sıcak, alev alev bir özlem hücrelerimi doldurdu. Kanım

kulaklarımda çınlayarak aktığı için yerde tepinen canavarı duyamadım ama tepindiğini biliyordum çünkü salyalarım akıyordu. Anna bana doğru bakınca hemen bakışlarımı kaçırdım. Sanırım beni yakalamıştı.

Sayfaları çevirirken ne mırıldandığını anlayamadım.

“Ne oldu?” diye sordum.

Bana yatağımdan kalk diye emredecek diye korkarken tatil ödevi olarak şiir verilmesinden yakınmaya başladı. Tüm hücrelerinden hırs fışkırıyordu. Olduğum yerde doğruldum. Şiir dehamla aklını başından almak için sabırsızlanıyordum.

Anna elini havada sallayıp dudaklarını büzerken ne kadar güzel görüldüğünün farkında olmaksızın söylendikçe söylendi. “Şiirlerin güzelliği, herkese farklı zamanlarda farklı şeyler ifade edebilmeleridir. Şiirleri bu şekilde katletmek çok yanlış!”

Sayfayı yatağa fırlattı, nefes nefeseydi. O anda ezberimdeki hiçbir mısrayı hatırlayamadığımı fark ettim. Tek düşünebildiğim Anna’ya dokunmaktı. Suratıma bir tokat çarpması riskini göze alıp suratını avuçlarımdan içinde tuttum, yanaklarının yumuşaklığına şaşırdım.

Fakat elime vurmak ya da kaçmak gibi bir hareket yapmadı. Bana dimdik baktı, ben de ona dimdik bakıyordum.

Bu kız var ya...

Ben ona layık değildim.

“Cidden,” dedi. “Yine yatak odası gözleriyle bakıyorsun.”

Çok haklıydı.

Aynı anda aramızdaki boşluğu kapattık, dudaklarımız hazır ve arayış içinde, ihtiyaç ve istekle birbirine kapandı. Tanrım, gene o destansı duygular ayyuka çıktı. Sanki birbirimizi yiyip yutmaz ve bir olmazsak, ölecektim. Armut ve süsen çiçeği kokusunda yıkandım. Bütün duyularım çağıladı.

Ağzlarımız sarmaş dolaştı. Tıpkı geçen geceki gibi yine kendimi kaybediyordum ve bunun olmasına engel olamıyordum. Hayatımda deneyim etmediğim türde bir şehvet hissediyordum. Anna'nın dilinin beni yalayışı, selamlayışı, şakacılığı, beni içeri davet edişi beni tüketiyordu. Daveti kabul ettim.

Ders kitaplarını yere fırlatınca artık olaya girdiğimizi anladım.

Ona daha fazla sahip olmalıydım.

Ağzımı çekip boynunun hafif tuzlu tenine değdim. Anna'dan çıkan inilti kulaklarımı doldurdu, onu yana çevirdim, bacakları mükemmel bir şekilde beni sarmıştı. Ona sahip olmaya hazırdım. Başka hiçbir herifin yanaşmadığı tüm hassas noktalarına bastırdığımı hissettikçe gözlerindeki açlık arttı. Anna nefes nefeseydi ve seksi minik sesler çıkarıyordu.

Gömleğimi çıkarmaya başlayınca çok şaşırdım ama hemen ona yardım edip gömleği çekip çıkardım. Anna'nın gömleğinin en üst düğmesine el attım ve o beni durdurmayınca hızlandım. Bu kızın mümkün olduğunca çok yerini görmek ve sevmek istiyordum. Nihayet kollarını sallama-

siyla gömleği ve atleti çıkıverdi. Göğsüm ve karnımı onun sıvacık ve pürüzsüz göğsüne ve karnına değince inledim. Derken ağızlarımız bir kez daha buluştu. Her anın tadını çıkarmak istiyordum. Anna altımda muhteşemdi, teni tenime değiyordu.

Ellerinin bana dokunduğunu hissetmek, benim onu arzuladığım gibi onun da beni arzuladığını bilmek inanılmazdı. Acele etmeyecektim, bütün gece sürecekti.

Derken hayal kırıklığı içinde bir şey hatırladım. "Patti saat kaçta arayacak?"

"Bir saat daha aramaz," diye fısıldadı Anna.

Çok çabukmuş. "Bir saat bize yetmeyecek." Hiçbir şeyin bizi bölmesini istemiyordum ama elimdeki bütün zamanı da değerlendirecektim. Dönüp Anna'yı kucağıma aldım, böylece kıyafetlerini rahatça çıkarabildim. Anna beni çok güzel takip ediyor, hâkimiyeti bana bırakıyordu. Bana güveniyor ve beni tamamlıyordu.

Sıradaki adımda dikkatli olmalıydım çünkü geçen sefer göğsüne uzandığımda kafayı yemişti. Avuçlamayacaktım. Omuzlarına odaklandım, pürüzsüz tenini öpüp sütyeninin askılarını indirdim. Yavaş yavaş gitmek beni çıldırtıyordu. On dakika önce onu çıplak görmek istiyordum. En son ne zaman bu kadar uzattığımı ya da bir şeyi bu kadar istediğimi hatırlamıyordum.

Sütyeninin kopçasını yokladım ama sonra üstünde bırakmaya karar verdim. Anna'yı çıtırçıplak istiyorsam olsam da tanıştığımız ilk geceden bu yana göğüsleri konusunda biraz

çekingen olduğunu anlamıştım. Çok saçmaydı elbette. Bu keşfi sonraya bıraktım.

Anna bana sokulup kasıklarını kasıklarımaya dayayınca şehvetten bir an kör oldum. Kontrolüm her zamankinden de hızlı elimden kayıyordu. Rüyalarıma giren o popoyla tanışmanın zamanı gelmişti.

Bir elini arkasına götürüp kalçalarımı kaldırdım ve döndüm. Anna tekrar sırtüstü pozisyondaydı. Aşağı doğru indim, göğüs kemiğinden aşağıya bir çizgi şeklinde öpmeye başladım, sütyeninin üstündeki yumuşacık çıkıntıya ulaştım. Anna âdeta durmamam için yalvararak elleriyle saçlarımı çekiyordu.

Aman Tanrım, inanılmazdı. Her an beni durdurmasını bekliyordum ama yapmıyordu. Karnından şahane göbek deliğine doğru indim, her santimini öpüp tadını aldım. Şortuna ulaştığımda bakışlarımı kaldırıp baktım, gözleri kapalıydı. Tüm bedeni akışkandı, kıpırdanıyordu, bana hazırды.

Al onu.

Ama...

Anna ne yaptığıının farkında mıydı? Belki doğru düzgün düşünemiyordu...

Önemli değil, boş ver.

Vücudum çılgık çılgılaydı. Çok yakındım. Hep istediğim buydu. Şimdi durmayacaktım.

Elimin tek hareketiyle şortunun düğmesini açtım. Ellerimi kalçalarının altına koymamla Anna bana doğru kaydđ. Bedeninin dürtölere verdiği tepkiye bayılıyordum.

benimkiyle o kadar uyumluydu ki... Az önce ortaya çıkar-
dığım tenini yalayınca Anna derin bir nefes aldı.

*Bu daha ne ki, demek istiyordum ona. Bekle de birazdan
neler hissedeceğini gör.*

Anna neye bulaştığının farkında bile değildi ve aklımda
iyi şeyler olsa da şortunun fermuarını açmak üzereyken bir-
den vicdanım sızladı. Savunma mekanizmalarım şahlandı.
Benim suçluluk duymam için bir sebep yoktu ki. Ben onu
baştan uyarmıştım. Kim olduğumu, neyin peşinde olduğu-
mu biliyordu. O hâlde neden onu bir kez daha uyarma ihti-
yacı duyuyordum?

“Annemle babam cennetteyken ruh ikiziymiş,” demişti
bana. Başkalarının yalan ve aldatmacaları yüzünden ayrı
düşen bir melek ve iblis tarafından sevgiyle yaratılmıştı.
Anna benim gibi değildi. Tanımadığı insanlara bütün pa-
rasını verirdi ve ezilmişlerin hâline üzüldü, onlara yardım
ederdi.

*Kimin umurunda? Sen devam et, geri zekâlı, yoksa kız
vazgeçecek!*

Çalışırken hiçbir zaman kızların sonradan neler hisse-
deceğini düşünmezdim ama şu an yaptığım, iş gibi değildi.
İçimdeki sesi bir kenara ittim ve Anna’ya son bir ikazda
bulundum.

“Beni şimdi durdursan iyi edersin, aşkım. Tamamen so-
yunmak üzeresin ve güven bana, soyunduktan sonra dur-
mak için çok geç olacak.”

Anna beni şimdi durduracaktı. Biliyordum ve bir parça

rahatlamıştım. Hazır fırsatım varken son kez karnını öptüm, bu kısacık anda da olsa ona bu kadar yakın olduğum için minnet duydum.

Derken Anna şuh bir sesle, “Hayır, Kai. Durma,” dedi. Donakaldım. İzin veriyordu.

Durma.

O sözleri söyleyen ağzını öpmek zorundaydım. Öptüğüm zamansa bedenlerimiz birlikte hareket etti. Anna bana tutunuyor, beni içten dışa sallıyordu. Aramızda giysiler olsa da, hayatımda tecrübe ettiğim en tensel, en tatmin edici his-ti bu.

Göğsüm yalnızca Anna’nın verebileceği o duygu seliyle kabarıp şişti. Aydınlığıyla içimdeki canavarın gücünü yendi. Aklımda tek bir düşünce yankılanıyordu: Şimdi durma zamanı. Nedenini bile anlamıyordum. Anna hazırda işte. Bana bu kadarını söylemişti; vücudu bas bas bağırıyor, bana sürtünüyordu; patlayacak gibiydim.

Durma zamanı.

“Biz...” diye mırıldandım. “Bebeğim ben... Yani biz şimdi...” Durdum.

Bu düşünceyle allak bullak oldum. Sanki benim dışımda, daha yüce bir güçten geliyordu. Anna’nın bir anlık hevesle benimle yattıktan sonra, anlamadığım ama *bildiğim* sebeplerden ötürü bu kararından pişmanlık duyacağını birden net bir şekilde görmüştüm. Bunu yaparsak bir şeyler ters gidecekti. Ödümü kopartmaya yetecek kadar kesindi bu.

Başımı sağa sola salladım. Bütün vücudum kaskatı

kesilmişti. Kalkmaya çalıştım ama Anna beni tutup azgın, küçük bir şuh kadın gibi inledi.

O hâlini görmemek için bir saniyeliğine gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

“Yapamayız,” diye fısıldadım.

“Kai?” sesindeki şaşkınlık ve incinmişlik beni öldürdü. Ona arzuladığını vermek istedim. İkimizin de arzuladığını.

Durma zamanı.

Bu lanet olasıca sezgiyi ya da artık her ne haltsa duymazdan gelmeyi ve bu kıza tüm gücümle sahip olmayı çok istiyordum ama cesaret edemiyordum. Daha önce hiç böyle güçlü ve net bir his duyduğumu hatırlamıyordum. Ben üstünden çekilmeye çalışınca Anna belimi daha da sıkı kavradı. Sırtını tekrar yay gibi gerdi, kasıklarını kasıklarımaya dayadı. Kontrolümü kaybetmek üzereydim.

“Kahretsin, Ann, lütfen! Kıpır-dama!”

Göz göze geldik. İkimiz de doyurulmamış arzularla soluk soluğaydık. Anna o kadar şahaneydi, beni o kadar arzuluyordu ki, bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

Ve kıpırdadım. Derhâl. Yataktan kıcıımı kaldırmamla birlikte o sezgi beynimden siliniverdi. Yine canavarla baş başaydım. İçimi kavuran bir acı bacaklarımdan karnıma kadar beni yakıp kavurdu. Kafam zonkluyordu. Saçlarımı tutup volta atmaya başladım. Yerimde duramıyordum. Kendi kendime ne yapmıştım böyle? Ölecek gibiydim. Bana gözlerimi bile açtırmayan baş ağrısından kurtulmaya çalıştım ama faydasızdı.

TATLI CAZİBE

“Beni istemiyorsun.” Anna’nın cılız sesi kulaklarımdan girip içime işledi ve hayvansı bir arzuyla inlememe sebep oldu. Gözleri yaşaran Anna dalıp gitmişti.

Bir şeytan gibi ona tecavüz etmek istediğimi göremiyor muydu? Canavar ile kendimi iki ayrı varlık olarak düşünmeyi seviyordum ama aslında kendimi kandırıyordum. Biz aynı varlıktık, tektik. Şu anda en karanlık dürtülerime teslim olmak, tedbiri ve nezaketi bir kenara atmak, aramızdaki bütün giysileri yırtmak ve o tatlı sesiyle ne kadar yüksek çığlık atabilir diye görmek için bedenimle bedenini inletmek istiyordum.

“Yapma,” dedim zar zor. “Bu, benim bütün hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi.”

Kafamı toplamaya çalışarak ayağa kalktım.

“Neden olduğunu anlamıyorum o zaman,” diye fısıldadı Anna.

Evet, anlamıyordu. Ben de anlamıyordum.

“Sen yanlış bir şey yapmadın, tamam mı? “Ve sakın seni istemediğimi...” Parmaklarımı zonklayan kafama bastırdım. “Ama bu şekilde olmamalı.”

“Ne şekilde?” diye sordu Anna.

Her şey yanlıştı. Nasıl açıklayacağımı bile bilmiyordum. Fena hâlde hüsrana uğramıştım. Neden bana bu soruları soruyordu? Nasıl birisi olduğunu, benim nasıl birisi olduğumu görmüyor muydu? Kör müydü? Bunların hiçbirisi ona layık değildi.

“Aramızda bir ilişki olmadan. Bir otel odasında.”

“O hâlde aramızda bir ilişki olsun,” dedi kararlı bir sesle. Sanki her şey bu kadar basitmiş gibi.

Ne yapacağımı bilemez hâlde kollarımı iki yana açtım. “Yapamam!” Benim hayatım böyle değildi, hiçbir zaman da böyle olmayacaktı. Anna istediği kadar beni havaya sokmaya çalışabilir ve her şey yolunda diye kendini kandırabilirdi ama ben aramızdaki farkın bilincindeydim. Eninde sonunda o da bilincine varacaktı zaten.

“Ayrıca senin bekâretini de bozmayacağım,” dedim ona. “Sonrasında pişman olursun.”

Alnımı duvara dayadım fakat içime oturan acı katlanamayacağım kadar ağırdı. Dönüp yere doğru kaydım; dirseklerim dizlerimde, yüzüm avuçlarımdaydı. Nefes almak için debelenirken karnım öfkeyle kasılıp gevşiyordu.

Umarım Anna anlardı. Umarım beni affedip hayatına devam edebilir, tanıyıp tanıyabileceği en büyük piç kurusu tarafından kullanılmaktan nasıl kıl payı kurtulduğunun farkına varırdı. Onu rahibe manastırına götürecektim. Sonra o kendi yoluna gidecekti. Ben ise hayatıma devam edecektim. Patti ile ikisi gözden ırak bir yere taşınabilir, Anna huzurla yaşamayı sürdürmeye çalışabilirdi. İyi ki seks yapmamıştık. Böylece Anna beni unutabilir ve iyi olurdu.

İçimde bir parçacık umutla dönüp ona baktım ve işte o zaman gördüm.

Anna, etrafı pamuk şekeri gibi sevgi pambesiyle kuşatılmış vaziyette dimdik bana bakıyordu. Kalbim yarım

TATLI CAZİBE

saniyeliğine coştı. *Anna beni seviyordu.* Sonra fark ettim... Her hâlükârda ona zarar vermiştim.

Gözlerimi kapatıp bütün enerjimi kaybettim.

Kusursuz bir dünyada yaşıyor olsaydık ayağa kalkıp ona sarılırdım. Kusursuz bir dünyada yaşıyor olsaydık onun aptal erkek arkadaşı olurum ve onunla sabaha kadar gamsızca sevişirdim. Kusursuz bir dünyada yaşıyor olsaydık ona kendime bile itiraf etmekten korktuğum sözleri söyledim.

Kalbim duygusallaşıp kabardığı kadar hızlı bir şekilde dehşetle doldu. Anna birbirine âşık olan ve gizli ilişkiler yaşamaya kalkışan, sonra diğerlerine ibret olsun diye herkesin ortasında öldürülen Neflerin hikâyelerini bilmiyordu.

Bunun Anna'nın başına gelmesine izin vermeyecektim.

Odada hareket ettiğini duydum ama henüz gözlerimi açmaya cüret edemiyordum. Telefon çalınca da kımıldamadım ama Anna'nın konuşmasına kulak kabarttım.

Kahretsin. Rahibe ölmüştü.

ONUNCU BÖLÜM

TEK YÖN UÇUŞ

Bir kızla aram tuhaflaştıktan sonra ortada kalmaya alışkın değildim. Anna'nın benden bir şey dememi beklediğini biliyordum ama yapamadım. Şu rahibenin ona bıraktığı şeyi almak için onu manastıra götürdüm, sonra tekrar otel odasına getirdim. Anna'nın yatağına oturduk ve bıçağımla kutuyu açtım. Yalan söyleyecek değilim, meraklan çatlıyordum ama kutunun içinden çıkanlar karşısında afalladım.

Parıldayan kılıç kabzasına bakakaldım. Vücudumdaki her bir nabız noktası tersinden atmaya başlamıştı. Düşündüğüm şey olamazdı bu...

"Alabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette."

Dikkatlice yerinden çıkardım. Sıcacıktı. Metal sağlam gibiydi fakat yüzeyin altı, sıvı bir maddeymiş gibi dönüyordu.

Kulaklarıma ve beynime kan pompalandı. “Buna inanamıyorum,” diye fısıldadım.

“Neye?” diye sordu Anna. “Nedir bu?”

Kutsal emanet olabilir miydi bu? Çabucak kutusuna koyduğum gibi ellerimi yumruk yaptım. Anna kılıca uzandı, parmaklarıyla dokunduğu anda ciyaklayıp iğne batmış gibi elini hemen geri çekti. Bilmem gereken her şeyi doğrulamıştı bu.

“Bu şey ne böyle?” diye sordu Anna kılıca bakarak.

“Bunun dünyada yapılmadığı belli. Sanırım... ama bu, imkânsız. Bu, bir Erdem Kılıcı.” Sesli söyleyince bir serinlik hissettim. Bu silahlarla ilgili hikâyeler duymuştum ama yeryüzünde olduklarından haberim yoktu.

“O ne demek?” diye sordu Anna huşu içinde.

“Bu kılıçlar, cennet savaşında melekler tarafından kullanılmış.” Meleklerin kullandığı, iblislerin korktuğu silahlar.

“Ama neden rahibe bunu bana veriyor?” diye sordu Anna.

Neden sahiden? Bu rahibe gerçekten bir insan mıydı?

“Sadece ışık melekleri bu kılıçları kullanabilirler. Efsanelere göre kılıcın kendisi sadece ihtiyaç olduğunda ve kılıcı taşıyanın kalbi temizse ortaya çıkarmış. Anna... bu iblis ruhlarını alt edebilecek tek silah.”

Birbirimize bakakaldık. Anna kocaman açılmış gözlerle tekrar, “Peki, rahibe neden bunu *bana* veriyor?” diye sordu.

Nedeni belli değil miydi? Anna, tıpkı bir melek gibi iyilikle, saflıkla ve masumiyetle doluydu. Erdem Kılıcı onun

TATLI CAZİBE

dokunuşuna tepki göstermişti. Fakat benim pis ellerimde işe yaramazdı. Aramızda hep büyük uçurumlar vardı ama tam şu anda Anna'nın etrafı âdeta taş duvarlarla çevrilmişti.

YASAK BÖLGE.

Benim tahayyül bile edemeyeceğim bir kader yazılmıştı ona. Anna'nın yanında kalırsam rahatlıkla mahvedebileceğim bir şeydi bu. Bugün çılgın bir güç anı yaşamıştım ama bir daha öyle olabileceğimin garantisini veremezdim. Anna'yı güvenli bir yere götürmem, benden uzaklaştırmam lazımdı.

Anna şok geçirdiğinden gözleri puslu bakıyordu.

Cüzdanımı ve anahtarlarımı alıp, "Benim zihnimi boşaltmam lazım," dedim dalgın dalgın. Anna'ya odadaki telefondan Patti'yi aramasını söyleyip kendimi alelacele dışarı attım.

Arabama binip motoru çalıştırdığımda ellerim titriyor, midem bulanıyordu. İki kilometre gidip bir dükkânın otoparkına yanaşım. Tek gidişlik bir uçak bileti bulmak iki dakika sürerdi. Hava çoktan kararmıştı ama Anna'yı geç bir uçağa bindirebilmeyi umuyordum.

Nerede bende o şans. Kahretsin. Avucumu direksiyona vurdum. Onunla bir gece geçirme riskini daha göze almak istemesem de Anna'yı gözümün önünden ayıracağımı düşününce de fena oluyordum. Ertesi sabahki ilk uçahta ona yer ayırttım. Daha zor bir telefon görüşmesi yaparken mideme bir ağrı girdi.

“Bayan Patti?” dedim telefonu açınca. “Ben Kaidan Rowe. Siz sormadan söyleyeyim, her şey yolunda.” Rahat bir nefes aldı. “Eee, Anna ile konuştunuz mu?”

“Evet, az önce kapattık. İyi misin, Kaidan?”

“Şey...” Hafifçe öksürüp aklımı başıma topladım. “Az önce bazı meseleler çıktı da Anna’yı arabayla geri getiremeyeceğim, o yüzden ona bir uçak bileti aldım.”

“Mesele mi? Başın dertte mi yoksa?” Onun endişesi benim boğazımı acıttı.

“Hayır,” diye yalan söyledim. Bizim başımız her zaman dertte aslında. “Öyle bir durum değil. Size uçak bilgilerini vereyim.”

Patti notunu aldıktan sonra telefonu kapatıp arabadan indim, fısıldayan ruhlar var mı diye etrafı kolaçan ettim. Anna’nın hiç parası olmadığını hatırlayıp bir ATM’ye uğradım ve para çektim. Sonra biraz yürüdüm. Hemen yanına dönemeyecektim.

İki gece kulübü ve bir barın olduğu, kalabalık bir sokaktaydım. Hayvanlar gibi feromon salgılıyordum herhâlde çünkü ben geçerken bütün kafalar bana doğru çevriliyor, sağdan soldan kırmızı auralar fışkırıyordu. İlk kez içimdeki çaresiz ağrıya rağmen, hiç orali olmadım.

Bu dürtüyü yürüyerek atmak zorundaydım. Ya da koşarak... Ya da bir şeyleri yumruklayarak... Çünkü hayatımda ilk kez sahip olamayacağım bir şeyi istiyordum. Hem de gerçekten istiyordum.

Arkadaşlarıyla birlikte arabadan inen, siyah elbiseli bir

kız, “Selam,” diye mırıldandı. Koluma dokundu ama ben yürümeye devam ettim. Burun kemerimi sıktım.

Şehvet, aşkın aşağılık kuzeniydi. Kumdan kaleydi. Aşkla kıyaslanamazdı. Sonsuza dek şehvet peşinde koşmanın yeteceğini sanarak aptallık etmiştim. Bu, hayat değildi. Anna ile aşk dolu bir anı, anlamsız şehvete defalarca yeğlerdim ama yapamazdım. Benim kaderim bu değildi ve bu duygu tahminimden de çok canımı acıtıyordu. Tanrım, babam şu anda beni görseydi... Testislerimi çayın yanında servis ederdi.

Yürüdüm de yürüdüm, sonunda Anna’nın varlığına öylesine özlem duydum ki koşa koşa arabama döndüm. Otele doğru gazlarken çevirmeye yakalanmayı bekledim ama L.A. polisi benimle uğraşamayacak kadar meşguldü.

Odaya koştum. Kapıyı açmamla birlikte Anna’nın kokusuyla sarhoş oldum. Onu içime çekerken resmen titriyordum. Anna huzursuzca uyuyordu, yatağına girip ona sarılmak istedim. Yatağıma oturduğumda dağılmış vaziyetteydim, bağıri yanık bir delikanlı gibi odanın diğer tarafındaki kıza özlem duyuyordum.

Saati dört buçuğa kurdum ama benim için uyuma ihtimali yoktu. Anna ile son kez vakit geçiriyor olabilirdim ve onun huzurunda geçireceğim bu saatleri bizzat deneyimlemek istiyordum.

Sabahın dört buçuğu iğrenç bir saatti. Alarmin çalmasıyla şaşırان Anna, uyku mahmuru gözlerini açınca ona erken-

den yola çıkacağımızı açıkladım. Onu havaalanına götürdüğümü söylemeye henüz yüreğim el vermiyordu. Büyük maceramız sona ermek üzereydi. Etrafımızı saran baloncuk patlamıştı ve gerçeklik her zamanki çirkinliğiyle suratıma öcü gibi bakıyordu.

Anna da uslu bir kız olarak hazırlanıp hiç sızlanmadan arabaya bindi. Havaalanına yaklaştıkça moralimin dipsiz kuyulara yuvarlandığını hissediyordum.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Anna uyuklu uyuklu.

Gerginliğe dayanamayan kalbim hızlı hızlı atmaya başladı.

“Sen bugün evine gidiyorsun. Her şey ayarlandı. Uçağın Atlanta’ya vardığında Patti seni orada bekliyor olacak.”

“Neden?” Anna biraz dik oturup suratıma baktı.

“İşler karmaşık bir hâl aldı.”

“Kılıç yüzünden mi demek istiyorsun yoksa sorun ben miyim?” diye sordu. Hiç mutlu konuşmuyordu. İşler iyice sarpa saracak diye endişelenmeye başladım. Neden sürekli olarak ona içinde bulunduğumuz tehlikeyi açıklamak zorunda kalıyordum? Anna neden gerçekleri kavrayamıyordu?

“Sorun sensin,” dedim. *Her şey senin yüzünden.* Olmadığım her şey... Sahip olamayacağım her şey... Durumun adaletsizliğine karşı öfkeden boğulacak gibi oldum.

“Sana değer veren birinin yanında olmak senin için bu kadar mı zor?” diye sordu Anna.

Hiç lafı dolandırmayalım artık.

“Senin hissettiklerin ‘değer vermekten’ çok daha fazla bence, Anna. “Dün gece duygularının pembe balonlu sakız gibi etrafında şiştiğini gördüm.”

“Ne olmuş yani?” diye bağırdı. “Ben duygularımı sana söylemek istemiştım. Bir anlığına konsantrasyonumu kaybedip duygularımı sana gösterdiğim için özür dilerim!”

Dişlerimi sıkıp havaalanı sapağından saptım. Bu durum beni delirtiyordu. Anna benden ne kadar çabuk uzaklaşırsa benim için o kadar iyiydi. “Bu kadar dramatik olmana gerek yok,”

“Sence durum yeterince dramatik değil mi? Sabahın köründe beni havaalanında terk etmen yani?”

Terk etmek mi? Duyan da onu tehlikeli bir yerde bırakıp gideceğim sanırdı.

“Gitmeden önce senin güvenli ellerde olduğundan emin olacağım.”

“Zahmet etmel!” dedi burnundan soluyarak. Bu öfkeli tutkusu beni tahrik etmişti. Ama çenesi titremeye başlayınca işin rengi tamamen değişti. “Ben daha önce hiç uçağa binmedim.”

İçimden ağlamaması için yalvardım. Öfkesini gözyaşlarına tercih ederdim.

“Bir şey olmaz,” dedim.

“Ben seninle kalmak istiyorum.”

Bana bağlanma Anna, lütfen bana bağlanma. Benim de tek istediğim sana bağlanmakken her şeyi benim için daha da zorlaştırma.

“Kalamazsın,” dedim. “Baban haklıydı. Hemen eve dönmelisin. Seninleyken kendime güvenmiyorum.”

“Kendine mi güvenmiyorsun? Yoksa bana mı güvenmiyorsun?”

Bütün gece bunu düşündüm. Kafamda onlarca senaryo kurup birlikte nasıl kaçabileceğimizi hayal ettim. İçimdeki o içgüdüye aldırmayıp Anna’nın bana devam et dediği zaman devam etseydim, neler olacağını düşündüm. Babam her hafta New York’a gittiğinde Atlanta’da gizlice birlikte kaldığımız bir hayat hayal ettim. Ve her hayalim aynı şekilde sona erdi.

İkimizin de erken ölümüyle... Anna’nın öldürüldüğünü seyretmemle... *Gerçeklerle...*

Belli ki Anna bizi birlikte hayal ettiğinde gördükleri bu değildi. Hâlâ kafasında gökkuşakları, yavru kediler ve tek boynuzlu atlar vardı.

Düş kırıklığı içimi yaktı. Anna’ya patladım. “İkimize de güvenmiyorum! Bir daha asla, hiçbir vesileyle birlikte olamayız. Şu anda hâlâ bakire olman bile bir mucize. Eğer o Erdem Kılıcı’nı senin kullanman gerekiyorsa sen de benden uzak durmak istemelisin çünkü güven bana, şu anda arabayı otoparka çekelim desen sana karşı koyamam,” dedim. “Ben sürekli senin dilinin üzerine uyuşturucu koysam sen buna karşı koyabilir miydin, Ann? Koyabilir miydin? Ateşle oynuyoruz!”

Anna’nın gözleri kocaman açıldı. Dün gecenin benim için ne kadar zor olduğunu anlamıştı ama istediğim bana

acıması değildi. Söylediğim hiçbir şey istediğim etkiyi yaratmıyordu. Dışarıdaki check-in masasına şöyle bir baktım, neyse ki hiç sıra yoktu.

“Peki, şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Anna. “Babanın işlerini yapmak için geri dönüp beni hiç tanımamış gibi mi davranacaksın?”

Aynen öyle niyetlenmişim, gerçi onun tarifiyle kulağa bayağı zavallıca bir çaba gibi geliyordu. Derin bir iç çekip kafamı koltuğun yastığına sertçe gömdüm. “Ne yapmamı istersin?”

Anna uzun bir süre durdu. “Çalışman lazım,” derken sesi duygu yüklüydü. İçimden bir milyonuncu kez keşke bu dünyanın gerçekleri karşısında bu kadar yumuşak olmasaydı diye geçirdim. Onun daha sert, daha uyanık olmasına ihtiyacımız vardı. Beni sevmemesine ihtiyacım vardı. Beni bırakmasına ihtiyacım vardı.

“Babam seninle tanıştığı gün, eve döndüğümde bana ne dedi biliyor musun?” dedim sessizce. Tanrı’nın seni benim karşıma çıkarmakla aptallık ettiğini... Haklıydı da.”

“Hayır. Baban yanıliyordu! Baban haklı falan değildi. Tanrı’nın seni benim karşıma çıkarmadığını nereden biliyorsun? Bütün bu olan bitenin içinde senin olmanın da bir amacı var.”

Anna’nın saf bakış açısına ve benim herhangi iyi bir maksatla kullanılabileceğime katıla katıla gülmek geldi içimden ama sadece başımı iki yana sallayabildim. Tek yaptığımın biraz eğlenmek için birkaç kızı baştan çıkarmaktan

ibaret olduğunu sanıyordu. Bana âşık olmasının tek sebebi, hakkımda her şeyi bilmemesiydi. Bu durumu iyileştirmenin zamanı gelmişti.

Babamın Marissa ile ilişkisini ona anlattım, Atlanta'daki yeraltı fuhuş şebekesini duyunca Anna dehşetle gözlerini kıstı. *Aynen öyle, tatlı Anna'cık*, demek istedim. *Seks işçiliğine de bulaştım ben. Hakkımda şimdi ne düşünüyorsun?*

“Biz seyahate çıkmadan önceki gece getirdikleri kız en küçükleriydi. Daha on iki yaşında bile yoktu. Babamı ilk kez reddettim, ona bunu yapamayacağımı söyledim.”

Başıma musallat olan iblislerden bazılarını ona anlatıp içimi döktükçe Anna başını sağa sola sallıyordu.

“Benim aklıma bir Nef'te olmaması gereken düşünceleri soktun!”

Bakışlarımı ondan kaçırıp kafamı camdan dışarı çevirdim. Daha önce hiçbir korkumu kimseyle paylaşmamıştım. Anna'ya arabadan inip gitmesini söylemeliydim ama artık baraj kapaklarını açtığım için duramıyordum. Anna şu dünyada konuşabileceğim tek kişiydi ve anlamasını sağlamak zorundaydım. “Artık beni izleyecek, beni test edecek. Artık seninle hiçbir şekilde yakın olamam.”

“Kai... Korktuğunu ve paniklediğini biliyorum. Ben de öyleyim. Ama belki de bu kılıç bir şeyler olacağının habercisidir. Nefler için iyi olan bir şeyler...”

Omuzlarımın çöktüğünü hissettim. Anna'nın gelmiş geçmiş en naif düşüncesi buydu herhâlde. Eğer o kılıçla ilgili bir gelişme yaşanacaksa, benimle ya da diğer Neflerle alakası olmayacaktı. Bizim hayrımıza hiçbir şey olmazdı.

“Kabzaya dokunduğün zaman sen enerjiyi hissettin, değil mi?” diye sordum. Suratına bakmamla evet anlamında kafasını salladı. “Ben hissetmedim işte. Senin için ne gibi planları var, bilmiyorum ama ben sana yardım etmeye layık değilim. Yani sen iyi ve masum yaşamına geri dön ve benden uzak dur.”

“Lütfen,” diye yalvardı Anna. “Beni kendinden uzaklaştırma. Arkadaş olabiliriz, hem...”

Yüreğim burkuluyordu. Anna’nın yüzünü ellerimin arasına aldım, gözlerini zorla gözlerime çevirip anlamasını sağlamaya çalıştım. “Biz asla arkadaş olamayız, Anna. Bunu kafana şimdiden yaz. Biz, *hiçbir şey* olamayız.”

Anna’yı bırakıp arabadan indim ama beni takip etmedi. Dolayısıyla check-in masasına gidip biniş kartını aldım. Sonra kapıyı açıp inmesini bekledim. Tek kelime daha etmeden gitmesini istiyordum. Çıldırarak üzereydim, tükenmişim. Anna yavaşça arabadan inip karşıma dikildi. Nakit parayı çıkarıp cebine soktum. Bu ufak dokunuş bile beni heyecanlandırmaya yetti.

Anna alnını göğsüme dayayınca neredeyse onu tekrar arabaya sokup gazlayacaktım. Akıbetimizi yazmam demek olacaktı ama bulunup hunharca öldürülene kadar birkaç gün dolu dolu yaşayabilirdik.

Yumruklarımı iki yanımda sıkıp Anna’ya dokunma dürtüme karşı koydum. “Gitme vaktin geldi.”

“Bir dakika.” O kahverengi gözlerini kaldırıp suratına baktı. “Seyahatin başında, bir kızı yatağa atmak için ne

yapmam gerektiğini hemen anlarım demiştin, hatırlıyor musun? Hatta beni bile...”

Kahretsin. Gidişattan hiç hoşlanmamıştım. Sıcak ellerimi cebime sokup gergince başımı salladım.

“Ne yapman gerekirdi peki? Benim için yani?”

Tehlikeli sulara giriyorduk. “Bunu konuşmayalım,” diye uyardım onu.

“Söyle bana. Lütfen.”

Tatlı yüzüne, ağzının köşesindeki bene bakıp çenemi sıktım. Belki de onu baştan çıkarma planımı bilmesi iyi olurdu. Neler hissettiğimi öğrenmese daha iyiydi. Beni unutup hayatına devam etmesini kolaylaştırırdı. Zaten benim neler kaçırdığımı bilmem yeterince kötüydü. Anna’nın da bilmesi şart değildi.

“Seni sevdiğime inanmanı sağladım.”

Anna gözlerini yavaşça kapatıp yüzünü acıyla buruşturdu. Kalbini kırdığım için gidip kendi gözümü oymak istiyordum.

“Bir kerecik bile olsa, senin renklerini görebilmeyi dilerdim,” diye fısıldadı.

Tatlı, şeker Ann’im benim. Vedalaşıyorduk.

Güçlkle yutkundum. “Ama ben göremediğin için memnunum. Keşke ben de seninkileri hiç görmeseydim.”

Anna’nın bir sonraki hareketi karşısında gücüyle gurur duydum ve ne kadar içim gitse de, iyi olacağına dair umutlandım. Sessizce çantasını aldı ve arkasına bile bakmadan yürüyüp gitti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

DOĞRUCA İŞE

Saplantı hâline getirmiştım. Sanırım “kendi zehrinin tadını almak” diye buna deniyormuş, acı mı acıydı.

Los Angeles’a dönüş yolunda çalışmadım. Gözümü bile kırpmadan, uyumadan, resmen bir zombi gibi araba kullandım. Anna’nın cep telefonumu aradığını görmek ve cevap verememek beni harap ediyordu.

Artık üstünden bir hafta geçti. Atlanta’ya döndüğümden beri bir hışımla işime geri döndüm. Anna’yı beynimden atmayı kafaya koymuştum. Başka birinin vücudu ona dair tüm düşüncelerimi silip atardı nasılsa.

Atamaz mıydı?

İyi o zaman, iki kişi olsun.

Üç? Gece gündüz yeni vücutlar. Farklı dudaklarda farklı

gölüşler. Başka göğüsler, başka kalçalar. Hatta yeni şarkılar bile yazdım. Michael çok sevindi.

Müzik, seks, ot, viski... Saydıklarımın aynı anda büyük dozlarda alıyordum.

Hiçbir. Halta. Yaramıyordu.

Okul açıldığında başımı belaya sokunca babam sinirlendi. Sanki lise son sınıfı ve geleceğini iplayen sıradan bir insan çocukmuşum gibi. İnsanlar endişelerini dile getirmek için aradığı zaman, onlara iyi davranmak istemiyordu, o kadar. Okula kan çanağı gözlerle gelen ve tarih dersi boyunca uyuklayan, sorunlu oğlunu dert etmek babamın yapılacaklar listesinde en üstte yer almıyordu.

Gerçi okul dışı performansından memnun görünüyordu. Aferin bana.

Bunların hiçbirisi Anna'dan kurtulmama yardım etmiyordu. Hatta, terk ettiğim her kızla birlikte, yaptığım her adi hareket ve söylediğim her adi lafla birlikte utanç doluyordum. Her partide Anna'nın yüzünü görüyordum. Yanımdan geçen her arabada. Her yerdeydi ama ona sahip olamıyordum. Etrafım sürekli insanlarla doluydu ama kendimi daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Bu derece kendimi istismar etmeye daha ne kadar dayanabilirdim, bilmiyordum ama ayık kalmaya katlanamıyordum ve şehvetimi körükledikçe ihtiyacım daha da artıyordu sanki. İğrenç bir harabeydim ama âdeta etrafımda bariz bir "işkence çeken ruh" çekiciliği vardı çünkü hatunlar üstüme atlıyordu. James Bond'unkinden daha çok aksiyon

TATLI CAZİBE

oluyordu hayatımda. Grup arkadaşlarım benimle ilah diye dalga geçiyordu.

Yine de daha tatminsiz olduğum bir dönem hatırlamıyordum.

Babamın evden her çıkışında Anna'nın sesli mesajlarını dinliyordum. Yapmamalıydım. Birçok açıdan aptalcaydı ama ne diyebilirim? İyice salaklaşmışım zaten. Mesele geçen hafta Marna'yı aradım, kafam bir dünyaydı ve ona Anna denen, yeni bir Nef kızla, Belial'in kızıyla tanıştığımı söyledim. Babam herhâlde haberi yaymıştır çoktan dedim ama şaşırıp kalan Marna anlattıklarına kulak kesildi. Gin de arkada soru üstüne soru soruyordu.

“Nasıl biri? Biz neden daha önce tanışmadık? Kaç yaşında?”

“Eee, benden bir yaş küçük. Babam onu eğitmemi istedi.”

“Eğitmeni mi?” diye sordu Marna. “Ne için? Eğitimini tamamlayıp çalışmaya başlamamış mı?”

“Yani birlikte çalışmamız için. Öyle bir şey işte.”

“Öyle bir şey mi?” diye sordu Marna şaşkın şaşkın.

Sarhoş hâlimle bile konuşmayı kısa kesmem gerektiğini anladım.

Bugünse başka bir salak telefon görüşmesi yaptım. Bu sefer grubun menajeriyle.

“Alo, benim Kai,” dedim.

“Rowe! Ne var ne yok?”

“İki ay önce Jay denen bir çocuk sana şarkılarıyla dolu bir CD vermişti. Gelip bir dinleyebilir miyim acaba?” Vay

canına, çok sarhoştum. Umarım peltek peltek konuşmuyordum.

“Bir dakika, bir bakayım.” Eşyalarını karıştırma seslerini duydum. “Cartersville’den Jay Thompson mı?”

Kalp atışlarım hızlandı. “Evet, aynen öyle.”

“Hiç dinlemedim. Arkadaşın mı?”

“Bir tanıdık. Bir şey için söz veremem.”

“Sorun değil. Gelebildiğin zaman gel. Ah, bir de Michael sana L.A. haberini verdi mi?”

L.A. anılarımı hatırlayınca boğazıma ekşi bir tat geldi ama sadece kayda gidiyorduk.

“Mükemmel bir haber, dostum,” dedim.

Alkolün etkisinin tükenmesi için yirmi dakika bekledim, arkasından arabama atladım.

Jay’in şarkılarından biri çok iyiydi. Benim ısrarım sonucu, menajerim cover yapma izni almak için ona telefon etti. Jay evet deyince menajerim sırtıma vurdu, muhtemelen yeni bir şarkı keşfetmenin heyecanıyla sırtıyıyorum sandı, oysa ki ben şarkıyı çaldığımız zaman Anna’nın destek olmak için Jay’le birlikte geleceğini düşünüp seviniyordum.

Kahretsin.

Şimdi kim ateşle oynuyordu?

Jay’in şarkısını rekor sürede öğrendik, bir sonraki gösteri öncesi yeni malzememiz olduğu için havalara uçuyorduk. Gece olunca konsere yarım saat kala, sinirlerimi

yatıştırmak için üç Jack shot yaptım. Mekân tıklım tıklıştı. Sahneye çıktığımızda Jay'i hemen en önde gördüm. Şarkıları birlikte yazdığı o kıvrıcık saçlı herifle beraberdi. Kalbim bir kayalığın ucundan kaymış gibi oldu. Loş odada sağa sola bakındım fakat onu göremedim.

Neden burada değildi? Bir şey mi olmuştu?

Konserden sonra, Jay'in geleceğini tahmin ederek kulisin yolunu tuttum. Anında etrafım hayranlarla sarıldı fakat birisine bile odaklanamadım. Jay içeri girince doğruca yanına gittim. Kibar olmaya çalıştım çünkü Jay ilk kez bana gülmüyordu. Elimizi uzattım ama hemen sıkmadı. Aurası gösteriden kalma bir heyecanla turuncumsuydu ama üst kısım da bana güvenmediğinden griydi. Anna'nın ona neler anlattığını merak ettim.

"Şarkıyı çok iyi yazmışsın, dostum," dedim. Griliğin bir kısmı soldu.

"Teşekkürler. Siz de çok iyi çaldınız. Yani, vay canına!"

Sırıttım. "Eee, şey... Anna nerede?"

Gri renk son sürat geri döndü. "Evde," diye cevap verdi Jay.

"Ah." Gelmemesini beklemiyordum. Acaba beni şimdiden unuttu mu diye merak ederken içim sıkıştı, midem bulandı. "Nasıl?"

"Eh, daha iyi günleri olmuştu, dostum."

Jay'in sözleri kaburgalarımıza bıçak gibi saplandı. Tek yapabildiğim kafamı sallamaktı. Atlanta'ya döndüğünden beri ilk kez bünyemde bir madde ya da yanımda başka bir

vücut olmadan eve gittim. Yanımda arkadaş olarak sadece hayal kırıklığının acı tadı vardı.

Günleri saymaz olmuşum, zaman mefhumumu yitirmiştim. Provalarımız ve gösterilerimiz olduğu zaman menajerimiz mesaj attığı için çok şanslıydım.

Bu geceki gösteriyi hatırlatan mesaj bipleyince çıplak vücudumu feci zom olup sızdığım ipek çarşaflardan zar zor kaldırdım. Duştayken birisi aradı. Çıkıp saçımı kurularken telesekreteri dinleyip Ginger'm sözlerini duyunca donakaldım.

"Hey! Kıç suratlı! Senin şu küçük Anna'nın evindeyiz. Beni hemen ara."

Nabzım kafayı yedi. Anna'nın evinde ne arıyorlardı? Anna'yı diğer Neflerle düşününce âdeta iki dünyam çarpıştı. Onları bir arada hayal edemiyordum. Benim hakkımda Anna'ya neler anlatıyorlardı? Gin muhtemelen ödünü patlatıyordu.

Diken üstünde aradım onu. Babamın telefon görüşmelerimi dinleme zahmetine girdiğini sanmıyordum ama hiç belli olmazdı. Üst kattaydı. Çok şükür, hafta sonu seyahate gideceği için eşyalarını topluyordu ama o çekip gidene kadar bana rahat yoktu.

"Pharzy evde mi?" diye sordu Ginger, ensemdeki tüyleri diken diken eden sahte bir nezaketle.

"Evet," diye dişlerimi sıkarak cevap verdim.

"Hay. lanet! O hâlde biz şimdilik burada kalacağız."

"Ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?" diye sordum.

Savunmaya geçmiş gibi konuşmuş olmalıydım çünkü. “Merak etme. Senin zavallı kıza işkence etmedik. Amerikan buzlu çayıyla bize işkence etmeye çalışan, o...” dedi.

Kahretsin. Gin. Ağzından çıkanlara biraz daha dikkat etmek zorundaydı. Belli ki Anna’dan hiç hazzetmemişti, yoksa babamın evde olduğunu ve kolayca dinleyebileceğini bile bile ondan bahsetmezdi.

“Bizi atlatabileceğini zannetme...” dedi ben cevap vermeyince.

“İşim var. Double Doors diye bir kulüpte sahneye çıkacağız.”

“Ne zaman, bu gece mi? Bir dakika.”

Ginger ve Anna konuşurken ve Anna onlarla çıkmayı reddederken nefesimi tutmuş dinliyordum. Arkasından bir başka ses geldi. “*Gelsene.*”

Kanım dondu. Kopano’nun orada ne işi vardı? Harvard’da ders çalışmaktan başını kaşıyacak vakti olmaz sanıyordum. Anna ile konuşmuş muydu? Anna onun hakkında ne düşünmüştü acaba?

“*Lütfen,*” diye yalvardı Marna.

Uzun bir sessizlik oldu, ardından Anna. “*Tamam,*” diye fısıldadı.

Telefonu kapattığımızda içim içime sığınuyordu. Anna, Marna’yı kıramadığı ya da Kope’un o tok sesine ve iyi çocuk cazibesine kapıldığı için değil, *beni* görmek istediği için gelecek diye düşünmek istiyordum. Düşününce bile takla atasım geliyordu.

Sevdiği *bendim*, diye hatırlattım kendi kendime. Bu gece

beni tekrar görüp bunu hatırlayacaktı.

Gardırobumu karıştırıp Anna'nın babamla tanıştığı akşam eve dönerken giydiği kırmızı tişörtü buldum. Bu tişörtle feci seksi olmuştu.

Babamın ayak seslerini duyunca tişörtü elimden atıp yüzümdeki o duygusal ifadeyi siliverdim.

Açık kahverengi bir takım elbiseyle odama daldı, etrafa bakıp havayı kokladı ve yanıma geldi.

"Ben New York'a gidiyorum."

"İyi eğlenceler, efendim."

Başını salladı. "Muhakkak. Senin planın nedir?"

"Bu gece konser, sonra da sahne arkasına gelenlerle çalışma."

"Son zamanlarda çok meşgulsün bakıyorum." Böbürlenerek bir elini omzuma koydu. Ardından parmağını göğüs kemiğimden aşağı indirdi. "Şunları lazerle aldırmalıyız. Sizin jenerasyon daha az vücut kılı sevmiyor muydu?"

"Evet, efendim," dedim ona, gerçi şu ana kadar kimse-den bir şikâyet duymamıştım.

Kolumu hafifçe sıktı, sonra bakışlarını karnıma doğru kaydırıp bütün vücudumu şöyle bir süzdü. "Biraz kalıplansa daha iyi olur hatta. Karın kasların belirginleşsin. Spor salonuna daha çok uğramanın zamanı, ne dersin? Kızlar seni görünce yanlarındaki o sümsük erkeklere gıcık olsun."

Kahkahalarla gülüp karnıma yumruk atıyormuş gibi yaptı, ben de ona ayak uydurup güldüm. Baba-oğul kaynaşması gibisi yoktu.

O, evden çıkınca rahat bir nefes aldım.

Tıpkı en son gösteride olduğu gibi, sinirlerimi yatıştırmak için üç shot Jack içmek zorunda kaldım. Bu sefer Anna'nın geleceğini bildiğim için çok gergindim. Biz sahneye çıkmadan önce, topuklarımın üstünde sallandım, kollarımı sallayıp boynumu gevşettim. Raj bana deliymişim gibi baktı çünkü çoğunlukla şu saniyeler sakın sakın duvara yaslanıp beklerdim.

Ama kulübe girdiklerinden beri Anna'nın sesini dinliyordum. Haftalar sonra sesini duymak, beni yine o melek büyüyle doldurmuştu. Hatta gülümsemek istiyordum.

Sahneye çıkınca doğruca ileri baktım, göz temasına açtım ama Anna bakmıyordu.

BANA BAKMIYORDU.

Paranoyak oldum. Beni bu kadar çabuk mu unutmuştu yani? Başka birisine mi tutulmuştu? Bana hâlâ kızgın mıydı? Kendi sorularımı bir kenara atıp erkek olduğumu kendime hatırlatmak için elimi bacak arama götürdüm. Mallar hâlâ yerindeydi. Sakinleşmek zorundaydım.

Jay'in şarkısına başladığımız zaman Anna dikkatini ona çevirdi, ben de davullara odaklandım. Anna en yakın arkadaşına destek oluyordu çünkü o öyle biriydi. Hepsi buydu. Bir daha bakmayacaktım.

Bir süre durmam gereken gitar solo kısmında tekrar kafamı kaldırıp bariz baktım. Bu kez Anna bana dimdik bakıyordu. Âdeta bütün salon susup ortadan kayboldu. Gözleri sıcaktı. Aramızdaki bağ hâlâ oradaydı.

Tam şarkıya girme sıram geldiğinde Marna onu çekip uzaklaştırdı. Artık müziğe odaklanabildiğim için çok rahatlamıştım. Anna diğerleriyle iyi anlaşıyor gibiydi. Kendimi sıradaki şarkıya kaptırdım ve haftalar sonra ilk kez bir parça heyecan duydum.

Ardından şarkı bitince salak gibi kafamı kaldırıp yine baktım.

Anna ve Kope yüzleri birbirine dönük, parmaklıklara yaslanmış, utangaçça duruyorlardı. İşitme duyumu onlara çevirdim.

“...*senin hikâyesi öğrenmeyi çok isterim,*” diyordu Kopano.

Ah, istemez mi, hem de nasıl isterdi. Kope dışarıdan bakıldığında temiz yüzlü kusursuzluğun resmiydi ama içinin nasıl olduğunu, o çifte lanetini ben bilirdim. Hem şehvet hem öfke içinde yanıyordu. Bahse girerim, sonunda kendisi için yaratılmış kızla tanıştığını ve bunca zaman baskı altında tuttuğu saldırganlığı serbest bırakabileceğini düşünüyordu.

Dip dibe durup bakiştıklarında Anna geri çekilmeyince içimi feci bir kıskançlık kapladı. Tam o esnada Anna bana bakınca yüzümdeki ifadeyi düzeltmeye fırsat bulamadım.

Anna nefesini tutup önüne, ellerine baktı. Benimse gözlerim Kopano'ya çevrildi, o da bana bakıyordu. ‘Geri bas’ titreşimlerimi almasıyla hayal kırıklığına uğradı.

Aynen öyle, dostum. Geri. Bas.

Konserden sonra partiye katılmaya can atıyordum çünkü hakkımı almaya gidecektim. Arabadan inmeden önce kol-tuğun altından küçük bir Jack şişesi çıkarıp Marna ve Ginger'ın, Anna ile aramızda görebileceği bağı saklamak için sağlam bir yudum yuvarladım. Onları ilgilendirmezdi ve kimsenin birbirini dürtüklediğini görmek istemiyordum.

Partiye yaklaşırken Anna'nın telesekreterime bıraktığı mesajı düşündüm ve kollarını iki yana açıp bana doğru koşacağını hayal ettim.

Fakat hiç hayalinizdeki gibi olmaz, değil mi? Kızlar bana koşuyordu ama hiçbirisi Anna değildi. Odanın bir yerlerinde Anna'yı gördüm. Ne yapsa beğenirsiniz? KOPE'LA BİRLİKTE DIŞARI ÇIKIYORDU.

Lanet olsun! Herifteki yüzüzlüğe bak!

Aklımdan en kötü ihtimaller geçerken korku ve endişeyle kasılıp kaldım. Anna bu gece buraya beni görmek için değil de, diğerlerinin ısrarını kıramadığı için mi gelmişti? En kötüsü de, artık beni sevmemesi, Kopano'dan hoşlanması mümkün müydü? Sonuçta adam benim tam aksimdi. Kopano onu baştan çıkarmak için bir yolculuk planlar mıydı, sonra da işler biraz kızışınca onu havaalanında dımdızlak bırakıp kaçır mıydı?

Hayır.

Dinlemek istemedim ama kendimi tutamayacaktım. İşitme duyumu duvarlardan geçirip Anna ve Kope'un muhab-

betini yakaladım. Kopano ona Nefil hayatını terk edip Harvard'a girmesinden bahsediyordu.

Hay aksi, kahretsin, midem bulanıyordu. Bir içki içmem lazımdı.

Mutfağa girdiğimde tezgâhta platin sarısı saçları olan bir kız elinde tekila şişesiyle karşıladı beni. İş görürdü. Tekila yani. Burası çok gürültülüydü. Kalabalığın arasından bakınca Anna'nın, o çok çekici Afrikalı aksanıyla konuşan Kope'un ağzından çıkan her lafa bayıldığını gördüm. Elime tutuşturulan içkiyi alırken Anna kafasını kaldırıp beni gördü. Sonra ben sanki bir hiçmişim gibi bana arkasını döndü. Hayati organlarımın işleyişi durma noktasına geldi.

Bunun olduğuna inanamıyordum. Birisine bu kadar çok değer verdiğime inanamıyordum. Anna'yı başımdan defettiğim için sevinmem lazımdı. Artık Kopano'nun sorunu olabilirdi, benim değil ama hiç mutlu değildim işte. Deli gibi üzülüyordum, zavallı gibiydim.

Üzüntümle birlikte öfkem kabarıp aklımı başımdan aldı. Anna'nın bu kadar şıpsevdi olmasını hiç beklemiyordum. Bir hafta önce beni sevip aynı hızda unutacağını...

Biraz daha tekilaya ihtiyacım olacaktı.

"Bunu bir süreliğine alabilir miyim, aşkım?" diye sordum sarışına.

"Daha sonra gelip benimle konuşacağına söz verersen olur," dedi gülümseyerek.

Çenesine dokunup, "Anlaştık," dedim. Ardından şişeyi, limon dilimlerini, shot bardaklarını alıp Anna ve Kope'un

TATLI CAZİBE

yanına giden arkadaşlarıma doğru yürüdüm. Tam Anna'nın yanında dikilirken yine ihanete uğramanın darbesiyle sarsıldığımı hissettim. Anna burada Kope'un yanında tatlı ve masumu oynuyordu fakat ben onun kafası güzel, uyuşturucu isteğiyle yanıp tutuşan hâlini de görmüştüm. Bana devam etmem için yalvarışını duymuştum. Onu *tanıyordum*. Tatlı hâlini de biliyordum, tuzlu hâlini de. Gözlerinin özlemle şişeye kayışı dikkatimden kaçmadı çünkü diğerlerinin aksine, özellikle takip ediyordum.

"Tekila isteyen var mı?" dedim ona.

Diğerleri el kaldırırken Anna huzursuzca kıpırdandı. Hepsine sırayla içkilerini dağıttım.

"Kope?" dedim çünkü "geri bas" uyarımı duymazdan gelmesini unutmamıştım. "Anna?" Bizim kadar berbat durumdayken kusursuzmuş gibi davrandıkları için ikisiyle de uğraşmak istiyordum.

İkisi de suratıma baktı. Mutlu olmadıkları her hâllerinden belliydi. Güzel.

"Ah, doğru ya," dedim. "Prens ve prenses asla bu kadar alçalmaz. Eh, o zaman biz köylülerin şerefine."

Herkesin rahatını kaçırmıştım ama umurumda değildi. Katıla katıla gülmek istiyordum. Tüm bunlar şakaydı, değil mi? Hayat denen bu şey şakaydı, kırıldığımız ve hiç umurumuzda değilmiş gibi yaptığımız, sonra bir parça duygu daha hissettiğimiz ve insanların bunu kullanıp bizi daha da kırdığı bu hayat...

İçkilerimizi içtik. Boğazım yandı. Anna'nın tezgâha yapıştığını, elimdeki içki için yanıp tutuşsa da bana bakmaya çalıştığını fark ettim.

“Kolan nasıl, prenses?” diye sordum ona.

“İğrençleşmene gerek yok!” diye fısıldadı.

Sözleri göğsüme sivri bir iğne gibi battı. Bir anlığına kendimi berbat hissettim.

“Bana sorarsanız, prenses kara şövalyeleri tercih ediyor,” dedi Ginger.

Eğer kara şövalye bensem, Ginger yanılıyordu. “Tercih etmiyor ama tercih ettiğini sanıyor,” diye cevap verdim fakat beni mi, yoksa Prens Kope’u mu tercih ettiğinden emin değildim. Anna’nın tepkisine bile bakamıyordum.

Arka bahçeye çıktık. Kimse bakmazken şişeyi kafaya dikip keskin alkolü mideye indirdim. Boş şişeyi balkonun kenarına bırakıp diğerleriyle birlikte ağaçların altına yürüdüm. Uyduruk bir şezlonga oturup arkama yaslandım ve bir Anna’ya bir Kope’a baktım. İkisi de bana bakmıyordu. Beni dışlamak istiyorlarsa işlerini kolaylaştırmaya hiç niyetim yoktu. Benim çalışma stilim farklıydı. Ben öyle kibar kibar kaybetmezdim.

Marna, Doğruluk mu Cesaret mi oynamayı önerdi, ben de doğrudan konuya girdim.

“Ben başlayayım. Bence Kope, Anna’yı öpsün.”

Âdeta bir rahibin rahibeyi öpmesi gibiydi. Mükemmel. Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum, gözlerini kaçırıp utanıp sıkılmalarını keyifle izledim. Anna

aniden ayağa kalktı, tahminimce benden kaçmak içindi ama tam tersine, dosdoğru yanıma yürüyüp şezlonguma bir tekme savurdu. Dengemi kaybedip geri zekâlı gibi arkaya savruldu. Fakat kafamı kaldırıp bana alev saçan gözlerle baktığını görünce sadece sııttım.

İşte benim kızım. *Bir şey* hissetmesine sebep olduğum için çok sevindim.

Anna bir hışımla uzaklaşıp giderken Ginger ile Blake gülmekten yerlere yatıyordu. Jay de peşinden gitti, Marna da onun peşinden. İtme duyumu onlara yöneltmeye çalıştım fakat bunu yapamayacak kadar sarhoş olduğumu fark ettim.

Kopano bana ters ters bakıyordu. Ayağa kalktım.

“Bir sorun mu var?” diye sordum ona kollarımı uzatıp. Aynı babam gibi konuşuyordum. Kope ise hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçirmekle yetindi.

Kopano cevap veremedi Marna bana seslendi. Kope’u unutup evin yan tarafına doğru ilerlerken heyecanla doldum. Marna ve Jay yanımdan geçtiler ama onları görmezden geldim çünkü tek görebildiğim, kollarını göğsünde kavuşturmuş, başı öne eğik duran Anna’ydı. Yaklaşıp tam karşısına dikildim ve öfkem, onun yumuşaklığıyla boğuldu. Boşluğa düştüm. Hıyarın teki gibi davrandığımın farkındaydım.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım, kendimi şaşırtarak.

“Ben de özür dilerim, sandalyeden düşürme şeysi için.”

“Gerek yok. Hak etmiştim.”

Anna yüzüme bakınca dünya biraz düzeldi. Burada birlikte dikilmek bile kendimi güvende hissettirdi bana. Biliyorum, aptalca ve gelip geçiciydi ancak beni anladığını gözle-rinden okuyabiliyordum ve benim tek ihtiyacım olan buydu.

İkizler etrafımızdayken ayılmaya cesaretim yoktu. Kim-senin, neler hissettiğimi bilmesine izin veremezdim, o yüz-den cebimden küçük matarayı çıkarıp koca bir yudum al-dım. İyh, viski ve tekila karışımı hiç güzel değildi.

On dakika önceki kadar sarhoş değildim ama kafam gü-zel kalmalıydı. Anna ile birlikte diğerlerinin yanına dön-düm. Oturunca garip bir his duydum ve dönüp fısıldayan iblisleri aradım. Diğerleri kahkahalar atıyor, ciddi ciddi Şişe Çevirmece oynuyordu ama içimden bir tuhaflık olduğu hissini bir türlü söküp atamıyordum. Alkolden dolayı işitme duyum hâlâ bulanıktı ama arka kapıya yakın bir yerlerden bir kızın adımı söylediğini duydum ve kafamı kaldırıp ba-kınca platin sarışını gördüm.

Beni arıyordu ama ben onunla uğraşmak istemiyordum. O yüzden kalkıp ağacın arkasına saklandım. Blake de ona burada olmadığını söyledi. Helal olsun kankama.

İçimdeki garip duygunun geçmesini bekliyordum ama geçmediği için tetikte bekledim.

Ginger'ın, "Herkes aldatır," dediğini duydum.

"Hiç de bile," diye mırıldandım hiç düşünmeden. Hep-si birden dönüp bana baktı. Böylesine safça bir şeyi sesli söylediğim için kendi kendimi tekmeleyecektim neredeyse. Sadece omuz silktim. "Eh, öyle ama..."

TATLI CAZİBE

Ginger herkes aldatır diye düşünmek istiyordu çünkü insanların yüzde 99'una bunu yaptırabiliyordu fakat doğrusu, zaten başka tarafa kaymaya meyillileri gözüne kestiriyordu, tıpkı benim de bana karşı arzu duyduğunu belli edenlere yanaşmam gibi.

“Sen ne anlarsın?” diye çıkıştı. Ben de her Nef gibi hayatımdan nefret ediyordum ama Gin kin doluydu.

“Anlamam, galiba.” Her yerim karıncalanıyordu, sanki etrafta fısıldayan ruh aramaya çıkmalıyım. Diğerlerinin benim için endişelenmesini istemiyordum ama birisi tarafından izleniyorum hissi de bir türlü yok olmuyordu. “Ben sadece bir içki daha içmekten anlarım.”

Evin içine yürürken işitme duyumla bir radar gibi etrafı taradım. Ancak içeri girince bu duygum dağıldı. *Dışarıda* bir şeydi. Tekrar dışarı çıkmamla balkonun kenarında donakalmam bir oldu.

Olamaz. Devasa bir karanlık ruh Anna'nın etrafında daireler çizerken kan beynime sıçradı. Yüz hatlarını seçemiyordum ama bir yerden gözüm ısıırıyordu onu. Fısıldayan iblis uçup gidene kadar herkes taş kesildi. Marna sessizce Jay'i uzaklaştırdı. Jay balkona yaklaşırken ben de koşar adım merdivenlerden indim.

Durum iyi değildi.

“Bence kesin Azael'di,” dedi Marna. Ama ne yapıyordu öyle?”

Herkes konuştuğu kulaklarım uğuldadı. Azael.

Şeytan'ın elçi iblisi. Dünyam tepetakla oldu, âdeta havada asılı kaldım. Lütfen, bu olmasın. Anna olmasın.

“Bizden ne saklıyorsun?” diye sordu Ginger.

Gözlerim Anna'ya kilitlendi. Onu buradan çıkarmam lazımdı. İşitme duyumu daha da genişletince evin arka tarafından gelen bot seslerini duydum. Kaçmak için çok geç olduğunu anlamamla beraber nabzım fırladı. Yavaşça başımı ayak seslerine doğru çevirdim. İri yarı bir adam dışarı çıkıp gayet rahat adımlarla bize doğru yürümeye koyuldu. Kel, yapılı ve keçi sakallıydı; göğüs kafesinin üstünde kehribar rengi bir nişan parlıyordu.

Belial.

Diğer Düklerden biri değil de o olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldım fakat Anna ne derse desin, ona hâlâ güvenmiyordum. Bu gaddar herif işine gelirse en ufak bir vicdan azabı duymadan adamın kafasını koparabilirdi. Beni görüp nişanıma göz attığında da aynen öyle yapmak istiyormuş gibi bir hâli vardı.

“Seni bulmak da hiç kolay değilmiş,” dedi Anna'ya. Kahretsin, sesi yakından daha gürdü ve tipi de oldukça korkutucuydu. Neden geldiğini ve Anna'yla ilgili ne tür bir planı olduğunu bilmek istiyordum. Cebimdeki bıçağı yokladım, herif ne kadar iri olursa olsun kullanmaktan çekinmezdim.

Derken Anna hepimizi onunla tanıştırdı. Bana gelince babası lafını kesti.

“Pharzuph'un oğlu,” deyip alaycı alaycı gülünce babamla pek de sıkı fıkı olmadıklarını anladım. Midem

TATLI CAZİBE

çalkalandı, Belial'in bakışı karşısında kendimden tiksindim. Ben kızına layık değildim. Başımı sallayıp başımı öne eğdim.

“Benimle geliyorsun,” dedi Anna’ya. “Eğitimine başlama vakti geldi.”

Kafamı kaldırıp *Hayır!* diye bağırmamak için kendimi zor tuttum. Anna’nın bu hayata bulaşmasını istemiyordum ama çok geçti.

Anna sanki onu lunaparka götürecekmiş gibi uysal uysal babasının yanına gitti. Bana hafifçe gülümseyince iyi olacağını söylemeye çalıştığını anladım ama yay gibi gerilmiştim. Ona bir şey olmasına asla göz yumamazdım. İşitme duyumu açıp onları takip ettim ama konuşmadılar. Sonra da duyma alanımdan çıktılar. Gittiler. Ve ben Anna’yı koruyamadım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇGEN OLAYI

İkisi yanımdan ayrıldıktan sonra birkaç dakika bomba düşmüş gibi bir sessizlik oldu, ardından cebimdeki araba anahtarına uzandım. Ginger koluma yapıştı, ben kurtulmaya çalışınca da parmaklarını etime sapladı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye tısladı.

“Başka bir partide çalışmaya gidiyorum.”

“Yok ya!”

O beni tepeden tırnağa süzerken suratına dik dik baktım. Beni her zaman çok iyi okuyabiliyordu. Blake, Ginger’ın pençesini kolumdan ayırıp, “Her şey yolunda, dostum. Seni sonra ararız,” dedi.

Marna yanlarından geçip belime sarıldı. Bir saniye sonra gevşeyip ben de ona sarıldım ve sonra yola çıktım. Kope’tan tarafa bakmadım bile.

Anna'nın sağ salim eve döndüğünden emin olmak zorunda olduğumu söyledim kendime. Otoyola çıkıp elimden geldiğince işitme duyumu açtım, her arabanın yanından pür dikkat geçtim ama hiçbirisi Anna ve Belial değildi.

Anna'nın oturduğu binaya gelene kadar sakinleşemedim. Aracı terk edilmiş bir benzin istasyonunun boş arazisine park edip dinledim. Odasında hareket ettiğini duyabiliyordum. Kıyafet ve çarşaf hışırtıları geldi. Yatıp uyumaya mı hazırlanıyordu? Bir Pink şarkısı mırıldanmaya başladı ve ben diken üstündeyken onun nasıl bu kadar sakin olabildiğini düşünüp kahkahalarla güldüm.

Saat gecenin biriydi. Anna güvendeydi. Belial'in nereye gittiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Gerçekten de partiye Anna'yı alıp eve bırakmak için mi gelmişti sadece? Hiç yemedim ya, neyse. Bir acayiplik olduğu kesindi. Bir süre daha durup dinlemeye karar verdim.

Anna uyuduğu zaman uyuklamamak çok zordu çünkü nefes alış sesi çok rahatlatıcı ve düzenliydi. Bir noktada çenem göğsüme düştü ve karanlığın arasında sonbahar rüzgârı fısıldamaya başlayınca aniden irkilerek uyandım. Saat üçü geçiyordu. Gitmem lazımdı. Ayrıntılı işitme duyumu son kez yola ve evin içine doğru genişlettim. Derken yerimden fırladım.

Anna ve Patti çığlık çığlığa bağıırıyordu.

Anahtarları yokladım, hemen motoru çalıştırdığım gibi mıcırlı otoparktan çıktım.

Kahretsin! Ben nasıl böyle öküz gibi uyumuştum? Bir terslik olduğunu sezmiştim!

TATLI CAZİBE

Evin içi tam bir keşmekeşti. Patti bağıyor, Anna ağlıyordu. Arabayı hızlandırdım. Neler olduğunu tahmin edemiyordum. Kapıları tıklatılınca nabzım iyice delirdi, arabanın ön camına vuran yağmur ışıltı duyumunu bulandırdı.

Anna, “*Bu, arkadaşım Kopano,*” deyince buz kestim.

Nasıl. Yani.

O kurnaz içten pazarlıklı herif, Anna’nın mahallesinde dolanıyordu kesin!

“*Fısıldayanlar buradaydı!*” dedi Anna ona. “*Onları gördüm...*”

Fısıldayan iblis mi? Bir dakika... Anna onları görebiliyor muydu? Zavallı bebeğim, sesi titriyordu. Çabucak binaya doğru saptım, kaldırıma çıktım ve muhtemelen bir çiçek yatağını ezip geçtim.

Çok da umurumdaydı.

Gözüm kararmıştı. Öfkeli bir boğa gibiydim.

Fısıldayan iblisler neden Anna’ya musallat oluyordu? Kim yolluyordu onları? Ve Kope’un orada ne işi vardı?

İki arabanın ortasına park edip dışarı fırladım, basamakları üçer üçer çıkıp Anna’nın evine daldım. Çılgılık atıp elini ağzına götürdü. Arkamdan çatlak bir ses, “Burada neler oluyor böyle?” deyince bıçağımı kavradım.

Sadece yaşlı komşularıymış. Anna beni içeri sokup kapıyı kapattı.

“Sen neden buradasın?” diye bağırdı bana. Üstünde eski püskü, dar bir tişört ve soluk mavi bir şort vardı; saçları yataktan yeni çıkmış gibi şahaneydi, atkuyruğu yana

kaymıştı. Anna'yı bu hâliyle görmesin diye Kope'u odadan kovmak istedim.

Göz ucuyla bir kıpırtı gördüm ama Patti'ydi. Beni görünce rahatladığında kalbim bir parça ısındı.

Anna bana hâlâ bas bas bağıırıyordu. "Her an geri dönüp bizi bir arada görebilir ve babana söyleyebilirler! Eve git!"

Hayır, neler olduğunu öğrenmek zorundaydım. Bana iblisleri ve ona ne yaptıklarını anlatması lazımdı, aynen Kope'a anlattığı gibi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş duran Kope'a bakınca içimde bir şeyler paramparça oldu. Ukalalık taslayan bir hâli yoktu, sadece kararlıydı, sanki koruyuculuk görevinden bir santim bile geri adım atmayacaktı. Hem neden atsındı ki? Anna *ona* git demiyordu.

"Evet, gideyim," dedim, kırgın bir sesle. "Sana yardım edecekler var."

Anna'nın beni isteksizce durdurma çabasına karşın yürüyüp gittim. O da peşimden gelmedi. Artık dinlemeyecek kadar öfkeliydim. Konuşmalarını duymak istemiyordum, gerçi fısıldayanlarla ilgili bütün ayrıntıları öğrenmek için kıvranıyordum.

Loş basamaklarda arkamdan gelen ayak sesleri, Anna'ya ait olamayacak kadar ağırdı. Son basamakta dönüp Kopano'nun suratına bakarken yumruklarımı sıktım. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve merdivenin tentesinin bizi ıslanmaktan koruduğu söylenemzdi.

"Bir yere gidip konuşalım," dedi Kopano.

"Burada konuşabiliriz. Anna duyularını hiç kullanmaz."

TATLI CAZİBE

Bu gerçeği suratına çarpmak hoşuma gitti. Anna hakkında bilmediği dünya kadar şey vardı.

“Bozulma, Kai,” dedi Kopano sakın sakın. “Sadece onun için endişelendim.”

Tabii. Endişe, çekim ve hayranlık demekse öyleydi. “Eminim öyledir.”

“Sen bile kendini onun için riske atmaya hazırsın, kardeşim.”

Tamam, o da benim Anna’ya karşı bir çekim ve hayranlık duyduğumu anlamıştı. Ne olmuş?

“Evet, çünkü ben onu gerçekten tanıyorum. Senin sebebin ne? Sanırım sen de onu tanımak istiyorsun?”

“Sen, Anna’ya o şekilde yaklaşamayacağımızı net bir şekilde belirttin. Makul ol biraz. Burada risk altında olan birçok şey var. Ben sadece yardım etmek istedim.”

Yok ya! Nasıl yardım edecekti acaba? Omzunda ağlamasına izin vererek mi? Kopano da Dükler ve fısıldayanların karşısında en az benim kadar güçsüzdü. Kendini kandırabilirdi ama beni asla. Anna’yı istiyordu. “Senin yapabileceğin bir şey yok, Kope!”

Kopano beni sakinleştirmeye çalıştıkça iyice gözüm dönüyordu.

“Pharzuph’un kullanabileceği en güçlü silah, sizin birbirinize karşı ilginiz. Senin ona yardım etmek için buraya geldiğini öğrenirse ona karşı olan bütün kozlarını yitirirsin. Pharzuph’un seni harcamayacağını düşünerek kendini kandırma.”

“Evet,” dedim ters ters. “Bazılarımızın böyle şeyler için endişelenmesi gerekiyor. Hatırlattığın için teşekkürler.”

Bu konuşma yüzünden gafil avlanmış, ağır ayak seslerini çok geç fark etmiştim. Kope’un gözleri fal taşı gibi açılınca sustalı bıçağımı açarak arkama döndüm. Dük Belial bir bomba kadar ölümcül hâliyle birkaç metre ileride dikiyordu.

Yüzünden sular akarken bıçağıma bakıp gülümsedi.

“Kaldır şunu, evlat. Testosteron partinizi böldüğüm için kusura bakmayın.”

Titreyen elimle bıçağı kapatıp yavaşça cebime koydum. Anna merdivenlerden yalın ayak koşarak indi ve yanımıza varmak üzereyken aniden durdu.

Belial’e, “Baba!” diye bağırdı. Bir ona, bir bize bakıp elini ağzına götürdü. Belial ona bakınca elini aşağı indiren Anna’nın yüzü gevşedi.

“Sen yaptın,” diye fısıldadı. “Onları sen gönderdin.”

Dönüp Belial’e baktım. Çenesini sıkımişti. Birdenbire her şey açıklığa kavuştu. Olduğum yere çökecektim neredeyse. Fısıldayan iblisleri, Anna’ya musallat eden oydu. Anna’dan şüphelenmiyorlardı. Babasının ona zarar vermek gibi bir niyeti yoktu. Sadece kendisine çekidüzen vermesi için uğraşıyordu. Anna’nın iblisleri tanıyıp görmesini istiyordu. Hem hayranlık uyandırıcı hem iğrençti.

Belial Kopano’ya ve bana doğru dönüp bir adım yaklaştı. İkimiz de Dük’ün dikkatli bakışları altında kalakaldık. Elbette karşımızdaki kızını korumak isteyen bir adamdı ve

TATLI CAZİBE

şu anda ikimize de tehditmişiz gibi bakıyordu. Çok daha önemli riskler varken burada dikilmiş kavga ederek ne kadar salak olduğumuz kafama dank edince utancımдан yerin dibine girdim.

“Bu aranızdaki şey,” dedi Belial, Kope, Anna ve beni işaret ederek, “devam etmeyecek. Artık Anna için endişelenmenize gerek yok. Duydunuz mu?”

Başım la onaylasam da Anna için endişelenmeyi hayatta bırakmazdım. Artık çok geçti.

“O hâlde kaybolun,” dedi alçak sesle. “Kendi işinize bakın.”

Yağmur yağmaya devam ederken Anna başını öne eğmişti. Dönüp giderken kimseye bakmadım. Arabama binip fırtınanın içine doğru gaza bastım.

Aşk Mektubu, Kaidan Rowe

*Kağıda gözlerimi dikmiş,
Bir "aşk mektubu" yazmaya çalışıyorum.
Hiç benlik bir olay değil.
Evet, ben böyle değilim.
Aklım fikrim her zaman
Kafamdaki hınzır ritme çalışır
Ve bir şarkının sözlerini vururum.
Evet, davula vura vura sözleri çalarım.*

*Ben sertsem, sen yumuşak,
Ben tuzsam, sen şeker.
Eğer kalırsak çıplak
Tamamen benim yüzümden.
Evet, suçu üstlenirim,
Aynen öyle, adımla bilinirim.
Sen şahanesin, sen nefes kesici,
Bırak da bu oyunu ben kazanayım.*

NAKARAT:

*Ver bana, ver, ver,
Doymak bilmem sen yanımdayken.
Dahasını isterim, dahası gerek,
Tüm korkumu görmezden gelerek.
Isıt beni, kavur beni, yak beni,
Bir dokunuşun için ölüyorum.*

*Bir gülüşünle beni öldürürken
Benimse yoktur hiç acelem.*

*Nasıl oldu bu aşk notu?
Sözlerim dünyanı şaşırttı mı?
Yoksa bir daha denerim
Hem de bir adım ilerlerim.
Ah yapmazsam namerdim,
Kaldır çıtayı, seni yaramaz kedi.
Yaklaş bana, iyice aç klimayı
Birazdan söyleyeceksin nakaratı...*

NAKARAT

*Güller kırmızıdır, menekşeler mavi,
Bu teranelerin artık modası geçti.
Aşk mektubun gözümün önünde,
Dikkatli bakarsan görürsün yalanların ötesini.*

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İYİ CADİ, KÖTÜ MAYMUN

Hayatı hep bir oyun gibi yaşırdım; piyonumu tahtanın üzerinde oynatır, elimden geldiğince zevk almaya bakar, başka da bir şey hissetmezdim. Ta ki bir sürpriz karşıma çıkıp her şeyi bok edene kadar. Hayat hâlâ bir oyundu, sadece kurallar değişmişti. Her hamlemde kendimi gizemli bir yerde buluyor ve dengemi şaşıırıyordum.

Anna'yı o geceki hâliyle defalarca hayal ettim, otel odasında yatakta oturuşu beynime kazınmıştı. Floresan pembe aurası şok edici bir güzellikle etrafını sarmışken Anna neredeyse tamamen çıplak olan göğsüne bir yastık bastırıyordu.

O görüntü... Beni her seferinde bitiriyordu. Parça parça ediyordu.

Anna artık güvendeydi, babası onunla ilgileniyordu. Ya da bir Nefil ne kadar güvende olabilirse, o kadar güvendeydi

yani. Babam her New York'a gidişinde arabama atlayıp Anna'yı kontrol etmemek için kendimi zor tutuyordum. Kendime, fısıldayan iblislerin bizi görebileceğini hatırlatıyordum. Geçmişte Anna ile uzun uzun vakit geçirip kadere yeterince kafa tutmuştum. Pervasızlaşmıştım.

Sadece babam Atlanta'da olduğu günler işe çıkıyordum. Biliyorum, haftada birkaç kızla yarım yamalak takılmak benim için tehlikeliydi ama Anna yüzünden artık çok daha güçlü bir şey için yanıp tutuşarak mahvolmuştum. İçimdeki derin boşluğu dolduracak olan şey ondaydı ve ne yapsam, onun yerini tutmuyordu.

Anna'yı en son görüşümden bu yana iki ay geçti. Geçen hafta bir partide Jay'e rastlayınca anlık bir çaresizliğe kapılıp, "Cadılar Bayramı partisini duydun mu, dostum?" diye sordum. Bizim sevimli Jay davetimi duyunca tam tahmin ettiğim gibi neşelendi. Anna'yı getirip getirmeyeceğinden emin değildim ama denemeye değerdi.

Muhtemelen gelmezdi, ne de olsa akıllı kızdı. Cadılar Bayramı iblislerin insanların kulağına tatlı ama boş laflar fısıldadıkları, favori gecelerinden biriydi.

Kiraladığım Cadılar Bayramı kostümünü babamdan sakladım. İnsanlardan saklanmak için daha iyi bir yol olamazdı. Beni bu dev goril kostümü içinde yalnızca bir kız tanıyabilirdi. Çünkü o, kırmızı nişanı olan bir maymun görecekti.

Cadılar Bayramı en sevdiğim bayramdı. İnsanlar normalde cüret etmeyecekleri kılıklara bürünürlerdi. Kısıtlamalar kalkardı, alkol ve uyuşturucuya bile sınır konmazdı

ve havada karanlık bir heyecan dolaşırdı. Bu gece de hiç farklı değildi. Kahkahalar atan insanları şöyle bir inceledim ama bu gece her zaman duyduğum o heyecandan eser yoktu.

Goril kafası iğrenç kokuyordu ve bu lanet kürkün içi hamam gibi terletiyordu. Sinirlerimin gerilmesi bir yandan, havasızlık bir yandan, kan ter içinde kalmıştım. Fileli gözlerin arkasından kalabalığa şöyle bir baktım. Beş müzik grubunun çalmasını dinlemek için gelen yüzlerce insan vardı. Bu gece biz çalmıyorduk ama Raj, Michael ve Bennett'in da buralarda bir yerde olduklarından emindim.

Anna ne giyecekti? Onu seksi küçük bir melek kostümüyle hayal ettim. Bu ironi bizim küçük sırrımız olurdu.

Tek gözüne yama koyup omzuna oyuncak papağan takmış Jay'in sarı kafasını görünce durakladım. Hemen yanında siyah bir peruk ve sivri şapka takmış, göğsünde sadece benim görebileceğim bir nişan taşıyan, ufak tefek, yeşil bir cadı duruyordu. Serin sulara girmiş gibi rahatlarken maskenin içinde ağzım kulaklarıma vardı.

Anna buradaydı.

Ona yaklaşmayacaktım. Artık bana karşı neler hissettiğini bilmiyordum. İki ay içinde çok şey değişmiş olabilirdi, hele hele onu kendimden uzaklaştırmak için elimden geleni yaptığım düşünülünce. Anna daha iyisini hak ediyordu.

Kopano'yu düşününce boğazım yandı. Daha rahat nefes alabilmek için gorilin kafasını koparmak istedim ama Anna dışında kimse tarafından tanınmak istenmiyordum.

Kope muhtemelen şu dünya üzerinde Anna'ya layık tek erkekti ama Anna'nın aşkı hayatım boyunca istediğim tek şey olduğundan öldürdüm de onu Anna'ya yaklaştırmazdım. İmkânsız düşünceler beynimi zehirliyordu. İmkânsız arzular.... Tehlikeli hayaller....

Anna'yı izliyordum. Kollarını önünde bağlayıp dar siyah elbisenin içinde göğüslerinin nasıl durduğunu utana sıkıla kontrol etti. Anna'nın profilini müthiş bir açıdan izledim. Gözlerimle sırtının beline doğru inen kıvrımını takip edip yuvarlak poposuna doğru ilerledim. İçimde derin, sarhoş eden bir sızı başladı. İyi ki bu kahrolası kostüm boldu.

Anna'nın bana baktığını, beni tanıdığını fark edince ayıldım ve kalbim küt küt atmaya başladı. Kımıldamadım. Sonsuzluk kadar uzun bir süre bakiştık ve Anna sonunda elini salladı. Bu basit hareketle havalara uçtum. Bir elimi kaldırıp Anna'nın yeşil hâline kıkır kıkır güldüm. Daha önce dikkatimi çekmeyen bir kız Anna'yı kolundan tutup ona bir şeyler söyledi. İşitme duyumu onlara çevirdim.

"Kime el sallıyorsun?" diye sordu kız. Seksi bir Minnie Mouse gibi giyinmişti.

"İl, şuradaki koca maymuna," dedi Anna. "Sanırım... bize bakıyor."

Düzeltiyorum, hayatım. Sana bakıyorum.

İkisi de bana döndü, ben de bir kolumu kaldırıp kılı koltuk altımı kaşıyınca gülüştüler. Sanırım kızın, Anna'nın uzun zaman önceki göl evi partisinde birlikte dans ettiği kız olduğunu hatırladım. O gece yatak odasına girip Anna'yı o

hiyardan kaçırışımı ve çocuğun surat ifadesini düşünmek hâlâ hoşuma gidiyordu. Çok sevdiğim anlardan biriydi.

Anna diğer tarafa dönüp tırnağını ısırды. İnatçı şey yanıma gelmiyordu ama ben de elimde fırsat varken onunla yüz yüze görüşmeyi kaçırmayacak kadar açgözlüydüm. Onunla fazla uzun konuşmayacaktım. Sadece bir saniye... Sırf içimi rahatlatmak için. Ondan sonra gidebilirdim.

Yanlarına yürüyüp kostümün kafasını çıkardım. terden ıslanmış saçlarımı sallayıp temiz gece havasını içime çektim. İki kızın da gözleri yuvalarından fırladı. Minnie'nin beyaz puantiyeleri kısa bir süreliğine kırmızı aurayla kaplandı. Anna fark edince kaşlarını çatdı. Kızın burun kemeri- nin üstünde ufak bir çıkıntı vardı ki, yüzüne baştan çıkarıcı bir hava katıyordu. Gerçi ona sorsak kesin nefret ediyordu. Kızlar vücutları konusunda böyledir.

Jay'e bakıp, "Ooo, birader," deyince Jay kahkahalar atarak elini uzattı, ben de sıktım. İyi çocuktu.

"N'aber, dostum?" dedi.

Ona bir davulcu bilmececi sordum çünkü o da bana bilmece sorup duruyordu.

"Bir davulcu ile tasarruf bonusu arasında ne fark vardır?" diye sordum.

Jay otuz iki dişiyile sırtıttı, aurası parlak sarı oldu. "Bilmem. Neymiş?"

"Tasarruf bonusunun vadesi dolar ve para kazandırır."

Jay kahkaha atıp beğendiğini gösterircesine bir beşlik çaktı. Tekrar kızlara döndüğümüzde Minnie'nin renkleri normale dönmüştü.

“Bu, arkadaşım Veronica,” dedi Anna. “Bu da Kaidan.”

“Ah, hakkındaki her şeyi duydum,” dedi Veronica, yüzünde kocaman, bilmiş bir sırıtışla. İlgili bir tavırla kaşlarını kaldırdım. Kız muhabbeti işte. Müthiş bir şey. Sohbet eden kızlara kulak misafiri olmak kadar hoşuma giden bir şey yoktur. Bizim kapalı kapılar ardında söylediklerimiz yüzünden erkeklere kök söktürürler ama kendileri bizden beterdir.

Dikkatimi Anna’ya çevirince suratındaki yeşil boyadan hoşlanmadığıma kanaat getirdim. Çillerini kapatıyordu. Ayrıca burnunun ucundaki o topak neydi öyle? Siğil mi? Sadece Anna kendini böyle çirkinleştirmeye çalışırdı.

“Siğilin güzelmiş,” deyip burnunun ucunda sallanan şeyi kopardım. Anna’nın ağzı açık kaldı. Sonra ikisi birlikte gülüştüler.

“Sana bunun aptalca olduğunu söylemiştim!” dedi Veronica.

Ama Anna şakadan anlıyordu. Boyayı dağıtmak için eliyle burnunu ovuştururken gözleri şaşış oldu. Öyle şirindi ki gülmek için kendimi zor tuttum.

Göz göze geldik. Eskiden bakışlarından rahatsız olur, kendimi savunmasız hissederdim. Şimdi bir anlığına da olsa, o his çok hoşuma gidiyordu.

Anna kollarını önünde kavuşturup “Saçın uzamış,” dedi.

“Senin de popon büyümüş,” diye karşılık verdim hiç düşünmeden.

Kahretsin. Kızlara bir yerlerinin “büyümesiyle” ilgili yorum yapılmaması gerektiğini biliyordum ama ağzımdan kaçırvermişti işte. Arkadaşları koptular. Dünyadaki bütün yeşil boyaları sürsek Anna’nın yüzündeki şok ifadesini saklamaya yetmezdi.

“Birader, sen söyleyince tuhaf olmuyor,” dedi Jay bana.

“Ben iltifat ettim sadece,” dedim dürüstçe.

Veronica kahkahalar atarak Jay’i kolundan tutup onu diğer tarafa götürdü. Jay giderlerken bana ciddi bir ikaz bakışı attı. Anna’ya karşı korumacı hislerinden dolayı ona daha çok saygı duyar olmuştum. Özellikle de, nasıl olduğunu aklım almasa da, Anna’ya hiçbir zaman o gözle bakmadığını artık anladığımı için.

Gözüme giren saçlardan kurtulmak için başımı sallayınca kıpırdanan Anna dudağını ısırp çimenlere baktı.

Bir şey söylesene, şapşal.

Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Popo yorundan dolayı özür mü dileseydim?

Anna tekrar kafasını kaldırıp o tatlı sesiyle, “Babam bana telefon hediye etti,” dedi. Yeşil boya ve karanlık gökyüzü gözlerinin rengini iyice ortaya çıkartıyordu.

Ben de gorilin cebinden kendi telefonumu çıkarıp üstüne yapışan tüyleri üfleyerek temizledim. Kaşlarımı kaldırıncaya bana numarasını verdi fakat kahrolası kostüm yüzünden beceremedim. Anna izin istemeden telefonu elimden kapıp numarasını kaydetti. Bu küçük samimi hareket karşısında ona iyice tutuldum, sanki bana ait olan şeylere dokunmaya

hakkı vardı. Onu omzuma atıp ormana götürmek ve ona sahip olmak istedim.

Pekâlâ. Bana aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi bakmaya başladı. Hafifçe öksürdüm.

“Babanla eğitim nasıl geçti?” diye sordum.

Anna kollarını yine göğsünde birleştirip, “İyi geçti. Sanırım,” dedi sessizce. “Artık içki sınırlarımı falan biliyorum.”

Anna’yı içerken hayal etmeye çalıştım. İçtikçe efkârlanarlardan mıydı acaba, yoksa coztutanlardan mı? Umarım hiçbir zaman öğrenmezdim.

Anna bana yaklaşıncı nefes alışım durdu. “Birlikte olmamızın tehlikelerinden bahsederken ne demek istediğini şimdi anlıyorum. O zaman anlamamıştım, Kai ama artık anlıyorum.”

Soluksuz kaldım. Anna bana alametifarikası olan bakışı attı. Tüm gücümü tüketen ve ona istediği her şeyi vermek istememe sebep olan bakışı... Çok zayıftım. Sahneye doğru döndüm, müzik başlayınca tekrar hareketlenmeye çalıştım ama Anna yaklaşarak konuşmaya devam ediyordu.

“Görüşmemiz riskli, biliyorum. Ama baban buralarda olmadığı zamanlar telefonda konuşabiliriz. Eğer istersen.”

İstersem. Bunu ne kadar istediğim hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ama Anna’dan minik bir dilim bana yetmezdi. Mazoşisttim ben. Ya hep olmalı ya hiç olmamalıydı ve “hep olmak” demek ikimizin de ölüm fermanıydı.

“Bu pek iyi bir fikir değil,” dedim.

Şu anda bile, onunla yan yana dururken, etrafta fısıldayan

TATLI CAZİBE

iblis var mı diye kontrol etmemiştim. Anna her seferinde beni aklında bir tek şey olan bir geri zekâlıya çeviriyordu.

Arkamızdaki gürültücü, kalabalık gruba doğru döndüm ama hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

“Sürekli seyahatimizi düşünüyorum,” diye fısıldadı Anna. Sözcükleri kemiklerime işliyordu. “Sen de düşünüyor musun?”

Her gün.

“Bazen.”

Anna kadınlara has öfkeli bir homurtuyla kostümümün yakasına yapışıp beni şoke etti. Ona bakmadım.

“Jay’i neden bu partiye davet ettin?” diye sordu.

Sen beni hâlâ seviyor musun diye görmek için. Ancak duygularımı benden böyle çıkarıp almasına izin vermedim. Durumu daha da güçleştirmekten başka bir işe yaramazdı. İşin garibi, ben de tam olarak bunu yapmaya çalışmıyordum? Beni seviyor mu diye öğreneyim de işler iyice sarpa sarsın.

“Bilmiyorum,” dedim zoraki. Kimi kandırıyordum? Ben acı peşine düşmüş bir mazoşistim. Onu kırmaya devam ettiğim için sadistim de önde gideniydim.

Anna kostümümü daha sert çekiştirdi ve o minik bedenindeki tutku, her yerimi müthiş bir arzuyla doldurdu.

“Ben bu şekilde yaşamaya devam edemem, Kai,” dedi titreyen sesiyle. “Ne hissettiğini bilmem gerek. Öyle ya da böyle bilmem gerek ki ben de bu sayfayı kapatayım.”

Anna'nın beni hâlâ sevdiği belliydi ama sevmek istemiyordu. Bize bunu yapmayı bırakmalıyım. Onu düşünmeyi bırakmalıyım, ne kadar acı verirse versin, onun da beni düşünmesine engel olmak zorundaydım.

"Ben şimdiye kadar bu sayfayı kapatmış olursun diye düşünmüştüm," dedim acımasızca, karanlıkta bile ışık saçan gözlerinin içine bakma hatasına düşerek.

"Öyle olmuyor işte," dedi Anna.

Çaresizlik içinde ona baktım. Bu köprüyü yakmam lazımdı. Onu hiç iplemediğime inandırmak zorundaydım. İyi de bunu zaten denememiş miydim? Anna daha önce kimse-nin yapamadığını yapıp beni kitap gibi okumamış mıydı? Lanet olsun onun o herkesin-içindeki-iyiyi-görme anlayışına.

Yakındaki bir şenlik ateşinden savrulan dumanlar üstümüzdüden geçti.

"Jay'i bir daha partilere davet etme, Kaidan. Eğer senin de orada olacağına dair küçücük bir ihtimal bile varsa ben zaten gitmeyeceğim. Seni görmek bana çok acı veriyor."

Anna sert olduğu zaman bile o kadar tatlıydı ki içim cız ediyordu.

"O hâlde niye geldin?" diye sordum.

Yeşil suratından kederli bir ifade geçti. Elini kaldırıp siyah peruğunu çıkarınca bir an ciğerlerimde hava kalmadı gibi geldi. Uzun, doğal, bal rengi saçları gitmiş, yerine parlak sarı gölgeler ve seksi kısa bir kesim gelmişti. İçimden bir hüznün ve şaşkınlık dalgası geçti. Anna değişmek zorun-

TATLI CAZİBE

da kalmıştı. Hayatında ben olsam da olmasam da o bir Nefti ve bundan kurtuluş yoktu.

Gücümü kuvvetimi toplayıp, "Gitsen iyi olur o zaman," dedim.

Gitme. Beni sakın terk etme. Sarıl bana. İstersen sura-tıma yeşil boya bulaştır, Anna. Beni sevdiğini söyle. Beni hâlâ istediğini göster. Bana biraz daha eziyet et. Of Tan-rım... Benden uzaklaşıyor, yürüyüp gidiyordu. Tıpkı havaa-lanında yaptığı gibi...

Gitmesine izin vermeliyim ama fena olmuşum.

"Bir dakika!" diye seslendim.

Anna durmadı. Nabzım iyice fırladı. İnsanları itip koş-maya başladım, Anna'yı minik bileğinden yakalayıp onu kendime çevirdim.

Kahretsin! Nasıl bu şekilde arkasını dönebiliyordu? Onu kendime çektim. Tam bir psikopat gibi davrandığımın bi-lincindeydim ama yapılması gerekeni yapamayacak kadar da zayıftım. Anna benimdi. Bunu bilmiyor muydu? Çünkü bedenim ve ruhum feryat figan bağılıyor, ona her açıdan sahip olmamı istiyordu.

Anna korku ve umut karışımı bir ifadeyle yüzüme baktı. Bunu ona yaptığım için ne kadar berbat bir herif olduğumu bana hatırlatıyordu. Bir kez daha her şeyi mahvetmiştim. Anna'yı bırakmalıydım ama tam aksine, goril pençemle su-ratına dokunuyor, araya girip yumuşak tenini hissetmemi engellediği için kostüme, yüzünü benden sakladığı için o yeşil boyaya küfrediyordum.

Tüylü pençemle Anna'nın dudağının üstünde kalan boyayı sildiğimde Anna aniden geri çekildi.

“Ne yapıyorsun?”

“Ben şey...” İşte oradaydı. O kusursuz kahverengi noktacık, aynı anda hem masum hem de seksi olan ben. “Benini görmek istedim.”

Kostümümün içi saunaya dönmüştü. Anna'yı öpmek tek arzumdu. Son bir kez tadını almak.

Yapma, hain pislik. Kızın işini iyice zorlaştırma. Sadece onu uzaklaştır.

“Benden ne istiyorsun, Kai?” diye fısıldadı Anna.

Bariz değil miydi? Ben her şeyi istiyordum. Bu hisleri neden kontrol edemiyordum? Ayrıca neden kontrol etmem şarttı? İçimde haksızlığa karşı müthiş bir öfke patlaması oldu. Anna'yı daha sıkı tuttum.

“Başlangıç olarak...” diye hırladım. “Vücudundaki tüm benlerle tanışmak istiyorum.”

Anna'nın elimin altında titrediğini hissedince vücudum maymun kostümünün içinde kaynama noktasına erdi.

“Yani sadece fiziksel bir şey mi? Bütün istediğin bu mu?”

Anna'yı bırakamadığım için kendimden nefret ettim. Eğer onu kendimden uzaklaştıramıyorsam, belki onun beni kendinden uzaklaştırmasını sağlayabilirdim.

“Benden nefret ettiğini söyle.” Söylese her şey çok daha kolay olurdu.

“Senden nefret etmiyorum ki. Edemem.”

Nefesi ciklet kokuyordu. Anna'nın her şeyi benim için çok tatlıydı.

“Edersin,” dedim daha da yaklaşarak. “Etmelisin de.”

Anna gözyaşlarıyla savaşıyor, “Senden vazgeçiyorum,” dedi. “Ama tek sebebi vazgeçmek zorunda olmam. Hayatıma devam etmem gerekiyor ama senden asla nefret etmeyeceğim.”

Evet. Vazgeç. Hayatına devam et. Ben de aynısını yapabilirim.

Ellerimi açıp Anna'yı serbest bırakmak için kendimi zorladım. Geriye doğru sendeledi, bana kalbimi paramparça eden bir ifadeyle son kez baktı. Tıpkı havaalanındaki gibi bana arkasını döndü, kısa sarı saçları omuzlarına değerken, hızlı hızlı yürüyüp gitti. Ve tıpkı daha önceki gibi, arkasını dönüp bakmadı.

Goril kafasını fırlatıp attım. İçim kadar ekşi kokuyordu. Yaratıcı ve Aldatıcı'ya lanet olsun. Herkese lanet olsun.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ANNA'NIN SINAVI

Uslu durduk. Cadılar Bayramı'ndan bu yana birbirimizden uzaktık. Tamı tamına iki aydır. Ama yine de hâlâ güvende değildik. Her an bir tehdit ensemizdeydi ve derken bir tanesi ortaya çıkıverdi.

Yedi ay önce Anna ile tanıştığımдан beri bildiğim tüm korkular beni bu geceye kadar getirmişti. Anna şüpheliydi. Bu kaderden kaçmasına yardımcı olabilirdim. Baştan kendi bencilliğimi bir kenara itip yolculuğumuz sırasında onu adamakıllı eğitebilirdim. Ama yapmadım. Onun yerine, oyunlar oynadım; Anna'yı ittim, sonra yine kendime çektim. Anna artık hayatını kurtarmak için kendi ahlaki değerlerine karşı gelmeye mecburdu.

Cidden, becerebilir miydi, emin değildim. Diğer Nefler ve ben ona elimizden geldiğince bilgi ve tavsiye vermeye

çalışıyorduk. Bu gece yanında olacaktık, her birimiz çalışacaktık ama Anna kendi rolünü tek başına üstlenmek zorundaydı. Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar gergindim.

“İyi misin, bebek?” diye sordu Marna, arka koltuktan öne eğilerek. Parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu. Direksiyondaki elimi gevşetmeye çalıştım.

“Evet,” dedim. “İyiyim.”

Blake yolcu koltuğundan uzanıp omzumu sıvazladı. “Halledeceğiz, dostum.”

“Aptalca bir şey yapma, yeter,” diye mırıldandı Ginger arka taraftan, bir kat daha göz farı sürerken. “Tıpkı o iğrenç saç kesimin gibi...”

Onu duymazdan gelip elimi sarhoşken kendi kendime kazıdığım saçımda gezdirdim.

“Ben sevdim,” dedi Marna. “Şeker olmuş. Hapishane kaçkınlarına benzemiş biraz.”

Blake arkasına dönüp, “Hapishane kaçkınları *şeker* mi ki?” diye sordu. “Aman, neyse. Bu kız milleti amma garip.”

Marna kıkırdadı.

Dikiz aynasından Kopano ile göz göze geldim. Yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Babam ve diğer Amerikalı Dükler bizim evde buluşup hepimizi çağırarak, bu Yılbaşı dönemi hep birlikte çalışıp insanlara maksimum zarar vermemizi söylediklerinde o da tatil için Atlanta’da bulunuyordu. O sırada Anna’nın şüpheli konumunda olduğunu bilmiyorduk. Neyse ki Belial onu kurtarmıştı. Fısıldayanlar muhtemelen bütün gece dibinden ayrılmazdı, Anna’nın uygun bir işçi

TATLI CAZİBE

olup olmadığını Düklerle rapor edip duracaklardı. Anna'nın hayatı, bu gece kötü kız olup olmayacağına bağlıydı.

Kope da on beş yaşından beri ilk kez çalışacaktı. Bunu bizim hatırimız için yaptığını biliyordum. Anna'nın iyiliği için... Ona minnettardım.

Arabayı otele park ettik, dışarı çıkmadan önce cebimdeki mataradan bir yudum aldım. Yürürken kravatımı düzelttim ve cüzdanımın zincirinin bacağıma değen ağırlığını hissettim. Kafayı yememek için bu ufak tefek ayrıntılara konsantre olmaya çalıştım. Çok şükür, ortalıkta fısıldayan iblis falan yoktu, henüz...

Karanlık balo salonuna girince Anna'yı bulmam yarım saniye sürdü. Veronica denen kızla dans ediyordu. Tam Anna'ya yakışır bir şekilde, hayat memat meselesi bir teste değil de sıradan bir partiye gelmiş gibi davranıyordu.

Vücudunun esnek bir zarafetle oynayışını, kalçalarını müziğin ritmine göre sallayışını izlerken bir anlığına endişelerim yok oldu. Pantolonuma çekidüzen verirken yanımda duran Ginger, "Öff, iğrençsin," diye homurdandı.

Her neyse.

Şarkı sona ererken Anna gülümsüyor ve elini yelpaze gibi sallıyordu. Derken beni görüp durdu. Yanına gidip ona fısıldayan iblislerle ilgili anlattıklarımızı hatırlatmak istedim. Onu korumak, kollamak ve bu yükü omuzlarından almak istedim ama kendi başına halletmek zorundaydı. Dikkatini dağıtmamalıydım. O yüzden ortalıktan kayboldum. Ama her fırsatta dinliyor ve izliyor olacaktım.

Fısıldayan ruhların belirmesi fazla uzun sürmedi. İki tane geldi. İki pislik Anna'nın başından ayrılmıyordu. Onu rahat bırakmalarını söylemek istedim. Fısıldayan iblisler başına üşüştüğünde Anna ilk önce donup kalsa da beni çok şaşırtarak doğruca bara yürüyüp kendini topladı.

Anna'nım şimdilik iyi olduğunu bildiğimden onu görebileceğim bir köşede konuşmak için yeşil elbiseli bir esmer buldum. Konuşmayı sürdürmeyi, kafa sallamayı, cevap vermeyi, hatta kızı güldürmeyi başardım fakat dikkatimin çok küçük bir kısmı ondaydı.

Anna'nım bardaki hâlimden duruşundan bayağı gurur duydum fakat arkadaşı Veronica'nın sorun olacağından endişeliydim. Sanırım Jay'le birlikteydi ve... Ah, şahane. Marna'nın gözü üstündeydi. Aklından ne geçiyordu? Anna'nım arkadaşıyla çalışmaması ve Anna konsantre olmaya çalışırken gereksiz bir drama sebep olmaması gerekiyordu! Marna çocuktan ayrıldığı saniye yanımdaki kızdan izin isteyip onun yanına gittim.

Marna'yı poker masalarının yanında yakaladım. "Ne yapıyorsun? Jay olmaz, tamam mı? Çocuğu rahat bırak da Anna kendini işine verebilsin."

Marna hüzünlü gözlerle bakıp, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Kahretsin. Sanırım Jay'le oyun oynamasının sebebi çalışmak zorunda olması değil, ondan hoşlanıyor olmasıydı.

Ginger kaşlarını çatarak ayaklarını vura vura bana doğru yaklaştı. "Özür dilemesi için hiçbir sebep yok. *Senin* yapman gerektiği şekilde çalışıyor işte. Hadi gel, Marn."

Kardeşinin koluna girdi. Marna omzunun üstünden bana özür diler gibi bir bakış atarken bütün çiftlerin erkeklerine göz süze süze gittiler. Başımı iki yana sallarken gözüm bir poker masasında oturan Kope'a takıldı. Yanındaki adamların hepsi gerilmiş, auraları grilerle dolmuştu. Birbirimize kafa salladık.

Bardan iki kadeh şarap alıp zümrüt yeşili elbiseli kıza geri döndüm. Şarap pek tarzım değildi ama kız şarap içecek bir tipe benziyordu, ben de ona yalakalık yapayım dedim. Anna nihayet Veronica/Jay dramını tatlıya bağlayıp tekrar barın yolunu tuttu. Artık dibinde bir tek fısıldayan iblis kalmıştı. Anna'nın bakışları benden tarafa kayınca birisinin arkasına eğilip saklandım.

Yüksek bir gürültü koptu ve birden insanlar yerinden fırlayıp görmek için o yana koşuştular. İşitme duyumu açık olan biteni kavrayınca başımı salladım.

"Orada neler oluyor?" diye sordu birlikte olduğum kız.

"Poker masasında kavga çıktı," dedim. Ayağa kalkıp bakmaya çalıştı.

İçerisinin enerjisi gerildi, alkol ve başka maddelerin tüketimi arttıkça auralardaki renkler bulanıklaştı. Müzik sesi arttı. Esmer kız içkisini bitirip suratıma baktı.

Sırıtarak benimkini ona doğru ittim. İnci kolyesini parmakları arasında gezdirerek bana gülümsedi. Şu anda yapmak istediğim son şey bir kızla konuşmaktı. Dikkatimi bile toplamıyordum ama fısıldayan iblisler etrafta gezinirken, burada dikilip bütün gece Anna'yı seyretme lüksüm yoktu maalesef.

Tekrar bara doğru baktığımda gözlerime inanamadım. Anna milleti eğlendiriyordu, bardaki tipler üstünde çalışıyor, shotları bir bir deviriyordu. Umarım limitini biliyordu.

“Aklın başka yerde gibi,” dedi esmer kız, benim şarabımı yudumlarken.

“Kusura bakma, aşkım,” dedim. “Buraya kuzenimle geldim de, bazen içkinin dozunu kaçırır. Ona göz kulak olmaya çalışıyordum.”

“Ah, çok şekersin.” Taburesinden inip oturduğum yere yanaştı, dizini bacaklarımın arasına koydu. Kolum otomatik bir hareketle beline doğru kıvrıldı ve tekrar bara dönmektense gözlerimi kızın üstünde tutmaya çalıştım. Özellikle de insanlar oradan tezahürat yapıp alkışlarken...

“Geçen hafta erkek arkadaşımdan ayrılmak zorunda kaldım çünkü beni aldattı. Şimdiyse tek istediğim biraz eğlenmek.”

“Öyle mi?” dedim. Bir zamanlar bu tarz itiraflar bana sevinçten taklalar attırırdı. Kız omuzlarımı sıvazlayıp hafifçe yana doğru kaydıldı. Bayağı çakırkeyifti.

Bar tarafından sesler yükselince omzumun üstünden o tarafa baktı. “Hı hı. Kuzenin onlardan biri mi?”

Döndüm. Anna, Marna ve iki fingirdek kız daha barın tepesine çıkmış, dans ediyordu. Fısıldayan iblis iyice coşmuş, milletin etrafında kendi yılışık dansını yapıyordu. Barmenler neredeyse kızların tam altındaydı, elbiselerine bakıyor, sanki düşerlerse onları tutmak için orada duruyorlarmış gibi yapıyorlardı. Külahıma anlatsın, adiler.

“Evet,” dedim dalgın dalgın. “En baştaki 111, kahverengi saçlı.” Marna.

“Ah, eğleniyorlar işte,” dedi kız. “Sen onu merak etme. Bir şey olmaz.” Kız boynuma sokulurken saç başı yapılı iki kokoş kız yanımızda bitti.

“Tasha, biz bir koko çekmeye gidiyoruz. Gelmek ister misin?” Beni beğeniyle tepeden tırnağa süzdüler. “İsterse o da gelebilir.”

Zümrüt yeşili elbiseli esmer, Tasha bana baktı. “Gelir misin?”

“Yapamam.” Başımla Marna’yı işaret ettim, bir baha-nem olmasına sevinmiştim.

Kız da arkadaşlarına başını salladı. “Kaidan’la kalacağım.”

Kızlar ona bilmiş bilmiş gülüp bizi yalnız bıraktılar. Kahretsın. Tasha da gider diye ummuştum. Dönüp suratıma baktı.

“Bak ne diyeceğim,” dedi, “benim odama gidebiliriz. Kuzenin koskoca kız. Bir şey olmaz.”

“Eee...” Etrafı kolaçan ettim. Kahretsın, Anna o mini el-biseyle ne kadar seksi olmuştu öyle. Resmen döktürüyordu.

Birisinin bana baktığını hissedip başka bir masada çocu-ğun biriyle oturan Ginger’ı gördüm. Bana kaşlarını çatarak bakıp başparmağıyla arkasını işaret ediyor, yani kızı oda-sına götürmemi söylüyordu. Ben de gözlerimi kısarak ona çenesini kapamasını söyledim.

Esmer kız bir parmağını çenemde gezdirdi, beni öpecek-miş gibi öne eğildi ve bir an Anna görececek diye paranoya

yaşadım. Fısıldayan iblis buralardaydı, her an daha fazlası gelebilirdi. O yüzden Tasha'nın sulanmasını görmezden gelemezdim ama Anna'dan daha fazla uzaklaşmaya hiç niyetim yoktu.

"Hadi." Kızı elinden tutup balo salonundan çıkardım, kızların milletin yardımıyla aşağı indiği bardan uzak durmak için uzun yoldan dolaştırdım. Zaman geçirmek için biraz yiyecek ve sanki daha fazlasını almaya çalışıyormuş gibi görünecektim. Tasha'ya ayıp olmasın ama Anna'nın güvende olduğunu ve gidebileceğimizi anladığım saniye onu şutlayacaktım.

Benim zümrüt yeşilli esmerim meğer tahminimden daha sarhoş ve azgınmış. Balo salonundan çıktığımız saniye kollarını sarmaşık gibi boynuma doladı ve parmak ucunda yükselip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Koridorda yanımdan geçenler pis pis sırtıyordu. Çocuğun biri, "Bir oda bulun!" diye bize laf attı. Tasha'ın arkasından çocuğa bir fiske vurmamla bütün grup gülmekten katıldı.

Kızı boynumdan koparamıyordum, o yüzden banyoların yanındaki boş malzeme odasının girişine doğru karga tulumba yuvarlandık. Bir yandan hayatımın en ıslak öpüşmesini deneyim ederken bir yandan da işitme duyumu balo salonuna çevirdim. Kalabalıkta Anna'nın sesini duymadan önce ensemdede bir karıncalanma hissettim ve çevremizdeki alan karardı.

Zihnimde tüylerimi diken diken eden bir gülüş duydum, işitme duyumu böldüğü için yüzümü buruşturdum. Fısıldayan iblisin teki başımıza musallat olmuştu.

TATLI CAZİBE

İblis kulağına fısıldayıp koruyucu meleğini kenara ittikçe, “Ah Tanrım, evet,” diyordu Tasha. Koruyucu meleğiye direnmeye çalışıyordu.

Çalışma zamanıydı.

Onu bu kez gerçekten öptüm, gösterinin kontrolünü ele alıp şu uyuz ruhun içini rahatlatırcasına kızı duvara dayadım. Tasha inleyerek başını ellerimin arasına bıraktı. Beni belimden kavrayıp kasıklarımı kasıklarına bastırdı. Sanırım bir dakika sonra fısıldayan ruh gitti ama durup bakamadım.

Tasha tek bacağını kaldırınca elbisesi yukarı sıyrıldı. Elleriyle gömleğini çekiştirip çıplak sırtına dokundu ve tırnaklarını etime batırdı. Elimi elbisesinin altına sokmamla beraber Tasha iyice çılgına döndü.

Vücudum çalışıyordu ancak zihnim orada değildi. Yakınlardan gelen tanıdık sesleri duydukça kasıldım. Başımı aniden sağa sola çevirdim. Ortalıkta fısıldayan iblis yoktu ama Ginger’ın sırtını gördüm.

“Ne oldu?” diye sordu Tasha.

“Galiba kuzenimin sesini duydum,” diye fısıldadım, hareket etmeden.

Tasha hüsrana uğrayarak inledi.

Sesleri netti.

“Sus. Haksızlık ediyorsun,” dedi Anna.

“Haksızlıkmış,” diye homurdandı Ginger. “Sen bizden daha iyi değilsin.”

“Hiçbir zaman öyle olduğumu düşünmedim zaten.”

Kalbim durdu. Tabii ki Ginger, Anna'ya gıcık davranıyordu. Kızın bacağını bıraktım.

"Kusura bakma," dedim gömleğimi pantolonumun içine sokarak. "Bir durumu halletmem lazım." Ah, yo, sanırım Anna kusmak için tuvalete koşuyordu. Tasha tökezleyince onu tutup düzelttim. "Arkadaşlarını mı arasak, hımmmm?"

"Bir dakika... Gidiyor musun?"

"Gitmem lazım." Kızı orada bıraktığım için hiç içim acımadı, ne de olsa otelde kalıyordu. Odasının yolunu bulacağına emindim. Fakat ne olur ne olmaz, küçük çantasından cep telefonunu çıkarıp eline koydum. "Arkadaşlarını ara."

Başıyla onayladı. Sonra arkamdan, "Bir dakika ya, senin numaran kaç? Daha sonra takılabiliriz!" diye seslendi. Fakat dönüp bakmadım bile.

Ginger'ı dürtükleyerek yanından geçerken, "Hey! Oraya giremezsin!" diye bağırdı.

Ona döndüm hemen. "Hepimizin başına polis kesilmeyi bırak!"

Ginger gözlerini kıstı. "Sana ne oldu, Kai?"

Ah, bir bilseydi.

Arkamı dönüp sert adımlarla kızlar tuvaletine daldım. "Anna?" Sondaki kabinde ayaklarını gördüm. Yüreğim ağzımdaydı, bir gece boyunca fısıldayan ruhlar tepesindeyken kim bilir nasıl hissediyordur diye endişelendim. "Ann?"

"İyiyim ben, Kai," dedi ama sesi pek öyle çıkmadı. Onu görmem lazımdı. Yardım etmeliydim.

TATLI CAZİBE

Durduğu kabine gidip kapının koluna elimi koydum.

“Kusuyorsun. Kapıyı aç.”

“Hayır. Geçti.”

“Marna’yı göndereyim mi o zaman?”

“Hayır. Yalnız kalmak istiyorum. Sen git, ruhlar geri gelebilir.”

Sesindeki tedbirli tınıyı duyunca hem gururlandım hem de üzüldüm. Bundan böyle sonsuza dek bilinçli ve temkinli olacaktı. Hayatı bu şekilde öğrenmesini istemezdim ama durum buydu. Anna’nın utanç ve pişmanlıkla dolu olduğundan emindim fakat bana göre, hiçbir hata yapmamıştı. Bir Nefilin hayatı buydu işte. Bizim için ortalık hep bulanık ve griydi. Hoşumuza gidip gitmemesinin bir önemi yoktu.

“Bu gece... iyi iş çıkardın.”

“Git,” dedi Anna. Sanırım gözyaşlarını zor tutuyordu. Ne olur beni içeri al, sana sarılayım diye ısrar etmek istedim. “Yalnız kalmak istiyorum. Lütfen git buradan!”

Sesindeki acı beni mahvetti. Başımı kabinin kapısına yaslarırken gece yarısına doğru geri sayım sesleri oteli çınlattı.

“Mutlu yıllar,” diye fısıldayıp tuvaletten çıktım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

NEW YORK'TA YILBAŞI

Bir noktada rahat bir oh çekmeyi kesmeyi öğrenecektim. Bir sallantılı durumu atlatıyorduk, hemen arkasından kaçınılmaz bir biçimde daha kötüsü çıkıyordu. Anna'nın sınavının bitiminden birkaç saat sonra, New York'ta acil bir zirve düzenleneceği çağrısı yapıldı.

Anna sınavı geçememişti. Zirvenin başka açıklaması olamazdı. İçimizden birisinin defteri dürülmeyecekse Nefiller bu zirvelere davet edilmezdi. Ben Anna'nın, rolünü iyi kopardığını sanıyordum ama anlaşılan dün gece bir ara gerçek doğasını gözler önüne sermişti. Babam beni, Blake, Kope ve ikizleri aldırmaq için özel jetini gönderdi. Midem feci bulanıyordu. Uçuş boyunca diğerlerinin bakışlarını üstümde hissediyordum ama hiçbirisiyle göz göze gelip bana acımalarını görmek istemedim. Ya da karşılıklı korkumuzu...

Anna'nın babasının onu New York'a getireceğini ya da onunla birlikte kaçmaya yelteneceğini tahmin edebiliyordum. Ancak eğer kaçarlarsa, iblis takımı peşlerine düşüp onları bulurdu. Her iki koşulda da Anna'nın akıbeti kötüydü.

İçim düğüm düğümdü. Öylesine öfke ve nefretle doluydum ki, zor duruyordum. Bu geceyi nasıl atlatacağımı hiç bilmiyordum. Dükler, Anna için nasıl bir işkence hazırladı-larsa, izlemeye nasıl dayanabilecektim, bilmiyordum.

Sabahtan beri cesur ifademi takınmaya ve kalbimi duygulara kapatmaya çalıştım ama olay beni aşıyordu. Kendimi uyuşturamıyordum. Duygulara zincir vuramıyordum. Anna'nın bana karşı neler hissettiğini bile bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Ben kendi hislerimi biliyordum ve Anna'nın acı çekişini izlemek beni öldürecekti.

Otele gidiş yolunda alkol satan bir dükkâna uğrayıp sahte kimliğimle viski aldım. Benimle Anna arasındaki muhtemel bir bağı saklamak adına, bu gece içkiye yüklenmem lazımdı. Sadece ikizlerin babası Astaroth bağı görme yete-neğine sahipti ama ikimizi de öldürmeleri için onun görmesi yeterdi zaten. Beşimiz otele doğru taksi tutup sessizce oturduk. Bekledik. Odadaki gerilim statik elektrik gibiydi. Tam matarama viski doldururken Belial, Kopano'yu aradı.

“Zirveye giderken Anna'yı da alın. 433 numaralı odada. Sizinle aynı otelde.”

“Peki, Dük Belial,” diye nazıkçe cevap verdi Kopano.

Tabii ki Belial, Anna'yı aldırma için Kopano'yu arayacaktı. Gözlerimi duvara dikip başımı iki yana salladım.

TATLI CAZİBE

Kısa süre sonra ayrıldık, paltolarımızı giyip atkılarımızı boynumuza attık. Asansörle Anna'nın katma inerken kalbi-me bir taş oturmuştu âdeta

Kopano kapıyı tıklatınca Anna yavaşça açtı. Bizim olduğumuzu görünce tereddütle gülümsedi. Marna dışında kimse ona gülerek karşılık vermedi. Anna siyah topuklularıyla, siyah pantolonu ve kabarık gri montuyla çok güzel görünüyordu. Saçları açıktı. Öyle bir tatlılık yayıyordu ki, göz göze gelmeden önce bir kere gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kaldım.

Zirvenin yapılacağı komedi kulübüne gitmek üzere yürümeye başladık. Lanet olası iblis mizahı işte... Times Meydanı'nda yüzü gülmeyen, konuşmayan, çakırkeyif ya da uçmuş olmayan tek altılı bizdik. Yumruklarımı sertçe paltomun cebine soktum, kesinlikle açamıyordum.

Anna'yı gözümün önünden ayırmadım. Yumuşak ve sıcak bakışlarını ne zaman üstümde hissetsem, gözlerimi kapatıp keyfini sürmek istedim. Fakat tam aksine çenemi sıkıp nefretin tadını dilimin üstünde gezdirdim.

Belial acaba ona bir zirvenin kurallarını anlatmış mıydı? Doğrudan soru sorulmadığı sürece Neflerin söz hakkı yoktu. Dükler onu sorguya çekerken büyük bir öz güvenle yalan söylemesi gerektiğini anlatmış mıydı acaba? Peki, Anna hâlâ bakire miydi? Babam çakardı. Yumruklarımı iyice sıktım.

Zirvenin yapılacağı yerin sokağına saptığımızda arkada kalıp Anna'yla yan yana yürümeye başladım. Gözlerimle

acil tehlike var mı diye etrafı şöyle bir taradım. Sabahtan beri Dükleri dinliyor, bu gece neyin peşinde olduklarını gösteren bir konuşmalarını yakalamaya çalışıyordum ama geyik muhabbetinden başka bir şey yoktu. Önemli tek kelam etmiyorlardı. Kendi sefahatlerine düşmüşlerdi.

Anna'nın yanında olmak beni yatıştırdı, sonunda ellerimi gevşetip cebimden çıkarabildim. Anna'ya bakmak istedim fakat onu kolundan tutup kaçırmaktan korkuyordum.

Geçen yaz o gece Anna'nın benim konserime çıkagelmesi kaderin zalim bir oyunuydu. İyiliğiyle beni tam manasıyla silip yok edebilecek tek kişiye hayatımda ilk kez kalbimi açmam, acımasızcaydı. Onu güvende tutmak için kendimden uzak tutmak, bir şekilde onu kaybetmek, zalim bir yazgıydı.

Fakat o kılıcın kabzası Anna'daydı. Rahibenin ona verdiği Erdem Kılıcı'nın... Bu gece onunla ne tür bir hasar verebileceğini merak ettim. Onlar Anna'yı indirmeden önce Anna kaç Dükü öldürebilirdi? Bu güç onda var mıydı?

Bir gece kulübünden bir yığın insan sokağa dökülünce anlık bir duraklama yaşadık. Anna'nın kolu benimkine sürtüldü ve elinin tersini avucumda hissettim, derken serçe parmağı benimkine dolandı, kimsenin fark edemeyeceği kadar kalabalıkken bilerek benimle temas kurmuştu.

Anna'dan gelen bu basit dokunuş karşısında gözümü kör eden bir sevinçle dolup taştım. Bu ufacık jest, onun için hâlâ değerli olduğumu anlatıyordu. Gamsızlığıma yenilip sokak hâlâ kalabalıkken Anna'yı serçe parmağından tutup

çektim. Nefesimi tutuyordum, bu ana o kadar açtım ki zor dayanıyordum.

Onu çabucak küçücük bir girintideki merdivenlere doğru götürdüm, koşar adım aşağı inip diğerlerinden uzaklaştık. Karanlıktı, rutubet kokuyordu. Dönüp Anna'yı kendime çevirdim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Anna beni itmedi, daha da yakına çekti. Hiddetime kendi şiddetiyle karşılık verdi ve buz gibi havada birbirimizi ısıttık. Donmuş burunlarımızın ve yanaklarımızın buzu çözüldü. Etrafımızı saran hava bile sıcaktan buğulandı. Birbirimize tutunduk, nefeslerimizin tadını aldık, soluduk.

Bu kaçamak öpüşme bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Anna beni hâlâ istiyordu. Beni hâlâ seviyordu. Bana hâlâ ihtiyacı vardı.

Öpüşmeyi bıraktık, alnımı alnına yasladım. Nefesimiz çevremizi bir bulut gibi sardı, kış havasına göre fazlasıyla sıcaktı. Yüzüme dokunuşunu izledim, birisinin ona nasıl zarar vermek isteyebileceğini aklım almadı. Anna Whitt gibi birisinin, kimliği yüzünden tehlikede olduğu bir dünyada yaşamak istemedim.

Elimde olsa onunla yer değiştirirdim. Hatta Anna bu gece ölecekse ben de ölecektim. Tek başına ölmesine izin vermeyecektim.

Ginger merdivenlerin başından seslenince gerçeğe döndük, her şey bulanıklaştı. Mataradan kocaman bir yudum aldım. Boğazımın yanması ve duyularımın maskelenmesi hoşuma gitti. Öleceğini bilmek böyle bir his miydi yani?

Zirvenin yapılacağı komedi kulübüne doğru ilerlerken zombi gibiydim. İdama giden bir adamdım.

Düklerden mümkün olduğunca uzağa oturduk. Kapıdaki koruma, Avustralyalı Nefil, botlarımdaki bıçakları bulamadı. Herkes başka şeyle meşgulken masamızın altına eğilip bıçaklarımı çıkarıp cebime attım. Blake fark edip çenesini sıktı. Bana doğrudan bakmıyordu ama gözlerini kırıştırtıyordu. Ne düşündüğümü sormak istediği belliydi.

Parmaklarımı birbirine kenetleyip arkama yaslandım. Bu işe karışmasını istemiyordum. Kimsenin beni kurtarmaya çalışmasını beklemiyordum.

Biraz daha içki içtim.

Babam sahneye çıkıp Düklere ve Lejyonerlere ve Lucifer'in özel elçisi Azael'e hoş geldiniz deyip Kibir Dükü Rahab'ı sahneye davet etti. Rahab biz Nefillere dünya üzerindeki yerimizi hatırlatırken viski ve safranın midemden yukarı kezzap gibi yükseldiğini hissettim.

“Hayat, sizin hayatınız değil. Sizler, bize hizmet etmek için yaratıldınız. Ya bizim için çalışırsınız ya da dünyada olma ayrıcalığını kaybedersiniz. Aranızdan biri uyarılması- na rağmen yanlış seçimler yapmaya devam ediyor.”

Uyarılmak mı? Anna uyarılmış mıydı? Bombanın patlamasını bekledim fakat Rahab, Anna'ya bakmadı bile. Gözlerini, Nefillerle dolu, ortalandaki bir masaya dikmişti.

“Gerlinda. Kobal'ın kızı.”

Yok artık. Her şey birden netleşirken gözlerimle salonu taradım.

TATLI CAZİBE

Mesele Anna değildi. Başka bir Nefin peşindelerdi.

Vücudumu ve yüzümü tepki vermemeye ayarladım. Yüksek sesli bir nefes vermemeli ya da rahat bir nefes almış gibi omuzlarımı gevşetmemeliydim. Kazık yutmuş gibi oturup kutlama babında viskimden bir yudum aldım. Gerçi en ufak bir bağ gösteremeyecek kadar sarhoş olmuştum.

Öne doğru eğilip Anna'ya çaktırmadan baktım ama yüzündeki ifade kalbimi delip geçti ve hissettiğim rahatlamayı alıp götürdü.

Dehşetini gizlemeksizin gözlerini sahneye ve Nefil Gerlinda'ya dikmişti, Dükler Gerlinda'yı soru yağmuruna tutmaya başladığında her an çılgılık atabilir ya da ağlayabilirdi sanki.

Hayır Anna, demek istedim ona. Gıkını çıkarmadan otur ve hâline şükret. Durdurmak için yapabileceğin bir şey yok. Onu tanıımıyorsun bile... Ama Anna umursamazdı tabii. Haksızlık karşısında kalbi parçalanırdı. Buna tanıklık ederse yaralanırdı, biliyordum. Ben de bu gösteriye seyirci kalmaya ayılıp bayılmıyordum, dolayısıyla onun için bir milyon kat beter olduğunu tahmin ediyordum.

Kahretsin. Gözlerini duvara falan dikmek, olacakları zihninden uzak tutmak zorundaydı. Fakat ne zaman dönüp baksam, pür dikkat izliyor, hatta dudaklarını oynatıyordu.

Lütfen Anna, lütfen. Tanrı aşkına, çenenin kapalı tut.

Beni çok geriyordu. Eğer Anna bunu atlatabilirse hepimiz kurtulurduk. Biliyorum, vicdansızlık ediyordum ama Gerlinda ya da sahnede ona olanlar umurumda bile değildi.

Ben bunu zihnimden uzak tutabilirdim. Belial'in de kızına bunu öğretmiş olmasını diledim.

Gömleğin içinde ter dökmeye başladım. Dışarısı buz gibiydi fakat içerisi bin dereceydi. Gömleğimin bir düğmesini daha açıp biraz daha içki içtim. Gin bana "kıpırdanıp durma" dercesine baktı.

Odadaki herkes yay gibi gerilmişti. İlk kez kafamı kaldırıp baktım. Rahab silahını Nefil kadının başına dayamıştı. Hayatımda kimsenin ölümüne tanık olmamıştım. Tam gözlerimi kaçırmaya hazırlanırken birkaç koltuk ileriden tatlı bir ses gelince kalbim durdu.

"*Hayır!*" diye haykırdı Anna.

Of Tanrım. Sesi kulaklarımda çınladı, içimde yankılandı. *Olamaz. Olamaz. Olamaz...*

Herkes bizim masaya doğru dönüp şaşkın şaşkın baka kaldı. "Hanginiz bu kutsal zirvede konuşmaya cüret etti?" diye bağırdı Rahab.

Bu olamazdı. Neden, Anna, *neden?* Neden bir kereliğine bile sessizce kenarda dikilemedin?

Anna'yı sahneye çıkardıklarında oda etrafımda dönmeğe başladı. Midem çalkalanıyordu. Koltuğumun ucunda oturunca Kopano'nun, önündeki masanın kenarına tutunduğunu gördüm. İçerideki tüm gözler Anna'daydı fakat Belial yavaşça dönüp bizim köşedeki grubumuzu süzdü. Bir elini yanma koyup aşağı doğru tuttu, âdeta bize *Yerinizde kalın* işareti veriyordu.

Bir planı mı vardı?

TATLI CAZİBE

Anna, Rahab'ın göz hapsindeyken yerimde oturmak için büyük çaba sarf ediyordum. Anna'nın aynı anda nasıl hem kırılğan hem de güçlü görünebildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Babam elini salladı, konuşmasıyla mideme yumruk yemiş gibi oldum. "Ulu Cehennem aşkına, Belial! Bu kız hâlâ bakire."

Odadaki herkes aynı anda nefesini tuttu. Blake tam yanımda yüzünü ekşitti. Kope öne doğru hareketlendi. Marna eliyle ağzını kapadı ama Ginger o elini hemen aşağı indirdi.

Dükler, Anna'yı ne yapacakları ve neden hâlâ bakire olduğu konusunu tartışmaya başladı. Tek yapabildiğim alını korkuyla kırışan Anna'ya uzun uzun bakmaktı. Rahab zaten küstah bir Nef tarafından gösterisinin yarıda kesilmesinden ötürü küplere binmişti ve babamın iznini alsa da almasa da onu cezalandırmaya hazırdı. Gerlinda'yı kenara ittirip Anna'nın kafasına vurdu. Elim cebimdeydi ve tam ayaklanmak üzereyken Blake koluma yapışıp beni geri çekti.

Anna tekrar ayağa kalktı, bir darbe daha alırken daha da güçlü durdu. İstem dışı bağırışını duyunca nefessiz kaldım. Kılıcın kabzasına uzanıp Rahab'ı öldürmesini istedim. Rahab'ın gebermesini istedim. Kılıcı neden kullanmıyordu?

Rahab masadaki silahı işaret edip dişlerini sıkarak Anna'ya, "Oturumumuzu bölmenin bedeli olarak, işi bizim için sen bitireceksin. Onu sen öldüreceksin," dedi.

Kahretsin. Anna o tetiği asla çekmezdi. Rahab da bunu biliyordu. Bu pisliklerin her hareketi bir test ya da bir

oyundu. Kurallarsa her zaman bizim başarısız olmamızı sağlamak üzerine kuruluydu.

“Silahı al,” dedi Rahab ona.

Ani bir netlikle anladım, ikimizin de öleceği an gelip çatmıştı. Anna’yı artık sadece bir mucize kurtarabilirdi.

Sadece bir mucize...

Yarım saniyeliğine gözlerim karardı, içimde hiç bilmediğim bir dürtü kabardı. Tanrı’yla daha önce hiç konuşmamıştım. O’ndan hiçbir şey istememiştim. Fakat ömrüm boyunca ilk kez... Dua etmek istedim.

Anna silaha doğru bakarken, yüreğimden sessiz bir dua yükseldi.

Kurtar onu. Lütfen. Sana yalvarıyorum. Buna sadece senin gücün yeter. Ne istersen yaparım. Eğer yaşarsam, ondan uzak dururum. Lütfen, sakın onu öldürmelerine göz yumma. Onun yerine beni al. Anna acı çekmesin...

“Son şansın,” dedi Rahab. Silahı Anna’nın başına dayayıp bir tık sesiyle tabancanın horozunu kaldırdı. Sesi duymamla ayaklanıp bıçağımı çıkardım. Rahab tetiği çekmeye fırsat bulamadan öle...

O da neyin nesiydi? Devasa bir ışık odayı arka tarafından bölüp içeriye doldu. Birisi kapıyı mı açmıştı ya da bir spot ışığı mı çevrilmişti? Anna’ya bakınca ışığa bakmayan tek kişinin o olduğunu gördüm.

Bana bakıyordu. Sonra iki koltuk yanımda oturan Kopano’ya... Anlaşılmayacak kadar küçük bir hareketle başını sağa sola sallayınca içimde yerime oturma isteği duydum.

Anna'nın sessiz ikna yeteneğini kullandığını hemen anlamadım. Bağırarak istiyordum.

Odanın içi iyice aydınlandı. Rahab kollarını yere indirdi. Tüm ilgi, Anna'dan ışığa çevrilmişti. Gözlerimi kısıp bakmaya çalıştım. Anında sandalyeme geri düşüp uzun uzun seyrettim.

Melekler. Yaratıcı, meleklerini göndermişti. Yoksa bu... Duama cevap mı vermişti? Yoksa tesadüf müydü? Titremeye başladım. Odanın içine giren varlıklar aklımı başımdan aldı. Dükler kaçışıyor, yoldan çekilmek için debeleniyorlardı. Nefiller ayağa fırlayıp koşmaya başladı, korkudan duvar kenarlarına sindiler. Melekler sert bakışlarla odayı taradılar. Eğer Yaratıcı emri verdiyse, pis ruhlarımızın her birini seve seve alabileceklerine hiç şüphem yoktu. Sahneye koşmak ve Anna'yı oradan çekmek istedim ama melekler ilerliyordu.

"Kızın vakti gelmedi," dedi öndeki melek, başıyla Anna'yı işaret ederek. "O, birçok ruhu test edecek."

Vakti gelmedi... Rahat bir nefes aldım. Gerçekten de onu kurtarmaya gelmişlerdi.

Rahab kafayı yedi. Alnından mosmor bir damar fırlamıştı. Düklerin altlarını ıslattıklarını görmek, hayatımda unutamayacağım bir keyifti.

"İyi," dedi Rahab pis pis sırıtarak. "Onun vakti gelmemiş olsun. Ama *onunki* geldi."

Pislik herif tabancasını kaldırıp Gerlinda'yı suratının ortasından vurdu. Kız can vererek arkaya doğru düşerken Anna çığlık çığlığa bağırdı. Melekler tek vücut hâlinde,

kararlı bir şekilde yükseldiler. Yaydıkları ışığa karşı ellerimi gözlerime siper ettim.

Rahab herkese odayı terk etmesini emredince ortalık karıştı. Nefiller çıkışa doğru itiş kakış koşturdular. Anna neredeydi? Melekler geri çekilirken ortalık can pazarına dönmüştü.

Anna'yı aradım, altın rengi başını görene kadar her yeri taradım. Ona seslendim, o da bana ulaşabilmek için kalabalıkta ilerlemeye çalıştı. Tam o anda ona dokunmam benim için neden bu kadar önemliydi, bilmiyordum ama onu hissetmeye, hayatta olduğunu kendime kanıtlamaya ihtiyacım vardı. Sonunda çıkışın yakınında ellerimiz birleşti fakat Belial bizi ayırdı. Resmen Anna'yı oradan dışarı taşıyıp bir taksiye soktu ve basıp gittiler. Anna ve ben, Anna gözden kaybolana değin arka camdan bakıştık. Güvendeydi. Vücudum hâlâ adrenalin etkisindeydi. Dönüp kaçışan güruhla birlikte hızlı adımlarla yürüdüm, Düklerden mümkün olduğunca uzaklaştım.

Bir saat gezindikten sonra Manhattan'da bir parkta banka oturdum ve bir sokak lambası altında, titreyen ellerime baktım. Diğerlerinin nereye gittiğini hiç bilmiyordum. Gözlerimi ellerime diktim. Kanım hâlâ damarlarımda dolaştığı için, hâlâ hayatta olduğum için şoktaydım. Nefesim soğuk havada buğu yapıyordu. Botlarım yere hâlâ sert basıyordu.

İnsan öleceğinden emin olup da yaşamaya devam edince çok garip hissediyormuş. Fakat rahatlamaya cesaret edemedim. Hiçbir şey hissetmeye cesaret edemedim. Bir el om-

zuma sertçe dokununca, kafamı kaldırıp Belial'in suratına bakarken bile şaşırmadım. Başını şöyle bir yana kırıp onu takip etmemi işaret ettikten sonra beklemeden döndü. Ellerimi ceplerime sokup birkaç metre arkasından yürüdüm.

Belial'in peşi sıra metroya girdim, trenle New Jersey hattının son durağına kadar gittik. Hoboken'da, New York'un Düklerinden uzakta tıklım tıklı bir bara girene kadar dibinden ayrılmadım. Ardından Belial beş shot Wild Turkey sipariş edip peş peşe kafaya dikerken barda sus pus oturdum.

Devasa ellerinden birini bacağına koydu, diğer kolunu bara yaslayıp sarkıttı. Öne doğru eğildi, beni tepeden tırnağa süzüp alçak bir sesle konuştu.

"Bu gece seni gördüm. O küçük gösterini diğerleri de görseydi ölmüştün."

Çenemi sıktım. Belial hiç-şeyimde-değil ifademi beğenmemiş olacak ki koca parmağını bana doğru salladı.

"Beni iyi dinle, çocuk, hem de çok iyi dinle." Gözleri, bu gece olanlardan dolayı çakmak çakmaktı. "Kızımdan uzak duracaksın. Anladın mı beni?"

Güçlkle yutkundum. Boğazım kupkuruydu. "Ben de öyle yapmayı planlıyordum, efendim."

"Sen ona yaramazsın."

Hançer.

"Katılıyorum, efendim."

Belial boncuk gibi kahverengi gözlerini kısıp dalga geçip geçmediğimi anlamaya çalıştı. En ufak bir alaycılık ya da bilmişlik taslayamayacak kadar uyuşmuştum.

“Ona âşık olduğunu mu sanıyorsun?”

Ben cevap vermeyince Belial devam etti.

“Onun da seni sevdiğini mi sanıyorsun? Kaderinde senin yazdığını mı? Yanılıyorsun, aşk çocuğu. Benim kızımın kaderinde daha büyük şeyler yazılı. O herkesi ve her şeyi sever. Sen de eninde sonunda unutup gideceği, herhangi birisinin işte. Anladın mı?”

Belial’in söylediklerinin hepsi doğrudu ama bu demek değildi ki içim dağlanmıyordu. Bu demek değildi ki, bir yanım nedense belki de yanıldığımı, Belial’in de Anna’nın bende gördüğü iyiliği bir şekilde göreceğini umut etmiyordu. Fakat Belial gerçek beni görmüştü. Değersiz beni...

Dudaklarım, “Evet efendim,” diye oynadı ama kupkuru bir ses çıktı.

“Sen güvenli bir seçenek değilsin, ne arkadaş olarak ne başka bir şey olarak. Anna bir Nefle arkadaşlık edecekse o kişi kesinlikle sen olmayacaksın. İsterse sabahtan akşama kadar Alocer’in oğluna abayı yakabilir ama eğer Pharzuph’un oğlunun, kızımın duygularıyla oynamasına izin verirsem ne olayım.”

Dişlerimi sıktım. Âdeta bir boa yılanını boynuma sarmıştı. Başımın zar zor onayladım.

“Bu gece salağın önde gideni gibi Romeo’culuk oynayarak çok tatlı olduğunu sandın, farkındayım ama bu saçmalık şimdi sona erecek. Eğer Anna’yı bir daha tehlikeye atmaya kalkarsan; onunla temasa geçmeye, hatta ona *bakmaya* bile cüret edersen, ölümüne kaza süsü verecek arkadaşlarım var. Bilmem anlatabildim mi?”

Kendimi onun gözünden görmek, Anna'ya layık olmamamın nedenlerinin net olarak sıralanması... Suratıma bir dizi tokat yemiş gibiydim. Gözlerini bana diken Belial'in burun delikleri şişip indi. Yine kafa salladım. Boynum tutulmuştu. Keçi sakalını sıvazlayıp bardan kalktı.

Belial beni oracıkta, Hoboken'in ortasında bıraktı, ben de kovulana kadar oturdum. Karanlıkta sokaklarda dolaştım, uyuşturucu kaçakçıları ya da serseriler işimi bitirsin diye umut ettim ama anlaşılan bu bela tipler, ihtiyacınız olduğunda ortalıkta görünmüyordu.

Belki de bir merhamet meleğine beni sefaletimden kurtarması için dua etmeliydim. Hayır, bir daha dua etmeyecektim. Anna'nın kurtarılmasına minnettardım ama benim hayatımın bağışlanması tesadüf gibi geliyordu ve Yaratıcı'ya hâlâ burada olduğumu hatırlatmaya cesaretim yoktu. Yine de verdiğim sözü tutacaktım.

Yürüdüm.

Sabah altıda Jersey'de bir sokak telefonundan solistimiz Michael'ı aradım.

"Ne oluyor, Rowe?" diye homurdandı.

"Varım."

Ne demek istediğimi anlaması biraz sürdü ama sonunda kıkır kıkır güldü. L.A.'e taşınma teklifini kabul etmeyen, sonuncu Lascivious üyesiydim. Orada tam zamanlı müziğe odaklanabilirdik. Ama ben oyalanıyor, Anna'ya yakın olmaya çalışıyordum.

“Şahane, bebeğim.” Sesi uyku mahmuru ve çatlaktı.
“Sabahladın mı?”

“Hı hı,” dedim.

Michael yine güldü. “L.A.’in altını üstüne getireceğiz. Bekle de, orada kaç hatun götüreceğini gör. Pişman olmayacaksın.” Esnedi.

Coşkusunun zerre kadarı bana bulaşmadı. Hiçbir şey hissetmiyordum. “Hadi yat uyu, dostum.”

“Hı hı. Görüşürüz.”

Telefonu kapattım ve bir taksi çevirip Newark havaalanına giderken bir daha herhangi bir şey hissedip hissedemeyeceğimi düşündüm.

ON ALTINCI BÖLÜM

KARTPOSTAL

Nakliyeciyi tutmalıydım ama kimseyi davuluma dokundurtamazdım. Yatak odası takımımı bıraktım fakat Michael, Raj ve Bennett'ın yardımıyla bodrum katındaki her şeyi taşıdım. Babam beni artık burnunun dibinde görmeyeceği için sevinçten havalara uçmuyordu fakat müzisyenliğe devam etmemi onaylıyordu. Mart ayında on sekizimi doldurunca okulu bırakma planımdan ona bahsetmemiştim.

Her şey yüklenince ve çocuklar gidince veda etmek için ağır adımlarla babamın çalışma odasına girdim.

Aşırı büyük deri koltuğundan kalkmadı fakat gözlerini çevirip uzun kollu tişörtüme ve altımdaki bol eşofmana şöyle bir baktı.

“Gitmeden önce düzgün bir şeyler giy.”

“Tamam, baba.”

“Hâlâ ihtiyaç duyulduğunda Atlanta’ya, Marissa’ya yardıma gelmeni bekleyeceğiz.”

Zaten davul gibi gerilmiş kaslarım iyice sıkıştı. “Peki, efendim.”

“Sıradan, halktan biri gibi o çirkin şeyi kendi başına kullanacağına inanamıyorum.” Babam lafına devam ederken ellerime baktım. “Yol boyunca çalışmanı da bekliyorum.”

“Tabii ki, efendim.”

“California’da senden büyük şeyler bekliyorum. Umarım Lejyonerlerim ve ben arada bir uğrayıp kontrol etsek senin için sakıncası yoktur.”

“Tabii ki hayır, baba. Ziyaretini iple çekiyorum.”

Blöfümü yakalamaya çalışırcasına beni inceledi, ben de gözümü bile kırpmadan ona baktım. Benimle işi bitince başını salladı, sandalyesinde dönüp bilgisayar ekranındaki müstehcen görüntülere odaklandı.

Ben de kendi kendime başımı sallayıp odadan çıktım.

Anna ile geçtiğimiz yollardan tek başıma geçtim, yalnızca bu kez SUV’yi arkamdan çektiğim için saatte yetmiş kilometreden hızlı gidemiyordum. Lanet şey sağa sola savrulup duruyordu. Düşüncelerimi boğup yok etmek için müziğin sesini sonuna kadar açtım.

Anna her yerdeydi. Her meşhur köşede gülümsüyor, karşılaştığım her yabancıya yardım ediyordu. Her reklam panosunda gülüyor ve müziğime eşlik ediyordu. Arizona’ya

ulaşıp yolumu değiştirince durup Büyük Kanyon'un kenarına doğru yürürken yine yanımdaydı. Muazzam araziye huşu içinde bakıyor, kendini küçücük ve kırılgan hissediyordu.

Benimleydi çünkü içimdeydi ve ben ondan kurtulamıyordum.

Anna konusunda çok fazla hata yapmıştım. Kendi bencil dürtülerim ve arzularım yüzünden onu tehlikeye atmıştım. Ona layık olmadığımı bile bile onu kendime istemiştim.

Layık olmak istiyordum ama.

Ellerimi cebime sokup bir taşa tekme attım. Kenardan havaya savruldu ama yere düşme sesini hiç duymadım. Bunca zamandır dışarıdan bir şeyin gelip beni değiştirmesini beklemiştim; bana tekme atmasını, beni zorla başka bir hayata fırlatmasını... Fakat Anna'nın zirvedeki hâline, tüm tehlikelere rağmen inançlarına köküne kadar sahip çıkmasına tanık olduktan sonra fark ettim ki, beni değiştiren, dışarıdan bir kuvvet olmayacaktı.

Bunu kendim yapmak zorundaydım.

Anna ve Kopano kendilerini kontrol edebiliyorlardı. Kendimi sadece ben kontrol edebilirdim. Artık değişmenin zamanı gelmişti. Hep başka şansım yokmuş gibi yaşamıştım ama bu doğru değildi. Neticesi ne olursa olsun, her zaman bir şans vardı. Babamın yaşam tarzını daha fazla devam ettiremezdim. Anna'yı sevdiğim hâlde başkalarıyla olmaya devam edemezdim. Kendimden nefret etmekten bıkmıştım. Hiçbir zaman babam için, Anna için ya da aynı

sebeple Tanrı için yeterince iyi olmayacaktım. Ancak eğer ben kendimle bir kereliğine bile, gurur duyarsam, işte o zaman gayet iyi bir başlangıç yapmış olacaktım.

Arabaya geri döndüğüm sırada bir kuş önümden uçup tam ayağımın dibindeki taşlara kondu. Yemin ederim bana bakıyordu. Hatta başını yana kırmış bakıyordu. Kuşu korkutmaya çalışarak ayağımı ona doğru uzattım ama sadece azıcık gerileyip daha da yakınımaya doğru hopladı. Bana tüylerini kabartıp cıvıldadı.

Bir kumru olduğunu fark etmemle boğazım düğümlendi. Kendi çapında bir barış teklifiydi.

“Defol git, aptal kuş.”

Kuş bana tekrar ötünce avuçlarım terlemeye başladı. Sırf bir kere o salak duayla O’ndan yardım istedim ve hayatımı değiştirmeye karar verdim diye, Yaratıcı hemen taraf değiştirdiğimi mi sanmıştı?

Başımı göğe çevirip sağa sola salladım. “Seninle bir alakası yok. Benimle barışmak mı istiyorsun? İblislerden kurtul. Ondan sonra barıştan bahsederiz.”

Tekrar kafamı öne eğdiğimde kuş gitmişti. Titreyerek bir nefes verdim ve arabaya atlayıp doğruca otoparktan çıktım. Ellerim titriyordu. Gaza bastım. Tekerler etrafa taşlar sıçrattı. Ziyaretçi merkezinin önüne yanaştım, başımı direksiyona dayayıp yaşadığım bu tuhaf anı kafamdan atmaya çalıştım.

Küçük dükkânın içine girince Anna’yı incik boncuklara ve süs eşyalarına hayran hayran bakarken hayal ettim ve göğsüm sıkıştı.

Ona veda bile edememiştim.

Zirveden sonra birbirimizi aramıştık. Anna beni yanında istemişti. Başka olmak istediğim hiçbir yer yoktu, bunu biliyor muydu? Ondan uzak durmanın beni öldürdüğünü biliyor muydu? Peki ya hiçbir zaman mümkün olmadığını sandığımı bir şekilde ona âşık olduğumu?

Tezgâhtan bir kartpostal ve kalem aldım. Adresini ezberlemiştim. Söylemem gereken çok şey vardı. Karta o kadar uzun süre baktım ki kasadaki kadın bana tuhaf tuhaf bakmaya başladı.

Sonunda, *Özür dilerim*, yazdım.

Seni bulup bu lanet olası dünyamıza soktuğum için özür dilerim. Bana âşık olduğun için özür dilerim. Birlikte olmayacağımız için özür dilerim.

Her şey için özür dilerim, Anna.

İKİNCİ KISIM

Tatlı Tehlike

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LOS ANGELES

O ilk hafta boyunca her gün feci acılar çekerek bitap düştüm. Ne zaman birisi bana şehvet duysa, keşler gibi tir tir titremeye başlıyordum. Daha stüdyoya bile girmemiştik zaten, işim iyice zordu. Günde iki kere spor salonuna gidiyor, canım çıkana kadar spor yapıyordum. Sonra evime dönüp müziği sonuna kadar açıyordum. Geceleri tek istediğim içki kadehlerinde kendimi kaybetmekti ama temiz kalmaya çalışıyordum. Sarhoşsam ya da başka bir şeyle kafayı çekmişsem, parmağım telefon ekranında Anna'nın adının üstünde havada duruyordu. Aptalca hareketler yapma lüksüm yoktu. Anna'yı kendimden uzakta ve güvende tutmak için numaramı değiştirmiştım. Dayanmak zorundaydım.

Grup arkadaşlarımla en gözde mekânlara akıyorduk, sektörden bir yığın insanla ve seksi hayranla tanışıyorduk

ama hiç içim gitmiyordu. Sürekli yitik vaziyetteydim. Kızlarla bir tek etrafta fısıldayan iblisler varsa konuşuyordum. İblisler ortadan kaybolur kaybolmaz, ben de sıvışıyordum.

Hayat değildi bu. Yaptığım değişikliklere rağmen beni hiçbir şey tatmin etmiyordu. Sadece boşluk hissediyordum, bir de bırakamadığım bir alışkanlık gibi yakama yapışan korkuyu...

Michael, Raj ve Bennett birlikte bir ev tutmuştu, davulum oradaydı ama ben tek başıma bir daireye yerleşmeyi tercih etmiştim. İki günde bir prova yapıyorduk ama bana yetmiyordu. Michael, üstünde çalıştığı şarkıları görmek için provadan sonra kalmama çok şaşırdı. Daha önce hiç bunlara merak duymazdım ama kendi evime gitmeye cesaretim yoktu, düşünceler beni yiyip bitiriyordu çünkü.

Elediği şarkılardan biri sadece tek dörtlüktü fakat beynimi doldurdu ve eklediğim yeni sözlerle devam etti. Michael'ın tepesini ısırıldığı kalemlerden birini alıp bir hışımla yazıverdim. Bitirince Michael kâğıdı elimden kaptı.

Garip bir gerginlik hissediyordum. Kalemı bacağıma vurdum ve Michael'ın kafasını aşağı yukarı sallayışını, ağzı kulaklarında sırtışını izledim.

"Çok iyiymiş, abi."

Omuz silktim. "Adımın geçmesini istemiyorum. Tek seferlik çıktı işte." Şarkının sözleri beni canevimden vuruyordu. Kimsenin, benim yazdığımı bilmesini istemedim.

"Daha ne cevherler var sende?" diye sordu Michael.

Başımı iki yana sallayıp, "Hiçbir şey yok," dedim.

TATLI CAZİBE

“Hey! Raj, Bennett! Kıcınızı kaldırıp gelin de şunu dinleyin. Sanırım çıkış parçamızı bulduk.”

Nihayet stüdyoyu ziyarete gittik ve yol yordam öğrendik. Bizimle kayıt yapmak için kontrat imzalanacak mıydı, ondan bile emin değildim çünkü rekabet bu sektörde çok yüksekti ama menajerimiz, kodamanlardan birinin oğluyla üniversite kulübünden arkadaştı, o yüzden bize “oldu bu iş” diyordu. Görecektik.

Çoğunu benim yazdığım single’ı kaydettik ama Michael seve seve üstüne yattı.

Bizi bir odaya soktular, bal rengi düz saçlı bir kız mikrofونları ayarlayıp ses kontrolü yapıyordu. Çok şekerdi ve aurasında öyle bir memnuniyet vardı ki, görünce ciğerlerim daraldı. Biz içeri girince kafasını kaldırıp rahatça gülümsedi.

“Selam çocuklar! Tam vaktinde geldiniz. Size biraz su getireyim, başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Bu arada ben Anna Malone.”

Yer sarsılmaya başladı sanki. Kahretsin... Dünyanın bana garezi mi vardı? Neden?

Kız diğer çocuklarla tokalaştı. Benim yanıma gelince aurası kırmızı bir çizgiyle çevrili parlak turuncu renk aldı. Yüz hatlarımı süzüp kızardı. Elini çabucak bıraktım ve bakışlarımı kaçırıp ellerimi cebime soktum.

Şahane. Tam ihtiyacım olan şeydi.

Kız yanıımızdan ayrılır ayrıılmaz Raj karnıma bir yumruk attı. "Seni istiyor, abi."

Michael çenesini kaldırdı. "Dedim sana, burada götüreceğin hatunun haddi hesabı yok."

Başımı sağa sola salladım. "İşle zevki karıştırmamayı tercih ederim."

"Doğru diyorsun," diye karşılık veren Bennett homurdanıp mavi saçlarını kabarttı. "Bu stüdyoda Kai'in peşinden koşanları istemeyiz."

"Aynen," diye mırıldandım.

Stüdyodaki kız, Anna, meğır kıızdan çok erkek arkadaşı olan kıızlardan biriymiş. Son derece komik, doğal bir tipti. Yanında takılmaktan rahatsız olmayacağınız bir kıızdı. Yani, diğır çocuklar rahatsız olmuyordu ama ben mesafemi koruyordum. Anna bizimle gitgide daha çok vakit geçirdikçe işimiz zorlaşıyordu. Sık sık provalara geliyor, bizimle aynı kulüplerde geziyordu. Raj kesinlikle kııza meyilliydi ve kıız da onunla masumca flört etse de esasında ne kadar kaçarsam kaçayım, benim peşimdeydi.

Bu kadar şeker biri olmasaydı işim daha kolay olurdu. Ya da onu hemen hemen her gün görmek zorunda olmasaydım. Ya da birçok açıdan bana kendi Anna'mı hatırlatmasaydı. Ya da kuduz bir köpek gibi seks arzusıyla yanıp tutuşmasaydım.

Cidden. Vücudumun isteklerini reddetmek gittikçe ko-

laylaşıp sanıyordum ama hiç öyle değildi. Geçmek bilmez bir ağrıydı. Teslim olmak o kadar kolaydı ki. Benim için yanıp tutuşan onca kızdan biriyle rahatlayabilirdim.

Sonra geçen sene yolculuğumuzdan dönüşte bir sürü kadınla yattığım dönemi hatırlıyordum. Suçluluk hissinden ve kendimden tiksinekmekten bir hâl olmuştum. Bir daha asla öyle hissetmek istemiyordum. İlk kez kendime meydan okuyordum ve bu zorlu savaşı kazanmalıyım.

Kope onu ayartan cazibeyle başa çıkabiliyorsa ben de yapabiliirdim.

Altı ay sonra, itiraf etmek zorundayım, kendimle o kadar gurur duyuyordum ki, tüm dünyaya haykırmak istiyordum: *Altı aydır kimseyle yatmadım!*

Bir daha düşündüm de, bundan kimse etkilenmezdi. Anna hariç. Zaten gerçekten söylemek istediğim tek kişi de oydu. Birçok defa onu aramanın kıyısından döndüm, özellikle de ilk single'ımız yerel radyolarda çalındığında ve tekrar şarkı söylemek için Atlanta'ya çağrıldığımızda.

Seni seviyorum. Sadece seni istiyorum.

Ardından Belial'in suratı gözümün önünde canlanıyordu ve Anna'ya neden sahip olamayacağımı hatırlıyordum. İğrenç bir korku yüreğimi dağlıyordu. Belki de Anna beni unutmıştu. Beni sevmekten vazgeçerse ona kin tutmazdım ama ben onu sevmekten asla vazgeçmeyecektim.

Anna, Atlanta'daki kayıt stüdyosuna gelince ondan uzak

durma planım suya düştü. Jay'ın şarkıyı öğrenip Anna'ya söyleyeceğini tahmin etmeliydim. Anna'nın varlığını sezer sezmez kalbimin etrafına taştan bir duvar örme, duygularımı en derinlere gömme çabasına girdim. Fakat kahverengi gözleri, her zamanki gibi, bariyerlerimi deldi ve ister istemez fark ettim ki... değişmişti. Kulaklarında bir sürü küpe vardı. Kısacık eteği seksi bacaklarını gözler önüne seriyordu. Dış görünüşü artık "masumiyet" diye bağırıyordu. O tutku dolu gözleri hariç...

İçim tanıdık bir öfkeyle doldu yine, hem de her şeye karşı. Sinirim ve iğneleyici hâlim Anna'da patladı. Ne kadar sevgi ve çaresizlik gösterirse, onu o kadar uzağa ittim.

Umurumda değil, diyordum kendi kendime. Gelmeseydi. O da benim kadar iyi biliyordu. Bu bir hataydı.

Stüdyodan çıktığımızda Marissa'nın şoförünün beni aldığını gördü. Bu gece sadece yemek yiyecektik, eğitilecek yeni yeğenleri çıkmamıştı çok şükür ama Anna bunu bilmiyordu. Beni sevmemesi gerektiğine dair tüm sebepleri hatırlayınca bakışlarındaki kalp kırıklığını gördüm.

Biz lanetliydik. İnşa ettiğim duvarlar, Anna'ya karşı işe yaramazdı. L.A.'e döndüğümde her zamankinden de boş ve yıkık vaziyetteydim.

Cuma günü Anna Malone stüdyoda yanıma geldi. Ellerini önünde birleştirmişti. Aurası hem heyecanlı hem de gergindi.

TATLI CAZİBE

“Selam Kai. Immm, yarın akşam arkadaşlar bana geliyor. Küçük bir parti veriyorum...” Dudağını ısırp gözlerini devirdi. Gerçekten de bayağı çekiciydi.

Çeşitli bahaneleri gözden geçirdim ama diğer grup üyelerinin orada olmamı bekleyeceğini biliyordum.

“Kusura bakma ama bu hafta sonu Santa Barbara’ya eski bir arkadaşımı görmeye gidiyorum.”

“Ah!” Güldü ama aurasını hayal kırıklığı bulandırdı. “Sorun değil. Umarım eğlenirsin.”

“Evet. Sen de.”

Şimdi tek yapmam gereken Blake’i arayıp haber vermektir. Aylardır beni ziyarete çağırıyordu ama çalışmadığını bilmesini istemiyordum. Eh, artık öğrense iyi olurdu.

“Dostum. Abicim. Kanka. Saçmalama.” Blake ve ben kalabalık bir plajda, sazlık damlı çardaktaki bar taburelerinde oturuyorduk ve ben son bir saat içinde üç kızı nazikçe geri çevirmiştim. Blake beni şaşkın şaşkın izliyordu. Bense durmadan fısıldayan iblis var mı diye gökyüzünü inceliyordum.

“Abartma,” dedim.

Bir bardağımdaki suya bir yüzüme baktı. “Tabii ki *abartırım* çünkü ortada *büyük* bir olay var. Bunu yapmana gerek yok, dostum. Kime ne kanıtlayacaksın?”

“Çok şey kanıtlayacağım. Herkesten önce kendime.”

Gözlerini kapatıp başını sağa sola salladı. Anlamasını beklemiyordum zaten.

Sarışın bombanın teki, üç kilometre bacakları ve kısacık sortuyla uzun adımlar atıp kırıta kırıta bize doğru yürüdü. Arkasından da bakımlı güzeller sürüsü geliyordu. Blake omzunun üstünden baktığımı görünce döndü.

“Ah, merhaba, bebeğim!” dedi. Sarışın kız gelip iki bacağının ortasında durdu, incecik kollarını boynuna dolayıp onu öpmeye başladı.

Dergilerden fırlasa bu kadar olurdu. Birkaç adam imrenerek Blake’e baktı.

“Erkeğim nasılmış?” diye sordu kız, alnını Blake’in alnına dayayıp

“Sen geldin ya, çok daha iyi.”

Kız dönüp upuzun kirpikleriyle bana göz kırptı.

“Ah, evet,” dedi Blake. “Eski dostum, Kaidan. Kız arkadaşım, Michelle ve J-takımı arkadaşları Jessica, Jamie ve Jen.”

Kız arkadaş mı? Anlaşılan sırrı olan tek kişi ben değildim.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Michelle,” dedim, elini sıkarak.

Aksanımı duyan kızın gözleri kocaman açıldı. Arkadaşlarının hepsi beni süzerek yanaştı, hepsinin aurası kıpkırmızıydı. J-takımla tek tek tokalaşıp tekrar yerime oturdum.

“Yeter ama,” dedi Blake, Michelle bana biraz fazla uzun bakınca. “Bakıp durma. Kendisi gay.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Ya,” dedi Michelle. Bana artık başka türlü bakıyordu.

“Dalga geçiyorum,” dedi Blake. “Biseksüel. Arada takılırız.”

Kız, Blake’in dalga geçtiğini anlayınca yüzünü buruşturup Blake’in omzuna bir şaplak attı. Arkadaşları da kahkahalar atıp bana gülümsediler.

“Bir dakika,” dedi Jamie denen arkadaşı elini beline koyup. “Yani gay misin, değil misin?”

“Siz ne isterseniz odur,” dedi Blake ona. “Hetero, gay, biseksüel, triseksüel... Aynı zamanda seyretmekten de hoşlanır. Yani kızlar, şova başlayın.”

Kızlar Blake’in laflarına gülüp ellerindeki minik çantalarla ona şakadan vururken ben ifadesiz bir yüzle oturmayı sürdürdüm.

“Bu akşam ne yapıyorsunuz, kızlar?” diye sordu Blake.

“Sinemaya gidiyoruz,” dedi Michelle. “Gelmek ister misiniz?”

“Bu gece olmaz. Kai’yi bizim tekneye götüreceğim.”

Michelle’in yüzü ıslıl ıslıl parladı. “Ben de gelmek istiyorum!”

“Balıkçı teknesine demek istedim,” diye geri adım attı Blake. “Balığa çıkacağız.”

“Hımm, boş ver o zaman. Size iyi eğlenceler.”

Blake bana göz kırptı. Michelle ile bir daha öpüştüler ve güzel kızlar grubu bana baka baka yanımızdan ayrıldı.

“Kız arkadaşın var demek,” dedim.

“Çalışmıyorsun demek,” diye karşılık verdi Blake.

Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafı kola-

çan ettik, ardından Blake içkisinin kalanını mideye indirdi. “Bak,” dedi. “Babam ısrar ediyor, anladın mı? Birileriyle çıkmam yeterli değil. Büyük balığı kapıp piyasadan almam lazım. Herkesin kıskanacağı eş hesabı.”

“Hass..tir!” diye fısıldadım.

“Aynen. Kimseye bir şey söyleme.”

“Söylemem.”

Tekrar paranoyakça etrafımıza baktık. Keşke birilerinin kulak misafiri olmasından endişelenmeden konuşabilmemizin bir yolu olsaydı. Suyumdan bir yudum alıp düşündüm.

“İşaret dili öğrenmeliyiz,” dedim.

“İşaret dili mi?” dedi Blake suratını buruşturarak. “Öyle bir şey yaparken yakalanırsak bir haltlar karıştırdığımızı anlarlar.”

“Herhâlde yani. Etrafta kimse yokken yapacağız sadece, yoksa hapı yutarız.”

Blake şöyle bir düşünüp kafa salladı. “Peki tamam. Gin’e haber vereyim, diğerlerine de söylesin. Umarım zor değildir. Kimsenin buna ayıracak zamanı yok.”

Benim vardı. Bu aralar vakitten bol bir şeyim yoktu.

Diğer Anna’yla mesafemi korumak ve Blake’i Michelle’den biraz ayrı tutmak için Santa Barbara’da epeyce kaldım. Daha önce hiç yakın bir arkadaşım, yanında kendim gibi davranabileceğim birisi olmamıştı. Babalarımız birlikte “çalışmamızı” tasvip ediyordu. Şahane bir düzen oturtmuştuk.

TATLI CAZİBE

İşaret dilini öğrenip iletişim kurmaya çalışmakla bayağı uğraştık. Gerçi bütün küfürleri bulmak için internetin altını üstüne getirmem gerekti. Blake ikizlere haber verince onlar da öğrenmek istediler. Artık ikisi de uçuş görevlisi olduğu için babalarından uzakta alıştırma yapabildiler.

Bir güz öğleden sonrası Marna beni arayana kadar her şey güllük gülistanlıktı.

“Alo?” diye bağırdı. “O gürültü ne?”

“Müzik.” Bir elimi başımın altına koymuş, yatağa uzanmıştım. Rage Against The Machine kolonlardan bangır bangır bağıırıyordu: *Mikrofon patladı, sıvalar döküldü...*

“İyi de seni duyamıyorum!”

Uzaktan kumandayla müziği kapatınca ortalık sessizleşti.

“Cidden Kai. Sağır olacaksın.” Cevap vermeyince de iç geçirdi. “Yalnızsın yani?”

“Hı hı. Sen?”

“Sadece ben ve Gin. Babam kuzeyde bir yerlerde.”

Marna gergin konuşuyordu, beni de gerdi. “Hayırdır?”

“Hayır değil.”

Doğrulup bekledim ama söyleyeceği her neyse telefonda açıklamıyordu. Yüreğim ağzıma gelmişti.

“Herkes iyi yani?” diye sordum.

“Evet... Az önce misafirimiz geldi. Eminim yakında her şeyi duyarsın.”

Misafirimiz. Bana söylemek için çatlıyordu, sesinden anlayabiliyordum.

“A. mı geldi?” diye sordum.

“Hı hı.”

Hayra alamet olmayan bir şey vardı ve Anna ile ilgiliydi. Ayağa kalkıp volta atmaya başladım. “Başka?”

Hafifçe öksürdü. “K.”

Durdum.

“Sadece bir işi hallediyorlarmış,” dedi. “Ama gözünü dört açmalısın.”

“Birisi mi onları bu işle görevlendirmiş?”

“Evet. B.”

B. mi? Ha, Belial. Bu bilmece gibi laflarla uğraşacak sabrım yoktu.

“Tam olarak neden bahsediyoruz, Marna?”

“Söyle ona hemen horozlanmasın,” dedi Ginger arkadan. “İkisi de *arkadaştan* ötesi olamayacak kadar efendiler.” Arkadaş kelimesini tiksinererek söylemişti.

“Birlikte bir iş gezisine çıkmışlar.”

Ne oluyordu yahu? Belial niçin Anna ve Kopano’yu beraber seyahate yolluyordu?

İç geçirince Ginger ikizine, “Sana onu arama demiştim,” diye mırıldandı.

“Özür dilerim, Kai,” diye fısıldadı Marna. “Sinirlenme. Durum kötü değil.”

Kötü değil. “Kapatıyorum.”

Telefonu kapatıp volta atmaya başladım. Huzurum kaçmıştı bir kere, duramıyordum. Müziği tekrar açtım, kulak zarlarım titredi. Her ne sebeple olursa olsun, iyi ya da kötü, Belial, Kopano ve Anna’yı birlikte çalıştırıyordu.

Nefes alamıyordum. Yere çömelip saçlarımı avuçlarımın arasında çekiştirdim.

Anna'nın beni sevmeyi bırakmasını istediğimi söyleyebilirdim ama kuyruklu yalandı. Beni son on aydır ayakta tutan tek şey, tıpkı benim onu düşündüğüm gibi, onun da geceleri hâlâ beni düşündüğüne dair ümidimdi.

Telefonum tekrar çaldı. Marna'dır diye umuyordum. Ama Blake'ti. Tereddüt ettim, sonra müziği bir kez daha kapatıp cevap verdim.

"Efendim."

"İyi misin, abi?"

"İyiyim," dedim dişlerimi sıkarak. Marna resmen beni kontrol etmesi için onu aramıştı.

"Hemen sonuca varma, kardeş. Bence aralarında bir şey yoktur."

Elimde değildi işte. Tabiatım gereği hemen en kötüsünü düşünüyordum. "Bir bilgin var mı?" diye sordum.

"Yok. Seninle aynı durumdayım. Çok tuhaf gerçi, değil mi? Beni deli gibi meraklandırıdılar."

"Evet," diye mırıldandım. "Herhangi bir şey duyarsan bana haber vereceğine yemin et. Ne olursa olsun."

"Yemin ederim, Kai. Merak etme ama. Bir sorun olmadıgından eminim."

Bense hiç emin değildim. Ve beklemek beni öldürecekti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

PHARZUPH'LA PARTİLEME

Cep telefonunuzun ekranında iblis babanızın adını görmek hiçbir zaman hayra alamet değildir. Ne zamandır konuşmamıştık.

“İki hafta sonundan sonra sizin grup müsait mi?” diye sordu babam.

“Sanırım efendim,” dedim, meraklanarak.

“Pristine yeni sonbahar kış modellerimizi kutlamak için Oktoberfest’te bir parti verecek. Birisi bir müzik grubu tutalım dedi, benim de aklıma Lasvicious geldi.”

Muhteşem bir fikirmiş ve sanki bana iyilik yapıyormuş gibi söylemişti. Göğsüm sıkıştı.

Pristine. Dünyanın bir numaralı porno dergisi. Babam. Mankenler...

O partilerde neler yaşandığını çok iyi bilirdim. Sayısız defa katılmıştım.

Bir elimle yüzümü sıvazladım, on aylık boşluğumun sona erdiğini düşündüm. Zoraki cevap verdim.

“Teşekkürler baba. Mükemmel olur. Grupla konuşup kesinleştireyim.”

“Eminim ayarlarsınız. Gerekirse programınızı kaydırın. Özel jeti yollarım.”

Telefonu kapatmamızla cihazı odanın karşı tarafına şutladım. Duvara çarptığı gibi paramparça oldu. Kahretsin. Hiç gidip telefon alasım yoktu.

Koltuğa gömülüp avuçlarımın dibini gözlerime bastırdım. Çalışmamanın acısı nihayet, dayanılabilir, sıkıcı bir gündelik uğultuya dönüşmüştü. Gelişimimi mahvetmek istemiyordum. Çalışıp sil baştan başlamak istemiyordum. Anna’dan başka kimseyle olmak istemiyordum.

Ellerimi suratıma daha çok bastırdım.

Babamın gözetimi altında çalışacaktım, farkındaydım çünkü ölmek istemiyordum. Onun koşulları altında değil. Anna’nın tarafında can vermekse bambaşkaydı.

Kafamda bir ses fısıldadı... *Kope olsa reddederdi...* Ve bu düşünce beni çok sinirlendirdi.

O nasıl bu kadar kusursuz olabiliyordu? Ben neden bu kadar zayıftım? İtiraf etmeye yanaşmadığım en feci kısım sa bir yandan beni bekleyen hafta sonuna seviniyor olmamdı.

Kokular. Yumuşaklık. Sesler...

Kalp atışlarım hızlandı ve canavar uyanıp tembel başını uzun kış uykusundan kaldırdı.

TATLI CAZİBE

Bu laneti sona erdirmek benim elimde değildi. Kendimden nefret ediyordum.

Michael, Bennett ve Raj özel jette o kadar gürültü patırtı yaptı, o kadar tepindi ki pilot biraz sakin olmaları için uyarmak zorunda kaldı. Soğuk şampanya şişesini devirmiş, babamın aldığı biralara geçmiştik. Çakırkeyif hâlimle salaklıklarına güldüm ama pek konuşmuyordum. Kaderime razıyım. Babam aradıktan sonra hissettiğim o anlık suçlu heyecan çoktan azalmış, yerini uyuşukluğa bırakmıştı. Beni nelerin beklediğini iyi biliyordum.

Parti bir başladı mı, sınır tanımayacaktı. Tevazu olmayacaktı. Mahremiyet kalmayacaktı. Hayır deme şansı yoktu. Yarın sabah olduğunda grup arkadaşlarım, bir daha asla unutamayacakları manzaralar görmüş olacaktı. Alışkın oldukları türden partilere hiç benzemeyecekti.

New York'a vardığımızda bizi bir limuzin karşıladı. Tam rock-yıldızı muamelesi görüyorduk.

Pristine binasının çatı katı süitine vardığımızda midem kaynıyordu. Çocuklar en üst kata çıkana kadar görmemişlikte sınır tanımadı.

“Yoksa mankenler ortalıkta çıplak falan mı dolaşacak?” diye sordu Raj.

“Muhtemelen. Ya da büyük oranda.”

Bennett ile ikisi havada beşlik çaktı ve Michael sırta sırta çenesini sıvazladı.

“Cidden, kanka,” dedi Bennett bana. “Birisini yatağa atmak ne kadar kolay olur?”

Omuz silktim. “Duruma göre değişir. Bu tür etkinliklere bir sürü zengin erkek gelir. Müzik grubunda olman senin avantajına ama önce bir sakinleşmen lazım.”

Üçü birden dik durup derin nefesler aldılar, havalı tipler gibi ifadelere büründüler. Daha iyiydi.

Asansörün kapısı açılınca kendimizi kahkahaların ve çınlayan kadeh seslerinin ortasında bulduk. Kadınlar Alman Oktoberfest kostümleri ve minicik şapkaları, orası burası açık kıyafetleriyle ortalıkta geziniyordu. Kapıdaki görevli bizi tepeden tırnağa şöyle bir süzüp, “Ah, müzik grubu. Bu taraftan lütfen,” dedi. Bizi köşeden döndürüp daha büyük bir salona götürdü, yükseltilmiş bir platformun tepesinde avizeler sallanıyordu. Enstrümanlarımız kurulup hazırlanmıştı. Takım elbiseli insan kalabalığının arasından babam, üstünde özel tasarım lacivert bir takım ve dibinde dört nefes kesici dilberle karşımıza çıktı. Gülümseyen kızlar avuç içi kadar etekler ve bikini üstleri giymiş, her biri sonbahara has farklı renkte bir mücevher takmıştı.

“Ağır abi,” diye fısıldadı Raj kadınlar yaklaşırken.

Babam yüzünde on numaralık bir gülüşle soluğu benim yanımda aldı, elimden tutup sırtıma bir şaplak indirdi. Sevgi gösterisi tamamen bir şovdu ama ikna ediciydi. Omuzlarımdan kavradı.

“Buradaki Hasat Kızlarına seni öve öve bitiremedim,”

dedi dönüp eliyle dört mankeni göstererek. “Bu kadar yakışıklı ve yetenekli bir oğlum olduğuna inanmadılar.”

Hafifçe gülümsedim, daha çok sııttım denebilir. Kızlar beni tepeden tırnağa süzdü, siyah kotumu, botlarımı ve dar, gri gömleğimi incelediler.

“Tanrım, resmen senin mini-versiyonunmuş,” dedi koyu kıızıl saçlı ve kahverengi takılı bir kız.

“Küçük Richie?” dedi kan kırmızısı mücevherli, platin sarışın kız. Bana yaklaştı. “Acaba ne kadarın aynı baban gibi, merak ettim?” Pembe dili, parlak kırmızı dudaklarının köşesine dokundu.

“Kendin deneyip görmelisin, tatlım,” dedi babam.

Kızlar aleni bir samimiyetle babamı süzüp ona sırnaşarak kahkahalar attı. Belli ki hepsi babamla yatmıştı. Şimdiyse bana göz dikmişlerdi. Ruhum karardı ancak bedenim dimdikti.

Arkadaşlarımla göz göze gelince açık açık kızları kestiklerini gördüm. Hafifçe öksürdüm.

“Başçımız Raj, solistimiz Michael ve klavyecimiz Bennett.”

Babam onlarla tokalaşıp kızları tanıştırdı.

“Bizde de sonbaharın her tadı var,” dedi. “Catherine eylül kızımız.” Kırmızılı sarışını işaret etti. “Emily ekim ayını yaptı.” Kahverengili kıızıl kocaman güldü. “Kasım ayı için Fatima...” Altın sarısı giyinmiş siyah saçlı Latin kız. “Ve Alina.” Turuncu taşlar takmış, kremamsı kahve tenli ve çikolata kahvesi saçlı kıızı işaret etti. “Birlikte çekim yapacaklar.”

Fatima ve Alina hafifçe öpüştiler. Raj hemen yanımda istem dışı bir ses çıkardı.

Amatör işte.

Babam sahnede yerimizi almamızı işaret edince içimden bayram ettim. Renklerini göremiyordum ama bizi salondakilere takdim ederken kibirden mosmor olacağını tahmin ettim. Davulun başına geçerken tüm gözler üstümdeydi.

Richard Rowe'un oğlu.

Çalmaya başladık. Keşke şu bagetleri bütün gece davullara vurabilseydim. Bu insanlara daha sonra neler kanıtlamak zorunda olduğumu düşünmek istemiyordum. Ergenlik yıllarım boyunca bu etkinliklere defalarca katıldığım hâlde bu geceki bana farklı geldi. Önümüzde dans eden kadınlara bakarken aslında bu partinin diğerlerinden hiçbir farkı olmadığı kafama dank etti. Farklı olan bendim.

Anna'yı ve tüm bunları görseydi ne diyeceğini düşünmemeye çalıştım ama imkânsızdı. Her an aklımdaydı. Bu partiyi görse üzülürdü. Her şey yapaydı, göz boyamaydı. Kadınların metalaştırılması gibi normal standartlara göre olağan olmayan şeyler, bu dört duvar arasında makul ve eğlenceli algılanıyordu. Fakat her şey geçici, sığ ve son derece iç karartıcıydı.

Yine de şu an için insana iyi geleceğini biliyordum. Çok iyi farkındaydım.

Saatler geçti, sonuncu şarkımız biterken kollarım yanıyordu. Salondakiler çılgınca tezahürat etti. Arkadaşlarıma baktım; kıpkırmızı olmuş, ter içinde milleti süzüyorlardı;

yer çekimine meydan okuyan memeleri, satılsın diye özellikle kılı kırk yararak tasarlanmış vücutları...

İçimdeki mide bulandırıcı çukur derinleşti.

Babam kalabalığa sırta sırta kolunu bize doğru uzatarak yanımıza yaklaştı. Herkes yine deli gibi bağırıp coştı. Babam bizi sahne arkasına götürdü, bir kadın güruhu grup arkadaşlarımı sarıp onları partiye davet etti. Hasat Kızları dört bir yanımdaydı, arada bir yerde taşlı bikinilerini kaybetmişlerdi. Akrilik tırnaklar kollarımdan aşağı gezinirken ve takma kirpikler bana göz süzerken babamın bilmiş sırıtmasına odaklandım. Fakat tüm bu yapaylığın altında sıcak ten vardı ve işte o gerçektir.

Göğsüm sıkıştı. Babam bana sahip olduğunu sanıyordu ama beynimi kontrol edemezdi. Bu gece çalışmayı seçtim çünkü ölüm fermanımı verme gücünü ona bırakmayacaktım.

Anna bu dünyada benim için de manalı bir amacın olduğuna inanıyordu ama ben emin değildim. Eskiden amacım bu tarz işler zannedirdim fakat yanılmıştım. Anna'yı sevip onu elimden geldiğince kollamak dışında neden buradaydım, bu dünyadaydım bilmiyordum. Eğer ölürsem bunları yapamazdım.

Dolayısıyla, yapmam gerekeni yaptım. Kontrolü canavaraya vermeliydim. Bir gün daha yaşamalıydim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KIŞ AYAZI

Güneşli California havasına rağmen, herhâlde hayatımın en kötü kışını geçiriyordum. New York'ta çalıştığım için kendimden iğreniyordum, Anna'yı deli divane özlüyordum ve artık Kope ile ikisinin birlikte olduğundan emindim. Her an Marna'nın beni arayıp kötü haberi vermesini bekliyordum.

Noel zamanı beklediğim telefon geldi. Beni geri dönmeyen bir şekilde mahvedecek telefon olduğundan emindim. Fakat arayan Kope'tu. Anna'ya bir şey oldu sandım. Ödüm koptu.

"Alo?" Televizyon odasının ortasında durup telefonu elimde sıkı sıkı tuttum.

"Kardeşim Kaidan," dedi. Sesi fazla rahattı. Fazla sakindi.

"Kope. Herkes iyi mi?"

“Evet. Herkes çok iyi.”

O zaman ne demeye aradın beni? Neredeyse patlayacaktım ama kendimi tuttum, efendi konuşmasına aynen karşılık verdim. “O zaman bu şerefi neye borçluyum?” diye sordum.

Kope biraz durdu, ahizeden uzanıp ona bir temiz dayak atmak istedim.

“Anna onunla konuşmadığını söylüyor.”

Bir an donup kaldım. O kim oluyordu peki? Anna’nın *kankası* mı? Açıklama yapmak istediğim son kişi Kopano’ydu.

“Yani?” dedim sinirli sinirli.

“Yani... “Seni hâlâ önemsiyor. Senin ona karşı ne hissettiğini bilseydim keşke.”

Neredeyse gülmekten yerlere yatacaktım. Başımı arkaya atıp tavana baktım. Ne olduğunu anlamıştım. Kope bir hamle yapmak için benden izin istiyordu.

“Seni hiç ilgilendirmez.” İçime ölümcül bir şeyin sızdığını hissettim.

“İlgilendirir çünkü Anna çok üzülüyor,” diye devam etti. “Eğer umurundaysa, Anna’ya söylemelisin. Eğer umurunda değilse de onu serbest bırakmalısın.”

Yılan. Biliyordum işte. Sanki Anna için arıyormuş, kendi çıkarını düşünmüyormuş gibi davranmasına bayılmıştım doğrusu.

“Sen şansını deneyebilesin diye mi?” diye sordum. Kalbim ve ciğerlerim yangın yeri ydi.

“İstemiyorsan onun peşinde koşmam. Ama bana söylemen lazım.”

Gözlerimin etrafında benekler uçuşmaya başladı. Ciddi ciddi düşündüğüm şey oluyordu.

Sıradaki sözleri sarf etmek için çenemi zor kıpırdattım. “Benim rızama ihtiyacın yok, Kope. Git, babasıyla konuş.” Belki de Belial’a sorarsa, benim duyduğum o yürek ısıtan konuşmayı duyacaktı. Gerçi Kopano’dan bahsediyorduk, kusursuz ve güvenli Kopano’dan, Anna’yı öldürmeye ya da çalıştırmaya meraklı bir babası olmayan Kopano’dan.

Kope onu mutlu etmek istiyordu. Anna da ondan bunu mu istiyordu?

“Lütfen Kaidan.” Kopano’nun sesi yorgun geliyordu. Acaba ikisi birlikte nerede ve neyin peşindeydi? “Kavga etmek istemiyorum.”

“Tabii ki istemezsin. Söylesene, senin olayını öğrendi mi?”

Kopano sustu ve ben komik bir şey olmamasına rağmen yavaşça güldüm. Ona kusursuz olmadığını hatırlatmışım.

“Hayır,” diye fısıldadı sonunda.

Anna’nın yanında ipini koparıp kendini saldığını hayal ettim. Kopano gerçekten kendini bıraksa neler olabileceğini kim bilirdi? “Dikkatli ol,” dedim.

“Farkındayım, kardeşim. Şimdiyse senin dürüstlüğün lazım bana. Anna için neler hissediyorsun?”

Bir kahkaha patlattım ama eğlendiğimden değildi. Hem de hiç. Israrcı tavrı yüzünden kendimi köşeye kısıtılmış bir

hayvan gibi hissettim. Şu anda Kopano'dan hayatımdaki herkesten daha çok nefret ediyordum. Anna'nın hayatına devam etmesini önlemeye hakkım olmadığını biliyordu. Anna bağımsızdı ve benim onu görmeme izin yoktu. Eğer gerçekten zirveden sonra söz verdiğim gibi onu istediği yöne gitmesi için serbest bırakacaksam, uzaktan bile olsa hiçbir parçasına tutunamazdım.

Belki dışarıdan bakıldığında onu artık hiç umursamıyormuşum gibi görünüyordu ama bence Kopano gerçeği biliyordu. Durgunluğumdan faydalanıyordu işte.

İçim gitse de gerçek sınavım bu mu diye merak ediyordum. Eğer Kopano ile birlikte olacağını bilsem, yine de Anna'nın iyiliği için her şeyi yapabilir miydim? Birbirleri için yaratılmışlarsa, ben kenara çekilip birlikte olmalarına izin verebilir miydim?

Gözlerimi sımsıkı yumdum, cevabımı verirken dağılmamaya çalıştım. "Ona da açık açık söyledim; bizim bir geleceğimiz yok, dostum. O yüzden keyfine bak. Sana bol şans."

Keşke bu sözleri iyi yüreklilikle ettim diyebilseydim. Keşke onlar adına mutluyum diyebilseydim. Doğru hareketi yapmak içimi rahatlatırdı... Ama diyemezdim, çünkü yüreğim kinle doluydu ve maalesef beni kemire kemire bitirecekti.

Anna'nın mutlu olmasını istiyordum. Benim sahip olmadıklarına sahip olmasını istiyordum. Bu uğurda gerekirse her gün kalbim dağlanabilirdi.

Şubat ayı gelip çattı. Blake ve ben, Anna ile Kopano'nun nerelere seyahat ettikleri ve sebebi hakkında bir şey bilmiyorduk. Anna'yı aramamak, bir yıldır sürdürdüğüm oto-kontrolün içine etmemek için tüm irademle savaş veriyordum. Bana karşı duygularının büyük ihtimalle değiştiğini bildiğimden ondan uzak durmaya değerdi. Hayatım boyunca yaptığım tek fedakârlıktı ve pek mutlu değildim.

Tam bir hayvana dönüşmüştüm.

Seks yok, artı Anna yok, artı Anna Kope ile birlikte, eşittir gözü dönmüş manyak.

Bu ay çoktan iki kavgaya bulaşmışım ki yıllardır yapmıyordum. İkincisi hatta dün olmuştu, Santa Barbara'da Blake'le arazi motoru süren herifin tekiyle dalaşmışım. Dolayısıyla Marna bugün beni arayınca hiç şaşırmadım.

“Bebeğim, şuna bir son vermelisin. Ciddiyim.”

“Neye?” Yatağımda arkama yaslanıp alnımı ovuşturdum.
“Her şey yolunda.”

“Sadece arkadaşlar. Sana yemin ederim.”

“Kimden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama bravo o kişilere.” Umarım babası falan dinlemiyordu.

“Şehir dışındayım,” dedi, zihnimi okurcasına. “Bir sonraki uçağıma binmek üzereyim.”

“Beni arayıp onunla birlikte olmak için izin istedi,” deyiverdim.

“Hı? Orasını bilmem. Ama öyle bir şey yok. İnan bana.”

Marna kendinden emin konuşuyordu fakat umut etmeyi reddettim. “Onları gördüğün zaman aralarında bir bağ var mıydı?” Bunu sorduğuma inanamıyordum. Nefes verirken göğüs kafesim titredi.

“İlişkisel bir bağ yoktu,” dedi Marna. Ardından, kendini tutamadığı için hemen baklayı çıkardı. “Belki *hafif* bir çekim ama bunun da ne kadar gelip geçici olduğunu bilirsin. Endişelenecek bir durum yok kısacası.”

Homurdandım.

“Ciddiyim! Dikkatli ol. Ve başını dik tut.”

Ben tekrar homurdanınca Marna derin bir iç geçirip telefonu kapattı.

Sadece arkadaşlar. Yemin ederim.

Altında yaşadığım o kara bulut bir parça aralandı.

Dört aydır, yani New York’taki partiden beri adamakıllı çalışmamıştım. Cinsel oruca yeniden başlamak çok zordu. Eğer Kopano her daim böyle hissediyorsa ona acıyordum. Ayrıca her dakika bu kadar sakin durduğu ve sanki çok kolaymış gibi gösterdiği için de ondan nefret ediyordum.

Her türlü iletişim benim için zordu. Bulanık zihnimde basit bir, “Bugün nasılsın?” bile karşımdaki kızın dudaklarını uzatarak, “Nasıl yapmak istersin?” sorusunu sormasına dönüşüyordu.

Ancak yatağımda istediğim tek kişi hâlâ Anna Whitt’ti.

Bu da hiçbir zaman olmayacaktı. Dolayısıyla, sinirim ve hüsrانım artıyordu.

Babam 13 Şubat günü arayıp ertesi gün Atlanta'da bana ihtiyacı olduğunu söyleyince bu nahoş duygular birbirine karıştı. Babam hiç ayrıntı vermedi ama kanım dondu. Atlanta'da çalışmanın yalnızca bir anlamı olabilirdi: Marissa. Beni buraya taşındığımdan beri, on dört aydır ilk kez çağırdığı için kendimi şanslı saymalıyım aslında. Yine de bu bile çoktu bana.

Ardından zihnimde minik bir kıvılcım çaktı. Anna'ya yakın olacaktım. Hem de çok yakın.

Onunla görüşemezdim. Bunca zaman güçlü olmuş, ondan uzak durmuştum ve tüm emeklerimi şimdi boşa çıkaramazdım. Ayrıca Belial'in, izimi sürüp tehditlerini yenilemesini istemiyordum. Ne var ki Anna'ya bu derece yakın olmak bana ihtiyacım olan dürtüyü verebilirdi ve bu da ne kadar zavallı hâle geldiğimin bir kanıtıydı.

Buz gibi Georgia havasını soluyana ve havaalanının çıkışında beni bekleyen sedanı görene kadar, buraya gelme amacımı düşünmemeye çalıştım. Bir kızla yeniden fiziksel yakınlık kuracağım için müthiş bir heyecan duymayı bekliyordum fakat hiç öyle olmadı. Bunu istemiyordum. Ömrümün ekim ayındaki ilk iyiliğini batırmıştım, o günden beri de kendime sinirliydim.

Babamın evine giderken yol boyunca midem bulandı. Ellerimi açıp açıp kapattım, yumruk yaptım.

Bir kez daha Marissa'nın bir yeğeniyle buluşmayı reddetmeye cüret edebilir miydim? Ya yine bir çocuksa? Hayatta kalmak için ne kadar ileri gidecektim?

Eve girdiğimde babam ve Marissa çay içiyordu. İkisi birden bana baktılar, sonra dönüp iş konuşmaya devam ettiler. Yanlarındaki bir koltukta saçlarını arkaya atmış, uzun boylu bir kız oturuyordu. On altı, on yedi yaşlarındaydı, neyse ki daha küçük değildi. Babam ve Marissa, Fransızca konuşuyordu. Ben anlıyordum ama galiba kız anlamıyordu. Onları dinlemekle uğraşmadım çünkü neden bahsettikleri umurumda değildi. Kapı ağzında kazık gibi dikildim ve onlar mırıl mırıl konuşurken dişlerimi sıktım. Duvardaki çirkin soyut resme gözlerimi diktim. Kızın beni izlediğini hissedebiliyordum.

Konuşmaları bitince Marissa koltuktan bana doğru döndü. "Kaidan." Kendimi kasıp ona baktım. "Yeni yeğenim, Iva. Umarım bugün ona eşlik edersin."

Marissa uzanıp kızın başını okşadı. Iva ona utangaçça gülümsedi, sonra bana gülümseyince iyice dişlerimi sıktım. Kız başına geleceklerden tamamen bihaberdi. Başım la zoraki onayladım. Bir kaçış yolu ararken ağzım kurudu. Hemen bir plan kurdum.

"Bu akşam şehir merkezinde bir parti varmış diye duydum," dedim, kalbim küt küt atarken. "Bir taşla iki kuş vurayım dedim. Öğleden sonra Iva'yı dışarı çıkartıp sonra partiye gidiş yolunda Marissa'ya bırakabilir miyim?"

Kahretsin. Ayrıntılı planlamamıştım. Kızı nereye götür-

receğimi soracaklardı. Lookout Point'e mi mesela? Babam, Marissa'ya döndü. Marissa omuz silkti, beline kadar inen saçlarını omzundan arkaya savurup uzun tırnaklarını birbirine vurdu. İyh, şu ses yok muydu! Ürpermek için kendimi sıktım.

"Benim için fark etmez," dedi Marissa, kızın yanağını okşayarak. "İş halledildiği ve Iva sağ salim eve döndüğü sürece sorun yok. Ama onu kalabalık yerlere sokma." Marissa beni tepeden tırnağa süzüp Fransızca ekledi "Bir erkeğe zevk vermenin *her yolunu* öğrensin. Bunu masum tutmana gerek yok."

"*Oui.*" Sertçe başımla onayladım ve rahatlamış gibi görünmemeye çalıştım.

"BMW'yi alabilirsin." Babam anahtarları bana atıp Marissa'ya hınzırca güldü, aklı başka yerlerdeydi.

Iva'ya bakıp başımla kapıyı işaret ettim. Kız hemen peşimden geldi.

Geçen seneki küçük kızın dışında, daha önce hiçbir yegeni eğitimsiz bırakmamıştım. Bunu yapmayı ilk kez düşünüyordum. Motoru çalıştırdım ve kontrol panelinden tarihe baktım. Sevgililer Günü. Ne kadar yerindeydi.

Sessiz sessiz arabayı kullandım, gergin düşünceler içinde direksiyona elimle hafifçe vurdum, kız da ellerini kucağında birleştirmiş oturuyordu. Üstündeki incecik kazak kış havasına hiç uygun değildi. Kaloriferi açtım.

Beş kilometrelik alandan çıktıktan sonra derin bir nefes alıp bıraktım.

“Benim dilimi anlıyor musun?”

“Evet,” diye ağır aksanlı bir sesle cevap verdi.

“Neden Amerika’ya geldiğini biliyor musun?”

“Ah, evet. Ağabeyim söyledi. Beni sevecek, yakışıklı, zengin bir erkekle evleneceğim.”

Yutkundum. Çoğunlukla yeğenlere karşı gardımı alırdım. Uyuşmuş hâlde durur, hiçbir duygumu işe karıştırmazdım. Fakat çok uzun zaman olmuştu ve beynim artık bulanmıştı. Bu kızın sözlerini duymazdan gelemezdim. İçime işlemişlerdi.

Iva çekine çekine, “Sen mi benim kocam olacaksın?” diye sordu.

Kıza şöyle bir bakınca beni umutla süzdüğünü gördüm. Tekrar yola bakıp o umudu tuzla buz edecek sözleri söyledim. Bir kereliğine, Marissa’nın yeğenlerinden birine, gerçeği hiç çarpıtmadan, eksiltmeden ya da abartmadan anlatacaktım.

“Iva... Çok üzgünüm ama kocan olmayacak. Ağabeyin sana yalan söylemiş. Seni sattı. Artık kölesin. Madam Marissa da senin sahibin.”

“Ben... Ne diyorsun?” derken sesi titredi. Bahse girerim, çok yoksul bir ailenin kızıydı. Eğer evin reisi ağabeyiyse, muhtemelen anne babası tedavi paraları olmadığı için yakalandıkları hastalıklardan kurtulamayıp ölmüştü. Daha önce sayısız yeğende aynı senaryoyu görmüştüm. Ağabeyi devletten gelen azıcık aylıklarını büyük ihtimalle uyuşturucuya ve alkole harcayıp çarçur ediyordu. Kız titremeye başladı.

Bizi kimsenin görüp duyamayacağı bir parka yanaştım. etrafımız ağaçlarla çevriliydi.

Kısa ve kesik nefesler alan İva'nın göğsü inip kalkıyordu. Olağan bir tepkiydi bu. Onu sakinleştirmeye çalıştım. Arabayı durdurup ona döndüm.

“Lütfen efendim,” dedi. “Anlamıyorum!”

İva'ya yeni dünyasını açıklarken dehşet içindeydim. On-
dan neler yapmasının bekleneceğini, yapmazsa başına neler
geleceğini tek tek anlattım. Ona anlattıklarımın bir kişiye
bile bahsederse, benim de öleceğimi açıkladım.

“Bunları bana neden söylüyorsun?” diye sordu, kendine
sarılarak.

Uzaklara dalıp başımı sağa sola salladım. “Gerçeği bil-
meni istiyorum. Çok üzgünüm.”

“Sen de onlar için çalışıyorsun?”

“Kendi seçimim değil. Ben de biraz senin gibiyim, İva.
Bana söyleneni yapıyorum. Yoksa canımdan olurum.”

Bu kıyaslamayı yapmak ilk kez aklıma gelmişti.

Kızla arabanın içinde dayanılmaz bir gün geçirdim. Ben
sakin sakın konuşuyordum, İva'ysa histeri nöbetinin eşiğin-
deydi. Bütün sorularına cevap verdim. İkimiz için de geçer-
li olan tehlikeleri açıkladım.

“Bakire misin?” diye sordum. Bakışlarını kaçırıp başını
öne eğdi. Bu “hayır” demekti. “Utanmana gerek yok. Ne
kadar bilgili olduğumu anlamaya çalışıyorum. Sana hiçbir
şey yapmayacağım ama eğer soruların varsa... Erkeklerle
ilgili yani...”

Kız çılgınlar gibi başını iki yana salladı.

“İkimiz de sana bu adamlara neler yapman gerektiğini göstermişim gibi yapmak zorundayız, Iva. Anlıyor musun? Eğer bugün hiçbir şey yapmadan sadece konuştuğumuzu çakarlarsa ikimiz de cezalandırılırız.”

Iva iki gözü iki çeşme, başını yukarı aşağı salladı. “Ne yapılacağını biliyorum,” dedi boğuk bir sesle. “O kadının evine gitmek istemiyorum! Lütfen beni yollama. Lütfen!”

İncecik elleriyle gömleğimi yakalayıp bağırdı. Yeğenler ve fethettiğim kızlar gözümün önünde sayısız defa ağlamıştı ama ben hiçbir zaman onları teselli etmeye kalkışmamıştım. Asla. Yeğenler kendi kendini avutmayı öğrenmek zorundaydı, fethedilen kızlarsa umut verilmemeliydi.

Ama bunlar eskidendi. Şimdiyse hiç tereddüt etmeden Iva’yı kendime çektim. İncecikti. Bir kolumu sırtına sarmamla göğsümde ağlamaya başladı.

“Lütfen beni kurtarın, efendim, lütfen,” dedi hıçkırıkların arasında. Ben de güçlkle yutkunarak ona sarıldım.

Tutamayacağım sözler vermemem gerektiğini biliyordum ama bir cesaretle, “Deneyeceğim. Yemin ederim...” dedim.

Babamın her yerde tanıdıkları vardı, Marissa’nın da öyle. Her türlü yasal departmanda torpilleri vardı. Parayla satın alınmış ahlaksız polisler ve memurları tanıklardı. Eğer bu işi gün yüzüne çıkarmaya, yetkililere ifşa etmeye kalksam beni öldürürlerdi. Şimdilik acizdim ve sırrımı tutması için Iva’ya güvenmek zorundaydım. Ama kendi kendime

yemin ettim. İzleyecektim. Marissa ve iğrenç işlerinin ip-
liğini pazara çıkarmak için izleyecek ve zaman kollaya-
caktım.

Gömleğim hâlâ gözyaşlarıyla ıslak hâlde Iva'yı,
Marissa'nın evine bıraktım. İçim bomboştu.

Iva ile görüşmemden sonra pervasızlaştım. Artık eskisi gibi
güvende olmak için çok geçti. Yaptığım tercihlerin kıyısın-
dan dönülemezdi. Sonsuza dek, tırmandığım bu yamacın
tepesinde durup boş cehennem çukuruna bakacak, enselen-
meyi ve aşağı itilmeyi bekleyecektim.

An meselesiydi. Bunu bilmek içimi huzurla dolduruyordu.

İşte o huzur ve pervasızlık birleşince kendimi Anna'nın
kasabasında buldum.

Yaklaştıkça inceden kar yağmaya başladı. İşitme duyu-
mu Anna'nın evine doğru genişlettim. İçeriden gelen sesleri
duyunca kalbim küt küt atmaya başladı.

Salaklıktı bu. Salaktım. Burada olmamalıydım ama artık
duramazdım. İş işten geçmişti. Arabayı park edip aşağı at-
ladım, etrafı kolaçan ettim. Kapısına çıkan merdivenleri ko-
şar adım tırmanırken hızlı nefesim havada bulutlar bıraktı.

İçerideki kişi önce olduğu yerde kaldı, sonra parmak
ucunda kapıya yürüdü.

“Kim o?” diye sordu Patti. Güçlü sesi keyfimi yerine ge-
tirince gülümsedim.

“Benim, Kaidan, hanımefendi.”

Kapı ardına kadar açıldı. Patti'nin gözleri kocaman açılmıştı, kızıl saçları karman çormandı.

Aurasından heyecan ve sevgi fışkırdı, kollarını hemen belime sardı. Olamaz, boğazım düğümleniyordu. Ben de Patti'ye sıkıca sarılırken gözlerimi kırıştıtırıp duygularımı bastırdım. Ağlamayacaktım ama kahretsin ya, bu kadın boş yerlerime âdeta kürek dolusu sıcaklık ve altın rengi bir şeyler atıyordu. Tıpkı Anna'nın yanında olduğum zamanlar gibi, bu kadar iyi kalpli birisinin nasıl olur da benim gibi birine değer verdiğine hayret ediyordum.

Patti geri çekilip suratımı tuttu ve bana baktı, sonra bana bir daha sarılıp beni bıraktı. "Anna evde değil. Koşuya çıktı ama birazdan döner. Dışarısı buz gibi, deli kız işte!" Dalgalı saçlarını eliyle düzeltip güldü. "Çay içer misin?"

Hayal kırıklığıyla moralim bozuldu çünkü fazla oyalanmamalıydım.

"Kusura bakmayın, hanımefendi. Çok isterdim ama kalamam."

"Anlıyorum," diye fısıldadı. "Ama Anna seni kaçırdığını öğrenirse, *çok* üzülür."

Öyle mi? İçime biraz daha altınımsı his doldu, gerçi eyleminin aptallığı pervasız huzurumu yok etmeye başlıyordu. *Gerçekten* burada olmamalıydım.

Patti omzumu sıktı, ben de yanağını öpüp gitmeye yeltendim. Ben evden ayrılırken gözleri nemlenmişti.

Alabama doğru hızlı hızlı yürürken gerim gerim gerilmiş vaziyetteydim.

Aptal, aptal, aptal...

Elimi kaldırıp örgü beremi kafamdan çıkardım ve parmaklarımla, taşındığımdan beri, on dört aydır kestirmediğim saçlarımı taradım. Bereyi tekrar takınca kulaklarımın altında kalan saçlar dışarı çıktı. Artık BMW'ye ulaşmış, kapıyı açıyordum. Ne kadar hayal kırıklığı içinde olsam da, Anna'nın beni görmemesinin onun için en iyisi olduğunu biliyordum. O kadar çok çaba göstermişim.

Göz ucuyla bir hareketlenme görünce anında arkamı döndüm. Orada dikilip otoparkın karşı tarafına bakakaldım. Açık mavi spor ayakkabılarından vücuduna oturan –lanet olsun– siyah yoga pantolonuna, incecik kazağına kadar inceledim. Anna sırtı bana dönük vaziyette, otoparkın diğer tarafındaydı. Çevresinden bihaber, kafasını kaldırmış, kolları seyreliyordu. Onu sarsıp “Ben bir Dük ya da baltalı bir katil olabilirdim ve ruhun duymazdı!” diye bağırarak istedim.

Ancak tek yapabildiğim bakmaktı. Derken adı dudaklarımdan döküldü.

Anna apartmanın merdivenlerinin önünde durup aniden başını çevirdi. Pembe yanakları beni görünce kıpkırmızı oldu.

“Selam,” diye fısıldadı. Son derece basit, son derece tatlı, son derece Anna'ydı.

“Sana da selam.”

Gitmeliydim. Ona seslenmemeliydim. Burada olmamalıydim. Hepsini çok iyi biliyordum ama yine de kıpırdıtmıyordum.

“Sevgililer Günü’nden nefret ediyorum,” dedi.

Sesindeki hüznü duyunca kalbim sıkıştı fakat dürüstlüğü karşısında güldüm. “Evet, çok boktan.”

Ona sevgililer arasında hayal kırıklığı yaratmak için bu günü kesin babam uydurmuştur demek istedim ama babamın adını bile anmak istemiyordum.

Anna beni ufak bir gülüşle ödüllendirip ardından ciddileşti. “Her şey yolunda mı?”

Hayır. Hayır, hiçbir şey yolunda değil. Her şey berbat. Fakat şu an, şu saniye mükemmel.

“İyi misin diye görmem gerekti. Anlaşılan, iyisin.”

Ona gitmeyi o kadar çok istiyordum ki, kollarına koşmak için kapının koluna sıkı sıkıya tutundum. Gözlerimizi birbirimizden ayırmadan orada dikilirken sanki son on dört ay kaybolup gitti, teker teker silindi ve biz yeniden New York’un daracık bir sokağında öpüştük. Bizi birbirimizden ayırmak adına kaydettiğim ilerleme çöpe gitti. Ben biliyordum, Anna da biliyordu çünkü bana yaklaşıyor ve hissettiğim arzuyu bana yansıtıyordu. Kaldırımdan inip bana doğru yürümeye başladı.

Aynen öyle, küçük Ann.

Nihayet ona tekrar dokunabilecektim. Ardından şu “seyahat” olayının perde arkası neymiş, öğrenecektim. Olacaklar için sonra endişelenirdim. Şu anda Anna benimdi.

Kapıyı kapatıp yanına gitmeye yeltendim ki ensemde bir karıncalanma hissettim. Gözlerimi gri kış semasına çevirmemle çok iyi tanıdığım bir manzarayla karşılaştım.

İki fısıldayan iblis...

“Kahretsin!” diye fısıldadım. İçim parçalansa da bir adım geri attım. Anna da fısıldayanları gördü, korku dolu bir bakışla iki arabanın arasına eğildi. “Beni takip etmeye çalışma,” dedim ona, çünkü tam onluk bir hareket olurdu bu. “Havaalanına gidiyorum.” Anna kasabada kalmayacağını anladığını gösterircesine başını salladı. Çenesi titriyordu.

Soğuk havada dona donu arabaya binip elimden geldiğince çabuk harekete geçtim ki yan yana görülerek onu tehlikeye atmayayım.

İşte bu yüzden Anna’nın peşine düşemezdim. Bir saniye bile.

Yeterince uzaklaştıktan sonra avucumla direksiyona hızla vurdum. Bildiğim bütün küfürleri avazım çıktığı kadar sayıp sövdüm. Beremi kafamdan çekip yere çaldım.

Hiçbir zaman güvende olmayacaktık. Anna hiçbir zaman benim olamazdı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

ÖFKE

Anna'yı kısacık bir süreliğine bile görmüş olmak, beni birkaç ay daha götürdü, gerçi bir halta konsantre olamadım. On dokuzuncu yaş günüm ikizlerden bir kısa mesaj ve Blake'in telefon etmesiyle alelade gelip geçti.

Her zaman günlük işleri rutine bağlayıp yapılması gerekeni yapar ve iyi bir şov sergileyerek yaşırdım ama artık şov umurumda değildi. Davul çalarken bile kendimi kaybedemiyordum. Daha fazlasını dilemekle meşguldüm hep. Grup üyeleri bende bir tuhaflık olduğunu çakmıştı, kendi aralarında konuşmalarını duymuştum. Beni kokain bağımlısı falan sanıyorlardı. Benimse bu yanlış anlamayı düzeltmek gibi bir çabam yoktu.

Mayıs ayında kaşınmaya başladım. Anna'yı en son

görüşümden bu yana üç ay geçmişti ve doğum günü yaklaşıyordu. Ondan bir haber almalıydım.

Michael, Bennett ve Raj'la bir barda oturuyorduk. Bir grup kızın beni izlediğini gördüm, yanıma yanaşacaklarını fark edince cep telefonumu çıkarıp Marna'yı aradım. Konuşurken biraz kamburumu çıkarıp kendime gömüldüğüm için kızlar yanaşmadı. Beklediler.

"Neredesin?" diye sordum Marna açınca.

"İskoçya'dayım, canım." Sesi neşeli geliyordu.

"Herhangi bir gelişme?"

"Eee... yok. Pek yok."

"Pek yok derken?"

"Hayır demek istedim. Kısaca hayır."

Kıllanmadan edemedim, içim içimi yiyordu. "Hâlâ birlikte seyahat ediyorlar mı?"

"Hayır."

Başka soru sormama kalmadan arkadaşlarımdan gürültücü bir şekilde birisini selamladığını duydum ve Anna Malone'un sesi kulağımda çınladı.

"Hey, Kai! Bu gece geliyorsun, değil mi?"

"O kim?" diye sordu Marna hemen. "Diğer Anna mı?"

"Şşş," dedim, Anna'ya dönüp. Az önce yüzünde güller açan kız ezilip büzüldü.

"Ah, affedersin! Telefonda olduğunu fark etmedim." Gülümseyip eliyle ağzını kapattı ve barmene dönüp içkisini ısırladı.

"Ne gıcık," diye mırıldandı Marna.

“Başka neler duydun, anlat Marn.”

Marna biraz fazla uzun durakladı. “Dediğim gibi, hiç.”

Mideme ağrılar girdi. Kafamda her zamanki gibi en kötü senaryo canlandı. “Bir şey olmuş. Birisine bir şey mi oldu?”

“Yok yahu!”

İkinci en kötü senaryo. “Beraber olmuşlar?”

Marna yine çok uzun durakladı. Bu kez ateş karıncaları beni yiyormuş gibi bütün derim yandı. Marna sahte bir kahkaha attı. “Hayır... Saçmalama.”

Marna yalan söylüyordu. Ne zaman yalan söylese, böyle ne diyeceğini bilemeden susardı.

“Kapatmam lazım.” İçim ne kadar ölüyse, sesim de o kadar cansız çıkmıştı.

“Kaidan, bir dakika!”

“Durakladın, Marna.” Bunu sindirmeyi bekledim.

Marna’nın etekleri tutuştu. “Lütfen dinle. Sandığın gibi değil.”

“Aynen sandığım gibi.”

“Hayır, ciddiylim. Bir an yaşanmış, *minicik* bir öpüşme ama onlar...”

“Sus,” diye fısıldadım öfkeyle, cep telefonumu sıkıp. “Duymak istemiyorum.”

Bunun olduğuna inanamıyordum. Tam şu anda içten içe hep Kope ne kadar peşinde koşarsa koşsun, Anna’nın aralarında bir şey olmasına izin vermeyeceğine dair bir umut taşıdığımı idrak ettim. Fakat Anna teslim olmuştu ve belki bunca zamandır birlikteydiler de haberi Marna’ya yeni

ulaşmıştı. Hatta şubat ayında Anna'yı gördüğümde de birlikteydiler belki de. Böyle düşününce ciğerlerimde hava kalmadı.

Birkaç saniye içinde, Anna Whitt'in yerle bir ettiği duvarları tekrar ördüm. Hiçbir-şeyi-sallamıyorum duvarlarını. Çenemi sıkarak daha dik oturdum.

Umurumda değildi.

His duymuyordum.

Hiçbir şey bana değmezdi.

"Kai?" Marna hattın diğer ucunda fısıldadı. Onu duymuyordum bile.

İş yerinden Anna tam karşımda dikiliyor, kendi telefonuna bakıyordu. Aurasında gri hayal kırıklığı görülüyordu. "İyyy," dedi.

"Ne oldu?" diye sordum ona. Marna araya girmeye çalıştıysa da, "Sen değil, Marn. Bir dakika," dedim. Telefonu omzuma sıkıştırıp kaşlarını çatan Anna'ya baktım.

"Oda arkadaşım eve geliyormuş. Kendini pek iyi hissetmiyormuş. Kimseyi çağırmamı istemiyor." Düz saçlarını kulağının arkasına attı.

Nasıl da umurumda olmadığını ispatlama ihtiyacı hissettim. "Mükemmel," dedim. Anna şaşkın şaşkın alnını kırıştırınca, "Benim evimde olsun o zaman parti," dedim.

"Sahi mi?" dedi gülümseyerek. Heyecanı karşısında suçluluk duygusuyla içim bir kötü oldu ama aldırmadım. Bu kızı uzun zamandır sallıyordum. Peki ne için? Eğer benim Anna'm hayatına devam ediyorsa... Başımı iki yana

TATLI CAZİBE

salladım. Hayır, o “benim” Anna’m değildi. Hiçbir zaman benim olmamıştı.

Raj hoplayarak yanımda bitip omzuma bir şaplak attı. İnsanları bana davet ettiğimin haberi yayılırken telefonu tekrar kulağıma götürdüm. Eskiden benim partilerim efsanevi olurdu, çocuklar o yüzden coşmuştu.

“Kapatmam lazım, Marn. Eğlence var.”

“Yapma, Kai. Bence...”

“Hoşça kal.”

Telefonu kapatmamla midem bulandı. İlk kez, Anna benimle konuşurken, neşeyle kolumu çekiştirip dizime vururken kaçmaya çalışmıyordum. Farkı sezebiliyordu. Yüzüme derin derin bakışından, nihayet jeton düştü mü diye anlamaya çalışmasından anlıyordum.

Evet. Evet, jeton düştü. Hem de tam beynimin ortasına.

Anna mutluluk ve heyecanla doluydu, ışık saçıyordu, pırıl pırıldı.

Kıza ilgi göstersem de göğsümün içi arı kovanı gibiydi.

Hiç vakit kaybetmeden şöleni benim evime taşıdık. İçerisi çok geçmeden tıklım tıklı oldu. Komşular da kapılarını açıp içeri sızınca bütün ev particilerle doldu. Kolonlardan yeri sarsacak yükseklikte bangır bangır müzik çaldık, tam sevdiğim gibi yani. Ne yana baksam içip içip dans eden, yi-yişen, birbirlerinin üstüne düşen, kahkahalarla gülen insanlar görüyordum. Anna, Raj ve Bennett’in ortasında koltukta oturmuş, shot oyunu oynuyordu.

İnsanlar yanımdan gelip geçerken bir duvara yaslanıp

seyrettim. Öfkem dinmemiştir. Anna kafasını kaldırıp bana baktığında gözlerim hâlâ öfke doluydu. Gördüğü gerilime şaşırınca aurası heyecanla ve telaşla doldu. Koruyucu melege bunu görüp ona bir şeyler fısıldamaya başladı. Zavallıya *Boşuna nefes tüketme*, demek istedim.

İki parmağını kaldırıp Anna'yı yanıma çağırdım. Diğerlerine tek kelime etmeden ayağa kalkıp kalabalığın arasından gergin ama kararlı adımlarla ilerledi. Herkes onu izliyordu. Gelip önümde durdu. Soluğu hızlanmıştı.

"Ne var? İyi misin?"

"Hayır, aslında değilim."

"İmmm." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Eee... Ne oldu?"

Anna'ya birlikte çalıştığım insanlarla çıkmadığımı, zaten genelde çıkmayı sevmediğimi ve bir sürü sıkıntıyla uğraştığımı defalarca söylemiştim. Bu, şu ana dek onu uzakta tutmaya yetmişti ama işte karşımda dikiliyordu.

"Bir sürü şey oldu, Anna. Ama o kadarını zaten anladın, değil mi?" Ensesinden tutup onu kendime doğru çekerken soluğunun hafif titreşimini hissettim. Aurasından şok geçirdiğini ve ayaklarının yerden kesildiğini anladım. Vücudum hiç istifini bozmadı fakat içten içe titriyordum, hissetmeyi reddettiğim her şeyin esiriydim.

"Sana... yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Bence edebilirsin."

Sanki ezelden beri ilk kez dizginleri vücuduma bıraktım. Ağzımla ağzını kavradım. Dudaklarını hissedince içimde

aylardır biriken arzular infilak etti. Onu haşince duvara dayadım. Anna gömleğimin arkasını kavradı. Odanın karşı tarafında oturan grup üyeleri tezahürat ettiler ama onları zar zor duyuyordum.

Kendimi kontrol etmek zorunda olduğumun farkındaydım çünkü kontrol etmezsem onu incitebilirdim ve incitecektim. Öpüşmeyi bıraktım ve Anna'yı elinden tutup odama götürdüm. İçerisi doluydu. Çıkmalarını beklemeye sabrım yoktu, o yüzden onu banyoya çektim. Kapı kapanır kapanmaz Anna suratıma yapıştı ve tekrar öpüşmeye başladık. Gömleğini çıkarmama ya da kotunu aşağı sıyırmama ses çıkarmadı. Gömleğimi çıkarıp yere fırlatmama da itiraz etmedi.

"Olamaz Kai," dedi nefes nefese, ellerini göğsümde ve karnımda gezdirip. "Bence hep üstün çıplak gezmelisin." Bunu sesli söylediğine şaşırılmış gibi gözlerimin içine baktı. Onu tekrar öptüm ama durup durup ayrılıyor, bana bakıyor, sonra tekrar öpüyordu. Her nedense dayanamadım, o an bana bakılmasını kaldıramazdım. Anna'yı çevirip banyonun kapısına yasladım. Hareketim arzu edilen etkiyi yaratmıştı. Anna avuçlarını kapıya dayadı, yüzünü yana çevirdi, kalçalarını bana doğru itirmesiyle onu kavrayıp inledim.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Öne doğru uzanıp elimi karnından aşağı, külotunun içine doğru indirdim. Diğer elimle onu tutuyordum. Anna kısa bir süre sonra kıvranıp inlemeye başladı; nefes nefeseydi, dizlerinin bağı çözülmişti. Hareketsiz kalana dek onu tuttum.

“Hemen olduğuna inanamıyorum,” diye fısıldadı kesik kesik solurken.

Şehvetinin kokusu etrafımızı sararken o tanıdık boşluk hissi içime yayılmaya başladı.

Anna bana doğru dönüp yüzümü tekrar avuçlarının içine aldı. Gözlerimi kapatıp beni yavaş yavaş öpmesine izin verdim. Birdenbire göz kapaklarımın arkası nemlendi ve içimden hüngür hüngür ağlamak geldi. Son zamanlarda duygusal anlarım olmuştu ama çocukluğumdan beri böyle ağlama isteğiyle dolmamıştım. Boğazım kurudu.

“Kai...” Anna ağzımın üstüne doğru adımı fısıldadı ama gözlerimi açamadım. Ellerini aşağı, pantolonuma indirdi. Fermuarımı açıp nefes nefese bana dokundu. Ben de ellerimi beline koyup onu sıkıca tuttum.

“Anna...” O ismi söylediğimde çok uzaklardaydım, orada değildim ve yüreğimi burkan bir yanlışlık duygusuyla doldum. Bana dokunmasını istediğim kişi o değildi. Yapamayacaktım.

Bileğinden yakalayıp zorla da olsa, “Dur,” dedim.

Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu. Geri çekilerek müthiş bir çabayla kotumun fermuarını çektim. Kasıklarıma bir ağrı saplandı.

“Tanrım,” dedi. “Özür dilerim. Ben... Ne oldu?” Sesi titredi. Alnımı alnına dayadım çünkü çok şeker bir kızdı ve benim enkaza dönmüş hayatıma sürüklenmeyi hak etmiyordu.

Tam o anda, söyleyeceğim hiçbir yalan ya da zayıf bahanenin tutmayacağım anladım. Hafifçe öksürüp dik durarak yüzüne baktım.

TATLI CAZİBE

“Geçen sene buraya taşındığımda...” Tekrar öksürdüm. “Şey... Hayatımda bir kız vardı. Georgia’da. Bir bakıma o...” Dilim tutulmuştu, bu duyguları hiçbir zaman sesli olarak dile getirmemiştim.

“Onu seviyor musun?”

Anna’nın başının üstündeki duvara bakarak evet anlamında kafamı salladım. “Hı hı. Onun da adı Anna.”

“Ah.” Anna somurtup kollarını göğsünde bağladı ve önüne baktı. “Tabii ya.”

“Özür dilerim. Çok kötü bir gün geçirdim ve seni de bu işe bulaştırdığım için kendimi geri zekâlı gibi hissediyorum.”

Anna başını iki yana salladı. “Hayır, şey... Her neyse. Önemli değil,” dedi ama aurası öyle demiyordu.

Kotuna uzandı. Ona gömleğini verdim. Ben de kendi gömleğimi giydim. Anna titreyen elleriyle kotunun düğmelerini iliklerken kاپıya uzandım.

“Sen harika bir kızsın, Anna Malone. Gerçekten çok özür dilerim.”

Banyodan çıkmadan önce bana bakan gözlerinin ıslandığını gördüm. Kalabalık evin içinde ilerledim. Koltuğun önünden geçerken grup arkadaşlarımla tezahürat ve alkışlarını duymazdan gelip Raj’ın kokain çekme teklifini geri çevirdim. Onun yerine Bennett’in sigara paketini kapıp evi terk ettim. Bütün gece sokaklarda yürüyüp sigaranın hepsini içtim. Yarın bütün gün öksürecektim ama umurumda değildi.

Artık hiçbir şey umurumda değildi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

YENİDEN KAVUŞMA

Okuldan mezun olmuş, on sekizini yeni doldurmuş Anna'nın California'ya geldiğini biliyordum. İkizler beni uyarmıştı ve hiç etkilenmemek üzere kendimi hazırlamıştım. Sadece bize neler olduğunu anlatmaya, bu yılın hemen hemen büyük kısmı boyunca uzağında tutulduğumuz gizemi aydınlatmaya, geliyordu. Sonra tekrar dönecekti. Belial'in, onun fazladan birkaç gün geçirip oyalanmasına izin vermeyeceğinden emindim. İblisler Vegas'ta zirve düzenliyordu, dolayısıyla Anna'nın görülmeden seyahat edebileceği iki üç günlük bir boşluk vardı.

Kişisel değildi, iş için geliyordu ve hiçbir duygumun araya girmesine izin vermeyecektim. Marna, Anna'nın artık Kope'suz seyahat ettiğini söyledi, sebebini öğrenmek için çatlıyordum ama sormadım. Sakin, serinkanlı, tutarlıydım.

Blake'in evinin bahçesindeki parmaklıkların yanında dikildiğini, yamacın kenarından aşağı, sörf yaptığımız plaja baktığını görene kadar bunu söylemek kolaydı.

Anna'yı orada pembeler ve gümüşler içinde, sarı saçları rüzgârda uçuşurken gördüğüm saniye, bastırduğım tüm duygular dalga dalga üstüme geldi. Diğer tüm duyguları ezip geçen duygu öfkeydi. Onu görmek beni deli ediyordu. Mantıksız olduğunun farkındaydım ama bana nasıl kendini sevdirdiğini, sonra da gidip *ona* vurulduğunu düşününce çıldırıyordum. Marna'nın ne dediği umurunda değildi. Anna'yı tanıyordum. Eğer onun için hiçbir anlamı olmasa Kopano ile takılmazdı. Çoğu insan gibi dürtülerine kapılıp gitmezdi o.

Kope'la gerçekten mutlu muydu, yoksa idare mi ediyordu? Acaba ona dokunmaktan da bana dokunmaktan hoşlandığı kadar hoşlanıyor muydu? Kope sonunda birisiyle fiziksel bir ilişkisi olduğuna göre, kendine hâkim olabiliyor muydu? Ayrıca o mükemmel suratına yumruğu indirmek nasıl olurdu?

Çabucak Blake'in evine giden basamakları çıktık. Blake'in arkadaşlarına Anna'yı gözleriyle yemeyi bırakıp defolmalarını söylemek istiyordum. Yani, vay anasını, Anna kıyafetin içini mükemmel bir şekilde dolduruyordu. Güçlü ve sağlıklıydı, her zamanki gibi zinde ve utangaç görünüyordu. Blake, Anna'yla kucaklaşırken ve diğer çocuklar ona sulanmaya çalışırken arkada bekledim. Onun karşısında, kendimi şaşıırıyordum. Anna'ya bakmak canımı

TATLI CAZİBE

acıtıyordu. Ben de dişlerimi sıktım, parmaklığa yaslanıp okyanusa baktım.

Blake diğerlerini sepetleyince üçümüz kaldık. Anna yanıma gelip parmaklığa yaslandı ve dalgın dalgın uzaklara baktı. Şahane görünüyordu. Benim içim içimi yerken, onun tatile gelmiş gibi bir hâli vardı.

Öfkem tüm şiddetiyle geri döndü. Üzerine saldırmak istiyordum.

“Seninki nerede?” diye sordum. Göz göze gelince Anna’nın öfkemi gördüğünü anladım. Başlarım sakinliğine de efendiliğine de soğukkanlılığına da... Ben gerçek bir şey istiyordum. Anna’nın da benim gibi delirdiğini görmek istiyordum.

“Yanından ayrılmasına çok şaşırdım. “Belial ve Alocer nikâhınızı kıydırır da bir avuç yetimi evlat edinirsiniz di-yordum.”

Mükemmel çift ve mükemmel hayatları... Herhâlde oturup bana ve diğerlerine ne kadar acıdıklarından bahsederlerdi.

Blake yaptığıım yoruma gülüp geçmeye çalıştı ama hafife alıp kaynatmasına izin vermeyecektim. Anna’nın patladığını görmek istiyordum. Horozlanıp dibine girdim. Anna bir şey demeye yeltendi fakat cüssemle karşılaşınca dikkati dağıldı. Beni en son görüşünden bu yana bayağı irileşmiş-tim. Gözleriyle beni süzüp hoşlandığını görünce hayvani bir gururla şişindim.

Anna nihayet, “Biz arkadaşız. Sadece arkadaşız,” diye-bildi.

Yok ya.

“Bütün arkadaşlarınla yiyişir misin yani?” Blake’le de öpüşüp koklaşmasını önermek üzereydim, hatırı kalmasını diyecektim ama Blake eve girdi.

Anna hüzünlü gözlerle bakıyordu ama yemezler.

“Öyle olmasını hiç istememiştim, Kai. Biz o sırada-”

“Ayrıntıları duymasam da olur, sağ ol.”

Anna hâlâ fazlasıyla sakindi. Sinirlendiğini görmem lazımdı. Nasıl ki o benim içimdeki canavarı ortaya çıkarıyorsa, ben de onun içindeki dişi yarattığı ortaya çıkarabilmeliydim. Acımak dışında bir şey hissetmesine sebep olduğumu bilmek zorundaydım.

Anna bana sokulmaya çalışınca uzaklaştım. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Onun da Nef olduğunu hatırlamaya ihtiyacı vardı. Tıpkı benim gibi: Kusurlu ve lanetlenmiş. Uzun adımlarla bungalova girdim ve soğuk bir birayı kafaya diktim. Anna gözlerini benden ayırmadan çenesini sıktı. Onu kışkırtmaya çalıştığımın farkındaydı. Hemen yanıma gelip beni susturmaya ve konuşmaya çalıştı ama onu başımdan savdım.

Koluma dokununca ateş gibi yandım. Onu doğruca yere yatırıp üzerine çıkma dürtümle savaştım. Hemen geri çekildim. Anna bana böyle dilediği gibi dokunamazdı. Artık olmazdı.

Anna peşimden havuz kenarına geldi. Yaptığı şeyin sorun olmadığını bana kanıtlamayı kafasına koymuştu.

“Hepsi Kope yüzünden mi?” dedi arkamdan. “Sanki şey gibi davranıyorsun...”

TATLI CAZİBE

Dönüp onu tepeden tırnağa süzdüm.

“... seni aldatmışım gibi.” Kalbimi delen, incecik bir sesle tamamladı cümlesini, sanki hiçbir zaman benim olduğumu tam anlamamış gibiydi.

Ne kadar aptal olduğumu düşünene düşünene yürümeye başladım. Elimdeki şişeyi havaya fırlatıp tuttum, keşke yere atıp bin parçaya bölebilseydim. Anna hâlâ peşimdeydi.

“Bana kızmaya hiç hakkın yok,” dedi. “Telefonda ona dediklerini duydum.”

Ona. Midem ekşidi ama gülüp geçiştirdim. Anna, hareketlerin sözlerden daha güçlü mesajlar verdiğini bilmeliydi. Eylemlerimin çoğu ona olan aşkıma haykırıyordu ama Anna gelip geçici sözlerime takılmayı seçmişti.

“Kelimeler güçlüdür, Kai ve kelimelerin *eksikliği* de... Artık benimle konuşmuyordun bile. Ne düşüneceğimi bilemedim! Sonra da ona böyle dediğini duyunca... Nasıl hissetmemi bekledin?”

Anna’nın hareketlerinin suçunu üstlenmeye hiç niyetim yoktu. Kope’la konuştuğum sırada ses tonumdaki sinir ve alaycı tınıyı çakınamış mıydı?

“Orada olmak istemeseydin, benim söylediğim hiçbir şey seni onun kollarına itemezdi.”

Anna ofladı. “Ya evet, sahiden kötü ve kafayı yemiş bir anımda orada buldum kendimi ama planlı değildi. Yanlış geldi bana.”

Öpüşmelerinin “yanlış” gelmesinden haince bir zevk alarak istem dışı güldüm. Kopano’nun da kusursuz olmaması

ihtimali var mıydı yani? “Belki de senin Kope’un yeterince zinde değildi. Gerçi bazı şeyler onun tabiatında var.”

Anna kollarını havaya kaldırıp pes ediyorum dercesine indirdi. “Tamam. Artık saçmalıyorsun. Blake dönünce konuşacağız.”

Anna fazlasıyla sakın bir havayla başka tarafa baktı. Bu dayanıklı kızı zıvanadan çıkarmak için daha ne yapmam lazımdı? O, havuzun kenarına doğru yürürken aklıma bam teline basıp onu canlandıracak bir şeyler geldi.

“Kaçınılmazdı,” dedim. Anna tekrar dönüp gözlerini kısararak bana bakarken şişeyi havaya fırlatıp döndürdüm.

“Kaçınılmaz mı?” diye sordu. Gözlerinde fokurdayan öfkeyi görünce gülmemek için kendimi zor tuttum. “Tıpkı sen ve birlikte çalıştığın, Anna denen o karı gibi mi?”

Nasıl... Şişeyi tutamadım, tangır tungur yuvarlandı. “Kahretsin.” Eğilip şişeyi yerden aldım, Anna’nın bildiğine şaşırdığımı çaktırmamaya çalıştım. Kahrolası Marna. Suçluluk duygumu dibe bastırdım. Anna ve Kope’un haberini alana kadar başka kıza el sürmemiştim. Yine de, olsun. Hiçbir zaman Anna’nın öğrenmesini istemedim. Aklıma geldikçe kendimi iğrenç hissediyordum.

Blake’i telaşla dışarı çağırdım. Anna’ya kontrolünü kaybettirmekte başarısız olmuşum. Bir sayı öne geçmişti. Blake yanıma gelince rahatladım çünkü birlikte Anna’yı kızdırabilirdik. Takım çalışması gibi. Şahaneydi. Nihayet Anna öfkeden kıpkırmızı olunca keyifle yerime oturdum.

“İnsanların benim yanımda yapmacık davranmasından

hoşlanmıyorum.” Anna bunu manalı manalı bana söylemişti, o yüzden kaşlarımı çattım. *Öyle mi düşünüyordun?* “İki dakika oturup çenenizi kapatırsanız, size buraya gelme sebebim olan konuyu anlatacağım, sonra da giderim. Siz de başkasıyla alay eder eğlenirsiniz.”

Bence biz kendimizi kötü hissedelim diye gitme konusunda blöf yapıyordu ama haberi vereceğini duyunca ciddileştim.

“Hani seninle yolculuğa çıktığımızda görmeye gittiğim rahibeyi hatırlıyor musun, Rahibe Ruth?” Başımınla onayladım. Ölmüştü hani. “Ruhu bana göründü. Meğerse o, meleklerden gelen bir Nefmiş. Havari Paul’ün koruyucu meleğinin soyundanmış. Bana verdiği onun Erdem Kılıcı’yymış.”

Ağzım açık kalmıştı, Blake’in de öyle.

“Kehaneti bildirebilmek için beni buldu. Kehanete göre, iblisler dünyadan tamamen silinecek; hem ışıktan hem karanlıktan gelen bir Nefil savaşa öncülük edecekmiş.”

Kalbim göğüs kafesimde davul gibi atıyordu. Işık ve karanlıktan gelen bir Nefil...

“Sen,” diye fısıldadım. Anna gözlerimin içine bakıp bekledi ve başıyla onayladı.

Beynim olan biteni sindirirken tek yapabildiğim aval aval bakmak oldu. Anna, İncil’in ilk yazıldığı zamanlara dayanan bir kehanetin odak noktasıydı. Hiç şaşırmasamalıydım aslında. Farklı olduğunu biliyordum ama bu kadarı da fazlaydı. Tehlikeliydi.

“Bize bütün kehaneti anlat,” dedim.

Anna yutkundu ve zembereği boşalmış saat gibi hızlı hızlı anlattı. “İblislerin dünyada gezdiği ve insanlığın çaresizlik içinde yaşadığı günlerde büyük bir sınav verilecekmiş. Kalbi dupduru bir Nefil yücecek, diğerlerinden ayrılıp tüm iblisleri dünyadan kovacakmış. Haklı olduğu hâlde yolunu kaybetmiş melekleri cennetteki evlerine gönderecekmiş. Ve sonsuza dek kaybolanları da cehennemin dibine yollayacakmış. Onlar da karanlık efendileriyle birlikte kıyamete kadar orada kalacaklarmış.”

“Hadi be,” diye fısıldadı Blake. “Hepsini ezberledin mi?”

“Mecburen.” Anna devam etti, bize geçen sene kehaneti öğrendikten sonra müttefik toplamak için nerelere seyahat ettiğini anlattı. Suriye’de Sonellion’un kızı Zania ile tanışmıştı. Anna, Z’yi kazanmanın zor olduğunu, Nefret Dükü’yle çok acımasız bir hayat sürdürdüğünü söyledi. Kızın işi, Orta Doğu’da kadın düşmanlığını ve nefretini yaymakmış. Bu arada da anlaşılan alkol bağımlısı olmuş. Anna zamanı gelince kızın devamına destek vereceğini düşünüyordu.

Ardından Avustralya’da, Mammon’un oğlu Flynn ile tanışmış. Kızıl saçlı bir profesyonel dövüşçüymüş. Açgözlü doğasına karşı hayat boyu süren bir kavga veriyormuş. Düklere karşı gelmeye dünden razıymış.

Bu görevler esnasında ona eşlik etmek için seçilmediğimden içimi bir kıskançlık kaplasa da Kopano’nun yanında olmasının neden güvenli olduğunu anlıyordum. İtiraf etmek istemesem de Anna’nın yalnız gitmemesine sevinmiştim. Benim, babamdan habersiz oralara gitmem imkânsızdı.

Geçen seneki yapbozun parçaları yerine oturmaya başladı, sorular sorup cevaplarını aldıkça önemli bir tablo ortaya çıkıyordu.

“Şu anda bizim tarafımızda yer alacakların listesini oluşturuyoruz,” dedi Anna. “Acele edemeyiz. Bence harekete geçme zamanı gelince, bize haber verecek bir katalizör olay olacak.”

Anna bilge ve korkusuz konuşuyordu. Bir yıl boyunca bu yükü nasıl taşıdığına hayret ettim. Ağırlığın altında ezilmektense daha da güçlenmişti. Böyle büyük bir görev elbette Anna’ya verilecekti. Tahmin ettiğimden çok daha şahane ve korkutucuydu bu. Bu...

Anna birden ayaklandı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Blake.

Şortundan bir şeyi silkeliyormuş gibi yaptı Anna. “Eve. Diyeceğimi dedim. Sizi görmek... güzeldi çocuklar.”

Bu muydu yani? Bu bombayı patlattıktan sonra böyle kaçacak mıydı? Oturduğum yerden ona gözlerimi diktim ama Anna bana bakmıyordu.

Blake ile ikisi sarıldılar.

“Gitme,” dedi Blake.

“Gitsem iyi olur,” diye mırıldandı Anna.

Gitmek *zorunda* değildi yani.

“Demedim mi sana istediği zaman çok inatçı oluyor diye?” dedim Blake’e. Gidip gitmemesi umurumda değilmiş gibi rahat konuşmaya çalışıyordum.

“İnat etmiyorum!” Anna ellerini kalçalarına koyunca tek kaşımı kaldırdım, sinirli hâline gülmemeye çalıştım. “Hem bana inatçı diyene bak,” dedi. “Sende katır inadı var.”

Blake bu lafı çok komik buldu, bir sırtlan gibi kahkaha attı. “Sana az önce ‘katır’ dedi.”

“İyi de zaten öyleyim.”

Anna sinirden dudaklarını büzdü. Bu çok hoşuma gitmişti. Onu burada tutacaksam akşama kadar laf atmaya hazırdım.

“Ah, hadi ama ya, kal işte,” diye mız mızmızlandı Blake.

Anna, “Sanmıyorum,” deyince onu inadından vazgeçirmek istedim. Sert adımlarla sandalyemin yanına gelip, “Kalkıp bana veda et bari, Kai,” dedi. Tekrar kaşımı kaldırıncaya, “Lütfen,” diye ekledi.

Ayağa kalkıp bu seksi, huysuz ve tatlı kıza baktım.

“Dediğim dediksin, değil mi?” dedim. Henüz onu elimden bırakmaya hazır değildim. Anna gözlerini suratıma diktiğinde onun da gitmeye hazır olmadığını ama itiraf etmeyeceğini anladım. “Tamam o zaman,” dedim. “Bence çıkmadan önce biraz serinlemelisin.”

Ve onu omzuma atıp koş a koş a havuza atlarken Anna çığlık çığlığa bağırdı.

Dışarı çıkıp nefes aldığımızda Anna öfkeden kuduruyordu. Gözlerinin kocaman açılmasından ve dişlerini sıkmasından anladım. Beni itti ama onu yakaladım, güreşmeye başladık. Kahkaha atmadan duramıyordum. Blake de havuz kenarında kopmuştu.

“Bırak beni!” diye bağırdı Anna.

“Kalmaya karar vermezsen bırakmam.” Yüzüne baktım. Suları tekmeleyen vücudu benimkinin yanından kayarak geçti. Anna hâlâ sinirliydi ve ben ilk kez onu yatıştırmak istedim. “Kal,” diye fısıldadım. *Lütfen*.

“Tamam,” dedi.

Onu bıraktım. Benden uzağa doğru yüzdü. Hemen arkasındaydım. Merdivenden çıkarken poposu suratımın dibindeydi. Blake seslendi ama duyamadım çünkü şehvet yüzünden bütün kan kulaklarıma akın etmişti.

Anna’ya karşı şehvet duymak, diğer kızlara karşı şehvet duymaktan çok başkaydı. Bu şehvet daha güçlüydü; aşk, hayranlık ve bana verebileceği tüm acılarla kenetlenmiş, düğümlenmişti. Çok güçlüydü. Onun peşinden gitmeden duramıyordum. Böyle hisseden bir tek ben miydim yoksa o da aynı şeyleri hissediyor muydu?

Anna eğilip çantasını karıştırırken yemin ederim inledim. Islak giysileri üstüne yapışmıştı, altından çıkan bikini izini görebiliyordum. Bedeni yanıp sönen bir ışık gibi beni çağırıyor, yaklaş diye sesleniyordu. Anna hemen doğrulup arkasını dönmesiyle benimle çarpıştı. Yanlışlıkla değdiği her parçam tutuştu.

“Bu arada bilgin olsun,” dedim, damarlarımda zonklayan şehveti hissetmekten zor konuşuyordum, “seninle olduğum o üç gün boyunca hayatımda kimsenin yanında olmadığım kadar kendimdim. Keşke senin yanında numara

yapabilseydim, daha kolay olurdu ama sen içimdeki her şeyi ortaya çıkarıyorsun, küçük Ann. *Her şeyi...*"

İyi ve kötü... Sıcak ve soğuk... Şehveti ve sevgiyi...

Anna bana uzun uzun baktı, sonra gözlerini kırıştıtırıp arkaya doğru bir adım attı ve havuz kenarındaki parmaklığa çarptı. Öylesine iyilikle doluydu ki, meleklerin ta ne zaman kehanet ettiği kızdı. Benim neler yaptığımdan haberi yoktu.

Onun masumiyetini kendi şaibeli geçmişimle kıyaslamadan duramadığım için, iyi bir şeyi hak etmediğim için, yolunu kaybedenlere ve acı çekenlere değer vermek Anna'nın doğasında olduğu için, aramızda yaşandığına inandığım hislerin geçerliliğinden şüphe ediyordum. Her şeyden şüphe ediyordum. Ben de direttim. Çünkü tıpkı onun gibi, benim de kanıtı ihtiyacım vardı. Duymam gerekiyordu.

"Artı, bana karşı hâlâ derin hisler beslediğini düşünüyor olabilirsin," dedim, "ama seni temin ederim, tam elde edemeyeceği şeyi isteyen birinin klasik durumuna düştün. Bir kere bana sahip olup bünyenden atsaydın, gerçekte arzu ettiğin iyi çocuğun farkına varırdın."

Anna bana ters ters baktı. "Mesele senin kendine güvensizliğin, Kaidan, gerçekler değil ve keşke acısını benden çıkarmasan." Anna bir adım geri kaçmaya çalıştı ama onu engelledim. Gitmesini istemiyordum.

"Affedersin," dedi. "Üstümü değiştirmem lazım."

Üstünü değiştirmek... Evet. Bakışlarımı yere indirdim. Neden üstünü değiştirmesi gerektiğini anlayamadım. Üstündeki kıyafetler bu şekilde gayet güzeldi; bacaklarının,

TATLI CAZİBE

kalçalarının, belinin ve göğsünün tüm kıvrımlarına oturacak kadar ıslaktı. Bu görüntüyü zihnime kazıdım.

Bir an için Anna bana tokat atacak zannettim fakat ellerini tişörtünün altına soktu. Kahrolası tişörtü kıvrıla kıvrıla çıkartıp ayaklarımın dibine atınca neredeyse arkaya düşecektim. Beyaz bikinisine ve ortaya çıkan küçük, kusursuz çıkıntılara aç kurt gibi baktım. Vay anasını... göbek deliğinde piercing vardı. Ben... Beli... Köprücük kemikleri... Gözleri...

O ihtirash bakışı... Yırtıcı bir dişi gibi şu hâlimden zevk alıyordu. Gözlerindeki o öldüren bakış, içimdeki kazanı fokur fokur kaynatıyordu. Anna şortunun düğmesini açıp bacaklarından aşağı indirirken kalan aklım da yitip gitti. O ana dek o bacaklarının üst kısmını hiç görmemiştim.

Salyalarım akıyordu.

Anna gözleriyle meydan okuyordu. Hayatımda tanıdığım en cesur kızdı çünkü onu şuracıkta, Blake'in evinin havuz kenarında yere yatırır, o otel odasında kaldığımız yerden devam edip işini bitirirdim. Nefes almasına fırsat vermeden o bikiniyi üstünden çıkarırdım.

Tam üstüne saldıracakken Anna dönüp yere eğilerek giysilerini topladı. Olduğum yerde kalakaldım. Poposunun yarısı bikiniden taşmış, çıkmış vaziyette kırıta kırıta yürüdü ve kalçasını bir sağa bir sola sallayarak benimle alay etti... *Of Tanrım*, yemin ederim canım acıyordu.

Sancılar içinde inledim ama Anna hiç istifini bozmadı. Dönüp arkasına bile bakmadı. Leziz poposu bungalovun

WENDY HIGGINS

içinde gözden kaybolurken parmaklarımı saçıma sokup çömeldim, kasıklarımı at tepmişti sanki.

Arka kapının ordan bir kıkırdama geldi, Blake kollarını göğsünde birleştirmiş gülüyordu. “Zalimceydi, dostum. Ama hak ettin.”

Başımı yana eğip, “Git başımdan, yoksa kemiklerini kırarım,” diyebildim.

“Şu anda para versen yanına gelmem zaten.”

İç geçirdim, nefes almaya çalıştım. Blake hâlime biraz daha gülüp beni sefaletimle baş başa bıraktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

YAŞAYARAK ÖĞRENMEK

Aнна ile birlikte olmanın sıkıntısı, onun bana her şeyi unutturuyor olmasıydı. Bana sanki kahramanıymışım gibi bakıyordu ve ben kim olduğumu unutuyordum. Çevresindeki dünyaya gülümsüyordu ve ben dünyanın çirkin bir yer olduğunu unutuyordum. Etrafa huzur yayıyordu ve ben mütemadiyen tehlike altında olduğumuzu unutuyordum. Ondan neden uzak durmam gerektiğini, beni neden sevmemesi gerektiğini unutuyordum.

Anna ile bir saat önce birlikte yürüdüğümüz sahilde koşuyordum. Kendime küfrediyor ve eğer Anna'ya bir şey ol-duysa, karnavaldaki o herifleri bulup kendi ellerimle icap-larına bakacağıma dair ant içiyordum.

Birçok açıdan kendime öfkeliydim. Anna ile yan yana yürürken babasının, ondan uzak durmamı istediğini ağzımdan

kaçırdım. Anna'ya vicdan azabı çektirip sevgi aurasını gösterdim, sonra kafayı yiyip ona yine pislik gibi davrandım. Onu dönme dolaba binmeye ikna ettim, sonra da anın büyüsüne kapılıp onu öpmeye çalışırken bir fısıldayan iblisin bize doğru yaklaştığını görmedim. Arkasından da lanet bir çete bizi köşeye kıştırdı. Anna ikna kabiliyetini kullanmaya çalışırken suratına bir tabanca doğrultuldu.

Ben kenarda eli kolu bağlı dikilirken bir kez daha onun kıcını kurtaran meleklerin hanesine iki puan yazıldı. Koşarken dişlerimi sıkıyordum.

Anna artık Blake'le birlikteydi çünkü Blake motoruyla karnaval alanına girmiş ve Anna'yı arkasına atıp götürmüştü. Güvende olduğundan emindim ama yine de içimi saran korku geçmemişti. Çete çoktan gitmiş, sahilden aksi istikamete ilerlemişti fakat yine de koşmayı kesmedim. Anna ile ilgilenmem lazımdı.

Fısıldayan iblislerden birinin bizi öpüşürken yakaladığına inanamıyordum. Midem bulandı. Sahile fırlamak istedim ama buna vakit yoktu. Anna'ya bana neleri unutturduğunu hatırlatmak zorundaydım, mesela öncelikle ikimizi de uyanık tutmak en önemli işimdi. Bir kulağım ve gözümün açık olması benim sorumluluğumdu, ne de olsa Anna'nın yapmayacağını biliyordum. Bugün işleri berbat ettim, Anna da o çete üyelerini tek başına indirmeye çalışarak her şeyi beter etti.

Nasıl olur da bunun mümkün olduğunu düşünebilirdi? Onları bana bırakmalıydı. Öldüğünü görsem ne hâle gelirdim, bilmiyor muydu?

Blake'in havuz kenarına çıkan merdivenleri koşarcasına tırmandım, beynimi bulandıran, başımı döndüren korku bulutu arasında nefes almaya çalıştım. Doğruca Anna'ya gidip yüzünü ellerimin arasına aldım, çok korkmuş görünüyordu. Anlamasını sağlamak zorundaydım.

"Bir daha sakın yapma."

"Tehlikeli olduğunun farkındayım ama beş kişiydiler..."

"Ben başa çıkabilirdim, Anna!" Hâlâ kafasının almamasına kızarak onu bıraktım. Aynı yerde dönüp duruyorduk. Küçük Anna kendini savaşçı prenses falan sanıyordu ve ben aklımı kaçırmak üzereydim.

"Bana bıçağını ver," dedi.

"Ne?" Ne yapacaktı bıçakla?

"Ver işte," diye ısrar etti.

Ah, kahretsin. "Hayır, Anna, ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama çok saç..."

Anna üzerime yürürken bir de baktım geri geri gidip yere düşmüşüm. Sırtüstü yere yapışmıştım. Anna da yukarıdan bana bakıyordu.

"Bıçağını ver hemen," dedi sakince.

Blake ıslık çaldı, bense Anna'nın sarı saçlarının çevrelediği kararlı yüzüne bakakalmıştım.

"Tanrım, çok seksiydi," dedim salak gibi.

Anna elini öne uzatınca ben de bıçağımı çıkarıp ona verecek kadar meraklanmıştım. Anna başını yana çevirip bıçağı fırlattı ve bıçak ahşap bir balıkçılın kafasına saplandı. Vay anasını. İnanamıyordum. Kafama balyoz gibi inen şehvetle Anna'yı çınlıçıplak hayal ettim.

“Dostum!” diye bağırdı Blake, beni gerçeklere geri döndürerek.

Anna sanki beni fethetmiş gibi bakışlarını bana çevirdi. “Renklerini gösterdin!”

“Hiç de bile,” diye çabucak cevap verdim. Fakat söylerken bile göstermiş olabileceğimin farkındaydım.

“Gösterdin!” dedi Blake.

“Kapa çeneni,” dedim Blake’e, hemen ayaklanarak. Onu daha sonra dövecektim.

Artık üçümüz de ayaktaydık ve Anna’nın yüzünde hâ-linden memnun bir ifade vardı. “Eğitim aldım. Artık elim armut toplamıyor.”

“Evet, fark ettim,” dedim fakat her ne kadar etkileyici bir hareket olsa da, kolay olacağını zannederek karşısına çıkan her pisliği indirmeye çalışmasını istemiyordum.

Anna bana yaklaştı. “Artık anlıyorum, tamam mı? Başından beri beni uyarmaya çalıştığın her şeyi anlıyorum. Bugün olanlar...” Ödünü mü kopardı? Aklım başına mı getirdi? Anna hafifçe öksürdü. “Buraya geldim. Diyeceğimi dedim. Artık gitmeliyim. Bu kez çok ciddiylim.”

Ciddi olduğu gözlerinden belliydi. Fısıldayan iblis ve çeteyle karşılaşmamızdan yeterince korkmuştu. Yaşayarak öğrenmek zorunda kaldığı için üzgündüm. İkimizin de mütemadiyen hatırlaması gerektiği için üzgündüm. Düklere ispiyonlanmak için bir iblisin bizi görmesi yeterliydi. Her zaman bugünkü gibi, iblise ‘çalışma yeteneklerimizi’ denediğimizi söyleyerek kurtulamayabilirdik.

TATLI CAZİBE

Anna'nın biletini değiştirip daha erken bir uçuş bulmasını dinledim. Eşyalarını topladı, Blake ve ben onu arabasına kadar geçirdik. nce Blake'e sarıldı. Ellerimi belime koydum, onu bir gnck grebildiğime sevinmeye karar vermiştim. Malum olaylar ne kadar berbat olsa da, dönme dolabın tepesinde kaderle oynama hatasına dşsek de, Anna ile geçen kötü bir gün, onsuz geçen iyi bir günden daha iyiydi ve ben çok uzun zamandır onsuzdum. Günün yarısında pislik gibi davrandığım için kendime sinirlendim.

Anna bana yaklaşmadan önce gözleriyle göğü taradı. Dikkatinden ötürü koltuklarım kabardı. Bana tekrar dokunmasını beklemiyordum ama kollarını belime dolayıp yüzünü göğsüme yasladığı için minnettardım. Ben de göğü inceledim, temizdi, o yüzden Anna'yı sımsıkı kendime çektim. Çenemi birkaç saniye başının üstüne dayadım, ardından Anna geri çekilip ellerimi tuttu. Parmakları yavaşça benimkilerden uzaklaştı, bakışları yere indi; artık birbirimize dokunmuyorduk.

İçimde açılan koca boşlukla gitmesini seyrettim. Bu hayatta her şeye karşı zırhımı kuşanabileceğimi ama Anna'dan hiçbir zaman uzak duramayacağımı fark ettim. O benim içime işlemişti. Aklımdaydı, kalbimdeydi; büyüyüp her yere yerleşiyordu. Yanımdan ayrıldığında izi her zaman beni takip ediyordu ama bu bana yetmiyordu.

Hiçbir zaman yetmiyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HAYATTA

“**H**adi gel, abicim,” dedi Blake. “Bir içki alalım.”

Hâlâ garaj yolunda dikilmiş Anna’nın kiraladığı arabanın gözden kaybolduğu noktaya bakıyorduk. Cevap vermiyip kımıldamayınca Blake koluma yumruk attı.

“Birazdan geliyorum,” dedim.

Beni anlamaya çalışarak yüzüme tuhaf tuhaf baktı.

“Bize anlattıkları çok manyak değil miydi?” dedi. “Kehanet olayı falan?”

Gözlerimi sokaktan ayırmadan kafa sallamakla yetindim, Blake de iç geçirdi.

“İyi tamam. Sana bir dakika müsaade ama çabuk ol. Babamlar hangi cehenneme gittiyse, dönene kadar sadece bir gecemiz var.”

“Vegas.”

“İşte, her neyse. Bir dakika dur ve içeri gel. Grand Theft Auto’da seni ezeceğim çünkü.”

Beni neşelendirmeye çalıştığının farkındaydım. Diğer çocuklar olsa partilemeye, gece çıkmaya çalışırdı fakat bizim anne babamız yokken eğlence anlayışımız tam aksiydi.

Blake yavaşça eve doğru koşup özel garaj yolunda beni sap gibi dikilirken bıraktı. Anna gitmişti ve onu bir daha görüp göremeyeceğime dair en ufak bir bilgim yoktu.

“Hadi Kai!” diye seslendi Blake kapıdan. Zorla yürüdüm. Blake bana buz gibi bir bira verip devasa ekranlarından birinin karşısındaki koltuğa oturdu.

Ben de oyunu oynayıp gevsemeye çalıştım ama aklım hep kehanetteydi. Dünyanın iblislerden temizlenmesinin bedeli ne olacaktı? Anna’nın hayatı mı? Bunu gerçekleştirmek uğruna tek başına ölmesine izin vermeyecektim. Ben de onunla birlikte savaşıp öldürdüm. Hepsinin sonsuza dek benimle birlikte cehennemi boyladıklarını görmek için bugün canımı verirdim.

Fakat ölürsem tek bir pişmanlığım olurdu: Anna’ya gerçek hislerimi göstermeden ölmek... Sonsuza kadar cehennemde kalırken Anna ile, onu kandırıp yatağa atmaya çalışmadığım ya da onu kendimden uzaklaştırmadığım, adamakıllı bir an geçirseydim keşke diye pişmanlık duyardım.

Aramızda hiçbir oyun oynanmayan tek bir gece...

Tam o anda içimi bir panik kapladı.

Ekranı arabam bir yere çarpıp alevler içinde kalınca Blake kahkahalar attı. Ayağa fırlayarak onu şaşırttım.

TATLI CAZİBE

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Gitmem lazım.” Delirmiş gibi görüldüğümün farkındaydım ama umurumda değildi. Anahtarlarımı orada bıraktığımı sanarak mutfığa koştum. Blake fırlayıp peşimden geldi.

“Nereye gidiyorsun? Takılmak için son gecemiz! Beni mal gibi ortada bırakma.”

Gümüş rengi kafatası ve çapraz bagetli anahtarlığımı buldum, neredeyse Blake’i ezecektim.

“Onu durdurmam lazım.”

Blake bana hâlâ keçileri kaçırmışım gibi bakıyordu. “Kimi, Anna’yı mı? Cidden mi? Ama... Sen her zaman çok dikkatlisin, ondan uzak durmaya çalışırsın. Babası ne olacak, abicim?”

“Canı cehenneme.”

Blake kıkırdayarak güldüyse de başını sağa sola salladı. “Kötü bir fikir,” dedi, ben ite kaka yanından geçerken.

Topuklarımın üstünde dönüp onu tepeden tırnağa süzerken sıırıttım. “Hayatım boyunca aklıma gelen en iyi fikir, dostum.”

Dönmemle Blake kolumdan yakaladı, hiç huyu olmayan bir biçimde ciddileşmişti. “Sadece bu gece onlar uzaktayken, Kai. Bu geceden sonra böyle pervasız davranamazsın.”

“Biliyorum,” dedim. “Sadece bu gece.”

Bilet gişesindeki yaşlı adama yaklaştığımda saçı başı dağıtmış manyağın tekine benziyordum galiba. Otoparktan buraya koşmuştum ve dışarısı cehennem gibi sıcaktı.

“Arkadaşıma bir şey vermem lazım,” dedim nefes nefese. “Yirmi sekiz numaralı Atlanta uçuşunda. Onu görebilir miyim? Bir dakikalığına?”

“Hayır efendim. Cep telefonu varsa aramanızı öneririm.”

“Telefonunu kapatmış. Ona mesaj iletebilir misiniz?”

“Yapamam. Uçağa binmek üzereler. Çok üzgünüm.”

Üzgün falan değildi. Aurasında sinir olduğunu görüyordum. Sıradaki müşteriye yaklaşmasını söyleyecekmiş gibi benim arkama doğru bakmaya başladı. Elimi salladım. “Bir dakika! Bilet alacağım.” Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp kredi kartımı uzatırken ona silah çekecekmişim gibi irkildi.

“Beyefendi, yolcular binmek üzere,” diye tekrar etti. “Yetişemeyebilirsiniz.”

“O zaman kartımı bir an önce okutmanı öneririm. Şansımı deneyeceğim.”

Adam dişlerini sıkıp tuşlara bastı, kartı geçirdi ve uçuş biletimin çıkışını aldı. Elinden kaptığım gibi koştum. İyi ki L.A.’de değil, Santa Barbara’daydık. Güvenlik sırası o kadar uzun değildi, gerçi topuklarımın üstünde öne arkaya sallanıp etrafımdaki bir sürü kişiyi geriyordum.

Güvenlikten geçtiğim gibi depar attım, biniş kapılarını saya saya koştum. Görüşüm, koridorun sonuna, Anna’nın giriş kapısına doğru odaklandı ama onu göremiyordum.

Hadi, hadi! Uyuşuk insanların arasında mekik dokudum.

Ben biraz daha yaklaşınca ilk biniş çağrısı yapıldı. Yolcular ayağa kalkıp hareketlenirken Anna'nın sarı saçlarını görüp rahatlayarak bir kahkaha attım.

“Anna!”

Bir saniye durdu, sonra başını çevirdi. Gözleri kırmızı ve şişti. İlk içgüdüsel tepkim ona koşmak oldu ama beni şu anda görmek istemiyor olabilirdi. Beni geri çevirebilirdi, benim ona sürekli yaptığım gibi beni geri itebilirdi. Yine de bilmek zorundaydım. Anna'nın sırasının kenarında durdum, aynı anda insanlar da koridor boyunca Anna'ya ulaşmam için bana ortada yer açmıştı sanki.

Anna diğer uçta otururken şokta gibiydi, gözlerini bana dikti, ben de koridorun başında donakalmıştım.

“Ne oldu?” diye sordu, korku dolu bir sesle.

“Ben...” Fısıldayan iblis var mı diye bakındım. “Hiç.”

Anna alnını buruşturdu. “Güvenlikten nasıl geçtin?”

“Bilet aldım.” Biletimi ona gösterdim. Koridorda dikilen insanlar tenis maçı izler gibi bir ona bir bana bakıyorlardı.

“Sen... sen de mi bu uçağa bineceksin?” diye sordu Anna.

Belli ki hiç tarzım olmayan bir hareket yapıyordum, Anna allak bullak olmuştu. “Hayır, ama gıcık herifler seni çağırmadı. Telefonun da kapalıydı.”

Buraya sırf *onun* için geldiğim kafasına dank ederken yavaşça ayağa kalkıp bana doğru ilerledi. Bana defolmamı söyleyecek diye ödüm patlıyordu. Anna uçağa binmeden önce baklayı ağızımdan çıkarmak zorundaydım.

“Ben... ben sadece...” Ah kahretsin, bu işleri hiç becere-

miyordum. Sabaha kadar yatakta açık saçık konuşabilirim ama neler hissettiğimi açıklamak bambaşkaydı, ruhunu ortaya sermek gibiydi. Bu kelimeleri söylemek en büyük zayıflıktı. Anna çok iyi biliyor olmalıydı. O yüzden bu sözleri benden duymaya bu kadar ihtiyacı vardı.

Kahretsin. *Konuşsana!* Sesimi alçalttım.

“Anna...” Tamam. Başlangıcı yaptım. Sırada ne var? *Her şeyin ne zaman değiştiğini söyle ona.* “Zirvenin olduğu gece, sen kurtarılınca...” Anna her bir kelimemi sindirerek yüzüme bakıyordu. “Hayatımda ilk kez bir şeyden dolayı Tanrı’ya şükrettim.”

Anna kirpiklerini kırıştıtırıp gözlerini kapatınca rahat bir nefes aldım. Sözlerimin hedefi tam on ikiden vurduğunu biliyordum çünkü bunun benim için ne kadar muazzam bir adım olduğunu ancak Anna anlayabilirdi. Gözlerini tekrar açınca birbirimizi içimize çektik. Tatlı elleriyle yüzümü kavradı ve bakışlarını kaçırmadı.

“Seni seviyorum, Kai.”

Şimdi bu sözlerin keyfini çıkarırken gözlerimi kapatma sırası bendeydi. İlk kez birisi bana bunu içtenlikle söylüyordu.

Ben de ona söylemek istedim ama aklım gitmişti. Gene o ağlama hissi gelmişti, buna izin veremezdim. Gözlerimi bir saniye daha kapalı tutarak yanma hissini bastırdım. Anna’ya bir daha baktığımda yüzünü ellerimin arasına aldım, o da bileklerimi tuttu.

“Geceyi benimle geçir,” deyiverdim.

Anna'nın gözleri kocaman açıldı. "Kai... Yapmamalıyız," dese de sözleri hiç de kararlı değildi. Onu ikna etmem, duymaya hasret kaldığı sözleri söylemem için yalvarıyordu. Ona her açıdan istediklerini vermek istiyordum.

"Artık ölü gibi yaşamaktan bıktım." Anna'yı omuzlarından tuttum. "Bıktım usandım artık. Bir gece yaşamak istiyorum. Seninle." Alnımı alnına dayadım. Artık yalvaran bendim. "Lütfen Anna. Son bir gece, ondan sonra yine güvende olacağız. Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Ciddi olduğumu anlaması için başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım fakat gözleri endişeyle doluydu. İçini rahatlatmama ihtiyaç duyduğu için onu suçlayamazdım.

"Uslu duracağım. Hiçbir şey olmayacak."

Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş vaziyette dururken beklemek işkence gibiydi. Buna çok ihtiyacım vardı. Anna bana hayır derse ne yapardım bilmiyordum.

Anna ellerini kolumdan aşağı indirip parmaklarını parmaklarıma doladı.

"Hadi gidelim," dedi.

Benim ağzım kulaklarıma varırken o gergince alt dudaklarını ısırdı. İkimiz de bunun olduğuna inanamayarak sevinçli kahkahalar attık. Anna'nın çantasını aldım, sağı solu kolaçan ettik. Ortalıkta fısıldayan ruh yoktu. Anna'nın elini hiç bırakmadım.

Hayatımda ilk kez, *demek yaşamak böyle bir hismiş*. dedim içimden.

Hayatımda ilk kez, yaşıyordum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İZİN VER SENİ ÖPEYİM

Bütün gün, felaketler silsilesiyle geçen bir utanç kaynağıydı. Önce benim evime gittik ve Michael bir provayı daha kaçırdım diye beni fırçaladı, arkasından dairenin içinin perşembe geceki partiden dolayı leş gibi olduğunu fark ettim ve Anna *kendisi temizlemek* istedi. Kusura bakmayın ama ikimizin de temizlik yaptığını hayal edince midem kalktı. Ardından Anna *Good Thing* şarkısının sözlerini *benim* el yazımla buldu. Muhteşem. Üstüne üstlük, Anna sehpa da kokain kalıntısı keşfedip Belial-kızı moduna geçti. Tam o anda onu bu kadar seksi bulmamalıydım ama Anna herhangi bir tutkunun pençesine düştüğü zaman acayip *ateşli* görünüyordu.

Kokaine dokunan parmağını ovuşturup, “Sende nasıl bir his yaratıyor bu?” diye sordum. “İşte sen de bana onu

yapıyorsun.” Ona karşı duyduğum deliliği ifade edebildiğim zamanlar sayılıydı.

Anna tam o saniye kafasını toplamak için evden kaçmıyordu, hayalini kurduğum rezil şeyleri ona yapmaktan başka çarem kalmayacaktı zaten.

Şimdiyse odamın ortasında oturuyor, duvarın dibine fırlattığım kirli kıyafet yığınının bakıyordum, hepsi renklerine göre ayrılmıştı. Başımı sağa sola salladım. Beni ikna edip bunu yaptırdığına inanamıyordum. Anna bunları temizlemek zorunda değildi.

Holden odaya doğru süzülen ilahi bir koku alınca çenemi kaldırdım. Yavaş yavaş kokunun peşinden mutfak kapısına doğru süzüldüm. Anna, eli belinde dikilmiş, ocağında ilk kez kullanılan tencere tavaları incelerken bir şarkı mırıldanıyordu. Taylor Swift şarkısı söylediği için onu affedebilirdim çünkü orada dikilmiş, *yemek pişirirken*, benim için kendi elleriyle bir şey yaparken, çok şirin görünüyordu. Anna’nın, beni beslemek istemesini ne kadar samimi bulduğumu anlayacağını hiç zannetmiyordum. Benim dünyamda bu bir ön sevişmeydi.

Onu en son öpüşümün üstünden aşağı yukarı on sekiz ay geçmişti. Günaha sokacak kadar uzun bir süre. Ellerimi üstünde hayal edince, ağzımla tadına baktığımı düşündükçe vücudum yoğun bir ihtiyaçla kaskatı oldu ve gözlerim karmaya başladı.

Al onu.

Şimdi al.

Burada.

İnsan vücudundan büyük şeytani eylemler talep eden, benimki gibi bir beyne sahipken fısıldayan iblise ihtiyaç var mıydı? Bu emirlere uymayacağımı bilecek kadar mantıklıydım ama o kadar çok istiyordum ki canım acıyordu.

Anna hafifçe fokurdayan kırmızı sosu karıştırırken birden durdu. Çok yavaşça dönüp hâlimi gördü. Kepçeyi kenara bırakıp bir adım geri attı.

Akıllı kız.

Ona dokunmak zorundaydım ve o da bunun farkındaydı. Bana haşin olmamı emreden tüm dürtülerime direndim. Anna'ya doğru attığım her adımda o da bir adım geri çekildi ve sonunda lavabo'ya kısıldı. Ben ise birkaç santim dibinde, tepesinde dikilmiş, verdiği havayı içime çekiyordum. Çok özenliydim çünkü gözlerimdeki canavarı görebildiğini biliyordum. Anna hem heyecanlanmış hem de korkmuştu. O anda ellerime hiç güvenmiyordum, o yüzden belinin iki yanından lavaboya tutundum. Bırakmayacaktım.

Ardından başımı öne eğip dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Şeker. Tuz. Yumuşacık, sulu. Katıksız Anna.

Of Tanrım evet. İşte özlediğim buydu.

Anna güvenli olduğunu düşünüyordu herhâlde çünkü birden delirdi. Kendimi kontrol etme savaşı verirken gözüm döndü. Tadı ve dokunuşu hatırladığımdan da güzeldi. Anna benim aksime, hiç kendini tutmuyordu. Saçımı kavradı, tırnakları enseme ve kafa derimi yırttı. Omuzlarımı ve

sırtımı okşadı. Beni kendine çekmeye çalıştı ama kendimi bu pozisyonda kilitlemişim ve kımıldamaya cesaret edemiyordum. Anna'yı daha bir tutkulu öptüm, beynimi o destansı güzellik alanına götürdüm. Ardından gevşeyip dudaklarımı onunkilerin üstünde gezdirdim, ufak ve narin öpücükler kondurdum ama sonra yine derinleşmem gerekti.

Anna'nın armut kokusu burun deliklerimi doldurdukça vücudum "ona sahip ol" diye tutturuyordu.

Anna kollarımı yakalayıp dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve bana baktı. "İyi misin?"

Ne kadar iyi olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok büyük bir biçimde ona minnetimi göstermek istedim. Bu gece bu olaya girmeyeceğimizi söylemişim ama anlaşılan, bedenim mesajı almıyordu.

Kendimi ondan zorla ayırıp ellerimi saçında gezdirdim.

"Bir daha düş almam lazım."

Gösterdiğim otokontrolden ötürü kendimle gurur duyuyordum fakat düşün etkisi azalmaya başlamıştı. Vücudum ne zaman kandırıldığını çok iyi anlıyordu. Her gün başa çıktığım o sabit ağrı, Anna yakınımdayken iyice belirginleşiyordu.

Havluyu son kez saçlarımda gezdirip yere atmak üzereydim ki Anna'nın burada olduğunu hatırlayıp ortalığı temiz tutmaya karar verdim. Havluyu kaldırdım, özensizce ikiye katlayıp askıya astım.

Gördünüz mü? Yapabiliyordum. Hatta Anna sormadan sonuncu çöp torbasını bile dışarı attım.

TATLI CAZİBE

Holde ağzına kadar dolu olan çamaşır sepetine ve kurutma makinesinin yanında Anna'ya rastladığımda kendimi iyi hissediyordum. Yani o ana *dek*. Derken yüzündeki ifadeyi ve elindeki kağıdı gördüm.

Kahretsinnnn... Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Anna Malone'un bana bıraktığı lanet not. Sadece bir satırı aklımda kalmıştı, kaldığımız yerden devam etme zımbırtısı. Durum iyi değildi.

"Bir söylenti duydum," dedi Anna sessizce. "Çalışmıyormuşsun artık. Doğru mu bu?"

Keşke göğsümü gere gere evet diyebilseydim.

"Aşağı yukarı. Fısıldayan ruhlar gelirse ya da babam bir görev verirse, çalışıyorum ama Marissa'nın yeğenleriyle bile genelde seks olmuyor."

Anna bir şey söylemeyince ona her şeyi anlatmak istedim, ne kadar çok direndiğimi ve çoğunlukla ne kadar uslu durduğumu... Ama kanıt elindeydi, bir şey yapmıştım işte, seks ya da değil.

"İnsanları evine çağırdığında fısıldayanlar burada mıydı?" Bu soruyu sorduğunda altında yatan asıl soruyu anladım. Kızla mecburiyetten mi takıldın, yoksa canın istediği için mi? İçimi bir boşluk kapladı. Anna'ya yalan söylemeyecektim, gerçi bunu itiraf etmektense kendi gözümü oymayı yeğlerdim.

Başımı iki yana salladım. "Hayır." Çalışmıyordum yani.

Anna notu buruşturup bana arkasını döndü, çamaşır makinesine eğildi. Düşüyordum sanki. Anna'nın neler

hissettiğini biliyordum, o mide bulandırıcı ihanet hissini tanıyordum ve ben daha beterini yapmışken, Kope'la öpüştüğü için Anna'ya hayatı zindan ettiğim için kendimi ikiyüzlü bir pislik gibi hissediyordum. Tanrım, Kopano benim diğer Anna'ya yaptıklarımı ona yapsaydı... Dişlerimi sıktım, sonra kendime çekidüzen verdim. Durumu düzeltmeliydim.

“Anna.” Duymazdan geldi ve çamaşırları makineye doldurmaya başladı. “Ann, lütfen. Dinle.”

Bunu nasıl düzeltebilirdim? Anna dönüp bana baktığında gözleri ıslaktı. Ellerimi saçlarıma götürüp bu geceyi nasıl kurtarabileceğimi düşündüm.

“Marna ile konuştuktan sonraydı,” diye açıklamaya çalıştım. Sen ve Kope'u birlikte sandım, Marna aksini söylemişti gerçi. Senin ona âşık olacağından emindim. Benim için güzel günler değildi.”

Kendi güvensizliklerimin beni dangalakça hareketlere sürüklediğini itiraf etmekten nefret ediyordum ama kendimi aklamalıyım. Anna gözlerini kapadı, sanki en kötüsünü hayal ediyormuş gibi acı çekiyordu. Beynindeki o görüntüleri silmek istedim.

“Yattınız mı?” diye sordu.

“Hayır.” Anna'nın bravo demesini beklemiyordum ama bilmesi lazımdı işte. “Kendime hâkim olmak, senin yanıdayken olduğu kadar zor değildi.”

Anna hâlâ gözlerini açmamıştı.

“Güzel batırdım, değil mi?” Anna bana kederli kederli bakıyordu. “Çok uzun zamandır uslu duruyordum, Anna.

Ne kadar uslu durduğuma inanamazsın.” New York’taki partiden sonra sekiz ay geçmişti, çalışmak zorunda kalmamıştım. Fısıldayan ruhlar ortaya çıkarsa barlarda birileriyle yiyişmek dışında hiçbir şey yapmamıştım. Acaba Anna ne kadar zor olduğunu, onu ne kadar çok özlediğimi anlayabilir miydi? Yanaklarından birkaç damla yaş süzüldü. Elimle silmek istedim ama ona dokunmaya hakkım olduğundan emin değildim.

“Sevgililer Günü’nde seni gördüğümde sana her şeyi anlatacaktım.” Kope ile ikisi arasında geçenleri nasıl öğrendiğimi geveledim üstüne. “Sonra Marna’yı aradım, bir başka hayır bekliyordum ama o tereddüt etti. Ve artık uğrunda uslu duracak bir şey kalmamıştı.”

Çenemi kapatmak zorundaydım. Kendi kuyumu kazıyordum. Anna açıklanamaz bir biçimde bana elini uzattı. Bir an sunduğu teklife bakakaldıktan sonra elini tuttum.

Beni kendine çekip, “Bir daha yok. Bir daha yanlış tarafa sapmak yok,” dedi.

Anna bana sıkı sıkı sarılırken derin bir nefes verip vücudumdaki gerginliğin gevşediğini hissettim. Sorun çözülmüştü. Atlatacaktık. Bir kez daha Anna’nın bağışlayıcılığına, özveriyle sevmeye yeteneğine hayret ettim. Keşke ona yaşattığım tüm acıları silebilseydim.

“Bir daha yok,” diye söz verdim. Bir gözünün altını öpmekle başladım, sonra diğerinin altını, yanaklarını öpüp dudaklarımdaki tuzlu gözyaşlarını yaladım.

Anna güçlü ellerle suratımı iki yanından kavradı. “Sen bana koş,” dedi. Sonra beni sertçe öpmeye başladı.

Cüretkârlığı beni de ateşledi. Onu çamaşır makinesine yasladım. Dizimle bacaklarını iki yana ayırdım. Anna ihtiyacım olan kişiydi. Bir daha asla başka kimseye koşmayacağımı anlamıştım. “Sana,” dedim ağzının içine doğru. “Yemin ederim.”

Öpüşmemiz kontrolden çıktı. Doymamaktan korkuyordum. İçimdeki arzunun beni tüketeceğinden... Anna böyle çılgınlaştığında kendime hâkim olmam çok zordu fakat kendime değil, Anna’ya ve onun aldığı zevke odaklandım. Belki bu şekilde tatmin olabilirdim.

Blakelerde yaptığı striptiz aklıma gelince beynimin şalterleri attı. O bacaklar... *Anna*’yı soyup kendim giyinik kalabilirsem... Bir saniyeliliğine...

Dudaklarımı dudaklarından ayırıp kulağına götürdüm. Garip bir gerginlik hissettim. Anna’yı korkutmak istemiyordum. Onu sımsıkı tuttum.

“İzin ver seni tekrar göreyim,” diye fısıldadım.

“Ne?” diye fısıldadı.

Elimi hiç gevşetmedim, dudağının üstündeki beni ısır-dım. Biliyorum, fazla üstü kapalı konuşuyordum ama esasında istediğim gibi, “Soyun. Hemen,” diye hırlarsam Anna son sürat kaçardı. Dolayısıyla kelimelerimi dikkatlice seçtim, ağırdan almam, adım adım ilerlemem gerektiğini biliyordum.

“Seni soymama izin ver. Tamamen değil... Bugün Blakelerde olduğun kadar. Lütfen. Bırak seni tekrar göreyim.”

Yanaklarımız yan yanaydı ve bir saniye sonra Anna'nın başıyla onayladığını gördüm. Hiç tereddüt etmedim. Askılı bluzunu çıkardım ve pembe sütyenini, o muhteşem krem rengi tenini görünce nabzım son sürat attı.

Anna gömleğime uzandı. Onu durdurayım dedim ama benim tenine değer diye fikrimi değiştirdim. Gömleğimi çıkarmasına izin verdim ama o kadardı. Gömlek çıkınca üstüne abandım, ağzını istila ettim ve göğüslerimizin, kollarımızın, karınlarımızın birbirine değişinin zevkine vardım. Anna yumuşacıktı, teni tenime değdiği anda sıcaklık arttı.

Sadece yüzüne bakmak için durup diğer parçayı çıkarmaya hazır mı diye anlamaya çalıştım. Şortunun kenarını yoklayıp yavaşça indirirken Anna hiçbir şey demedi, sadece kesik kesik nefes alıyordu.

Kalçalar, uyluklar, bacaklar artık gözümün önündeydi ve onunla çıplak kalmak için ölüyordum. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya attım. *Pantolonunu sakın indirme, Rowe.* Anna'ya odaklanacaktım. Onun zevki, benim zevkim olacaktı.

"İzin ver seni öpeyim," diye yalvardım.

"Tamam," diye fısıldadı.

"Hayır." Suratına baktım, net açıklamak istedim. "Vücudunu öpmem lazım."

Anna ağzını açtı ama bir saniye sonra yine, "Tamam," deyiverdi. Sanırım *tamı tamına* ne kastettiğimi anlamıştı. Anlamadıysa da anlamak üzereydi. Her bir zerresini öpmek zorundaydım.

“Başka bir parçanın çıkarılmasına izin verme,” diye uyardım.

“Peki.” Anna soluk soluğaydı. Anladığından emin olmak zorundaydım. Eğer çıplak kalırsak, bir daha durabilmeye gücüm yetmeyebilirdi.

“Söz ver, Anna.”

“Söz.”

Artık onun güçlü taraf olacağını bildiğimden kendimi bıraktım. Vücudu tamamıyla benimdi ve her bir tadın sonuna kadar keyfini sürecektim. Ağzımın altında kıpırdandı, ben de yavaşça omzundan köprücük kemiğine doğru indim. Ellerimle belini ve sırtını kavradım, onu kendime çektim. Öperken tenini inceliyor, yoluma çıkan her beni öpüp fethediyordum. Anna’nın doğal kokusu başımı döndürüyordu.

Göğüslerine ulaştım, başparmağımı sütyenin kenarında gezdirdim, kumaşın el verdiği ölçüde dilimi soktum. Kopçasını açmak için sırtına uzanınca Anna duvara yaslanıp elimi ezmeye çalıştı ve kendi kendime sııttım. Onlara sonra gelecektim.

Göğüs kafesinden aşağı indim. Sonunda dizlerimin üstüne çökmüş, göbek deliğinden sallanan mavi kalp şeklindeki piercinge bakıyordum. Vay anasını... Derinde bir yerde bir kıvılcım çaktı.

“Beni öldürüyorsun.” Göbek deliğinin etrafını yalamamla Anna inleyerek ürperdi. Elleriyle omuzlarımı yakaladı, saçlarımla oynadı ve ağzım düşük bel külotunun kenarına doğru ilerledi. Bir kalçasından başlayıp kenardan kenar-

TATLI CAZİBE

dan diğerine gelene kadar öptüm. Anna'nın hızlı soluk alışı beni hızlandırdı. Ağzımı açıp dişlerimi hafifçe kalçasına batırınca nefesi kesildi, ardından dilimle daireler çizdim. Yaramazlık ettiğimin farkındaydım ama Anna'nın her yerinde izimi bırakmak istiyordum.

Daha ileri gitmeye hazırdım fakat Anna bacaklarını birbirine bastırmıştı. Bir elimi bacaklarının arkasına doğru götürüp bacağına hafifçe bükmememe ses çıkarmadı. Bacağını, iç kısmını göreceğim kadar nazikçe açtım. Anna saçımı çekiyordu. Onu delirttiğimi bilmek hoşuma gidiyordu.

Ona verebileceğim tek şey buydu. İyi olduğum bir şeydi. Birisine bu mutluluğu yaşatmaya daha hevesli olduğumu hatırlamıyordum.

Anna'nın uyluğunun iç kısmını öptüm, dilimi ipeksi teninde gezdirdim. Anna muhteşem bir şekilde inledi, titredi ve duvardan aşağı doğru kaydı. Hemen elimi beline koyup onu tuttum. Ağzımı uyluğunun içine doğru götürdüm, daha da yaklaştım. Anna zor nefes alıyordu.

“Kai! Ben... ben... Durman lazım.”

Kahretsin. Ona tekrar güven vermeliydim. Yüzümü olduğu yerden çekmemek ve ona ne kadar güzel olduğunu göstermek istiyordum ama hata yapmayacaktım. Zorlansam da ayağa kalkıp ona baktım. Karşısındaki bendim, istemediği bir şey yapmayacaktım.

Anna'nın göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Yanakları pembe pembeydi. Feromonları havaya sel gibi fışkırıyor, afrodizyak gibi başımı döndürüyordu. Ona yaslandım, ka-

sıklarımızı birbirine yaklaştıracak şekilde sokuldum. Anna beni hissedince başını arkaya attı. Ona bu şekilde de kolayca zevk verebileceğimi anladım. Ağzımla değilse de ellerimle ona dokunmak istedim.

Elimle sıcacık karnını kavradım. “İzin ver sana dokunayım. Sadece dışarıdan. Sana zevk vereyim.” Anna tatlı tatlı inledi, ihtiyacının sesi çıktı ve elim aşağı doğru hareket etti.

Çok yakındı.

Gözlerimi yüzünden ayırmadım, Anna gözlerini kapatmıştı. Tepkilerini izlemeye bayılıyordum.

Başını iki yana sallamasını beklemiyordum. Ya da “Hayır. Olmaz, yapamayız,” demesini.

Bir terslik vardı. Elimi indirdim. “Ne oldu?” Onu üzdüm diye endişelenip hemen geri çekildim. “Üzgünüm Anna...”

“Hayır,” dedi titrek bir sesle. “Üzgün olmanı istemiyorum. Ben üzgün değilim.”

Gözlerimi kırpıştırdım. Anna yere eğilip kıyafetlerini tekrar giyerken derim aniden ateşten buza döndü. Neler olduğundan emin değildim. Anna beni kendine çekip sarıldı ve bu dokunuğu o başlattığı için sorun olmadığını düşündüm. Kollarımı titreyen vücuduna sardım.

“Titriyorsun,” dedim hâlâ allak bullak vaziyette.

“Evet, şey, vücudum bana şu anda bayağı bir kızgın.” Anna kısa bir kahkaha attı ama kuru kuru. “Ama kılıcı kullanmayı riske atamam.”

O nesnenin lafının geçmesiyle içimde kalan en ufak ateş

de sönüp kül oldu, yüreğim hop etti. Kehanete göre ışıık ve karanlıktan gelen Nefilin dıpduru kalması lazımdı, herhâlde Erdem Kılıcı'nı kullanabilmek içindi. Bunun neleri kapsayacağını tam olarak düşünmemiştim.

“Sence *o kadar* hassas mıdır?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Melekler için yapılmış, biliyor musun?

Iyyy, yerin dibine batsın o kahrolası kılıç.

“İyi misin?” diye sordu.

Aslında hayır. Anna'nın sevdiği erkekle anlık bir zevk yaşamasının duruluğunu bozacağını hiç sanmıyordum, özellikle de bakire kaldığı sürece ama tedirginliğini anlıyordum. Riski çok büyüktü. Nasıl bir baskı hissettiğini hayal edemiyordum.

Yüzünü tutup başparmağımı kenarında gezdirdim. “Sen beni merak etme. Seni üzme istemedim.”

“Üzmedin,” dedi. “Seni seviyorum. Seninle hepsini yapmak istiyorum. Belki günün birinde?”

Anna'nın umut dolu sözlerine karşı gözlerimi kapadım. Günün birinde diye bir şey olduğunu umut etmeye yüreğim dayanmıyordu. Sadece şimdi ve burası vardı, bize daha fazlası vadedilmiyordu. Hele hele kehanet tepemizde beklerken...

Anna gerinip beni öptü. “Sanırım çikolataya ihtiyacım var.”

Bu lafı beni çok güldürdü. Anna işte.

“Bana çikolatalı kek yapar mısın?”

“Ben mi?” Yanlış konuştu herhâlde.

“Şimdi de yemek pişirmeni izleme sırası bende.”

İster istemez sııttım. “O keki yiyebilecek durumda olmak istiyorsun sanırım?” dedim ama Anna gülmekle yetindi.

Elimden tuttu, beni holden mutfağa doğru götürdü. Etkisiz hâle getirme taktiği işe yaramış, bana o anm hsranını unutturmuştu.

Ayrıca kesin bir şey vardı, bu geceden sonra çikolatalı keklere bir daha asla aynı gözle bakamayacaktım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Z'Yİ KURTARMAK

Bu gece hayatımın en sıra dışı ama aynı zamanda, fiziksel olarak en zor gecesiydi. İçimde yaşayan canavarı ya da ona karşı verdiğim savaşı tarif edemiyordum.

Babam Anna ile tanıştığı ilk gece bana mağara adamı deyip gülmüştü ama alay ettiği için değil. Kahkahalarla gülmüştü çünkü neler hissettiğimi, nasıl sürekli özlem içinde olduğumu biliyordu ve bu komiğine gidiyordu. Her saniye kendimi tutmak için direnmem, her an Gözü Dönmüş Hulk'a dönüşebilecek olmam, asla tatmin olmamam çok komikti.

Sadece yeşil olmuyordum. Şansıma.

Bu gece ara ara irade gücüm masum dokunuşlarla paramparça olacak gibiydi, bütün sinirlerim ayaktaydı. Anna'nın peşinden havaalanına koşmak, benimle eve gelmesi için

ona yalvarmak aptallıktı, farkındaydım. Akıllıca ve güvenli olan, Georgia'ya geri dönmesine izin vermektir. Ancak yatağında onu kollarıma almışken, sıcak nefesini dinlerken birlikte bir gece geçirdiğimiz için hiçbir pişmanlık duymadım.

İkimiz de nihayet uyuyakalmıştık ancak bir süre önce tanıdık paranoyalarla uyanmıştım. Anna yanımdayken daha da beterdi. Dükler ile fısıldayan iblislerin bu gece Vegas'ta olduklarını bilsem de Anna'nın tehlikede olduğu fikrini midem kaldırmıyordu. Sırf onu kendime istemek gibi bencil bir arzuya kapıldım diye hem de...

Sevgili Anna'm, karmaşık biriydi. Sırf iyilikti. Haksızlığa tahammülü yoktu. Bağışlayıcılık kapasitesi müthişti. Ancak bu iyiliğine rağmen, tepesi attığı zaman nasıl ellerini yumruk yaptığını görmüştüm. İblis yanının açlığına kapılıp kaybolduğunda gözlerinde çakan kıvılcımlara tanık olmuş-tum. O açlığı anlıyordum. Sonuçlarını hiç kale almadan tamamıyla fiziksel duylara kendini bırakma ihtiyacını. Her şeyin canı cehenneme deme dürtüsünü.

Tek fark Anna kendini uyuşturuculara bırakıp kaybetmeye ihtiyaç duyarken ben tene tutkundum.

Ama saplantı saplantıdır. Hepsi kendi içinde.

Anna yanımda bir kedi yavrusu gibi miyavladı ve bana daha da sokulup diziyle bacağımı okşadı. Ah, kahretsin... Eli karnımın alt kısmına geldi. Birkaç santim aşağı indirse, mutlu sona ulaşırdım.

Yatağın başucundaki komodinin üstünde duran Erdem Kılıcı'nın kabzasına baktım. Yemin ederim benimle alay

ediyordu. Anna'yı güvende tuttuğundan emindim ancak o duygudan nefret ediyordum. Sanki aklımdan geçenleri, bu tatlı Anna'ya neler yapmak istediğimi çok iyi biliyordu.

Anna'nın hazır olmadığı şeyler...

Anna'yı seviyor olmam, kılıcın kabzasını hiç ırgalamıyordu. Tek gördüğü, benim Anna'nın her parçasını kendisine isteyen bencil bir pislik olmamdı. Çünkü Anna'nın bana baktığı, gözlerimdeki şehvetin ötesini –bir zamanlar olduğum oğlanı ve şimdi ona çaresizce hasret erkeği– gördüğü her anın tadını çıkarmak istiyordum. Gözlerimi kapatıp dinlenmeye çalıştım fakat Anna'nın eli dikkatimi dağıtıyordu. Kaldırıp göğsümün üstüne koydum. Anna uykusunda tırnaklarını derime sapladı ve sanırım bu hayatımda deneyim ettiğim en seksi ve tapılası hareketti. Gerçi daha önce yemek pişirirken de aynısını aklımdan geçirmiştim. Ağzım bacaklarında gezerken de Anna saçlarımı çekerken de... Browni kek karışımını yalarken de... Hadi şu Anna'nın bacağına açtığım bölüme geri dönelim...

Orayı düşünme, dostum.

Konyak gibi etrafını saran ılık armut kokusunu düşünme.

Anna'nın derisinin diline ipek gibi değişimini, daha önce kimsenin girmedığı o malum bölgesine ne kadar yakın olduğunu düşünme.

İnildeyişlerinin sesini, tam da o sevgi dolu beynini nasıl uçurmak üzere olduğunu ya da dizlerinin bağı çözülünce onu nasıl yakaladığını, tüm bedeninin nasıl zevkle titrediğini düşünme.

Onu hele kesinlikle, sakın düşünme.

Avucumu gözümün üstüne bastırıp görüntüleri aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Kahrolası kılıç.

Hayır, Anna'nın yanındayken kusursuz değildim. Hâlâ akla hayale gelebilecek her türlü pis, seksi düşünce geçiyordu içimden. Benim için gündelik hayatın bir parçasıydı bunlar. Ama Anna sayesinde, sevişmenin nasıl bir duygu olduğunu merak ediyordum. Vücudunun her bir milimini en çıldırtıcı şekilde uzun uzun sevmek, daha fazlasını isteyerek yalvarmak istiyordum onu.

Sessizce iç geçirdim.

Hayattan bir şeyler istememe sebep oluyordu. İstemeye hakkım olmayan şeyleri mesela. Ona asla veremeyeceğim şeyleri. Bu gece onun erkek arkadaşı olmaya razı geldim. Tamam, doğrusu, benim fikrimdi çünkü ona verebileceğim tek şey kalbim ve sadakatimdi. Birlikte olabilir miyiz diye sorunca Anna'nın sevinip o etiketi ilişkimize yapıştırması beni hem neşelendirdi hem hüzünlendirdi çünkü daha iyisini hak ediyordu.

Bu gece onu bizim grubun provasına götürdüm, Anna Malone'un kıskançlık krizine girip odadan bir hışımla çıkmasıyla yaşanan garip an dışında her şey harikaydı. Bunun haricinde Anna ile birlikte dışarı çıkmak, hayatımı onunla paylaşmak şahaneydi. Fakat Anna sadece iblisler uzaktayken değil, onu her gün göğsünü gere gere yanında taşıyacak bir erkek arkadaşı hak ediyordu. İşte o yüzden içimdeki

TATLI CAZİBE

öfke hiç dinmeyecekti. Anna koşullara sinirlenmeyecek kadar iyi ve ölçülü olabilirdi ama ben değildim.

Tek gözümü açıp ne olur ne olmaz diye kılıcın kabzasına şöyle bir baktım. Sonra kızımı kendime çektim, iyi ki birlikte olma fırsatını değerlendirdik diye sevindim. Yarını şimdilik düşünmeyecektim.

Sonunda tekrar rahatlayınca anında uyku beni içine çekti.

Babası sabahın köründe telefon edince Anna'nın gözleri dehşetle doldu. Belial'in beni Kope'la birlikte bir göreve göndermesinden mi, yoksa beni *herhangi bir* göreve göndermesinden mi daha çok korktu, kestiremedim. Nefil müttetiklerimizden biri, Dük Sonellion'un kızı müstehcen hareketlerinden dolayı hapse atılmış. Zania için durum iç açıcı görünmüyordu. Hapis tutulduğu muhafazakâr Orta Doğu kasabasında büyük ihtimal halkın gözü önünde dövülerek öldürülecek ya da köle olarak satılacaktı. Kız alkol bağımlılığına teslim olduğu, davasına fayda sağlamadığı için babası onu kurtarmayı reddediyordu.

Anna'nın bakışlarındaki korkuyu silmek istedim ama söz veremiyordum. Kope'u görünce suratına yumruğu indirmeyeceğime söz veremezdim. Suriye'de güvende olacağımızın da sözünü veremezdim. Anna'ya yalan söyleyemezdim, o da aptal değildi zaten. Zania'yı hapishaneden kurtarmak kolay olmayacaktı.

Belial'in, benden gitmemi istemesinin, bana bu konuda güvenmesinin benim için anlamının ne kadar büyük olduğunu ona tarif etmem mümkün değildi, gerçek bir gerizekâlı gibi görünmeden bunu kelimelere dökebileceğimi sanmıyordum.

Belki korkmalıydim ama korkmuyordum. Ben her gün ölüm ihtimaliyle yüz yüzeydim. Babamın şahin bakışları altında her an bıçak sırtında yaşıyordum, fısıldayan iblisleri her daim başımdaydı. Ancak bu yolculuk –bu görev– bir bakıma ölümün göze alınabileceği kadar tehlikeliydi. İlk kez başkalarına yardıma çağırılıyordum, onları incitmeye değil. En azından onurlu bir şekilde ölme şansım vardı. Babasının bana olan inancı içimi öyle bir kıvançla doldurdu ki kendimden utandım.

Kope yanımıza gelince öfkeden kudurdum, döve döve pestilini çıkarmak istedim. Öyle bir şey yapsam Kope muhtemelen direnmeden öylece dururdu. Sinir bozucu iyilik timsali işte. İçimde yer alan, kabullenmek istemediğim o yetersizlik hislerini kabartıyordu. Dünyayı gezerken Anna'nın yanında olması için o seçilmişti. Kehaneti gerçekleştirme zamanı geldiğinde yardım edecek müttefikleri toplarken o tehlikelere göğüs germiştii. Koruyucu ve takım arkadaşı *oydu*. Ben değildim. Bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Yıllardır ona her göz süzen kadınla yatağa atlama dürtüsüne karşı koyduğu için ondan nefret ediyordum. Gazabını

TATLI CAZİBE

kışkırtan her adamı dövüp bir güzel benzetmediği için ondan nefret ediyordum. Neden bir kere bile çuvalalayamıyordu, neden?

Kopano oturma odasında ağırbaşlı ve olgun bir edayla karşımda dikilirken onu tek parça hâlinde tutan tek şey, Anna'ydı. Bir o, bir de babasının, Suriye misyonunda onun başı çekmesini istemesi. Açıkçası, Belial'in tersine gelmek istemezdim.

Belial'in tuttuğu bir makyaj uzmanı gelip Kope'u ve beni Suriyeliye çevirdi. Aynı zamanda geleneksel Orta Doğu kıyafetleri de getirmişti. Sinirimden silkinip kadının bana sulanmasına sessiz kaldım.

Sonuçta, mavi yerine kahverengi gözlerim ve göğsüme kadar inen sakalımla hâlâ seksiydim.

Uçakta olmak rahatlatıcıydı. Fısıldayan iblisler yeryüzüne yakın durur, gökyüzüne bulaşmazlardı. Suriye'de bizi nelerin beklediğine dair gergin olmalıydım, biliyordum. Ya da Orta Doğulu giysilerimden dolayı diğer yolcuların bana attığı bakışlara sinir olmalıydım. Kope'un da arka koltukta oturduğu yerde aynı muameleyi görüp görmediğini merak ettim. Hepsine bas bas bağırarak istiyordum, "Terörist falan değilim, şu manyak bakışlarınızı çekin üstümden." *G.tler.* Onun yerine kafamı salladım, gözlerimi kapatıp dinlendim.

Anna'nın veda sözleri zihnimi doldurdu: *Benim için hep*

sen vardın. Sadece sen. Bu tatlı fikir zihnimde gezinirken uzun zamandır ilk kez iyi bir uyku çektim.

Anlaşılan Kope, Orta Doğu'da yanınızda olmasını isteyeceğiniz bir adamdı. Arapçası kusursuzdu. Ben sadece birkaç cümle biliyordum, o yüzden çenemi kapalı tutup konuşma işini ona bıraktım. Şam'dan geçip Belial'in insan tanıdığından silahlarımızı aldık, sonra alanı taramak için kalabalık bir caminin yakınında durup mola verdik.

Gözlerimle ortamı süzüp burada buluşacağımız diğer Nefili aradım. Başına vişne çürüğü bir türban sarmış bir genç, köşeli vücudu ve yuvarlak yüzüyle göze çarpıyordu. Gerçi onun da tenine benimki gibi bronz pudra sürülmüştü ve o da benim gibi kahverengi sakal takmıştı. Dük Mammon'un oğlu, Avustralyalı. Zirvelerin kapı görevlisi olduğu için onu tanıyordum.

"Orada," dedim Kopano'ya bıyık altından. "Köşeye yakın." Ben konuşunca adam bize doğru şöyle bir baktı. İşitme duyumu genişletip ona doğru açtım. "Flynn, sen misin?" diye sordum.

Adam bir kez başıyla onayladı. "Aynen dostum." Konuşmasını ve Avustralyalı aksanını saklamak için bir eliyle ağzını sıvazladı. "Sizi takip edip mesafemi koruyacağım. Etrafı kolaçan ettim, yakında bir tepe var; oradan, uzaktan seyredebilirim. Şehrin otuz dakika dışında. Şüpheli bir durum olursa seslenirim. Binanın dışında üç koruma, içeride de en az iki koruma daha var. Esirlerine iyi davrandıklarını sanmıyorum, bilmem anlatabildim mi?"

Ah, harika.

Kopano kaskatı oldu. "Gitmeliyiz," dedi. "Hemen."

Flynn küçük bir scooter/moped karışımına atlarken biz de arabamıza yöneldik.

Kalabalık alanın etrafından dolaşıp şehrin dış mahallelerindeki küçük kasabanın yolunu tuttuk. Tozlu, engebeli yol otuz dakikadan daha uzun sürdü gibi geldi. Şehir ışıkları, sesleri ve kokuları çoktan kaybolmuştu. Manzara daha çoraktı ama kendi çapında güzeldi. Ta ilerimizdeki Flynn doğrudan tepelere çıkan bir toprak yola girdi. Artık alacakaranlık çöküyordu ve gecekonduardan çıkan şüpheli gözlerin bizi kestiğini hissedebiliyordum.

İşitme duyumun bir kısmını arkamda tuttum, daha yüksek yerlerde, ağaçlarla çevrili bir köşe bulup gözetlemeye koyulan Flynn'e odakladım. Biz tümsekli bir yan yoldan küçük, loş bir binaya doğru ilerlerken onun durduğu tepenin yükseltisini seçebiliyordum. Hapishanenin çevresi dikenli tellerle çevrilmişti, göğüslerinde yarı otomatik silah asılı üç adam girişi kolluyordu. Arabamızı görünce hepsi biraz dikildi. Kenara çekip park ettik.

Kope, Belial'in bizim için tasarladığı plana odaklanırken benim Flynn'den gelecek uyarılara kulağımı açmamı kararlaştırmıştık gelmeden önce.

Beni korkutmak kolay değildi, özellikle insanlarla ilgili olaylarda fakat bu adamların silahları ve koyu gri auraları feciydi. Onlara da Düklere davrandığım gibi davrandım. göz teması kurmadım ama dışarı adımımızı atarken omuz-

larımı dik tutup güçsüzlük belirtisi göstermedim. Ayak bileğimdeki, belimdeki bıçakları kullanmaktan çekinmezdim.

Kopano, elinde çantasıyla en ufak bir kaygı duymadan dimdik yürüyordu. Etrafa yaydığı chemmiyet havasıyla, "Bir Afrika prensiyim" dese yeri ydi. Hızlı adımlarla adamlara yaklaşıp bağıra bağıra Arapça bir laf edince çok şaşırdım, sesi bezgin ve sinirli çıkmıştı. O nazik ruhundan eser yoktu. Sanırım *kız* kelimesini tanıdım.

Korumalar bakışıp kaşlarını çattılar. Önlerinde durduk. Dangalaklar cevap veremedi Kope yine vaktini boşa harcıyorlarmış gibi onlara bağırdı. Üçlü hafifçe yerinden sıçradı. Mısır'dan gelmiş gibi yapan görünüşe göre nüfuzlu bu adam karşısında afallamışlardı. Kope evrak çantasını kaldırıp çit diye açtı, içindeki tomar tomar yabancı parayı gösterdi, sonra çat diye kapatıp gene o sert ses tonuyla bir şeyler söyledi.

Kendime hâkim olamadım. Çok etkilenmişim. Belki de Harvard'da oyunculuk dersi almıştı. Her neyse, Kope şahaneydi.

Sonunda gardiyanlardan biri konuştu. Kope sinir olmuş gibi cevap verdi ama sonra bir adım geri çekilip kollarını kaldırdı. Evrak çantasını elinden hiç bırakmadı. Adamlar üstünü aradı, belindeki tabancayı aldılar. Ben de istemeye istemeye kollarımı kaldırdım ve diğer adamın bana yaklaşmasına, bıçaklarıma el koymasına izin verdim. Silahlar vücudumdan alınınca kendimi çıplak gibi hissettim, iyi an-

lamda değil ama... Adamın bıçakları sol cebine koyuşuna dikkat ettim.

İçerideydik. Mükemmel.

Arkamızdan kapıyı kilitlediler, ellerindeki ve omuzlarındaki silahlarla hızlı hızlı içeri girdiler. Kimse bu heriflere elleri tetikteyken koşmamayı söylememiş miydi? Sinirler ayaktaydı. Zania'yı alıp hemen sırta kadem basmaya hazırımdım.

Karanlık bir köşeyi dönünce korumalardan biri orada dikilen bir adama bir şeyler dedi. Yeni adam bizi tepeden tırnağa süzdü, gözleri fıldır fıldırdı, sonra sertçe kafa sallayıp kapıyı işaret etti. Kope yanından sert adımlarla geçince onu takip ettim.

Vay anasını...

Tıpkı Marissa'nın yeni kızlarına itaat etmeleri öğretilirken olduğu gibi midem çalkalandı. Fakat Marissa, adamlarının kızları bu raddede dövmesine müsaade etmiyordu. Zania yere yığılmış esmer bir kemik torbasından bir gömlek iyiydi. Çıplaktı. Ve hayır, çıplaklığı şehvetimi kabartmadı. Hem de hiç.

Korumalardan biri çizmesiyle onu dürtükleyip bas bas bağırdı. Kope adamı sertçe itekleyip kenara savurdu ve kızın yanına çömeldi. Kızla sertçe konuşunca Zania iyice büzüşüp sindi. En azından bir hayat belirtisi göstermişti. Kope bu kez daha yavaş ve daha alçak sesli bir şekilde lafını tekrarladı ve sanırım ne dediğini anladım:

"Artık bana aitsin."

Kopano bileğinden tutup onu kendine çevirdi. İnce kol kaslarını yoklayıp ne durumda olduğunu kontrol etti. Sonra başını çevirdi ve kapının eşiğinde dikilen adama kısaca bir baş hareketi yaptı. Adam öne çıktı, silahını yere koydu ve evrak çantasını açıp paraları saydı. Gözü hırsla parladı. Diğer adamlardan birine bir emir verdi, o da içeri koşup siyah pamuklu bir elbiseyle geri döndü. Geri zekâlı adam Zania'yı giydirmeye çalıştı, elbiseyi kafasından geçirirken Zania kollarını düz tutmayınca bağırmaya başladı.

Kopano hemen adamı ittirdi ve Z'yi oturma pozisyonuna getirip kaşlarını çattı. Homurdana homurdana kızın kollarını yavaşça elbiseden geçirdi. Zania çekilmeye çalıştı ama Kopano onu giydirene kadar itirazlarını duymazdan geldi.

Ben de bu arada içimden herkes elini çabuk tutsun da bu pislik çukurundan bir an önce defolup gidelim diye dua ediyordum. Pantolonumun cebindeki uydu telefonumun titreştiğini hissettim. Çaktırmadan bakınca sessizce bir küfür ettim. Flynn'den mesaj gelmişti.

Galiba takip ediliyorum ama ortaya çıkmadılar. Ayrıca iki kişi bana garip garip bakıyor.

Kope'a *acele etmeliyiz* bakışı atmamla belli belirsiz başım salladı.

Yetkili adam nakitleri okşayıp bağrına basmadan önce Kopano, Zania'yı kucağına aldı. Zania karşı koymaya çalıştı ama Kopano sertçe tutup dursun diye Arapça bir şeyler mırıldandı.

Yerde oturan adam gözlerini paradan ayırıp Kopano'ya

hıncırca güldü. Kope da pis pis bakıp silahlarımızla ilgili bir şeyler dedi. Başka bir adam Kope'un tabancası ve benim bıçaklarımla geri döndü. Çabucak elinden alıp çıkışa doğru Kopano'yu takip ettim, yine adamların önünden geçtik. Paranın başına üşüşmüşler, sanki lotoyu kazanmış gibi sırtıyorlardı. Adamlardan biri bize eşlik etmek için peşimizden geldi.

Genişletilmiş işitme duyumun uçlarında boğuk sesler duymaya başlayınca kadar Flynn'i unutmuştum. Sorgulayıcı bir tonda söylenen Arapça laflar... Scooterın çalışması. Toprak yolda koşan ayak sesleri. Bağırış ve homurdanmalar. Kavga sesleri.

Kahretsin! Avuçlarım terlemeye başladı. Buradan kurtulup Flynn'e yardım etmek istiyordum ama bu makineli tüfekli manyak dibimizdeyken yapamazdım. Birdenbire kavga sesleri sustu ve scooterın ters istikamette uzaklaştığını duydum. Belki de Flynn kaçmıştı.

Binadan çıkıp arabaya bindik; Kope, Zania'yı arka koltuğa yatırdı. Yola çıktığımız saniye Kopano'ya, Flynn'in kimliğinin ortaya çıktığını işaret ettim. Ona mı gitsek diye karar vermeye çalışırken Zania inildedi.

"İçki," diye fısıldadı Arapça. Sesi çatladı.

Bir şişe suyun kapağını açıp arkaya uzandım ve şişeyi eline bıraktım. Zania şişmiş, mor gözleriyle şişeye şöyle bir bakıp bana geri fırlattı. Yakalamaya çalışsam da her tarafa sular sıçradı.

Tamam. Böyle bir içkinin peşinde değildi.

Zania ile uğraşmamız gerektiğinden bilinmedik tepelere tırmanıp Flynn'i aramaya kalkamayacağımız belli olmuştu. Kope ve ben, Flynn'in muhtemelen kaçtığına ve bizimle sonra buluşacağına kanaat getirdik. Öyle umuyorduk.

Arka koltukta kıvrılmış Z'nin incecik kollarına baktım. Bir deri bir kemikti. Çantamdan bir protein bar çıkarıp açtım.

"Bunu yemen lazım." Yavaşça kolunu dürttüm.

Dokunmamla beraber iyice top gibi oldu ve ağır aksa-
mayla, "Dokunma bana!" diye bağırdı.

"Zania, sana yardım etmek istiyorum. Lütfen. Yemen lazım."

"Beni rahat bırak!"

Yiyeceği yine uzattım. "Sana bir daha dokunmayacağım, yemin ederim. Ama yemek yemen gerek..." Protein barı elimden alıp yere attı. İç geçirip Kope'a baktım, o da yüzünü buruşturdu. Ardından tam da bu amaçla, yola çıkmadan önce Anna'nın resimlerini çektiğimi hatırladım.

Telefonumu çıkarıp görebilmesi için ekranı ona çevirdim. "Bak, Z. Anna'yı hatırlıyor musun? Biz birlikteyiz. Ben de senin gibi onun yanındayım. Kope da öyle." Kız fotoğrafa şöyle bir bakıp beni kuşkulu kuşkulu süzdü.

Kope bir yandan arabayı kullanırken bir yandan Arapça konuşmaya başladı. Kıza artık güvende olduğunu söylüyordu tahminimce. Ona kim olduğunu hatırlatıyor, benim kim olduğumu açıklıyordu. Anna'nın adının geçtiğini duydum.

Kız neredeyse sakinleşmişti, derken tüm vücudu sarsılmaya başladı.

Bıyık altından küfrettim. "Sanırım alkol almadığı için oluyor."

Kope kaşlarını çatıp arabayı daha hızlı sürdü. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Zania koltuğun kenarına öğürdü ama midesinden çıkacak hiçbir şey yoktu. Çaresizce izlemekle yetindim.

“Otelimiz yakında,” dedi Kope. “İki dakika.”

Ne idiği belirsiz otele geri döndük ve Kope kıza, dikkat çekmememiz için tek başına yürümesi gerektiğini söyledi, gerçi hava kararmıştı ve sokak ıslıklı değildi. Zania’nın ağır adımlarını izlerken içimiz gitti. Neyse ki arabadan yan kapıya kadarki kısa yürüyüş boyunca istenmeyen bakışların hedefi olmadık. Bizim koridor boşalana kadar bir köşeye saklanıp işitme duyumuzu kullandık, sonra Zania’yı odaya soktuk.

Sonellion’un kızı viran olmuştu. Yaralarının acısından topallıyordu ama neresinin iyileşmesi gerektiğini incelememiz için bizi yanına yaklaştırmıyordu. Ona sıcak bir banyo hazırladım fakat banyoda yere oturup kontrolsüz bir şekilde titreyerek içki istedi.

“Belki ona bir tane vermeliyiz...” derken Kope lafımı kesti.

“Hayır.”

Keşke Anna burada olsaydı. Zania inledi, kulaklarını tırmalayan bir biçimde mırıldanmaya başladı. İstirap içindeydi.

“Sadece bir içecek,” diye fısıldadım Kope’a ama oralı olmadı.

“Sonunda daha fazlasını istemesine sebep olacak. Bunu atlatmak zorunda.”

Zania, ona Arapça hırladı.

Kızın yanına çömeldim. “Lütfen Z. Baban geri dönmeden seni buradan kaçırmamız lazım. Daha güçlü olman için bir şeyler yemelisin, yoksa iyileşemezsin.”

Zania bana baktı, ilk kez gerçekten suratıma baktı. “Bir içki,” dedi yumuşakça. Hâli içler acısıydı. Pes etmek istedim çünkü ben de zayıftım ve acaba bir taneden bir şey olur mu diye düşündüm. Belki de onu sakinleştirirdi. Fakat Kopano’nun bakışlarıyla bizi yaktığını hissettim. Anna olsa ne yapardı? Tekrar konuşmadan önce onun gibi pozitif enerji toplamaya çalıştım.

“Biliyorum, buna ihtiyacın olduğunu sanıyorsun ama aslında öyle değil. Biz sana yardım etmek istiyoruz.” Ben de bu kadar nazik ve mantıklı konuştuğum için kendimle gurur duyuyordum. Devam etmek için ağzımı açınca kız gözüne yumruğu indiriverdi.

Vay anasını be, çok acımişti.

Bırakın yumruk atmayı, kolunu kaldıracak hâli yok gibi duran Nef kızıdan uzaklaştım. Azmin elinden hiçbir şey kurtulmuyormuş demek ki çünkü gözümü morartacağından emindim. Bir kızıdan ilk kez dayak yemiyordum ama ilk kez hak etmemiştim.

Yine de ona bir türlü kızamadım. Ta ki Kope kıkır kıkır gülene kadar.

“Kapa çeneni,” diyerek ayağa kalktım. “*Sen de bir dene bakalım, sevgi kelebeği.*”

TATLI CAZİBE

Yanından geçerken bana kaşlarını çattı, ben de gidip aynadan gözüme baktım. Evet. Morarıyordu.

Kope'un nazik bir yaklaşım denemesini bekliyordum fakat bir kez daha beni şoka soktu. Kızla sert, baskın bir otoriteyle konuştu.

"Yıkanma zamanı, Zania. Biz çıkıyoruz, sen de yıkanacaksın. Amerika uçağımıza beş saat kaldı."

Kız kollarını vücuduna dolayıp, "Beni bıraksaydın da ölseydim!" diye bağırdı.

"Ölmeyecektin," diye hırladı Kopano. "Kaderin ölümünden bin beterdi."

"Beni burada bırakın o zaman!"

"Gir yıkan. Hemen. Yoksa seni ben küvete sokup kendi ellerimle temizlerim!"

Kız ona pis pis baktı. Kopano öne doğru sert bir adım atınca Zania büzülüp sindi.

"Dokunma bana! Kendim yıkanırım."

"Gitme vakti gelince," dedi Kopano, "adam gibi görüneceksin. Şüphe toplamaya niyetimiz yok."

Yanımdan bir hışımla geçince onu takip edip kapıyı kapattım. Kopano yatağa oturup gözlerini kapatınca titremeye başladı. Güçlü dış görünüşü çatırdıyordu.

Ona çok iyiydin demek istedim ama dilim varmadı. Onun yerine, gıkımı çıkarmadan yatağın diğer tarafına oturdum. Zania'nın suya girdiğini duyunca ikimiz de gevşedik. Ardından kız içli içli ağlamaya başladı, titredikçe dişleri birbirine çarpıyordu. İçim parçalandı.

Düklerden nefret ediyordum. En küçük zerreme kadar her birinden tiksiniyordum.

Anna'yı hayal ettim. Kararlı ve sevgili Anna'nın alevler saçan kılıcını hepsine sapladığını, biz Neflerin onları alt ettiğini ve hepsinin ruhunun çürüdüğünü hayal ettim.

Derken aklıma bir fikir daha geldi ve aniden kaygılandım. Flynn neredeydi?

Telefonumu çıkarıp onu aradım ama cevap yoktu. Ardından bize verdiği şifreyi kullanarak Anna'nın babasına mesaj attım. Belial hemen mesaj attı.

Aldınız mı?

Evet, diye cevap yazdım, ama F kayıp.

Yüreğim ağzımda, cevabını bekledim.

Onunla ya da onsuz, siz yola çıkın.

Uf, çok acımasızdı ama sanırım anlamıştım. Bir kişiyi kaybetmek, iki kişi kaybetmekten iyiydi. Bu kadar az müttefikimiz varken sayı çok önemliydi.

Kope bana bakınca ona mesajları gösterdim, o da kafa salladı. Gergindi ve anlıyordum. Bir uçağa binsek, buradan uzaklaştık ancak rahatlardık.

Acaba Anna'yı aramak için çok mu erkendi? Blake'in onu dün gece ne tür ortamlara soktuğunu tahmin etmeye çalıştım. Kıskançlık Dükü'nün oğluyla partilemediyseniz, hayatınızda hiç partiledim diyemezsiniz.

Anna'nın numarasını çevirip arkama yaslandım, cevap verdiğinde çatlak, akşamdan kalma, yarı uykulu sesine güldüm.

“Alo?”

Derin bir nefes alıp Anna’nın sesine odaklandım. Eve, onun yanına dönmek için sabırsızlanıyordum.

Yolculuğun geri kalanı bulanıktı. Zania yıkanıp giyindikten sonra bizimle bir daha konuşmadı. Kope mucizevi bir şekilde ona elleriyle üç lokma sıcak pita ekmeği yedirmeyi başardı.

Bu ikisi arasında bir bağ olduğunu anlamak için Dük Astaroth’un çocuğu olmama gerek yoktu. Yolculuğun geri kalanı boyunca Kope’un Z ile ilgilenmesine izin verdim, sadece gerçekten lüzumluysa araya girdim. Kope kızla tam da ihtiyacı olduğu şekilde ilgilenmeyi iyi biliyordu. Ben de bir gözümü daha morartmak istemiyordum.

Flynn, Şam havaalanına uçuşumuzdan hemen önce perişan vaziyette çıkageldi. Gömleği yırtılmış, sakalının köşesi soyulmaya başlamıştı. Kendine çekidüzen vermesi için onu doğruca banyoya götürdüm. İyi olduğuna sevinmiştim.

İlerleyen saatlerde Amsterdam’a inince hepimiz Arap kıyafetlerimizi çıkarıp Batılılar gibi giyindik. Fısıldayan iblis var mı diye ortalığı tarayıp hiç görmeyince Flynn’in sırtına hafifçe vurduk, o da kendi yoluna gitti, biraz Avrupa’yı dolaşıp Avustralya’ya dönecekti.

Zania bol kotunun içinde sanki dik duramayacak kadar çelimsiz görünüyordu fakat iyileşince ne kadar güzel bir kadın olacağı belliydi. Kollarını göğsünde bağlayıp ayağını

yere vurarak gözlerini alkol şişelerine dikmiş, tax-free dük-kânına bakıyordu. Kopano onunla vitrinin arasına girince kız şişliği inen gözlerini kıstı. Gözleri, iri, koyu kahve ve alev alevdi. Kopano o gözlerin çekimine girmiş gibiydi, gerçi Zania'nın güçlü alkol isteği karşısında pek rahat ol-madığı belliydi.

Birbirlerine dik dik baktılar, sanki tam dükkanın ortasın-da şehvetle sevişeceklerdi. Ne gösteri olurdu ama. Gülüp onlara bir oda bulun dememek için dilimi ısırđım. Bunu yapsam Aziz Kopano yer yarılr, yerin dibine girerdi.

Uçuşumuzun çağrısını duyunca havalara uçtum. Anna'yı tekrar görmeye bir adım daha yakındım.

Uçuş esnasında, görevlilerden biri Zania'nın kamburunu çıkarmış, kendine sarılarak oturduğunu, titreyip inlediğini gördü. Kope hareketten midesi bulanıyormuş gibi göster-meye çalıştıysa da hostes kaygılanmıştı. Başkasının gözün-den bakınca cidden acil durum var gibi görünüyordu.

Kope hasta rolünü iyi oynamak için Zania'nın sırtını sı-vazlamayı denedi fakat Zania hırçınca bağırıp geri çekildi. Evet, bu ikisi dikkat etmezse, uçak acil iniş yapacaktı. Ca-zibemi konuşturma zamanım gelmişti.

Kaşlarını çatmış hostese bakıp onu yanıma çağırdım. Muhtemelen yirmilerinin sonlarındaydı. Avrupalıydı. Göz-leri fıldır fıldır etrafımda döndü ve endişeli aurasının büyük bir kısmı rahatladı, birden her şeyi unuttu. Bana doğru eğil-di, ben de daha dik oturup yaklaşarak fısıldadım:

“Aramızda kalsın,” dedim, “sanırım arkadaşımın sevgili si iki canlı, bilmem anlatabildim mi?”

Gözleri kocaman açılan kız soru sorar gibi karnına dokundu.

Başım la onayladım. Sırıttım. “Daha herkese duyurmadılar ama ben eminim. Birkaç gündür kendinde değil, endişelenecek bir şey yok, aşkım. Düz elir.”

Üstüne bir de göz kırptım. Sonra dudaklarımı ıslattım. Kızın aurası kıpkırmızı olunca vücudum istemsizce tepki verdi.

Hayır, diye hatırlattım kendime suçluluk duyarak.

“Eh, iyi o zaman,” dedi uçuş görevlisi, bir elini kolumdan aşağı gezdirerek. Vücudum gerildi, nefesimi tuttum. “Bir şeye ihtiyacınız olursa, bana haber verin.” Daha da aşağı eğildi. “Ne olursa.”

Git başımdan, git başımdan, git başımdan ve tüm kutsal şeyler namına bana bir daha dokunma.

Hafifçe kafa salladım ve kız nihayet dönüp uzaklaştı. Yana doğru hızlıca bakış atınca Kope ve Zania’nın beni seyrettiklerini gördüm. Umarım hamile yalanımın sakıncası yoktu ama olsa da umurumda değildi. Bana minnettar olmalıydılar. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım.

Zania bir ara öne doğru eğilmiş vaziyette uyuyakalınca başı öne düşüp Kope’un bacağına geldi. *Hahahaha*. Herif taş gibi donmuş, etkilenmemeye çalışıyordu. Bu huzurlu andan

istifade, arkamızdaki boş sıraya geçtim. Kafamı cama yaslayıp hemen uykuya daldım.

Bir süre sonra çok canlı bir rüyadan uyandım, Anna'nın masumiyetini bozuyordum. Bayağı hoş bir rüyaydı aslında ama insanların ortasında görmemeyi yeğlerdim. Zania'nın zırlama ve Kope'un kibarca azarlama seslerini duyunca nahos bir biçimde gerçek dünyaya döndüm. Kibar uçuş görevlisi ben uyurken üstüme battaniye örtmüştü. Mavi örtüyü alıp rahat durmayan yerlerime örterek yumuşak ve sıcak olmayan şeyler düşündüm. İnlemeyen, kıvranmayan ve eğilmeyen şeyler...

İşe yaramadı.

Parmaklarımı alnıma bastırmaya çalıştım. Dizim daha hızlı seğirdi. Derin bir nefesle ciğerlerimi doldurdum, cep telefonumu çıkarıp Anna ile çekilmiş olan fotoğrafımızı açtım. Ekrana uzun uzun bakarken pilot uçuş görevlilerine inişe hazırlanmalarını duyurdu. İçim sızlasa da fotoğrafı sildim.

İnmek için sabırsızlanıyordum. Anna'nın Zania'ya sarıldığını, o perişan vaziyetteki kızı beni doldurduğu pozitif enerjiyle, hani insanı hem içerideki hem de dışarıdaki iblislerle savaşabileceğine inandıran enerjiyle, doldurduğunu görmek istiyordum. İnsanı kazanabileceğine inandıran enerjiyle...

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

SU VE GAZAP

Yağmurdan kaçarken doluya tutulduk, öyle mi denirdi? L.A.'e iner inmez anında Belial'den, o bölgeyi boşaltın diye bir telefon geldi. Bir grup Dük, Vegas'ta tanıştıkları birkaç kadınla birlikte LAX'e uçuyordu. Blake hemen marinaya gidip onun teknesini almayı ve babasının özel adasına gitmeyi akıl etti, böylece ana karadan uzakta güvende olacaktık.

Şahane.

Blake bize bunu “mini tatil” olarak düşünün dedi. Suriye’de başımızdan geçenlerden sonra bunu çok isterdim. Biz erkekler jet skilere atladık, kızları da adanın kıyısında sohbet etsinler diye yalnız bıraktık.

Sorun şuydu ki gevşemek ve biraz geyik yapmak tehlikeliydi. Bunun farkındaydık ve yine de saklanacak hiç-

bir yer olmayan tek mekâna gelmiştik. Şans işte. Neyse ki Lucifer'in elçisi Azael, Belial ile iş birliği içindeydi. Karanlık ruh bizi bulup Düklerin adanın yolunu tuttuğunu haber verdi.

Şimdi de buradaydık. Kopano, Zania ve Blake iskelenin altındaki suyun içindeydi. Ben de kıyıda Anna ile otuyordum, atlamak üzereydik. Neden mi? Çünkü babamın, Anna'nın bekâretinin kokusunu alamayacağı bir yerde saklanmak zorundaydık.

Suyun altında...

Atlattığımız onca badireden sonra artık korkmayacağımı sanabilirsiniz ama mesele Anna olunca, korkuya her zaman yer vardı. Ona karşı korumacı içgüdülerim artmıştı ve Anna tehlikedeyken aklımı kaybedecek gibi oluyordum.

Anna aşağıdaki çalkantılı sulara gözlerini dikmiş bakarken onu seyrettim. Ortalıkta koşturup hazırlanmaya çalışırken ıslak saçları tel tel yüzüne yapışmıştı. Başımıza gelenlere razı görünüyordu. Yüzünü benimkine doğru çevirip onu bu kadar yoğun bir ilgiyle süzdüğümü görünce gözleri kocaman açıldı.

Ona neler hissettiğimi hâlâ söylememiştim, kelimelere dökmemiştim. Şimdi bu kadar ödleğ olduğum için kendime küfrediyordum. Anna için ne kadar önemli olduğunu biliyordum çünkü. Dükler artık duyacak kadar yaklaşmıştı. Konuşma riskini göze alamazdım ama ona söylemek zorundaydım. Eğer bugün yakalanırsak, eğer bize bir şey olursa, söylemediğim için kendimden nefret ederdim. Dolayısıyla ona elimdeki tek şeyi verdim. Sessiz sözcükleri.

TATLI CAZİBE

Bir elimi kaldırıp ‘S’ ‘S’ yazdım işaret dilinde –*Seni seviyorum*. Ellerime bakakaldı, gözleri doldu. Anna da elini kaldırıp benimkiyle aynı hareketi yaptı, işaretini benim işaretimin üstüne koyup ağzını oynattı, *Ben de seni seviyorum*.

Bundan kurtulacağımıza yemin ettim.

Anna bana uzandı ve onu göğsüme bastırdım, kollarını belime doladığımı hissettim. Bu gece bir an önce bitsin diye dua edip onu kendime çektim. Dükler ne zaman gelecek-ti ya da ne kadar kalacaklardı, bilmiyordum ama uzun bir gece bizi bekliyordu.

Blake elini uzatıp ayak bileklerimize yapışarak bize suya girme vakti olduğunu haber verdi. Anna ve ben tahtaya tutunarak yavaşça aşağı indik, vücudu suya girerken nefesi kesildi. Biz jet skiden indiğimizden beri, son bir saattir suyun sıcaklığının ne kadar düştüğünü anlayınca ilk endişe bombası içimde patladı. Burada deniz her zaman serindir ama Anna benden çok daha ufak tefekti. Eğer suda fazla kalırsak donardı, özellikle de güneş battıktan sonra.

Bana her şeyin yolunda olduğunu gösterircesine başını salladı. Savaşçı bir kız olduğunu biliyordum. Sessizce Kope ve Zania’nın tutunduğu, iskelenin altındaki direklere doğru yüzdük. Kahrolasica şeyler yosun tutmuş, kayıyor, tutunmamızı zorlaştırıyordu. Beşimiz birbirimize bakıp başımıza geleceklere hazırlandık. Anna’ya döndüm, bana bir kez daha cesurca kafa salladı.

Lütfen, lütfen, hemen olup bitsin. Umarım Dükler lanet

eğlencelerini bir an evvel bitirip çekip giderlerdi. Bütün gece kalmayı planlamıyorlardı herhâlde?

Diğerleriyle birlikte büzüştüm ve suyun sıcaklığı düşerken olduğum yerde bekledim. Zania, Anna'nın besleme ve bakımından sonra bir günde bile daha güçlü görünüyordu. Anna ona duşunu aldırması, yemeğini yedirmişti. Buna seviyordum çünkü Z iki gün önceki hâlinde olsaydı, buradan kesinlikle sağ çıkamazdı. Hızlı Nefil iyileşme yeteneği de muhtemelen işe yaramıştı.

Düklerin adaya gelmesi fazla uzun sürmedi. Flynn'i de yanlarında getirmişlerdi, bu da beni şaşırttı. Biz Avrupa'da ondan ayrılır ayrılmaz babası onu Vegas'a çağırmıştı herhâlde.

Babam, Melchom, Mammon ve Astaroth çalışmak için adaya geldi, yanlarında evli ve nişanlı kadınlar getirmişlerdi. Kadınları bozmak, zinaya sürüklemek, suçluluk ve pişmanlık duygularıyla yakmak istiyorlardı.

Saatler geçti, su buz gibiydi. Tahammül edilemez radedeydi. Anna'nın dudaklarının morardığını, vücudunun kontrolsüzce titrediğini görmeye dayanamıyordum.

Dükler alem yaparken Anna kontrolünü kaybetti. Zangır zangır titriyordu. Korkudan incecik bir çığlık attı ve sanki suyun altında bir şey ona sürtünmüş gibi yerinden fırladı. Sonra delirmiş gibi kahkahayı patlattı. Kendi direğimden ayrılıp yanına gittim, kaskatıydım, her yanıma uyuşmuş ve tutulmuştu. kollarımı donan vücuduna sardım. Ona sessiz olmasını hatırlatmak için bir elimi ağzının üstüne koymamla

yavaşça başını salladı. Bir elimle sıkıca beline, diğeriyle de iskele direğine sarıldım.

İskelenin altında saatlerce asılı durduk, Pasifik akıntıları bizi bir sürükleyip bir çekerken Düklerin iğrenç işlerini halletmelerini, böylece Anna'yı sıcak bir yere götürmeyi diledim ama gece daha beter bir hâl aldı. Dükler, Flynn'i özel korumaları ya da uşakları olması için filan yanlarında getirdiler sanmıştım fakat işin içinde daha pis bir iş vardı. Çok daha pis.

Flynn'in Suriye'ye gittiğini ve Zania'nın iki "gizemli adam" tarafından satın alındığını öğrenmişlerdi. Aralarında hainlerin bulunduğunu biliyorlardı.

"Bilmediğin şeyse, oğlum," diye fısıldadı Mammon, "Dük Sonellion'un, kendisi uzakta olduğundan kızın kime satıldığını izlemek için Dük Thamuz'un oğullarından birini tutmuş olduğu."

Kope ve ben şaşkın şaşkın birbirimize baktık. Suriye'de bizden başka bir Nefil daha varmış meğer. Flynn'in o tepenin başında kavgaya karıştığını görmüştü, başındaki türban düşünce kızıl saçlarını görmüştü. Ama sanki beni ya da Kope'u görmemişti.

"Kim için çalışıyorsun, söyle!" diye bağırdı Mammon tepemizden.

Sakin söyleme, diye yalvardım. Güçlü dur, dostum.

Anna deli gibi titriyordu. Kaygılarım paniğe dönüştü. Ay ışığında dudakları mosmor görünüyordu. Suyun üstünde nasıl durabildiğini anlayamadım. Canlı görünen tek bölgesi

gözleriydi; iskelenin altından, tahtanın arasındaki bir boşluktan olayları seyrediyordu.

“Sana tek kelime etmem, ihtiyar,” dedi Flynn.

Helal olsun be. Bu dava için canını vermeye hazırdı. Babası Mammon başına silah dayamıştı ama Flynn’in kılı kıpırdamamıştı.

“Son şansın,” dedi Mammon.

“Cehennemde görüşürüz,” diye karşılık verdi Flynn. Sanki azat edilmiş, özgür kalmış gibi konuşmuştu.

Bir silah sesi havayı delerken parmaklarımı Anna’nın soğuk dudaklarına götürdüm. Bedeni kollarımın arasında sarsıldı. Yanağımı başının yanına bastırdım.

Hayatımda ikinci kez bir Dükün, kardeş bir Nefili öldürüşüne şahit oluyordum. Birincisinin aksine, bu kez uyuşmuş hâlde değildim. Flynn’in acımasızca öldürülmesini iliklerimde hissettim ve canım yandı. Bu şahsi bir meseleydi.

Kıymetli müttefikimizin ruhunun iblis ruhlar tarafından cehenneme çekilişini seyrederken öfkeden neredeyse yerimizi belli edecektim. Z’nin dişleri takırdıyor, Anna kollarımda kederinden hareketsiz yatıyordu. Blake’in mizahından eser kalmamış, Kope’un bile yüzü düşmüştü. Burada sesimizi çıkarmadan durmak zorunda olmamızdan, zayıflığımızdan ve savunmasızlığımızdan nefret ediyordum.

Buna daha ne kadar katlanabilirdik? Eyleme geçmeden önce daha kaçımızın ölmesi gerekiyordu?

Dükler adayı terk ettiğinde hayatımda bu kadar rahatladığımı hatırlamıyordum. Güçten düşen kollarımla iskeleye

çıkardığım Anna soğuktan kaskatı kesilmişti. Onu kucağıma çektim, Zania'yı Anna'ya yaklaştırdım ama benim de her yanımda tutulmuştu. Kope ve Blake hemen yanımdan ayrılıp adanın diğer ucuna, Blake'in teknesini geri getirmeye gittiler. Anna ve Zania tır tır titriyor, gözlerini bile açmıyorlardı.

"Kahretsin, galiba hipotermi geçiriyorsunuz," dedim. Anna'nın kollarını ovuşturdum ama sırlıslıkladı. Islak giysilerinin çıkarılması gerekiyordu fakat tekneye binmesini beklemek zorundaydım. Kollarımla onu sardım, o da zayıfça Zania'ya sarıldı. "Geçti," dedim. "Düzeleceksin. Tekne birazdan gelecek."

Çabuk, çabuk, çabuk.

Tekneyi nihayet demirlediler. Kope aşağı atladı. Birlikte kızları kamaraya soktuk. İçimden ilk gelen onları yatağa yatırmaktı ama sırlıslıklamdılar. Anna'yı bir koltuğa oturttum, Kope da aynısını yaptı.

"Kaloriferi açabilir miyiz?" diye seslendim Blake'e. "Islak kıyafetlerini çıkarmamız lazım."

"Bir yolunu bulmaya çalışıyorum!" diye seslendi o da. "Yardıma ihtiyacım olabilir. Siz diğer battaniyeyi bulabilir misiniz?"

Anna'nın elini sıktım. "Hemen dönerim, aşkım. Sizi şimdi ısıtacağız." Anna gözleri kapalı, çenesi titreyerek başını salladı.

Merdivenlerden yukarı koşar adım çıktım. Blake de titriyordu. "Sıcaklık derecesi yazmıyor. Daha önce hiç

kullanmadım.” Farklı düğmelere basıp sonunda nasıl çalıştığını çözdük. Ardından, sürüklenmemesi için demir atarak tekneyi sabitledik. Tekrar merdivenlerden aşağı indiğimde kaloriferin çalıştığını duydum. Anna’yı kurutup ısıtmaya hazırdım.

Gördüğüm manzarayla olduğum yerde kaldım. Kopano, Anna’nın şortunu çıkarıyordu. Eli baldırının üstündeydi. Tepem attı.

Sözcükleri ağızımdan zor çıkardım. “Çek. O. Pis. Ellerini. Üstünden.”

Kopano gafil avlanmış gibi donakaldı. Her tarafım titriyordu. Anna’yla ilgilenmek *benim* işimdi. Ona dokunmak *benim* işimdi. Sadece benim. Kopano’nun daha önceki ihanetine duyduğum dillendirilmemiş öfke, gün içinde yaşanan korkunç olayların da etkisiyle, var gücüyle geri geldi.

Kopano, Anna’ya olan hislerimi başından beri bilmesine rağmen yine de onun peşinde koşmuştu. Şimdi bile ona dokunmaya hakkı olduğunu zannediyordu.

Kenara çekilip suratıma baktı. Kızlar cansız mankenler gibi gözlerini açıp uyku mahmuru gözlerle bize baktılar.

“Çok kötü durumda.” Kope, Anna’yı işaret etti. “Islak giysilerin çıkarılması gerek...”

“Senin tarafından değil! Bu durumdan bile faydalandığına inanamıyorum.”

Derinde bir yerde gerçeğin bilincindeyim. Kopano’nun, Anna’ya sırnaşmadığını biliyordum fakat o yakınlık ve Anna ile aralarındaki samimiyet beni öldürüyordu. Bu

TATLI CAZİBE

samimiyetin sonsuza dek ortadan kaybolmasını istiyordum. Anna'mın başka herhangi bir erkeğe yakın olmasını kaldırmıyordum. Anna benim güvensizliklerimi ortaya çıkarıyordu ama bunlar her neyse, mantığımı kaybetmiştim, duramıyordum. Çıldırمام لازمді.

Kope burnundan soluyordu. "Fazla ileri gidiyorsun, kardeş!"

Gazabının ateşlendiğini görünce havalara uçtum. Bir adım yaklaştım, Kope da öyle. Suratına bir tane geçirmek, artık sinirlenmeyecek kadar bitap düşene dek birbirimizi pataklamak çok iyi gelirdi. Ben ortalıkta yokken sevgilimi öptüğü için Kope'u bir temiz dövmek boynumun borcuydu aslında.

"Ona bir daha asla elini sürmeyeceksin."

Kope'un nişanı tehlikeli bir şekilde zonkluyordu. Yumruklarımı sıkıştırmıştım, hazırdım, kanım ve adrenalinim başımı döndüren bir hızla beynimden akıyordu. Yüz yüzeydik, öfkemiz artıyordu, sonunda Blake ortamıza girip ikimizi ayırdı ve bir ona bir bana baktı. Araya girmesiyle kulaklarım açıldı. "Git. Anna'yla ilgilen," dediğini duydum.

Zihnim aniden açılınca tüm bunların asıl sebebini hatırladım. Anna. Hipotermi. Kahretsin! Geri zekâlının önde gideniydim. Çocukları iterek Anna'nın yanına koştum. Gömleğini çıkarırken Zania vücudunu örtmeme yardım etti. Sonra battaniyeyi Anna'ya sarıp onu yatağa götürdüm. Buz gibiydi. Üstüne bir battaniye daha örtmemle inledi.

Neden başka kimse kımıldamıyor diye merak edip

döndüğümde sebebini gördüm. Benim sinirim geçip gitmişti fakat Kopano orada dikilmiş, hâlâ içindeki öfkeyle savaşıyordu. Gözleri kapalı, elleri yumruk şeklindeydi. Kesik kesik nefes alıyordu. İçim vicdan azabıyla sızladı. Bunu ben yapmıştım.

Ben de diğerleri gibi kıpırdamadan durup vaziyeti düzeltmenin bir yolunu aradım. Özür dileyem mi diye düşündüm ama Kope'un şu anda içindeki canavar yüzünden duyabileceğini sanmıyordum. Yanımdaki Blake'le göz göze geldim. Hemfikir olduğumuzu anlatırcasına hafifçe kafa salladı. Eğer kendi başına sakinleşmezse, ikimiz onu indirmek zorunda kalabilirdik.

"Kopano kardeş," dedi yumuşacık, ince bir ses. Kope fırtınalı gözlerini ağır ağır açtı. Başımı aniden odanın diğer köşesindeki koltukta oturan Zania'ya çevirdim. Hafifçe öne eğilmiş, başı dik vaziyette koltuğun kenarına tutunarak otururken o kadar da kırılgan görünmüyordu artık. Titreyerek, "Beni ısıtır mısın?" diye sordu.

Kopano ve Zania bakiştılar. Bir an için Kope'un canavarının öfkeden şehvete dönüşeceğiinden korktum. Dikkatini yalnızca Zania'ya odakladı, küçük odada kıza doğru yürürken âdeta kontrol savaşı veriyordu. Kopano gömleğini çıkarıp geniş omuzlarını gözler önüne serdi. Z de kendi gömleğini çıkarmaya başladı. Blake'e bir bakış attım ancak Kope kıza yaklaşırken kendine hâkim oldu. Zania ıslak giysilerini çıkarırken onu korumak için üstüne bir çarşaf tuttu. Ardından Kopano, Z'yi yatağa taşıyıp arkasına uzandı, ka-

TATLI CAZİBE

şık pozisyonunda sırtını sardı. Hâlâ baston yutmuş gibiydi, hâlâ kendine hâkim olma savaşı veriyordu.

Ne olur ne olmaz diye bana pis pis baktı. Onu suçlayamazdım. Sonra Z'ye sokulup gözlerini kapadı. Kızlar yan yana yatıp birbirlerine gülümsediler. Anna diğer tarafa dönüp sırtını Zania'ya yasladı ve bana baktı.

Gevşemeye çalışınca bir titremeye sarsıldım. Ben de battaniyeleri kaldırıp Anna'nın yanına kıvrıldım. Anna hemen yüzünü göğsüme gömdü. Blake de yatağa girip çıplak sırtını bana yasladı. Böylece buz gibi suyun içinde geçen saatlerden sonra hep birlikte ısınmaya çalıştık.

Yatak beş kişinin titremeleriyle sallanıyordu. Anna dizini bacaklarımın arasına sokunca inlememi bastırdım. Cinsel bir hareket değildi, dedim kendime. Ona biraz daha yanaşıp elimi kalçasına koydum. İyiydi. Hepimiz iyiydik. Şimdilik.

Gözlerimi kapatıp bugünkü iğrenç olayların sonucunda ortaya çıkan tek iyi şeyi anımsadım. Nihayet Anna'ya onu sevdiğimi söylemiştim. Hayat, ödleğ gibi yaşamayacak kadar kısaydı. Tam o saniye, bir daha Anna'dan uzak durmayacağıma yemin ettim.

Anna ve Zania uykuya dalınca mutlu oldum. Anna'nın saçlarının dibini öperek burnumu ensesine yasladım. Bir saat sonra nihayet gene ısındığımı hissettim. Blake'i dürtükledim, arkamda yataktan yuvarlanarak kalktı.

Kopano da kalktı ve bize sırtını dönüp yatağın kenarına oturdu. Blake yüzünü buruşturarak ıslak giysilerini tekrar üstüne giydi.

“Tekneyi çalıştırıp bizi buradan çıkaracağım,” dedi. Kope ve ben başımızla onayladık.

İğrenç giysilerimi tekrar giydim, gerçi artık vücut ısım normale döndüğünden dayanılabilir durumdaydılar. Sonra bir battaniye daha açıp kızların üstüne serdim. Kope da giyindi. Kamaradan çıkmak üzere arkasını dönerken kolumdan tuttum. Göz göze gelmemizle çenesini sıktı. Elimi indirdim.

“Ben... Özür dilerim,” dedim ezik gibi. Daha fazlasını diyemedim. Sadece Suriye’deki hâlini, ona arkadaş olarak nasıl hayran kaldığımı hatırladım ve bu olayı geride bırakmak, tekrar o dostluğa dönmek istedim.

Kope dudaklarını büzerek bana baktı ve yavaşça kafa salladı. “Ben de.”

Başka bir şey demedik. İkimiz de uyuyan kızlara şöyle bir bakıp dinlenmeleri için onları orada bırakıp çıktık.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

VEDALAŞMAK YOK

L.A.'e geri dönünce Z'yi Anna'nın doğduğu rahibe manastırına bıraktık. Belial kız için en güvenli yerin burası olduğunu düşünüyordu. Ardından Kope'u havaalanına götürdük, Blake'i, Santa Barbara'ya yolcu ettik. Fazla havaya girmemeye çalışsak da ayrılırken hepimizin aynı şeyi düşündüğünden emindim: Dükler bir dümen döndüğünü sezmişti. Kehanet yarın da gerçekleşebilirdi, yıllar sonra da. Ne bekleyeceğimiz ya da bir daha ne zaman bir araya geleceğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Acı tatlı düşüncelerdi bunlar ancak hayatımızda ilk defa daha iyisini umut etmek için bir sebebimiz vardı. Farklı bir hayatı...

Daha iyi bir hayatı...

İblislerin olmadığı bir hayatı...

Anna'yı bizim eve götürdüm ama çok geçmeden Belial

ortaya çıktı. Koca adımlarıyla içeri girince en son karşılaşmamızı ve zirveden sonra beni uyarışını hatırlayarak dişlerimi sıktım. Anna'nın babasına elimden geldiğince saygı duyuyordum, ne de olsa Nefillerin kötü durumuyla empati kuruyordu ama bundan böyle onun ya da başka bir Dükün ayaklarına kapanmayı reddediyordum. İçeri girince dikildiğim yerde durmaya devam edip kollarımı göğsümde birleştirdim. Eğer bana bir daha Anna'nın hayatından çıkmamı emretmeye çalışırsa, bu kez dilediği karşılığı alamayacaktı.

Anna diğer Düklerin kehanetten haberi olduğunu, adada onları konuşurken duyduğumuzu ve Anna'nın "seçilmiş kişi" olduğundan şüphe ettiklerini anlatınca Belial'in suratı ciddileşti.

"Tam olarak neler söylediklerini aktar. En başından itibaren kelimesi kelimesine," diye buyurdu. Anna dün geceyi yeniden aktarırken Belial sonunda oturdu fakat odanın içindeki varlığı küçülmedi. Gözleri fıldır fıldırdı. Kızını güvende tutmak için olası senaryoları evirip çevirirken beyninde çarkların döndüğünü görebiliyordum.

"Taşınmak zorundasın, Anna," dedi. Başımınla onaylamak istedim ama kendimi tuttum. "Artık Atlanta'da kalmama izin veremem."

Babamın yakınlarında olmasına izin veremeyeceğini kastetmişti. Doğru söze ne denir. Anna'nın artık Patti ile birlikte yaşayamayacağını düşününce içim cız etti. Belial de Anna'nın gözyaşlarına benim gibi dayanamıyor gibiydi.

"Yaptığım her şey hep seni korumak içindi, Anna," dedi.

Bunu bilmen lazım. O gece fısıldayan iblisleri başına musallat etmem, iki çocukla olan bu olay, taşınmanı istemem, tümü. Seni mutsuz görmekten nefret ediyorum ama hepsi iyiliğin için.”

Anna kulak kesilince içten içe irkildim.

“İki çocukla olan hangi olay?” diye sordu manalı manalı. Tam da üzerinde durmayacağını umduğum cümleyi seçmişti.

Belial önce ona dimdik baktı, sonra da bana. “Sana söyler sanmıştım.”

“Neyi?” diye sordu Anna.

Başımı çevirip gözlerimi önüme indirdim. Uğraşmak istediğim son konuydu bu, özellikle de artık Kope’la aramı düzeltilmişken. Bunları geride bırakmak istiyordum. Anna babasının, beni unutup Kope’a âşık olacağını umarak planlar yaptığını öğrenince üzümlü sinirlenecekti.

Yüzü kireç gibi olan Anna aniden ayaklanıp babasına hesap sordu.

“Benden uzak durmasını emrettiğinde Kai’e bunları söyledin, öyle mi?” diye sordu. Sevdığım kızın gözlerinden ateş püskürüyordu.

“Evet,” dedi Belial hiç çekinmeden. “Pharzup’un oğluna dedim ki...”

“*Kaidan*,” dedi Anna. “Onun adı Kaidan.”

Hayatımda hiç kimse daha önce böyle dikilip benim hakkımı savunmamıştı ve her iddiasına varım, kimse Belial ile böyle konuşmamıştı. Belial durup çenesini sağa sola çevirdi ve dişlerini sıkarak,

“*Kaidan*’a dedim işte,” dedi. “O sırada senin için en iyisinin bu olduğunu kabul etti.”

“Ya ne diyecekti?” diye bağırdı Anna. “Sen Düksün sonuçta!”

“Hayır, Anna,” dedim ağır ağır. “O sırada onunla aynı fikirdeydim.” Razi olmuşum işte. Kope’un daha güvenli ve daha iyi bir seçenek olduğunu ben de hissetmişim ve başa çıkabilirim sanmışım ama yanıliyordum. Teoriler gerçek hayatta kâğıt üstündeki kadar iyi işlemez.

“Evet ve *ikiniz* de yanıliyordunuz!” Anna’nın çenesi titredi, kasıldı ve ilk kez ayrı geçirdiğimiz bir buçuk yıl boyunca tek eziyet çekip üzülenin kendim olmadığını anladım. Anna’nın yüzündeki bakıştan, onun kalbinin de en az benimki kadar kırıldığını fark ettim.

Peki, bizi ayrı tutarak onu kırdığıma değmiş miydi? Emin değildim. Daha iyi bir yol olmalıydı mutlaka. Hepimiz bu garip tehlike denizinde yolumuzu yönümüzü tayin etmeye çalışıyor, tuzun arasında hayat benzeri bir şeye ulaşmaya uğraşıyorduk.

“Artık her şey değişecek,” dedi Belial ikimize de. “İkinizin iletişimine engel olmaya çalışmayacağım ama şunu söyleyeceğim. Sadece size güvenli olduğunu söylediğim zaman görüşeceksiniz.”

Yavaşça Anna’ya doğru baktım ve ikimiz de başımızla onayladık. Belial her ne kadar şüphe altında olsa da bize müttefik ruhlar aracılığıyla Düklerin her an nerede olduğuna dair içeriden bilgi aktarabilecekti. Bir düzen oturtabilirdik.

Belial beni işaret edince kanım dondu.

“Bir süredir gözüm üstünde,” dedi. “Sana da aynen Anna’ya söylediklerimi söyleyeceğim. En azından çalışıyormuş *gibi görünmek* zorundasın. Haftada üç dört gece partilere, barlara git. Rahata alışma. Mecbursan çalış. Anna anlayış gösterir. Değil mi Anna?”

Kederli kederli bakan Anna’ya döndü. “Evet. Ben de söylemiştim zaten,” diye karşılık verdi Anna.

İkimizin de çalışıyormuş numarası yapacağını düşününce midem bulandı ama Belial’in mantığını kavrayabiliyordum. Kehanet varsa da yoksa da tehlike devam ediyordu.

“Dışarıya karşı bu görüntüyü koruyabilir misin, oğlum?” diye meydan okudu bana.

Hırsla, “Evet, efendim,” diye cevap verdim.

Gitme vakti gelince Belial ayağa kalktı. Ayı pençesini andıran devasa eliyle omzumu hafifçe sıktı, gözlerine baktığımda şaşırtıcı derecede yumuşak bir bakışla karşılaştım.

“Kötü bir çocuk değilsin,” dedi. “Artık anladım. İyi bir müttefik olacaksın.” Ben güçlkle yutkunurken omzuma vurdu.

Kötü bir çocuk değilsin...

Anna yumuşak parmaklarını parmaklarıma dolayıp beni çekiştirdi. Peşinden mutfağa girdim, bakışlarım önümdeydi, tuhaf hisler içindeydim. Anna bir şey pişirmeye başladı. Eliyle gözlerini sildiğini anlayınca hemen toparlandım. Anna boş boş geveleyerek ağladığını çaktırmamaya çalıştı.

“Yakında taze süte ihtiyacın olacak. Muhtemelen

yumurtaya da. Yumurta yapmak kolaydır. Bütün bu yemeklerin pişirme şekli yanında yazıyor. Sana göstermiştim, hatırlarsın...”

“Anna.”

Yüzüme bakmıyordu, ayağa kalkıp elini buzdolabından çektim. dolabı kapatıp ona sarıldım. Sakinleşene kadar onu böyle tutmama izin verdi.

Her ne olursa olsun, iyi olacaktık fakat yanımdan ayrılması gerektiğinde büyük bir acı çekmeyecekmişim gibi yapamazdım.

Akşam yemeğimizi yedik, geri kalan vaktimizi koltukta sarmaş dolaş geçirdik.

“Seni seviyorum,” dedi Anna yumuşacık. Daha önceki her sefer olduğu gibi, sözleri ılık bal gibi yayıldı üstüme. Ben de tüm cesaretimi toplayıp ağzımı açtım.

“Ben seni daha uzun zamandır seviyorum.”

Anna göğsümden uzaklaşıp suratıma baktı. “Sana inanmıyorum.”

Sırf onunla böyle konuştuğum için bile aptal aptal sırtıma tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Suratımı Anna’nın boynuna ve saçlarına gömüp ona ilk nasıl âşık olduğumu anlattım. Ona kendimi inandırdım. “Sen herkesin en iyi yanını görüyorsun,” dedim. “O yolculukta beni delirttin, küçük Ann. Sonra Hollywood’da o evsiz kadına bütün parayı verdin ya, tamamdı. İşim bitmişti.”

Gözleri ıslıl ıslıl parlayan Anna kucağıma doğru sokuldu, saçlarımı kavrayıp yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Bacağını

üstüme atıp kucağıma oturdu, ben de beline dokundum, kalçalarını okşadım. Ellerimi ve vücudumun geri kalanını uslu durması için var gücümle zorluyordum fakat ağzım istediği kadar vahşi davranabilirdi. Anna'nın da pek umurunda değildi.

Durup birbirimize baktık, iki aptal âşık gibi hayretler içindeydik. Sarhoş gibi kahkahalarla gülmek istedim ama Anna beni bir daha öptü.

“İyi olacağız,” diye fısıldadı öpüşmelerin arasında.

“İyiden de öte,” dedim.

Gömleğimin önünü çekiştirdi ve dudaklarımız tekrar birleşince arkaya doğru yaslandı, beni kendine çekmesiyle üstüne uzandım.

“Seni de yanımda götürmek istiyorum,” diye inledi.

Of Tanrım, benim küçük dişi canavarım böyle davrandığı zaman otokontrolümü hafife alıyordu.

“Beni her gün delirtebilesin diye mi?” Ve beni oyuncağın olarak kullanabilesin diye mi? Bu fikri sevmiştim.

Duvardaki saate çaktırmadan baktım, babasının geri dönme vakti gelmişti. Kahretsin. İşitme duyumu dışarı çevirdim ve aynen tahmin ettiğim gibi, ayak seslerini duydum.

“Sanırım birisi merdivenlerden çıkıyor,” diye fısıldadım, gerçi Belial dinlemek istese beni yüzde yüz duyardı. Anna'nın kulağının altındaki narin noktayı öptüm. Duştan çıktığı için mis gibi kokuyordu.

“Hayır,” dedi Anna cesurca. “Henüz değil.” Omuzlarıma yapışıp kasıklarını kasıklarıma yasladı. Harika bir histi.

Son kez vücuduna yapıştım ve daha fazlasını arzulamaktan başım döndü.

Belial kapıyı yumruklayınca ikimiz de donakaldık. Deli gibi nefes nefeseydik. Harlanan ateşi suyla söndürmek için kız arkadaşınızın babası gibisi yoktur. Anna hınzırca kıkırdayınca ben de sııttım.

Benim tatlı küçük şuh kızım.

Belial tekrar kapıyı tıklatınca Anna kaşlarını çatı. "Sana veda etmek istemiyorum."

"Etme öyleyse," dedim.

"Acele edin," diye seslendi Belial kapının arkasından.

Anna'yı üzgün görünce onu kendime çekip yüzünü avuçlarımin içinde tuttum.

"Pekâlâ, güzelim, veda etmek yok. Yakında konuşuruz." Son bir defa dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Belial kapının arkasından, "Ah hadi ama..." diye homurdandı.

"Şşş, baba," dedi Anna. Ellerini, hâlâ suratını avuçlayan ellerimin üstüne koyup gözlerini yavaşça kapattı. "Pekâlâ. Yakında konuşuruz."

Son bir kez dudaklarına bir öpücük kondurdum ve Anna'yı babasına teslim ettim. Aşağı doğru inerlerken kapının eşiğinde bekledim. Kendimi terk edilmiş gibi hissettim. Anna'mn, Belial'in yanında, yaşaması için seçtiği yerde güvende olacağına inanmak zorundaydım.

Anna ilk kez benden ayrılırken arkasını dönüp gülümseyerek baktı. İşte o zaman, bu kez farklı olacağını anladım.

TATLI CAZİBE

Bir elimi kaldırdım ve şimdiden onu deli gibi özlesem de öncekinden çok daha güçlü hissettim.

Birlikteyken, ayrı olduğumuz zamandan çok daha güçlüydük. Kafamız rahattı. Anna'nın beni sevdiğini bilmek, onun da benim sevgimden emin olması beni âdeta yenilmez yapıyordu. Sanki bana bu hayatta ikinci bir şans verilmişti ve ben minnettardım.

Evet, bu kez her şey farklı olacaktı çünkü bu kez ben hayattaydım.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Tatlı Hesaplaşma

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

EN ÖNEMLİ İŞ

Dükler hiç vakit kaybetmezdi. Aralarında hainler olduğunu keşfetmelerinin, Flynn'i öldürmelerinin üstünden topu topu birkaç gün geçmişti ama şimdiden Anna'nın peşinde düşmüşlerdi. Anna'dan öğrendiğim kadarıyla babam kirli çamaşırlarını karıştırıp külotunu çalması için birisini Anna'nın yurttaki odasına göndermişti. Anna'nın bakire olup olmadığını anlamayı kafaya koymuştu.

Pis herif.

Anna'dan haber almayalı günler geçti, kıllanmaya başlıyordum. Cep telefonum bipleyince yüreğim hop etti fakat Blake mesaj atmıştı.

Babam nöbet değişimi yapacak. Çin'de.

Havalara uçmuştur. Dış dünyaya göre, babası kalp krizi geçirip vefat etmiş, tüm mirasını Blake'e bırakmış olacaktı

Oysaki gerçekte Dük Melchom'ın ruhu yeni görev mıntıkası Çin'de dolanıyor, içine girmek için yeni bir ruh arıyor olacaktı.

Ayrıca nişanlandım.

Okuyunca içim gitti. Başın sağ olsun mu yazsaydım? Cep telefonum çalınca Blake olduğunu tahmin ettim ama babamın adını gördüm. Harika. Tereddüt etsem de cevap vermemezlik *edemezdim*.

“Alo.”

Ses tonu şık, bıkkın ve iş üstünde gibiydi. “Derhâl Atlanta'ya geliyorsun. Özel jetimi L.A.'e yolladım. Dört saat sonra orada olur, sen de hazırlanmış ol.”

Konu ne diye sormak istedim, Marissa'nın işi miydi yoksa başka bir şey miydi? Ama cesaret edemedim. Ne bileyim, belki de şimdiden benden şüphe ediyordu.

“Tamam, efendim,” dedim.

Babam tek kelime daha etmeden telefonu kapattı. Anında Anna ya da diğerleriyle temasa geçmek istedim ama bu fazlasıyla tehlikeliydi. Eğer telefonumu dinlemenin bir yolunu bulmuşlarsa, yanardık. Babam beni çalıştırmak için aradıysa hiç şansı yoktu. Bir daha öyle bir şey olmayacaktı.

Babam ararsa kullanınız diye anlaştığımız kodu Belial'e gönderdim: **K-611**.

Çantamı kaptığım gibi yolculuğa hazırlanmaya koyuldum, keşke bıçaklarımı güvenlikten geçirebilseydim. Oraya gidince durup bir tane almam gerekecekti.

TATLI CAZİBE

Hay aksi, Doğu Yakası'nın nemini unutmuştum. Neyse ki klimalı arabaya binene kadar sadece bir saniye yaşamıştım o rutubeti.

“Spor malzemeleri satan dükkânda dur,” dedim şoföre.

Yeni bir çakı alıp arabaya döndüm. Yol boyunca kalbim durağan, sabit bir ritimde attı ve başparmağımı dizime vurarak nabzımla aynı ritmi tuttum. Yüzümde ifadesiz bir maskeyle olayın ne olduğunu öğrenmeye can atıyordum.

Eve yaklaşırken işitme duyumu açtım ve iki kişinin mahzende işi pişirme seslerini duydum. Eve vardık, mahzenin kapısının dışında durdum. Yüzü al al olmuş, olgun göğüslü bir hizmetçi kız üstünü başını düzelterek kapıyı açtı. Bana şöyle bir bakıp hızla içeri girdi.

İçeri girdiğimde babam arkaya yatan bir koltukta rahatça yayılmış yatıyordu. Fısıldayan ruhlarından birisi yanında, havada süzülüyordu. Babam ayağa kalkmadı, bana oturmamı da işaret etmedi. Sadece beni tepeden tırnağa süzdü. İfadesiz suratımdan sinirlerimin gerginliğini anlamak mümkün değildi. Kendimi ele vermeyecektim. Tembel tembel başparmaklarımı cebime soktum.

“Rica ettiğin üzere geldim.”

“İyi görünüyorsun,” dedi. “İyi vücut yapmışsın.”

“Teşekkürler, baba.”

Ellerini birbirine kenetleyip birleşen işaret parmaklarını çenesinde gezdirdi. “Senin için oldukça... garip bir iş var elimde. Ama muhtemelen hayatının en önemli işi.”

Yavaş, düzenli nefes alıp vermek için kendimi zorladım. “Ne dilersen.”

“Elbette,” dedi babam. Bir an için düşüncelere daldı, sonra koltuğu ayağıyla itti ve kalkıp bana doğru yaklaştı. Karanlık ruh etrafımızda döndü.

“Son zamanlarda bir sürü saçmalıkla uğraşmak zorunda kaldık,” dedi. “Baş edemeyeceğimiz bir şey yok elbette ama yine de keyif kaçırıyor.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.” Soru sormamam gerektiğini biliyordum. Babam sorulardan nefret ederdi. Israrlı bulurdu.

“Evet, eh. Dük Belial’ın bize ihanet ettiğine inanıyoruz, kızı Anna’yı aleyhimize kullanıyor gibi.”

Kahretsin... Şok edici bir haber almışım gibi kaşlarımı çattım. *Kendine hâkim ol*, dedim içimden. Babam devam etti.

“Belial’i bulup onu doğrudan Lucifer’e teslim edeceğiz ama önce kızını bulmamız gerek. Tüm şüphelerimiz doğru mu değil mi anlamamız lazım.”

Haberi duyduğuma sevinmiş gibi başımla onayladım. Ama babamın, Anna’nın adını ağzına alması beni dehşete düşürmüştü.

“Onu en son New York’ta gördüğümüzde *bakireydi*, hatırlarsan?” Fısıldayan ruh kulağımın dibinde tiksinti dolu bir ses çıkardı.

“Hatırlıyorum, baba. Geçen sene yılbaşında.”

“Hıh,” dedi babam, beni onu eğitmeye yolladığında bekâretini almadığım için hâlâ sinir oluyordu şüphesiz.

TATLI CAZİBE

“Eh, Belial’in onu bilerek masum tuttuğuna inanmamız için güçlü sebepler var.”

Sanki çok saçma bir fikirmiş gibi tekrar kaşlarımı çattım.

“Eğer kuşkulandığımız şey doğruysa, kızı temiz tutmasının arkasında başka planları var ama senin bunlara kafa yormana gerek yok. Tek bilmen gereken, kızın masumiyetinin bir an önce bozulması gerektiği. Senden onu öldürmeni de isterdim ama o zevk Dükler’e kalacak.”

Yavaş nefes al. Başını sall.

“Senin görevin, kızı bulmak ve şahsen üstünde en ufak bir masumiyet kalmadığından emin olmak. Bu kez en ufak bir bahane kabul etmem, Kaidan. Eğer bu olaydan sonra kız bakire bulunursa, seni oracıkta öldürürüm. Bilmem açıkça anlatabildim mi?”

Gözlerimin arkası karardı, parmaklarım uyuştı. “Evet efendim.”

“Güzel,” diye fısıldadı babam. “Çok güzel.” Bir adım yaklaşıp elini omzuma koydu. Boynumdan çıkan kası yokladı ve kendi kendine başını salladı, ellerini kolumdan aşağı indirip kaslarımı inceledi. Gözleri bana doğru kaydı.

Ellerini yumruk yapma. Sakın çeneni sıkma. Dokunuşundan geri kaçma.

“Hemen mi yola çıkayım?” diye sordum.

Ellerini indirdi.

“Evet. Benim BMW’mi alıp kuzeye gideceksin.” Yanda-ki sehpadan cep telefonunu alıp karıştırdı. “En son Güney Carolina’da Interstate 95 yolunda görülmüş, kuzeye gidi-

yormuş. Sana yeni gelişmeleri aldıkça mesaj atarım. Başka amaçlarla Nef ve fısıldayanları peşine taktık ama bu iş için senden başka kimseye güvenemem.”

“Teşekkürler baba,” dedim. “Şeref duydum.” Doğrusu minnettardım da. Eğer başka bir Neften isteselerdi...

Sakın hırlama.

“Fısıldayan ruhum Rafe sana eşlik edecek...”

Gözlerim yuvalarından fırladı ama hemen yüzümü eski hâline soktum ancak babam o bakışımı görüp gülümsedi.

“Sakıncası mı var?”

Evet, açıkçası çok sakıncası vardı. “Yo, hayır efendim.”

“Güzel. Fısıldayan, iş tamamlanır tamamlanmaz bana rapor verecek ve hazır olunca da kızla ilgileneceğiz.”

“Anladım. Diğer Neflerle temasa geçmemi ister misin? Zaman kazanmak için?” diye sordum. Ve kimler bize karşı öğrenmek için.

“Sanmam,” diye yarım sırttı babam. “Bugünlerde her Ne-file güvenilmiyor. Hepinizle doğrudan uğraşmamız en iyisi.”

Sözlerinin beni de içerdiğini hiç önemsememiş gibi yaparak başımı salladım.

“Hızlı git. Ne kadar hız cezası yediğin umurumda değil. Kızı bul ve bir kerede işini bitir, Kaidan. Beni gururlandır.”

“Tabii, baba.”

Dönüp garaja yöneldim. Babamın karşısından ayrılınca çenemi sıktım, içimden ona küfürler ettim. Derken o aptal yardakçısı ruh tepemde belirince tekrar sahte rahat ruh hâline geçtim.

Hayatımdaki tek iyi şeyi farkında olmadan baltalamayı, babamdan iyi kimse beceremezdi zaten. Bundan nasıl kurtulacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Keşke Anna ile temasa geçip ona peşinde birilerinin olduğunu, ayrıca ona doğru yola çıktığımı haber verebilseydim. Oraya gittiğim zaman ne halt yiyeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Şehirden çıkarken bir eczanede durup sahiden kısır olduğumu anlamak için reçetesiz satılan bir erkek doğurganlık testlerinden aldım. Ne olur olmaz.

Anna ile seks yapamazdım. O bakire kalmak zorundaydı. Erdem Kılıcı'nı kullanabilmesinin tek yolu buydu. Bu rolü mümkün olduğunca sürdürmeliydim, devam edemeyeceğim noktaya gelene kadar. Bıçak kemiğe dayanmıştı. Kehaneti tetikleyen olaylar silsilesi başlıyor olabilirdi. Ama işler o noktaya geldiğinde onları kandırmanın bir yolunu bulamayabilir, Anna'yı kaçırmak ya da kendim kaçmak zorunda kalabilirdim. Anna'ya iblislerden saklanamayacağını kendi ağzımla söylemiştim ama savaşmadan da onu almalarına izin veremezdim. Eğer diğer seçeneğimiz bir şey yapmayıp yakalanmaksa o zaman biz de arkamıza bakmadan kaçardık.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

BU ŞEKİLDE DEĞİL

Bütün gece araba sürdüm, sadece bir kere benzin ve kahve almak için durdum. Babamdan her mesaj gelişinde GPS'imi yeniden programlayıp yeni bilgileri giriyordum. Anna'ya ulaşmayı iple çekiyordum. Güvende olduğunu kendi gözlerimle görmeyi... Onu iblislerin gözünden uzaklaştırmak için yanıp tutuşuyordum. Bir süre sonra peşindeki Neflerle arasında bir şey oldu kesin diye düşündüm çünkü babamdan gelen güncellemeler ansızın kesildi ve artık sadece fısıldayan ruhların nerede görüldüğü aktarılıyordu.

Babamın fısıldayan ruhu saatlerdir dibimdeydi. "Nef kıza" yapmamı istediği tüm pis şeyleri, daha önce kimseye yapmadığım şeyleri fısıldayıp duruyordu. İçim titremesin diye kendime zor hâkim oluyordum.

“Neflere meraklı değilim,” dedim iblise. “Bütün gün kalmayı düşünmüyorum.”

İnilder gibi bir nefes verdi kulağıma. “*Ama...*”

“Hayır. Hızlıca işi bitireceğim. Seni eğlendirecek hâlîm yok.”

Huysuz bir çocuk gibi tepindi, arabadan dışarı uçtu, yere dalıp gözden kayboldu, sonra tekrar yukarı çıkıp arabalara tekmeler attı, pis kollarını yanından geçtiği ağaçlara doğru salladı. Salak şey.

Wythe County’den geçerken, güneybatı Virginia dağlarındayken çimenlik alandan aşağı doğru inen bir fısıldayan iblis gördüm, diğerine bir bilgi verdi. Sonra da direkt bana doğru uçtu. Yana doğru yattım çünkü gözümü yoldan ayırmak istemedim. Bana dokundukları zaman duyduğum o soğuk hisse tahammül edemiyordum.

“*Blacksburg*,” diye fısıldadı tüyler ürpertici bir biçimde. Başımla onayladım. Artık Anna’dan fazla uzakta değildim.

Anna’nın yanma varınca ne yapacağım diye kaç saattir kafa patlatıyordum. Anna nasıl tepki verecekti? Fısıldayan iblis de orada olacağından birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranmak zorunda kalacaktık. Eğer Anna ağlarsa ya da bana sarılmaya kalkarsa ya da Anna’ya özgü bir hareket yaparsa, ölüm fermanımız yazılırdı.

Bu durumdan paçayı sıyırmamızın tek yolu, bir şekilde fısıldayan iblisten kurtulmaktı ama burnumun dibinden ayrıldığını düşününce bu epey zor olacaktı. Aklıma gelen ikinci yöntemse, Anna’yı yorganın altına sokup bir şey

yapıyormuş gibi görünmektir. Bu da zavallı Anna için çok tuhaf, benim içinse çok ama *çok* zor olabilirdi, hele hele çıplaksak.

Yapabilirsin, dedim kendi kendime. Sadece Anna'nın karar verdiğim plana uymasını umdum, o kadar. Direksiyona yapıştım, kaypak iblis beni Anna'ya doğru götürürken derin bir nefes aldım.

Sabahın erken saatleriydi. Güneş doğmuştu fakat kasa-ba hâlâ uykudaydı. Otelin dışına arabamı park edip etrafı dinledim, karanlık ruh arabanın etrafında bir tur attı. Anna yatakta kımıldanıyordu, mırıltılı seslerinden anlaşıldığı kadarıyla derin uykuda değildi. Fısıldayan iblis etrafı koklayan bir köpek gibi bir anlığına yanımdan uzaklaşınca cep telefonumu çıkarıp Anna'nın numarasını açtım: *Konserdeki Seksi Çıtır*. Tek kelime yazmama kalmadan fısıldayan iblis geri döndü ve hemen ekranı kapattım.

“*Ne yapıyorsun?*” diye sordu. Kahretsin.

“Mesaj gelmiş mi diye baktım,” diye mırıldandım yüksek sesle. “Ama yok.”

“*Gidelim.*”

Kahretsin. Burada olmaktan, ona bu kadar yakinken numara yapmaktan nefret ediyordum. Anna'yı uyaramadığım için içim içimi yiyordu. Arabadan inip tamı tamına nereye park ettiğimi ve en yakındaki çıkışı kafama not ettim. Kararlı adımlarla ilerledim, bana eşlik eden ruh yanımda

aşağı yukarı uçarken soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Kanatları sırtıma sürtündükçe dişlerimi gıcırdattım. Otelin her odasını işitme duyumla taradım fakat herkes ya uyuyor ya da sıkıcı sabah işlerini yapıyordu.

Derken duyularım birinci kattaki odalarda bir şey sezdi. Tam başlamak üzere olan bir şey. Tam da bu fısıldayan iblislik bir şey. Tahminimden çok daha iyisiydi. O odanın önünden geçebilmek için uzun yoldan gittim. Kapı numarasını aklıma not ettim: 108.

Biraz uzak bir ihtimaldi. İlk içgüdüsel tepkim hemen iblisin dikkatini dağıtmaktı ama eğer babam daha işe koyulmadan fısıldayan ruhu başımdan defettiğimi öğrenirse şüphelenirdi. İblis beni Anna ile birlikte görmeliydi. Seks yaptığımızı sanmak zorundaydı. Sonrasında, şansım yaver giderse, odadan çıkması, 108 numaralı odada yaşanan heyecanlı olaylarla ilgilenmesi için onu ikna edebilirdim.

Nabzımın en üst seviyesinde merdivenleri tırmanıp Anna'nın kapısını tıklattım. Anna'nın içeride savunmaya geçip kasıldığını hissettim. Hızlı bir şekilde eşyalarını karıştırmaya, odada koşturmaya başladı.

Korkma sakın, demek istedim ona. Bana güven, Anna. Oyuna ayak uydur.

Anna şüpheli şüpheli, "Kim o?" diye fısıldadı.

"Kaidan Rowe. Pharzuph'un oğlu." Samimi olmadan. Resmi. *Lütfen durumu çak, güzelim.*

Ayak seslerinin pıtır pıtır kapıya doğru yaklaştığını duydum. Kapıyı ardına kadar açıp kollarıma atlayacak diye

ödüm patladı. Kapıyı açmadan arkasında durunca çok rahatladım. “Ne istiyorsun?” diye sordu. Akıllıca davranmıştı.

“Seninle konuşmam gerek. Aç kapıyı.”

Anna kapıyı açmayınca fısıldayan iblis kulağıma veriyansın etti. Aptal, sabırsız ruha gıcık oldum.

“Canını acıtmaya gelmedim,” dedim. İstediğimden daha sert bir ses kullanmışım.

Uzun bir süre sonra kapı açılıp Anna’nın güzel, temiz yüzü ortaya çıktı. Gerçekten benim olduğumu görünce bakışları biraz yumuşadı, ardından omzumun üstündeki fısıldayan iblisi görüp gözlerini kocaman açtı. Hareket etmedi.

Bir terslik olduğunu anlamıştı. Güzel. Çünkü işler ciddileşmek üzereydi ve iyi rol yapmasını istiyordum. Benimle birlikte numara yapmalıydı, teke tek. Arkamda inip kalkan, ağzı köpüren geri zekâlıyı inandırmalıydık.

Kapının kenarına yapışıp arkaya kadar itip açarak Anna’yı geri geri odaya soktum. Tam karşımdayken onu süzdüm.

Öncelikle bıçağı tutan elini kendi elimle kapatıp parmaklarını gevşettim. Silahı elinden alıp cebime atınca Anna’nın ağzı açık kaldı. Sonra diğer eline uzandım... Şok tabancası? Onu da yere atıp kapıyı arkamdan kapattım, Anna’yı hâlâ geri geri yürütüyordum, sonunda duvara kıstırdım. Anna önce fısıldayan iblise, sonra bana baktı. Gözlerindeki kırgınlık ve korkuyu görmezden gelmek, sadece bana odaklanmasını sağlamak zorundaydım.

Kafasını kaldırıp bana bakarken soluk alışları düzensizleşti. Bedenime gerçek olmadığını hatırlattım ama yine de

duruma heyecan içinde tepki veriyordu. Anna sıcak avuçlarını göğsüme koyup sert bir bakışla beni arkaya itti.

“Geri çekil, Pharzuph’un oğlu.”

Yüzüme hin bir tebessüm yayıldı çünkü Anna olayı çakmış ve oyuna girmişti. Yeryüzündeki en seksi ve en muhteşem yaratıktı.

Hadi yapalım, Anna.

“Sadece tedbir amaçlı geldim,” dedim ona. “Bakalım Belial’in küçük kızı düzgün davranıyor mu diye.”

İşin ucunda neler olduğunu bilmesi ve yapacaklarım boyunca bana güvenmesi hayati derecede önemliydi.

“Nef kızlardan hoşlanmadığını duymuştum.”

Kahkaha atıp başımı yana kırdım, alnıma düşen saçları arkaya attım. Sonra aramızdaki mesafeyi kapattım. “Hoşlanmam zaten. Ama çoğunluğun kötülüğü için fedakârlık yapmaya hazırım.”

Masumiyet gösterme, diye yalvarmak istedim ona. Sert ol. Zor ol. Umurunda değilmiş gibi davran.

“Eee, ne diyorsun yani?” diye sordu kafa tutarcasına. “Dükler benim çalışmadığımı mı düşünüyor? O yüzden mi önlerine gelen Nefi gönderip beni sorguya çektiriyor ya da dövüştürüyorlar?”

Dövüşmek derken? Anna’nın diğer Neflerle hiç alakası olmadığını sanıyordum. Kahretsin.

“İşi sağlama almak istiyorlar,” dedim ona. “Alkolü yaydığını biliyorlar ama en son zirvede pek de çalışkan bir işçi değildin.”

TATLI CAZİBE

Anna sinirlenerek itiraz etti. “Bir buçuk sene önceydi o. Artık çok uzmanlaştım.”

“Kanıtla o zaman.”

Anna’yı sertçe duvara bastırıp ağzımı ağzına dayadım. Anna inceden ciyakladı ve durup iyi mi diye anlamamak için kendimi zor tuttum. Nazik davranmamıştım fakat canını yakacak kadar da hoyrat değildim. O tuhaf duraklamayı geçip tekrar ağzına odaklandım. Anna ellerini göğsüme bastırdı. Tırnakları gömleğimi kavradı. *İşte bu, Anna.*

Vücudumun yan kısmı dondu ve beynimi ıslak bir heyecan sesi doldurdu. Lanet iblis işte. Anna yüzünü buruşturunca burnumun dibinde duran iblise baktım.

“Sen böyle yapınca şevkimiz kaçıyor,” dedim dişlerimi sıkarak. “Çeneni kapar mısın sakıncası yoksa?”

Onu başımızdan savmadan önce adamakıllı bir şov yapmamıza yer bırakacak kadar geri basardı umarım. Anna’nın ılık ağzına tekrar yumuldum ama bu role odaklanamıyordum. Sevdığım kızı yiyip yutmak istiyordum ama böyle düşünmemeliydim. Bunu bir iş olarak görmek zorundaydım. Sıradan bir iş...

O anda Anna’ya karşı bir şey hissetme lüksüm yoktu.

Onu daha sert öptüm. Anna da her zaman yaptığı gibi kollarımda erimedi fakat beni itirmedi de devam etti. Babamın fısıldayan iblisi, Anna’yla uzun uzadıya oyalanmamı istemeyecekti. İşe koyulmalıydım.

Önce gömleğimi çıkardım. Çıplak tenimde Anna’nın dokunuşunu duymak için yanıp tutuşuyordum fakat Anna

olan biten karşısında şoka girmiş gibiydi. Tişörtünün kenarına uzanınca kollarıyla otomatik olarak vücuduna sarıldı.

Hadi Anna... Bana güven.

Teslimiyetçi bir ifadeyle kollarını kaldırıncı tişörtünü başından çekip çıkardım. Sonra yine birbirimize yapıştık. Of Tanrım. Sütyen takmamıştı. Kollarını boynuma sardı, yay gibi gergindi. Aklımdan bir araba küfür geçiyordu. Ona bakmak istiyordum. Biliyorum, hayvanlık ediyordum ama her yanını görmek istiyordum. Ama Anna taş kesilmişti, o yüzden ben de çıplak göğsü benim için sıradan bir şeymiş gibi yaptım.

Biraz daha kıyafet çıkararak bir adım daha ileri gitmenin zamanı gelmişti. Anna'mn bizi durdurmamasını ummaya devam ettim.

Azıcık daha dayan, demek istedim ona.

Fakat bu şovun en büyük kısmı henüz sergilenmemişti.

Boynundan aşağısını, omzunu öpüp sıcak ellerimi sırtından aşağı indirdim. Parmaklarım rahatlıkla pijama altını, ardından iç çamaşırını kavradı ve çıplak poposu avucumun içindeydi.

Hayatımın en berbat anıydı çünkü Anna'nın poposunu ellemek cennete gitmek gibiydi ama ben öyle hissetmemeliydim. Vücudum öylesine kendinden geçmişti ki kıpırdıyamadım. Anna benimdi ve onu istiyordum.

Derken bu muhteşem anın bir fısıldayan iblis tarafından incelendiğini hatırladım.

Hâlâ o şehvetin pençesindeyken konuştum, "Çıkar hepsini."

TATLI CAZİBE

Anna dondu. Birbirimize bakmıyorduk. İnandırıcı göstermek için iki saniyemiz vardı. Anna tepki verene ya da ben kendi ellerimle yırtıp atana kadar iki saniye.

“Hıyar gibi davranmak zorunda değilsin!” dedi.

İşte o öfkeli ses tam da ihtiyacım olan şeydi. Anna’nın tepesi atmıştı ama hâlâ oyundaydı. Kendisi soyunmayacaktı, o zaman ben yapardım. Karanlık bir yanım bunun her anından zevk alıyordu. Sonunda seks yapmayacaksak da nihayet Anna Whitt ile çırlıçıplak kalacağım için bayram ediyordum. Anna’yı çevirip yatağa attım, üstüne doğru diz çökerken suratına bile bakmadım. Daha yatağa yerleşmeden kumaşı kavradığım gibi güzel poposundan aşağı çektim.

Gözüme bir görüntü takılınca karanlık yanım yatıştı. Anna’nın üst bacağına bir morluk vardı ve şortunu tamamen indirince baldırlarında bir dizi yeşilimsi-mor çürük gördüm. Nefes alışım durdu. Tatlı sevgilim yaralıydı.

Hem de kötü.

Öfkem tenimin altında kor gibi yandı. Bunu ona kim yapmıştı?

Fısıldayan iblis guruldadı, sevinçle tepemizde uçtu. Durup sorgulayamazdım. Müthiş bir çaba sarf ederek yaralarına ya da göğüslerine, hiçbir yerine bakmamak için kendimi kastım.

Yataktan çıkıp kenarda dikildim. Kemerimi açıp şortumun düğmelerini çözerken Anna bana dimdik bakıyordu. Vücuduna bakmamak için tüm varlığımla çabalıyordum. Çok istiyordum, çatlayacaktım ama bu şekilde olmamalıydı. Ne var ki Anna’nın benim her yerimi görmesine sevindim.

Öyle bir şey olmadı. Ben çıplak kalınca Anna bakışlarını kaçırdı. Suratında bir Nefil gamsızlığı görünce sevdiğim kızla gurur duydum. Aynı zamanda dişlerini sıkıldığını fark edecek kadar da iyi tanıyordum onu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. O donuk bakışların altında, kırgınlığını, korkusunu okuyabiliyordum.

Onu kırmıştım. Onu *korkutuyordum*. Bunu ciddi ciddi yapacağımı mı sanıyordu? Eğer öyle düşünüyorsa Anna'nın kılıcıyla kendimi keserdim. *Asla* ona zorla sahip olmayacağımı bilmek zorundaydı. Şu dünya üzerindeki tek önemli olay, Anna'nın benim hakkımda ne düşündüğüydü.

Açıklama yapabilmek için önce kahrolası fısıldayan iblisi defetmem şarttı. Bir dakika daha...

Şimdi tek yapmam gereken Anna'yla birlikte yatağa girmek –*nefes al*– üstümüze bir çarşaf atmak –*nefes al*– ve numara yapmaktı. Ondan sonra her şey bitecekti. Hiçbir şeyin olmasına izin vermeyecektim. Güçlülükle yutkunup Anna'nın altından battaniyeyi sertçe çektim. Geri geri kaçınca ellerimi yatağa koydum. Anna'nın gözleri göğsümdeydi.

Tam Anna'nın üstüne çıkmış sayılırdım ki fısıldayan iblis iğrenç bir ses çıkardı. Anna yüzünü buruşturup büzüştü, ardından gözlerinde çakan kıvılcımla beni bile şaşırttı.

“Sen burada olmak zorunda mısın?” diye bağırdı iblise. “Dikkatimizi dağıtıyorsun.”

İblis öne doğru atılarak, “*Kapa çeneni,*” diye tısladı beynimize. “*Sanki ben de burada olmaya bayılıyorum da.*”

Bingo bebeğim.

TATLI CAZİBE

“Git o zaman,” dedim tembel tembel. “Zaten işimiz bitti sayılır. Bence 108 numaralı oda sana daha ilginç gelecek.”

Yüreğim ağzımdaydı. Fısıldayan iblis kalakaldı. Sonra düşüne taşına bir o yana bir bu yana uçtu. *Lütfen işe yarasın.*

“Söylemez misiniz?” diye tısladı.

“Neyi söylemez miyiz?” diye sordum, bir an önce işime dönmek ister gibi. “Ne halt etmeye geldiysen ettin zaten. Kızı bulup kirlettiğimi gördün. İşin bitti. Sen tepemizde dikilmezsen ben de işimi daha çabuk bitirebilirim.”

Bir an için iblisin hayır diyeceğini sandım, ardından olduğu yerde döndü ve yan duvardan koridora çıkıp gözden kayboldu. Aynen öyle. Kaybolduğu noktaya kırk saat baktım çünkü gerçek olamayacak kadar iyiydi. Fısıldayan iblis geri dönmeyince Anna’nın yanında yüzüstü yatağa düştüm, kasılmaktan ve gevşemekten bir çılgılık attım.

Erkeklik organım ıstırap içinde kavruluyordu.

Anna’yı çok istiyordum. Sevdığım kız yanımda cırlılıp-laktı. Adamakıllı bakamamıştım bile. Bir saniyecik üstüne çıkayım diye yalvarmak istiyordum ona, yapmayacağıma yemin etsem, sadece çıplak vücutlarımız birbirine değse...

Anna çarşafın altında kıpırdanarak benden uzaklaştı ve popomun üstüne yumuşak bir şey fırlattı.

Tamam. Cevap hayırdı.

Anna keder ve acı dolu bakışlarını duvara dikmişken ben de yüzüne baktım ve daha fazla dayanamadım. Bir elimi beline koyup başımı örtünün üstünden kucağına yasladım, tatlı kokusunu içime çektim. Anna’nın beynindeki en ufak kuşku, korku ya da güvensizlik kırıntısını silmek zorundaydım.

“Duracaktım, Anna. Yemin ederim,” diye geveledim. “İraden dışında seninle beraber olmaktansa ölürüm daha iyi. Lütfen bana inandığını söyle.”

Anna duygu dolu bir sesle cevap verdi, “Sana inanıyorum.”

Birdenbire kafam kaldıramayacağım kadar ağırlaştı, gerçi Anna’dan uzaklaşmam gerektiğinin farkındaydım. Derken Anna’nın parmaklarıyla saçlarımı yavaşça geri ittiğini, nazikçe alnımdan arkaya attığını hissettim. Kıpırdamadım.

“Örtünün altına girsene,” diye fısıldadı Anna. “Geri dönerse diye bir süre burada uzanmalıyız.”

Evet. Başımı kaldırdığımda Anna’nın gözlerinin içindeki kuşkular dağılmıştı. İçlerinde yalnızca sevgi ve ilgi vardı, eridiğimi hissettim.

Anna başını yana kırıp yanağıma dokundu. “Gel bakalım.” Geldim bakalım.

Çarşafı açtı, yanına sokuldum ve bir yastığı önüme kalan gibi koydum. Sessizce yan yana uzandık, çıplak olduğumuzu düşünmemek için kafayı kıracaktım. Anna’nın belini, kalçalarını, bacaklarını ve uyluklarını...

Birden dikildim. Yaralar!

Anna’nın kolunu tutup yavaşça çevirdim ve alt kısımdaki yumuşak derinin üstünde parmak izlerine rastladım. Derimin altında közlenen kömürler yeniden harladı.

“Anna...” Ona vurduklarını ve tekmelediklerini düşü-

nünce inanamayarak sordum. Gözümün önünde yıldızcıklar uçuştı. “Ne. Halt. Oldu. Sana? Kim yaptı?”

“Dinle Kai.” Anna’nın sakinleştirici sesi bile bana mısın demedi. “İyiyim, tamam mı?”

Hayır. Hiç tamam değildi. Anna’da böyle izler bıraka-bilme kapasitesine sahip birilerinin yaşamaya hakkı yoktu. “*Kim?*” diye bastırdım.

“Thamuz’un oğulları.”

Vay anasını.

Fısıldayan kötü ruhları görmesi için Marna’ya yaptıklarını hatırlayınca ağızım kurudu. “Ne yaptılar?” Duymak istemiyordum ama bilmem lazımdı. Eğer Anna’ya tecavüz edip masumiyetini, gücünü çaldılarsa... “Yemin ederim...”

“Hiçbir şey!” diye içimi rahatlattı Anna, kolumdan tutup. Ciddi gibiydi ve sakinleşmeye çalıştım. “Beni kaçırmaya çalıştılar ama karşı koydum. Sonra... Kope geldi.”

Anlamadım? “Kope mu?”

Anna gözlerini kaçırdı. “Evet. Immm. Bilgi vermek için onu aramak güvenli olur diye düşündüm. Ona gel demedim. Thamuz’un oğullarının bana saldıracağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece müttefikimiz mi diye anlamak için Shax’in oğluyla buluşacaktım. Fakat sanırım Kope kaygılandı ve iyi miyim diye bakmaya geldi, üstelik de tam vaktinde. Gözü döndü ve ikisinin de ağızını burnunu kırdı.”

Anna kıskanacağım diye çok kaygılanmıştı, belliydi ama artık Kope’u kıskanmıyordum. Aralarında arkadaşlıktan öte bir ilişki olmadığını biliyordum. Yine de aptal gururum

yüzünden, ben her şeyden habersizken Anna'nın yardım için başkasını aramasına gıcık oldum. Ayrıca Anna'nın kendi güvenliğini hiç düşünmeden bu tür durumlara bodoslama dalmasına da sinir oldum. Hâlâ herkese fazla güveniyordu.

Yorgunluktan tükenmiş hâlde yüzümü ovuşturdum.

"Yapamam... Ben... Anna, bir daha asla başka bir Nefe bulaşmayacağına yemin et. Kope geldiği için çok şanslısın! Tanrım, ne yapardım ben? Şu hâline bak!" Saçını kenara atıp sırtına baktım.

Kürek kemiği şişmişti, mordu. Kusmak istedim, onu duvara itip yasladığımda nasıl ciyakladığını hatırladım çünkü. "Yaralandığından haberim yoktu. Ben de çok haşın davrandım..."

Anna elimi tutup omzunu görememem için kıpırdanıp yer değiştirdi. "İyiym. Gerçekten. Öyle davranmak zorundaydın. Daha ikna ediciydi."

Ama onu duymuyordum. Cinayet Dükü'nün kallesiz oğullarının onu tutup evirip çevirdiğini hayal etmekle meşguldüm. "Onları öldüreceğim."

Anna beni susturup yere yatırdı, sonunda yan yana, birbirimize dönük uzanıyorduk.

"Eğer için rahatlayacaksa," dedi, "bir tanesine feleğini şaşırttım."

"Ne yaptın?"

Kapının yanında yerde duran feneri işaret etti. "Bu aslında şok tabancası."

Düşününce kıkır kıkır güldüm, Anna da tebessüm etti. Bu otel odasında fazla kalamazdık ama Anna şimdilik güven-

TATLI CAZİBE

deydi. Kope, Thamuz'un oğullarını benzetmişti. Kafamda canlandırmaya çalıştım ve kendimi daha iyi hissettim.

Bu geceyi ucuz atlatmıştık ama hâlâ karanlıktan çıkmış sayılmazdık. Bu gece yaşananlar, muazzam bir soruna geçici çözüm getirmişti. Babam ve diğerleri eninde sonunda Anna'yı aramaya gelecekti ve geldiklerinde, gerçek karanlık ortaya çıkacaktı. Ama şimdilik Anna'ya sarılabilirdim.

OTUZUNCU BÖLÜM

BLAKE VE İKİZLER

Anna'nın yanından ayrılmak istemiyordum. Manyak heriflerin peşinde olduğunu ve ona daha önce el sürdüklerini bilirken üstelik. Anna gözümün önünde değilken asla huzurlu olamazdım. Babasının bir plan peşinde olduğuna inanıyordum fakat adam sırta kadem basmıştı ve Anna nasıl bir adım atacağını bilemiyordu.

California'da bulunmasından sonra geçen kısa sürede bir sürü olay olmuştu. Bana Dük Shax'in oğlu Marek'le olan garip görüşmelerini ve Dük Jezebet'in kızı Caterina'yı anlattı. İkisine de güvenmiyordum. Caterina'nın bizim tarafta olmadığını biliyorduk, Dükler'e Flynn'in yalan söylediğini o söylemiş ve çocuk öldürülmüştü. Marek ise jokerdi.

Anna'nın cep telefonu çaldı, arayanın Marna olduğunu görünce titremeye başladı. Neden arkadaşının adını görünce

mosmor olmuştu, anlayamadım. Fakat kafasını kaldırıp bana bakışından, büyük bir olayın döndüğünü sezdim.

Marna da hattın diğer ucunda bir o kadar telaşlı ve karmakarışık. “Anna. Hâlâ dönmedi ve telefonunu açmıyor. Bir gün geçti. Daha fazla bekleyemeyeceğim. Çok korkuyorum. Onun yanına gidiyorum.”

Kimden bahsediyordu? Ginger mı? Neler olduğunu çakmaya çalışarak yaklaştım.

“California’da Dük var mı?” diye sordu Anna. “Blake’in babası?”

Başımı iki yana salladım. “Bütün Dükler kendi bölgelerine dönmüş olmalı,” dedim. “Neler oluyor?”

“Kai mi o?” diye sordu Marna. “Orada ne işi var?”

“Evet, Kai,” dedi Anna kıza. Telefonu omzuna sıkıştırıp bana döndü. “Blake’i arayıp cevap veriyor mu diye bir bak-sana? Galiba Ginger onun yanında.”

Ne? Hiç mantıklı değildi. İkisi asla böyle bir aptallık yapmazdı.

Blake’i arayıp ona mesaj bırakarak hemen beni aramasını söyledim.

“Seninle orada buluşuruz,” dedi Anna, Marna’ya. “Sanırım ikisini ayırmak için senden fazlasına ihtiyaç var.”

Bir dakika bekleyin. Santa Barbara’ya mı gidiyorlardı?

“Ben de geliyorum,” dedim.

Anna karşı çıkmadı. Marna ile telefonu kapatıp biletini aldı, sonra bir aceleyle pılsını pırtısını toplamaya başladı. Dudaklarını büzmüştü ve gözleri kederle doluydu. Her ne

TATLI CAZİBE

oluyorsa, bu konuda konuşmak istemiyordu ama ben öğrenmek zorundaydım.

“Gin, Blake’in nişanlandığını öğrenince mi delirdi?” diye sordum.

Anna durup yanağını ısırdı, ayağa kalkıp yavaşça suratıma baktı.

“*O habere* üzölmüştü ama esas kafayı yemesinin sebebi bu değildi.”

“Eee, neydi peki?” Her ne olmuştu da Gin kız kardeşinin yanından ayrılıp başka bir Nefle birlikte olacak kadar pervasızca bir harekete kalkışmıştı?

“İkizler bir... anlaşmazlık yaşadı.” Anna korkmuş gibiydi. Çok fena gerilmeye başladım.

“Hangi konuda?” diye sordum.

Anna yutkundu. “Marna hamile.” Bu iki kelime mümkün değil yan yana duramazdı. Marna... Yok, HAYIR. Bir hata vardı.

“Sezilerimle anladım,” diye fısıldadı Anna. “Bebek Jay’den.”

“*Olamaz.*” Anna’nın her kelimesi içime kurşun gibi saplandı. Yatağa doğru düşüp saçlarımı tuttum, sanki bu duyduklarımı kafamdan sökmek istiyordum. Olamazdı bu. Marna. Benim için kardeşten farksızdı. Tanrım, Anna’nın bana neden söylemek istemediğini anlamıştım. Marna sadece dokuz ay daha yanıımızdaydı, ondan sonra... Hayır. Başımı iki yana salladım. Aklım hayalim durdu. Marna’yı cehennemde düşünemiyordum.

Bakışlarımı ağır ağır Anna'ya doğru kaldırdım. O da önüne bakıyordu. Yıkılmıştı. Jay'i düşündüm, Anna ona ne olduğumuzu ya da annesinin diğer Nefil annelerinin hepsi gibi doğumda öldüğünü hiçbir zaman anlatmamıştı. Fakat hamileliği sezdiği zaman, onlara söylemek zorunda kalınca nasıl hissetmişti kim bilir. Ginger'ın tepkisi korkunçtu kesin. Bunun olduğuna hâlâ inanamıyordum. Aklım almıyordu.

"Gel buraya," dedim ona, elimi uzatıp. Anna'yı kucağıma çektim, kollarım bana doladı. "Senin suçun değil."

Anna hıçkırdı. "Bir araya gelmeleri *benim* hatam. Bu kadar hızlı ilerleyeceklerini tahmin etmedim. Marna'nın hamile kalabileceğini bilseydim..."

"Şşş, Anna. O ikisi birbirlerinden zaten hoşlanıyordu, değil mi? Tatsız bir olay ama kaçınılmazı engelleyemezsin ki..."

Bir saniye daha ona sarıldım, Anna gözlerini silip toparlandı. "Gitsek iyi olur," dedi ayağa kalkarak. "Sana her şeyi uçakta anlatırım."

"Bir dakika," dedim. "Jay ne kadarını biliyor?"

"Her şeyi biliyor," dedi Anna, bakışlarını kaçırıp.

Her şeyi. Yani en yakın arkadaşı Anna, artı âşık olduğu kız, iblislerin çocuğuydu. Marna'nın doğum yaparken öleceğini çünkü onların çocuklarının da Nefil olacağını... Bebeğin ruhunun, dünyaya gelirken Marna'nın ruhunu yırtacağını... Şu anda hepimizin canımızı kurtarmak için savaşta olduğumuzu... Jay kesin kendi kendine, "Ben ne işlere bulaştım böyle" diyordu. Zavallı çocuk.

Blake ve Ginger, hayatımda tanıdığım en dikkatli iki Nefil, kesinlikle akıllarını peynir ekmekle yemişti. Blake'in psikopatlık derecesinde kıskançlık krizine girmiş nişanlısı kapının dışında öfke nöbeti geçirirken ikisi malikâneye kapanmıştı. Haber araçları bile çekime gelmişti. Blake, Karun kadar zengin babasını daha yeni kaybetmiş olan ünlü bir yarışçıydı ve bunu mu yapmayı seçiyordu?

Evet, çok uzun zamandır birbirlerini arzuluyorlardı ve her zaman kendilerini tutmuşlardı. Evet, Ginger şu dünyada en sevdiği tek kişiyi kaybedeceğini öğrenmişti fakat kendi ecellerine susamak, çözüm değildi. Hele hele artık kehanet bize ufuktan göz kırparken. Artık olay biz bireylerle ilgili değildi. Her bir müttefik önemliydi.

Giriş kapısından nihayet içeri girebildiğimizde kan bey-nime sıçramıştı. Blake'in kapısını yumrukladım ama cevap vermediler. Tekrar yumrukladım. "Açsana, geri zekâlı! Ne saçmalıyorsun!"

Nihayet kapıya gelmişlerdi. Belli ki ikisi de içindeki canavarın ipini salmıştı. Blake nişanlısının kıskançlığını beslerken Ginger'ın da Blake'in aldatmasını sağladığı için içinin yağları eriyordu. İkisi de yarı çıplaktı, saçları darma-dağın, yüzleri kıpkırmızıydı; bütün gün yatak turnuvasında oldukları belliydi. Bir an için birbirlerine olan arzuya teslim olabilmelerine imrendim ve bu kıskançlığıma da iyice sinirlendim.

“Gitme vakti, Gin,” dedi Marna ona.

Ginger ona adice bir bakış fırlattı. “Konuşana bak. Bu cümle sende işe yaramamıştı hatırladığım kadarıyla” Demek Ginger Marna’yı uyarmaya, onu Jay’den uzak tutmaya çalışmıştı. Durum iyice sarpa sarıyordu. “Ben olduğum yerde gayet iyiyim, teşekkürler,” diye yapıştırdı Gin.

“Başlarım şimdi.” Kapıyı geriye doğru itip ikisinin önünden geçtim, diğerleri de peşimdeydi. Hepimiz içeri girince kapıyı kırarcasına çarptım. Blake’e işaret ettim. “Herhangi bir fısıldayan ruh sizi birlikte gördü mü?”

“Tabii ki hayır.” Blake öyle kendinden emindi ki bir yumruk atıp aklını başına getirmek istedim.

“Çok ballısiniz!”

“Ağır ol, dostum.” Burnumun dibine girdi. “Ne yani, bir tek sen mi kız arkadaşınla birlikte olabilirsin?”

Biz daha birlikte olamadık demek istedim ama konu seksten ibaret değildi. Şu anki hâlimiz gibi, birlikte görülmek bile tehlikeliydi.

“Biz birlikteyken Dükler zirvedeydi,” diye hatırlattım arkadaşıma.

Anna lafa girip bizi sakinleştirmeye çalıştı ama Ginger atladı. “Sana ne ki?” diye sordu bana. Gözleri ıslak ve sertti.

“Çünkü şu kadar kaldı.” Öfkem tepeme çıkarak suratına eğildim. “Kehaneti gerçekleştirmemize *şu kadarcık* kaldı ama siz ecelinize susamış gibi davranıyorsunuz!”

“Sanki çok umurunda!” diye bas bas bağırdı Ginger bana. “Sen sadece kendi götünü düşünürsün. O kıymetli

Anna'cığınla beraber olabilmek için herkes fedakârlık yap-sın istersin. Ben artık oturup beklemeyeceğim. Bu lanet olası hayattan, fırsatım varken istediğimi alacağım!" Yanakları kıpkırmızıydı.

"Bu mesele hepimizi ilgilendiriyor!" diye bağırdım ben de ona.

"Tabii tabii!"

Tanrım, tıpkı çocukken ettiğimiz kavgalar gibiydi, aynı huysuzluk üstümüzdeydi. Ginger'ın ne tür bir acıyla yaşadığını hissetmeye başlarken onu kardeşim gibi gördüm.

Omuzlarından tuttum. "Ölmeni istemiyorum, Gin."

Gözleri yaşlarla doldu. Benim güçlü Gin'im, benim gibi asla ağlamayan Ginger. "Artık yaşamam için bir sebep kalmadı, anlamıyor musun? Marna gidecek. Kardeşim ölüyor! Blake de o kariyla evlenmiş olacak. Ben de ölsem daha iyi."

Ah, Gin, ah. Boğazım düğümlendi, ona sıkıca sarıldım ve Ginger de kendini koyverip göğsüme kapandı. Marna hıçkırı hıçkırı yaklaşınca kollarımı açıp ona da sarıldım. Bu durumu çözmek istedim. Her şey çok tersti. Neden Nefil anneleri ölmek zorundaydı? Çok baktandı. Bir Nefilin hayatında elle tutulur bir mantıklı kavram yoktu.

Çok geçmeden ikizler kucağımdan ayrılıp birbirlerine sarıldı, başlarını birbirlerinin omuzlarına gömüp kederlerini akıttılar. Ben de sırtlarını sıvazlayıp tekrar yutkundum. Bu ana ihtiyaçları olduğunun farkındaydım ama kafamı çevirip etrafıma bakındım, acaba fısıldayanların bizi bulması ne kadar sürer diye merak ettim. Burada kalamazdık. Her şeyi mahvedebilirdik.

İkizler toparlanıp gözlerini silince hep birlikte oturma odasında oturduk. Odaya tuhaf, üzüntülü, suçluluk dolu bir sessizlik çöktü.

Derken cep telefonum çaldı ve ekranda babamın adını görünce midem bulandı. Kaldırıp diğerlerine gösterdim, hepsinin gözleri kocaman açıldı.

“Alo,” dedim.

“Tahminimce kızın icabına baktın?”

“Tabii ki baba. Zaten bakire değilmiş.”

“İlginç.” Babam durunca telefonu kulağımdan çekip nabzımı yatıştırmak için derin nefes aldım. “Operasyona gözcülük etmesi için yolladığım ruh dünyaya bir daha dönmek üzere cehennemin derinliklerine geri gönderildi. Sebebini biliyor musun?”

Gözlerim, Anna’nın endişeli gözleriyle kenetlendi. “Hayır baba.”

“Çünkü orada senin görevini yerine getirdiğini görecektik kadar kalmadığını itiraf etti. Onu gitmeye ikna etmişsiniz.”

“Daha neler!” diye ayağa fırladım, yüreğim ağzıma gelmişti. “O iğrenç dangalak dikkat dağıtıyordu. Başka bir ruh burnunu sokmadan da bir Nefi düdükleme zaten yeterince zor.”

“Bir fısıldayan ruh seni görevinden alıkoymamalı, oğlum.”

Donakaldım, beynim vızır vızırdı. Babamı inandırma-lıydım, mecburdum. “Haklısın baba. Ama iş bitirildi. Fısıldayan ruh da kendiliğinden gitti. Onu zorlayacak değildim herhâlde.”

“Hımmmm. Sanırım kızı bizzat ziyaret edeceğim. El değmemiş kalması çok büyük bir risk teşkil eder.”

Anna’nın yanına yaklaşması için önce cesedimi çiğnerdi. Çenemi sıkıp zorlanarak da olsa kibar kibar konuştum. “Ne yapman gerekiyorsa yap baba, ama kıymetli vaktini boşa harcadığını görmek hiç hoşuma gitmiyor.”

“Değer vermen çok hoş,” dedi pislik herif telefonu suratıma kapatmadan önce.

Hiç bitmeyecek miydi? Bir saniye bile rahat nefes alamayacak mıydık? Dişlerimi sıkarak bağırıp sehpa tekme attım. Sehpa parçalandı.

Öfkemin arasında kesik kesik nefes alırken Anna’nın nazik elini omzuma koyduğunu hissettim.

“Her şey yoluna girecek,” diye yatıştırdı beni. “Hepimiz çalışmaya dönmeliyiz, hepsi bu. Böyle giderse kehanet yakında gerçekleşecek. Hiç kimseyi kaybetme lüksümüz yok.”

“Peki ya sen?” diye sordu Marna ona. “Sen nereye gideceksin?”

Anna bana baktı. “Bilmiyorum.”

“Bence yalnız kalmamalısın,” dedim ona. Özellikle de şu telefon görüşmemden sonra.

“Eğer onları çalıştığımıza ikna etmek istiyorsak, hepimiz yalnız olmak zorundayız,” diye ekledi Blake.

Yok ya. Artık çalışıyormuş gibi görünmek filan umurumda değildi. Babam resmen bana güvenmiyordu, Anna büyük tehlike altındaydı. Diğerleri hâlâ çalışıyor ayaklarına

yatmalıydı ama ben Anna'yı yanıma alıp firar etmeliydim. Tam en iyi eylem harekâtı ne olur diye tartışırken oda aniden karardı. Kemerli pencerelerden giren güneş ışığı, kocaman kara bir meleğin içeri girip kanatlarını açmasıyla kayboldu.

Kahretsin! Geç kalmıştık. Karşımdaki manzarayı incelerken sandalyeye yapıştım. Karşımızdaki ruhun koç boynuzunu andıran kıvrık boynuzları vardı, devasa bedeni insanımsı bir canavarı andırıyordu. Derken ruh Anna'ya doğru yaklaşıncı az kalsın küçük dilimi yutacaktım.

Üzerime bir çaresizlik hissi çöktü. Aralarına girip Anna'ya kılıcı çek diye bağırarak üzereydim. O sırada Anna tek kelime fisıldadı.

“Baba?”

Gözlerim yuvalarından fırladı. *Belial?* Vay canına. Hayatımda hiç vücudunu terk etmiş bir Dük görmemiştim. Fisıldayan ruhlar onun yanında devede kulaktı. Ayrıca neden bedeninden ayrılmıştı? Durum vahim olmalıydı.

“Tanrıya şükür sensin,” dedi Anna hızlı hızlı konuşarak. “Çok olay oluyor. Pharzuph peşimde ve ben ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyorum.”

“*Ben de o yüzden geldim zaten.*” Belial’in alçak hırlayışı beynime doldu, demek konuşmasını hepimize yöneltmişti. Toplanıp kulak kesildik.

Belial kocaman, boynuzlu kafasını umutla bana doğru çevirdi.

“Ne öneriyorsunuz?” diye sordum ona.

“Tek güvenli seçeneğiniz var,” dedi babası. “Evlenin.”

Bir dakika... Ne? Az önce bunu demiş olamazdı. Herkes bir Anna'ya, bir bana bakıyordu ve Anna, babası yabancı bir dilde konuşmuş gibi duruyordu. Kafasını şaşkın şaşkın iki yana sallıyordu.

“Yapamayız,” dedi. “Bakire kalmam gerek. Kılıç...”

“Hayır.” Belial kıızıyla göz göze gelecek kadar alçaldı fakat düşüncelerini bana da yöneltti. *“Kalbin dupduru kalmalı, Anna. Kendini aşka adamaktan daha duru ne olabilir ki?”*

“Ama...” Anna yavaşça başını bana doğru çevirdi. Belial'in sözleri kulaklarımda yankılandı ve tek duyduğum, *dupduru* ve *evlilik* kelimeleriydi.

“Hayır.” Sendeleyerek bir adım geri gittim. Ben asla uygun olamazdım. *“İşe yaramaz.”*

Belial yanıliyordu. Çaresizdi ve planı etraflıca düşünmemiştir. Eğer Anna ile birleşirsem Erdem Kılıcı beni sezerdi. Kılıç zekiydi.

“Kusura bakmayın, Dük Belial. Ben evlenemem.”

Elle tutulur bir plan olduğunu düşündüğüne inanamıyordum. Beni kızından uzak tutmak istediği günleri unutmuş muydu? Sebepleri, geçmişte yaptıklarım hâlâ aklımın bir köşesindeydi. Bu hatanın olmasına göz yumamazdım.

“Saçmalama, Kai,” dedi Gin. “Buna vakit yok. Eğer ikinizi de kurtaracaksa yapman lazım.”

Hayır. Tüm gözler üstümdeydi, sanki mantıksız davranıyormuşum gibi bakıyorlardı ama anlamıyorlardı işte.

Utancımdan Anna'nın suratına bile bakamıyordum ama elbette o anlardı. Durumumuz böyle bir riski göze alamayacak kadar vahimdi.

"Dük Astaroth evlilik bağına görebilir," diye hatırlattım Belial'e.

"Aranızdaki aşk bağına zaten görecektir ona bakarsan, bu da en az o kadar kötü," dedi Gin.

Tüm dünya kafayı mı sıyırmıştı acaba? Birdenbire omuzlarıma bir milyon kilo ağırlık yüklenmişti ve ellerimi saçma sokarak olduğum yerde döndüm, soluk almaya çalıştım.

Anna ile evlenmek... Deli gibi yanıp tutuştuğumuz her biçimde onunla birlikte olmak...

Blake bir adım yaklaştı. "Dostum, hadi ama..."

"Baskı yapmayın," dedi Anna, kırgın bir sesle. "Yapmak istemiyorsa mecbur olmamalı."

Ne? Tamamen yanlış anlamıştı.

"Anna..."

"Sorun değil," dedi. "Kötü bir fikirdi."

Yani beni anlıyor muydu? Yoksa pasif-agresif mi davranıyordu? Buradaki tehlikeyi gören tek kişi ben miydim yahu?

"Kötü bir fikir değil," diye lafa girdi Marna. "Gerçekten, Kai, neden yapmıyorsun?"

Onunla tartışmak istemiyordum. "Marna..."

"Saçmalamayın!" diye bağırdı. "Sorun nedir?"

Dönüp eski arkadaşımın yüzüne baktım. "Benim gibi bir herifle hayatını birleştirip sütün çıkmış ak kaşık kalmayı bekleyemez. İşe yaramaz!"

Marna nihayet durumu kavramış gibi bakışlarını yumuşattı. Fakat ardından, “Anna seni seviyor. Sen de onu seviyorsun. Ruhunu kirletmeyeceksin, bebeğim,” dedi.

Ya yaparsam? “Geçmişim hesaba katılmalı.”

“Senin geçmişin eskide kaldı,” dedi Anna. “Ayrıca... üstüme filan yapışacak değil. Bu işler öyle olmuyor, biliyorsun ki.”

Biliyor muydum? Çünkü bende hep bir Midas laneti vardı, sadece neye dokunsam altına dönüşmüyordu. Un ufak oluyor, dağılıyor, mahvoluyordu. Anna ile birlikte olmanın hayalini kurmak tamamdı ama gerçekten bunu göze almak, bana çoktu. Odadakilerin gözlerini üstümde hissedince düşüncelerimde yalnız olduğumu fark ettim.

Bir saniye sonra koca boynuzlu Belial yanıma yaklaştı.

“Benimle oyun oynama, çocuk. Kızımı seviyor musun, sevmiyor musun?” diye tısladı.

İçerideki diğer kişilere bakınca meraklandıklarını fark ettim ve bu konuşmayı sadece benim duyduğumu anladım.

“Evet. Onu seviyorum.” Ben de düşüncemi sessizce ona aktardım.

“O zaman neden korkuyorsun?”

Yutkundum. “Benimle bir kere birlikte olunca kılıcı bir daha kullanamayacak olmasından... Kimliğimden, yaptıklarımından...”

“O korkundan vazgeçmek zorundasın. Geçmişinle veda-laş, sevgine odaklan. Sen artık değiştin ve geleceğini kucaklamanın zamanı geldi. Kızımdan uzaklaştırdığım, ben-cil isteklerinin peşinde koşan o çocuk değilsin artık. Anna

ile evlen ve bu kehaneti gerçekleştirmek için zaman kazan. Yoksa Pharzuph onu bulup gerçeği öğrenecek. Anna'yı güvende tutmanın yolu bu. Anladın mı?"

Belial son derece kendinden emindi ama bana imkânsız geliyordu işte. Düğün? Anna her şeyin en iyisini hak ediyordu ama öyle bir şey olamazdı.

"Size saygım sonsuz, Dük Belial ama düğün hazırlığı için vaktimiz yok."

"Sen ayrıntıları bana bırak."

"Ama..."

"Eğer onu seviyorsan," diye hırladı sesi kulağımda, "onunla evlenirsin. Konu kapanmıştır."

Herkes bakışlarını bana çevirmişti, boğulabilirdim. "Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye mırıldandım. Temiz hava almam lazımdı.

Dönüp doğruca arka kapıya yürüdüm, kapıyı ardına kadar açmamla deniz havası tüm ılıkılığıyla üstüme çarptı. Havuz kenarının ucuna kadar yürüdüm, ayakta durup Pasifik Okyanusu'nun enginliğine bakarak kendimi ufacık hissettim.

Anna ile evlen.

Belki de Belial başından beri aklına koymuştu bunu. Birisinin, muhtemelen Kope'un, Anna ile evlenmesini ve onu babamdan korumasını. Fakat Anna ve Kope birbirlerine âşık olmamıştı, değil mi? Hayır, Anna bana âşık olmuştu.

Hayatım boyunca hep bencilce yaşadım. İçimden bağırarak sesc güvenmiyordum, *Evet, onu kendine al ve sonunda onunla birlikte ol!* Ya sırf bencilce sebeplerden ötürü

istiyorsam bunu? Başparmaklarımı gözlerime bastırdım ve Anna'nın, uzun zaman önce New York'taki zirvede sahneye çıkarıldığı anı düşündüm. Dük Rahab'ın onu öldüreceğinden emin olduğum anki korkumu anımsadım. Aklımdan tek geçen, Dük silahını ateşlemeden önce bıçağımın kafasına saplanmış olacağıydı.

Ben fedakârlık yapabilirdim.

Gözlerimi kapadım. Gerçekleri gözden geçirme zamanıydı.

Anna'nın sevdiği tek erkek bendim. Ayrıca onu seven tek erkek de ben oluyordum. Dolayısıyla, bunu onun için ancak *ben* yapabilirdim. Sonunda ölçülemez bir sevinçle dolacak olmam beni bencil yapmazdı. Beni yaşayan, nefes alan, uğrunda yaşayacağı bir şeyi olan bir adam yapardı.

Korkumun hâkimiyetinde hareket etmekten bıkmıştım.

Göğsümü temiz havayla doldurdum ve arkamı dönüp içeri girmeye, geleceğimle yüzleşmeye hazırlandım. Anna ile kapıda karşılaştık, onu görünce aklım başımdan gitti. Ellerini tutup parmaklarımı parmaklarına doladım. Onu Blake'in sinema odasına götürdüm, malikânede en sevdiğim yer burasıydı.

Kırmızı kadife koltuklarda oturduk ve elini hiç bırakmadan dönüp yüzüne baktım. Söylemek istediğim sözler içimden taşmak üzereydi. Ancak önce Anna başladı.

“Bak, babam sana ne dedi bilmiyorum ama üstünde baskı kurmasına izin verme. Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben Pharzuph'tan saklanmanın bir yolunu bulurum.”

Babasının bana söylediklerini Anna'ya aktarmadan önce

bir konuya açıklık getirmek zorundaydım. “Ondan sonsuza dek saklanamazsın, Anna.”

“Evet ama ben bir tek bu sebeple evlenmek istemiyorum.”

Birleşmiş duran ellerimize baktım. Belki korku bu kararı tetiklemişti fakat arkasındaki asıl itici güç korku muydu? Eğer tehlikede olmasak Belial gene de izin verir miydi? Ben umursar mıydım?

“Babama hayır diyeceğim,” diye ekledi Anna.

Gözlerim anında ona doğru döndü. Boşlukta kayboluyordum âdeta Anna ayağa kalkmaya yeltendi fakat ellerinden tuttum. “Evlenmek istemiyor musun?” Şüpheleri mi vardı?

“Tabii ki istiyorum ama sen de istemelisin. Evleneceksek doğru sebeplerden ötürü evlenmeliyiz.”

“Senin için... Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım.” diye açıklamaya çalıştım. “Thamuz’un oğullarının neler yapabileceğini düşündükçe...”

“Yanlış sebep,” diye fısıldadı Anna. “Bunu yapamayız.”

Tekrar benden kurtulmaya çalıştı ve kendime küfretmek istedim. Hislerimi doğru düzgün açıklayamıyordum. Ben gerçekleri konuşma konusunda, hisleri paylaşmaktan daha iyiydim.

“Anna...”

“Bırak beni, Kai.” Kahretsin! Onu üzmüştüm. Konuştukça batıyordum.

“Hayır, lütfen,” diye rica ettim. “Tanrım, ben bu konuda iyi değilim, aşkım. Böyle olaylarda yani. Biliyorum, senin hep istediğin bir şey bu.”

Anna gözlerini kapattı. “Uzun zaman önceydi. Normal olduğumu zannederken. Ben de böyle olmasını hiç istemedim.”

Ben de Anna için böyle olmasını istemiyordum, alelacele ve gizli kapaklı. Rüyalarının gerçek olmasını istiyordum.

“Ben de babana bunu söylemeye çalıştım. Şık bir tören düzenlemeye ya da terzi elinden çıkma bir elbise diktirmeye vaktimiz yok...”

“Oha! Dur bakalım.” Anna elini kaldırıp bana tuhaf tuhaf baktı. “Benim o peri masalı ayrıntılarına ihtiyacım yok. Benim için önemli olan evlilik, düğün değil. Kalplerimiz temiz olduğu sürece istersek pijamalarımızla olalım, hiç takmam.”

“Ama... Ben sana onların hepsini vermek istiyordum.” Anna’nın güzel yüzünü inceleyip nasıl düzeltebilirim diye merak ediyordum. Ne istiyordu?

“Kai, lütfen bana şu anda ne düşündüğünü söyle. Fazla vaktimiz yok ve karar vermeliyiz.”

Karar mı? Yani hâlâ karar vermediğimi mi sanıyordu?

“Ben...”

Anna beni izliyordu, resmen yüzümü inceliyordu. Ona vermeyi düşündüğüm tek şey çok basitti. Çok geleneksel-di. *Hiç ben* değildi. Tek dizimi kırıp çömeldim, elini hiç bırakmadan yüzüne baktım. “Tatlı, sevgili Anna’m. Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum.” Bir dakika, galiba o kısmı doğru söyleyemedim. Kahretsin, ona *sormam* lazımdı, *söylemem* değil, sanki konu bendim. “Tabii eğer

sen de istiyorsan. İstiyor musun? Yani tamam mı?" *Söyle artık!* "Benimle evlenir misin?"

Anna kahkahalar atıp benim yanıma yere çömeldi, suratımı avucunun arasına alarak yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Tekrar tekrar öpüştük ama hâlâ cevap vermemişti.

"Birisinin cevap vermesi hep bu kadar uzun mu sürer? Sinirlerim çok gerildi."

Anna geri çekilip gözlerime baktı, neşe ve sevinç doluydu. "Evet, Kai. Seninle evlenirim."

Dünya üstünde daha tatlı sözler edilmemişti. Bu kez de ben Anna'yı öptüm, ona sarılıp titremesini durdurmaya çalıştım. Ömrüm boyunca böyle bir mutluluk tatmamıştım. Arkadaşlarımız içeri dalıp bizi neşeyle tebrik ederken ben şapşal şapşal sırtıp, "Mahremiyetimiz buraya kadarmış," dedim.

Tam şu anda hiçbir şey, *ama hiçbir şey* keyfimi kaçırmazdı çünkü Anna Whitt ile evlenecektim. Onu sevecek, onu koruyacak ve bildiğim her şekilde onu güvende tutacaktım.

Artı, Anna'yı babamdan korumanın tek yolu onunla deliler gibi sevişmektir.

Sanırım üstesinden gelebilirdim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ÖLENE DEK

Herkes yola çıkmış bense Blakelerin evinin ortasında kalakalmıştım. Parlak güneş yüzünden gözlerimi kırıştırtıyordum. Erkekler düğün günlerine nasıl hazırlanırdı? Reklamlarda gördüğüm damatları düşünerek kafa patlattım. Smokinin modası geçmişti. Anna'ya jartiyer alabilirdim.

Bir dakika. Yüzükler! Muhteşem. Peki, sonrasında nereye gidecektik? Bir yerde bir balayı süiti filan tutmamız lazımdı. Şu hâlime bakın, şimdiden uzman koca olup çıkmıştım.

Aklıma ilk gelen yer, Anna'nın görmek istediği ama onu götüremediğim yerdi, hayatımın en dibe vurmuş döneminde, tek başımayken ziyaret ettiğim yer. Orayı Anna'yla birlikte gezmek şüphesiz bambaşka bir deneyim olacaktı. Artık durumu düzeltmenin zamanı gelmişti.

Büyük Kanyon balayı mekânlarını internetten araştırdım. Elbette en iyi yerlerde bu gece boş oda yoktu. Lüks bungalovların sahibiyile telefonda görüşüyordum.

“Kusura bakmayın ama bütün odalarımız dolu.”

En kibar İngiliz sesimi takındım. “Evet, ama acaba nerede boşluk vardır, nereyi önerirsiniz? Çok son dakika olduğunun farkındayım. Bir gece için *ne kadar* isterlerse ödemeye razıyım. Bu gece evleniyorum da... Anlarsınız ya... Birtakım sıkıntılı durumlarımız olduğu için yıldırım nikâhı yapmaya karar verdik.” Hafifçe öksürüp gözlerimi kapadım.

“Ah yazık.” Kadın sessizleşti. “Şey... hususi tatil kulübemiz var...”

Gözlerimi aniden açtım. “Sizi zor durumda bırakmak istemem, hanımefendi.”

“Orayı genelde açmayız ama siz çok kibar birine benziyorsunuz. Sanırım bir geceliğine idare ederiz.”

Rahat bir nefes alıp sırttım. “Siz bir meleksiniz. Çok teşekkürler. Ciddiyim. Kulübeye gözümüz gibi bakacağız.”

“Önce bir telefonla görüşeyim, sonra size kapının şifresini vereceğim,” dedi kadın mutlu mutlu.

Büyük Kanyon’daki meleklerle konuşmayı bitirdim, bahsettiği kulübenin fotoğraflardaki kadar güzel olmasını diledim.

Sonra da cep telefonumdan civardaki kuyumcuları araştırıp en yakındaki dükkânın yolunu tuttum. Bir yandan tezgâhtaki ürünlere göz atıp, bir yandan da tek gözle fısıldayan

iblisleri kollarken bir şey kesinleşti: Anna'ya tek taş alamazdım. Resmen evlilik diye bağırıyorlardı. Farklı parmağına da taksa, bu taşlı yüzüklerin hepsi çok dikkat çekerti. Ayrıca erkek alyansları da çok barizdi.

Karar vermek biraz zaman alacaktı. Vakit bulamayacağım diğer işlerime yardım etmesi için Marna'yı aradım.

"Senin için ne yapabilirim, hayatım?" diye sordu.

"Yarın için üstüme bir şeyler almam lazım. Yanıma yeterince kıyafet almamışım ve zamanım daralıyor. Sen halledebilir misin?"

"Kesinlikle. Başka bir şey?"

"Yiyecek belki." Ona beden ölçülerimi verip yüzük alış-verişine geri döndüm.

Araştırmaya devam ederken sanatsal, el yapımı parçalar satan, değişik bir dükkâna rastladım. Fiyatlar ateş pahasıydı ama umurumda değildi. Aslında bugünün şerefine büyük bir alışveriş yapmak hoşuma gidiyordu.

Her şeye kadar Google'a danışıp Anna'nın mayıs ayındaki doğum gününe has taşını buldum, zümrüttü. Gözüm anında yuvarlak bir zümrüdün etrafına dolanmış, sarmaşık desenli küçük bir yüzüğe takıldı. Satış görevlisi onu benim için vitrinden çıkardı.

"Hangi boy lazım?" diye sordu.

Boy mu? En ufak bir fikrim yoktu.

"Eee, küçük?"

"Bu beş buçuk mesela," dedi. "Oldukça küçük bir numara. Benim elime olmaz." Kadın elini bana uzatıp gösterdi,

Anna'ninkinden kesinlikle daha büyüktü. Yüzüme gözüme bulaştırmak istemiyordum ama fazla seçeneğim yoktu. Yüzüğün görünüşü mükemmeldi.

Kadın bana daha sonra erkek yüzüklerini gösterdi. Gözüm siyah, tribal desenlere kaydı. En sert görünümlü olanı işaret ettim, tıpkı Anna'ninki gibi gümüştü.

"İkisini de alıyorum."

Dükkândan yüzüklerimiz, daha doğrusu alyanslarımız, cebimde çıkarken gökyüzüne şöyle bir baktım.

Başımı sağa sola sallayıp arabamı havaalanına sürdüm.

Blake'in uçağı çok şatafatlıydı, babamın jetinden daha ferahtı, mis gibi yeni deri kokuyordu.

Blake sırtıp selam çakarak beni içeri buyur etti.

"Muhteşem."

Blake kollarını göğsünde kavuşturup etrafa baktı. "Evet, Kıskançlık Dükü'nün oğlu olmanın avantajları."

"Çok doğru," dedim, çantamı yere koyarken.

"Eh, herkes gelince kalkışa hazırız."

İçim bir hoş olunca yanında dikildiğim sandalyeye tutundum. Blake kahkahalarla güldü.

"Gergin misin, abicim? Sakın halılara kusma."

"Kusmam," diye mırıldanıp dimdik durdum. Tuhaf hissetmem için hiçbir sebep yoktu.

Sadece belki yakında birisinin *kocas*ı olacaktım. Kendim için hayal ettiğim bir rol değildi. Birisine bağlanmak tabiatımda yoktu. Anna bana daha iyisini umut etmenin, istemenin sorun olmadığını kanıtlamıştı. Zayıflık olarak

görmeye alıştığım özellikleri artık güçlü noktalar olarak algılıyordum. Her şey bana bu kadar *doğru* gelirken neden böyle diken üstündeydim, bilemiyordum. Batırmak istemiyordum işte.

“Eee, plan nedir?” diye sordu Blake. “Sonrasında sizi nereye götüreceğimi düşündün mü?”

“Evet.” Blake’e Büyük Kanyon olduğunu söyledim. Bir kez daha yumruk tokuşturup uçağı hazırlamak üzere kokpite döndü.

Arka taraftaki açık alanda oturdum, başımı bir dakika ellerimin arasına alıp düşündüm. Bugünün Anna için kusursuz olmasını istiyordum.

Uzun bir süre o şekilde oturup sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım ve jetin basamaklarından kız kahkahaları duydum. İkizler kapılardan içeri girdi, Marna daha neşeliydi. Ginger biraz yorgun görünüyordu. Anna hemen arkalarındaydı ve huşu içinde uçağı bakışını görünce karşımda kimin olduğunu hatırladım. Anna ayrıntıcı, titiz, mükemmeliyetçi değildi. Benim sevdiğim kız küçük şeylerden mutlu olurdu. Onu görünce rahatladım. Arkama yaslanıp bir elimi başımın arkasına koydum ve Anna’yı seyrettim.

Beyaz, yazlık bir elbise giymişti. Ağzımın suyu aktı. Üstümü değiştirmedigime pişman oldum. Sarı saçları omuzlarından aşağı iniyordu. Elbisesinin sırtı açıktı, beyazın üstünde yanık tenli, pürüzsüz cildi görünüyordu. İpeksi kumaş vücudunu sarıyor, ayak bileklerine kadar iniyordu. Bakmaya doyulmayacak bir görüntüsü vardı.

Bu gece o elbiseyi üstünden çıkaracaktım. Altındaki her şeyle birlikte.

Anna'nın arkasında Marna bir torbayı kaldırıp işaret etti. *Müzik indirdim!* diye işaret diliyle anlattı.

Ben de kaşlarımı kaldırıp ona hiç hevesli olmayan bir şekilde parmaklarımı kaldırdım. Umarım listesi genç kızların sevgilisi pop gruplarından oluşmuyordu.

Göz göze gelmemizle birlikte Anna'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. Öz güvenim yeniden ortaya çıkıp tüm gerginliğimi ve sinirimi aldı. Bu kıza her anlamda sahip olacaktım. Dudağım ısırışına bakılırsa, o da bunun farkındaydı.

Bir elimi kaldırıp onu yanıma çağırdım. Birkaç saniye sonra, incecik beline oturan elbisesiyle karşımda duruyordu.

"Selam," dedi biraz utana sıkıla.

"Sana da selam. Nefes kesicisin. Kendimi salaş hissettim."

Beni tepeden tırnağa süzüp inceledi. "Sen her hâlinle iyi görünüyorsun." Utangaç gülüşü içimi eritti.

Gin'in oturduğu yerden öğürme sesleri çıkarmasına aldırmaksızın elimi Anna'nın kalçasına sarıp onu kendime yaklaştırdım. Yanıma oturup saçlarını ensesine kaldırdı ve eliyle yüzüne yelpaze yaptı.

O elini tutup avucuna yumuşacık bir öpücük kondurdum. *Gerilme*, diye işaret ettim diğer elimle.

Anna hâlâ sıkıntılı görünüyordu. Onu kucağıma çektim, o da başını göğsüme yasladı.

Boynuma doğru, “Emin misin?” diye sıcacık fısıldadı.

“Eminim,” dedim. “Ya sen?”

“Evet.”

İşte bu kadardı.

Blake kokpitten çıkınca bir parmağımı havada döndürüp, *Kalkıyor muyuz?* gibisinden bir işaret yaptım. Başıyla onayladı. Ne kadar çabuk havaya yükselirsek fısıldayan iblislerden o kadar çabuk kurtulurduk.

Hepimiz yerlerimizi aldık. On beş dakika sonra gökyüzünde yavaşça süzülüyorduk. Blake’in uçuş kabiliyetinden bayağı etkilenmiştim. Yeteri kadar yükselince Blake uçağı otomatik pilota ayarlayıp yanımıza geldi, kızlar kafayı yiyecekti bu yüzden.

Ayağa kalkınca sinirlerim yine gerildi. Umarım belli olmuyordu.

“Ben yemin filan hazırlamadım,” dedi Anna. “Doğaçlama yapacağız herhâlde?”

Yemin mi? Öyle bir şey mi yazmam gerekiyordu?

Blake cebinden bir sayfa çıkarıp açınca endişelerim din-di. Geleneksel evlilik yeminlerini basmıştı ve Belial’in önerisi üstüne bizi evlendirmek için resmi bir izin bile almıştı. Ama ciddiyetin kitabını yazıyordu aynı zamanda.

Göğsünü şişirip, “Sevgili âşıklar!” dedi yaşlı bir rahip gibi.

Hepimiz koptuk. Hepimiz gülmekten yerlere yatana kadar ne kadar kasılmış olduğumu anlamamıştım.

“Pekâlâ,” dedi Blake hepimiz sakinleşince. Bana baktı.

“Bu kez ciddi. Gözlerini Anna’ya çevir ve tekrar et. Hazır mısın?”

Bu bitmek bilmeyen gerginlikten sıkılarak ellerimi saçlarımda gezdirdim. Hiçbir şey benim için bu kadar önemli olmamıştı. Bugünü Anna’nın özel günü diye düşünüyordum hep ama derin bir nefes alıp tekrar ellerini tutarken bunu benim de en az onun kadar istediğimi fark ettim. Anna’nın gözlerinin içine bakıp sadece ona olan aşkıma ve sadaketime yemin etmeye hazırlandım. Duygularımla savaşıırken sesimi alçaltarak konuştum.

“Ben, Kaidan, sen Anna’yı, nikâhlı karım olarak kabul ediyorum. Bugünden itibaren seni koruyup kollayacağım, iyi günde, kötü günde, zenginlikte yoksullukta, hastalıkta sağlıkta.” Sıradaki sözleri ha gayret söyledim. “... Ölüm bizi ayırıncaya dek.”

Anna gözlerini yavaşça kapatıp gözyaşlarını saldı. Hızlıca silip, “Ağlamak yok,” diye fısıldadım.

Çenesi titrese de başını salladı. El ele tutuştuk. Anna da yemin ederken sesi duru ve meleksiydi. Her kelimesi tenime, iliklerime, ruhuma işledi.

Anna bitirip bana gülümseyince benim de ağzım kulaklarıma vardı.

“Yüzükleri takma vakti,” dedi Blake.

Anna’nın yüzü düştü. “Ah, ben şey yapmadım...”

“Merak etme,” dedim, elimi cebime sokarak. Mantıklı bir kız olduğumu biliyordum, umarım pırlanta beklemeyecek kadar mantıklıydı ama yine de tepkisini görmek için sabırsızlanıyordum. Avucumu açıp ona gösterdim.

“Bugünden sonra ters elimize bunları takarız diye düşündüm,” dedim, Anna yorum yapmayınca. “Ve bizim sırrımız olduğuna göre, pırlanta yerine senin uğurlu taşını almaya karar verdim. Parmak ölçünü tahmin ederek seçtim.”

Anna bir saniye daha yüzüğe bakıp bana gülümsedi. “Çok sevdim.” Sesindeki hayranlık göğsümü kabarttı.

Ona erkek alyansını verdim, sevgimizin ve bağlılığımızın bir sembolü olarak yüzükleri birbirimizin parmağına geçirdik.

Blake omzuma bir şaplak attı. “İşte en güzel kısma geldik. Gelini öpebilirsin.”

“Hele şükür,” diyerek hayatımın en önemli anını mühürlemek üzere öne eğildim.

“Dil yok!” diye bağırdı Gin.

“Dil var!” diye karşı çıktı Marna.

Ah, lütfen...

Anna kollarını boynuma sarıp hepsini susturdu. Marna ve Blake tezahürat yaparken Ginger somurtuyordu. Seslerini kafamdan yok edip Anna’nın dudaklarına odaklandım.

Alınlarımızı birbirine dayadık. Anna’nın gözleri neşeyle parıldıyordu.

“Gerçekten yaptık mı bunu?” diye sordum.

Anna gülümseyerek başıyla onayladı, heyecan içinde kıkır kıkır güldü. Onu belinden kavrayarak kaldırdım, tekrar tekrar öptüm ve baş başa kalalım diye oracıkta onu tuvalete götürmemek için dürtülerime direndim.

“Bir nikâhla bu kadar tahrik olmalı mıyım?” diye sordum.

“Sen kapı gıcırtısına tahrik olursun!” diye güldü Ginger. Haklıydı. Anna da güldü. Ben de sııttım.

Tam o anda hepimizin biraz başı dönüyordu, sanki çok içmiştik, oysaki rahibeler gibi ayıktık. Sanırım isyan böyle bir şeydi. Bir amaç uğruna yaşamak... Her saniyesi heybetli ve dolu doluydu. Hepsini içime çektim çünkü sonsuza dek süreceğini umut edecek kadar aptal değildim. Ama şu anda bizimdi, hepsi bizimdi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

NİHAYET

Lüks kulübe tahminimden çok daha güzeldi. Anna da benimle aynı fikirdeydi. Son sürat odadan odaya koşuyor, iç geçiriyor, dokunuyor, her ayrıntıya seviniyordu. Yaşlı bir ağaçtan oyulmuş gibi duran yatağımız aşağıya doğru sarkan dallar ve ahşap tavanlarla uyum içindeydi. Her şey sonbahara benziyordu; kırmızılar, kahveler, sarılar ve rustik ahşap mobilyalar. Anna her yanımdan geçişinde onu öpmek istiyordum ama bir türlü yakalayamıyordum. Sonunda devasa banyoda onu kısırdım ve dudaklarımız birleşti.

Anna gerilince geri çekildim. “Ne oldu?”

Önüne baktı. “Ne yaptığımı bilmiyorum.”

Ah. Şimdiden oraları düşünüyordu.

“Anna?” diye sordum.

“Hımm?” Utangaçlaştı.

“Daha önce hiç biz birlikteyken elin ayağına dolaştı mı?”

“İmmmm... sanırım hayır.”

“Aynen. Bazı şeyleri insan doğallıkla yapar, o yüzden çok fazla kafa yorma. Ben seninle ilgileneceğim.”

Anna gözlerime bakmadan cılız bir sesle cevap verdi. “Ben de seninle ilgilenmek istiyorum. Bana ne yapmam gerektiğini göstermen lazım.”

Sevgili Anna’m ne kadar tatlıydı. Bu gece her ne yaparsa yapsın, sadece ona karşı büyüyen açlığımı daha da artıracığının farkında değildi.

“Beni memnun etmek tahmin ettiğin kadar zor değil. Sana istediğin her şeyi gösteririm.”

Anna yutkunup kafa salladı.

“Ayrıca...” deyip hafifçe öksürdüm, “İki gün önce babam beni seni bulmaya gönderdiğinde... ilk iş test yaptır-
dım. Aramızda ne olur ne olmaz diye, emin olmak istedim.”

İyi ki de yaptırmıştım çünkü Marna’dan sonra, bu gece deli gibi paranoyaya kapılırdım.

“Ah,” dedi Anna. “Gerçekten şey misin diye...”

“Kısır, evet. Öyleymişim.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadı. Nihayet yüzüme bakacak cesareti toplamıştı. Gözleri kocaman oldu, karnımın alt kısımlarında bir kıpırdanma hissettim. Çok uzun zamandır onun karşısında kendimi tutuyordum çünkü Anna her şeye hazır değildi. Ancak bu gece yapabileceğim ve yapacağım şeyler vardı. İlk başta teninin her bir zerresini görmekle başlayacaktım. Ağzına, dudaklarının köşesindeki benine doğru baktım.

“Anna...”

“Hımmmm?” Sesi yükseldi. Hafifçe öksürdü.

“Hatırlıyor musun, sana vücudundaki her bir beni tek tek tanımak istiyorum demiştim?”

Anna yavaşça başını salladı.

“Eh, artık vakti geldi.”

Anna’nın yanakları al al oldu. Havayı ılık bir armut ve frezya kokusu doldurunca gözlerimi kapadım. “O kadar güzel kokuyorsun ki...”

Bu an uzun zamandır geç kalmış gibi görünse de ikimizin de bu geceye kadar tam olarak hazır olmadığımızı biliyordum. Böyle olması gerekiyormuş demek ki.

Anna’nın elini tuttum, onu tekrar oturma odasına getirdim. Müzik açmak istedim ama benim dinlediğim şarkılar biraz moral bozucuydu. Marna’nın verdiği torbayı karıştırıp yolladığı müzik çalara baktım.

“Marna bize hediye olarak şarkı indirmiş,” diye mırıldandım. “Biraz korkuyorum açıkçası.”

Anna tedirginliğini görünce güldü. Müzik çaları kurup düğmesine bastım. Hakikaten de ilk şarkı ağlak ve bayıktı.

“Country müzik mi?” Marna ne zamandan beri bunları dinliyordu?

Anna, “Ben bu şarkıyı seviyorum!” deyince inledim. Tabii ki seviyordu, Georgia kızı. Ayrıca *o kadar* da kötü değildi galiba. Ama yine de işte... Kim bilir bu şarkı listesinin devamından daha neler çıkacaktı?

“Belki de onun yerine benim listemi dinlemeliyiz.” Ken-di müzik çalarıma uzandım.

Anna başını iki yana sallayıp bana yaklaştı. “Hadi ama Kai... Benlerim sabırsızlanıyor.”

Vay anasını... Benim küçük şuh canavarım az önce bana elimi çabuk tutmamı mı söylemişti? Şarkı listesi falan aklımdan uçup gitti. Anna’ya yanaştım. İçimde yaktığı ateşten haberi var mıydı acaba?

Benlerim sabırsızlanıyor...

“Peki o zaman. Onları daha fazla bekletmeyelim.”

Anna’nın göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Ağır ol, dostum. Aceleyle getirmeyecek kadar uzun süre sabırla beklemiştim. Anna’nın saçlarını kavrayıp başını kaldırdım. Gözlerini kapadı. Dudaklarının tadına baktım. Önce yumuşakça alt dudağını dudaklarımın arasına aldım, sonra dilimle dilini aradım. Ağızlarımız birbirine karışıp oyunlar oynarken yürüdüm, Anna da geri geri gitti ve sonunda yatağın kenarında durduk.

Elbiseyi çıkarmam lazımdı. Hemen. Yukarı doğru sıyırdım. Anna çıkarmama ses etmedi ve karşımda sütyeni ve ipek külotuyla kaldı. Bakışları hâlâ gergindi ama gömleğime uzandı, ben de kafamdan çekip çıkarması için kollarımı kaldırdım.

Gözüme giren saçları arkaya atarken Anna’nın şortunun kemerini yokladığını hissettim. Ellerini çekip, “Daha değil,” dedim. O kadar uzun zaman geçmişti ki otokontrolümü test etmek istemiyordum. Şu anda Anna’nın her yerini görmem lazımdı. Yavaşça sırtına uzanıp beyaz, askısız

sütyeninin kopçasını tık diye açtım. Sütyen yere düşerken Anna göğüslerini kapattı.

“Şey, göğüslerim...” Dudağını ısırıp öne baktı.

Ellerimi onun ellerinin üstüne koydum. “Seni temin ederim *mükemmeller*.” Nazikçe ellerini çekip karşımda çıplak kalmış Anna’yı süzdüm.

Nefesim, tıfıl bir oğlanmışım gibi tekledi. Anna’ya tekrar bakmadan önce gözlerimi kapatıp kafamı toplamalıyım. Her bir kıvrımı, çıkıntısı, vadisi... Bana ait olduğuna inanamıyordum. Tamamen benimdi.

“Dediğim gibi,” diye dişlerimi sıktım. “Tam olması gerektiği gibiler. Şimdi hemen yatağa giriyorsun.”

Anna söylediğimi yaptı ve ben o an ona ne desem yapacağını anladım çünkü bana güveniyor, beni istiyordu. İçim erkeksi bir gururla doldu, aslan gibi kükremek istedim. Yatakta yanına uzanıp teninin her noktasını incelerken sırtüstü yatmasını istedim. Bana dokunmaya, bana yaklaşmaya ya da beni çekmeye çalıştığında onu durdurdum. Delirdi. Ve ben elimdeki bu tatlı güçle, daha da ağırdan almak istedim.

Omuzlar, köprücük kemikleri, göğüsler... Öpmeme, tatmama, onu keşfetmeme izin verdi. Beli, göbek deliği, kalçaları, karnı, her bir santimi bir öncekinden pürüzsüz ve yumuşaktı. Anna kıpırdanıp inledi, saçlarını çekti. Külotunun çizgisine gelip daha aşağı inerek bacaklarına doğru devam edince kalçalarını kaldırdı, ben de onu sertçe yatağa bastırdım.

“Lütfen,” diye fısıldadı.

“Daha değil.”

Neye ihtiyacı olduğunu biliyordum ve bu ihtiyacı artırarak daha da güzelleştirebileceğimin farkındaydım çünkü benimki de artıyordu. Anna’yı yüzüstü çevirip tekrar en tepeden başladım, saçlarını yana çekip ensesinden aşağısını öptüm. Anna omurgasının başlangıcına ulaştığımda kesik kesik nefes alıyordu, ufak bir çığlık attı. Hassas bölgelerinden birini bulduğum için kendi kendime gülümsedim. Poposuna vardığımda –gelmiş geçmiş en mükemmel, en yuvarlak etine geldiğimde– neredeyse aklımı yitirip o minik kumaş parçasını ellerimle yırtacaktım. Göğsümden alçak bir inilti çıktı.

Anna fırsattan istifade konuştu: “Çıkar hemen.” Bu süreyi bir saniye daha uzatamayacak kadar kendimden geçmiştim. Doğruldu ve külotunu pürüzsüz bacaklarından aşağı sıyırdım. Benim küçük seksi Anna’nın poposu tam karşımda ve tamamen çıplaktı.

“*Tanrım,*” diye fısıldadım. Hayal ettiğimden de kusursuzdu ve bunu çok fazla hayal etmiştim.

Anna bana döndü, ön manzarasını dikkatlice izledim...

Cennet.

Şortuma uzandı fakat elini tutup yaramaz parmağını hafifçe ısırdım.

“Henüz işim bitmedi.”

Anna inleyerek arkaya düşerken ben yine bel çukuruy-
la ilgilenmeye başladım, bu kez önüme çıkan hiçbir kumaş

bariyeri yoktu. Uyluklarının iç kısmını öpmemle Anna kesik kesik nefes almaya başladı. Onu tekrar tam ihtiyacı olan yerden öptüm, gözlerimin önünde minik minik benekler uçuşmaya başladı.

Anna birkaç saniye sonra bağırmaya başlayınca kalçalarını daha sıkı tuttum. Duyularımı dolduruyordu. Saçlarımı çekiyor, kulağımın dibinde inim inim inliyordu. Kalçaları tıraşız yüzüme değiyor, tatlı kokusu bizi sarıyordu.

Bağırışları yorgun iniltilere dönüştü ve saçlarımı tutan elleri gevşedi. Ancak o zaman insafa gelip kıpkırmızı yüzüne ve kapalı gözlerine öpücükler kondurdum. Onu bu hâle benim getirdiğimi bilmek çok hoşuma gidiyordu.

“İstersen şekerleme yapabilirsin, aşkım,” diye fısıldadım.

Anna mırıldanarak iyice yatağa gömüldü. Ardından gözlerini aniden açtı. Sanki alınacağı bir laf etmişim gibi dirsekleri üstünde doğrulup bana dik dik baktı. Gülmeden edemedim. Saçları kabarmıştı ve bir içim su gibiydi.

“Sıra sende,” dedi.

Ah. Aklımdan tam olarak neler geçtiğini merak ederek hareketsiz kaldım. İçten içe bir fok balığı gibi alkış tutsam da hareket edemeyecek kadar gergindim. Anna öne eğilip kulağımın altını öptü. Ah, evet, çok hoştu. Boynumu öptü, kalçalarını kavrayıp onu kucığıma çektim.

“Tatlı küçük şirretim benim.”

Kulak mememi yaladığı anda müthiş derecede tahrik olup üstüne çıkmak zorunda kaldım.

Anna altımda cırılçıplaktı. Tamamen benimdi.

Ama *cık* ediyor ve ufak ufak *ih-ah* sesleri çıkarıyordu, sanki bir yanlışlık yapıyordum. Beni üstünden ittirip arkama uzanana kadar yatağa bastırdı, sırtüstü yattım ve yanıma diz çöküp tıpkı benim ona yaptığım gibi vücudumu seyretmeye koyuldu. Dudaklarını ısırdı. Parmakları göğsümden aşağı karın kaslarıma doğru inerken elleri titriyordu. Bunu yapmak zorunda değilsin demek istedim ona ama Anna kararlı bir edayla kemerime el attı.

Of yüce Tanrım. Şu anda kendimi rezil edebilirdim. Ellerine yapışıp sert sert nefes verdim. Anna'nın bakışları endişe doluydu, bu yüzden bir açıklama yapmak zorundaydım.

"Kusura bakma... Sadece... Biraz uzun zaman oldu da."

"Sorun değil," diye fısıldadı Anna. Hatta zayıflık göstermem hoşuna gitmişti sanki ama ben bu durumdan hiç hoşnut değildim.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra Anna'nın ellerini bıraktım, o da beni soymaya devam etti. Kalçamı kaldırıp şortumu indirdim.

"Vay canına," diye mırıldandı Anna. Öyle bir bakıyordu ki kafayı yiyecektim. *Kahretsin Rowe, sükûnetini koru*, diye azarladım kendimi. Anna ise huşu ve merakla karışık bir ifadeyle beni inceliyordu.

Gözlerimi kapatıp yutkundum. Seksi olmayan şeyler hayal etmeye çalıştıysam da Anna tüm duyularımı ele geçirmişken imkânsızdı. Kontrolümü yeniden ele geçirmeye çalışarak nefes aldım fakat Anna sonunda bana dokununca elimi gene elinin üstüne koymak zorunda kaldım.

“Bir saniye,” dedim. Anna dudağını ısırıldı. Sesimin titreşmesine gülmemesi için dua ettim.

“Kai...” Sesini duyunca yüzüne bakma ihtiyacı hissettim. “Sadece benim.”

Anna’ydı bu. İş değildi. Benden hakiki bir sevgi istiyordu, performans değil. Elini serbest bırakıp dokunuşunu duyumsadım. Beni keşfeden yüzünü seyrettim.

“Böyle mi?” diye fısıldadı, sesinde hafif bir havailikle.

Ağırdan alarak bana işkence yaptırdı. Gerçi benim ona yaptıklarımın sonrakı hak ediyordum.

Gözlerimi kapatıp tüm kaslarımı gevşettim. “Evet tatlım. Vay canına. Aynen öyle.”

Cennetteydim.

Anna’yı dışarıda duş almaya ikna ettim, fısıldayan ruhlar gelirse diye tetikte olacaktım ama yıkanırken birkaç kez ellerimiz mecrasından sapınca dikkatim dağıldı. Gezinen ellerin bendenize ait olduğunu zannetmeye hakkınız olabilir ama arada bir Anna’nın da suçlu olduğunu seve seve ilan etmek isterim. Ellerini üstümden ayıramıyordu.

Sonrasında Anna’yı devasa bir havluya sarıp içeri götürdüm, ona kırmızı meyveler, peynir ve kraker yedirdim.

Marna’nın müziğini açmamla ve “You Don’t Know You’re Beautiful” nakaratını avaz avaz söylememle kahkahalar atarak yatakta yuvarlandı.

“Aman Tanrım!” dedi kahkahalarının arasında. “Sesin aynı onlar gibi ve bütün sözleri biliyorsun!”

“Bu şarkıdan kaçmak biraz zor, değil mi?”

Birlikte güldük. Bir ara Anna’nın çantasında duran kılıcın kabzası gözüme ilişince gülümseyişim kayboldu, nabzım hızlandı.

Anna’nım hazır olduğunu biliyordum ama o aptal korkum yükselip içimi tırmaladı. Gözlerimi kılıçtan ayırıp pencerenin önünde dikilerek karanlık geceye doğru baktım. Eğer Erdem Kılıcı, Anna’yı reddederse sebebi ben olacaktım.

“Hey,” dedi Anna yavaşça, gözlerimi kendisine doğru çevirip. Yatağın tam karşı ucunda dikiliyordu, tıpkı benim gibi havluya sarınmıştı. “Yakında gece yarısı olacak. Düğün günümüz sona ermek üzere.”

Anna’ya fikrini değiştirmek için hâlâ geç olmadığını söylemek istedim. Bakire kalmak isterse anlardım fakat o baştan çıkarıcı bir sesle, “Buraya gel,” deyince ne kadar kararlı olduğunu anladım.

Saçları ıslak, yanakları pembe pembeydi. Bugünü yaşadığım için kendimi öyle şanslı hissediyordum ki. Bu ömrümün en güzel günüydü.

Derken Anna havlusunu açıp yere attı. Göğsü hızlı hızlı inip kalkarken beni seyretti. Ardından yatağa çıkıp avcı bir kedi misali bana doğru emekledi. Şaşırp kalmıştım.

“Korkuyor musun?” diye kedi gibi mırıldandı. “Üstünden çok mu zaman geçti? Performansın mı düştü?” Başını yana kırıp yaramaz bir kız gibi güldü.

Ardından sözleri kafama dank etti.

Onunla sevişmekten mi korkacaktım? Cevap vermeye bile tenezzül etmedim. Derken meme ucumu çimdikleyip beni kışkırttı.

“Hey!” Manyak küçük kedimi bileğinden yakaladım. Poposuna bir şaplağı hak etmişti.

Havlum birden kayboluverdi. Havluyu yırtarcasına çekip çıkarma finaliyle birlikte vücudum bu yaramaz kediden ne kadar hoşlandığını ilan ediyordu. Anna’nın gözlerinin içi gülüyordu. Hâkimiyeti ele almanın vakti gelmişti.

Bir kolumu bacaklarının arkasına, bir elimi beline atıp onu kaldırdım. Anna neye uğradığını şaşırmişti. Üstüne çıktığımda yüzündeki tatmin dolu gülüşten tam da bunu istediğini anladım.

“Sen kazandın,” dedim.

Anna hiç böbürlenmedi. Yavaşça uzanıp elimi avuçlarının arasına aldı, elleriyle çenemi ve yanaklarımı okşadı. Alnımı alnına dayadım, duygusallaşmışım.

“Bunda bir yanlışlık yok, Kai. Birbirimizi seviyoruz.”

Gözlerimi kapadım. Sevgimiz, benim mazimi silip yok etmeye yetecek miydi? Geçmişim daima oradaydı, kokuşmuş ve çamurlu bir bataklıktı. Anna benim yanımdayken bunu nasıl hissetmezdi? Doğru olduğundan emin gibiydi. Kılıç olsun olmasın, en azından şimdilik bu onu babamdan koruyacaktı.

“Senin için her şeyi yaparım,” dedim.

“Sadece sev beni.” Tekrar yanağımı okşadı.

Ona söylemeye asla cesaret edemediğim bir sürü şey vardı. Şimdiden önce söylemiş olmam gereken bir sürü şey. Anna yoğun bir ilgiyle beni seyrediyordu.

“Bunun benim için farklı olduğunu bilmeni istiyorum,” diye başladım. “Ben kimseye karşı böyle şeyler hissetmedim. Seni sevmekle kalmıyorum, Anna. Sana *tapıyorum*.”

Anna beni öptü, elleri kollarımın ve omuzlarımın üstündeydi; yeniden yüzüme, gözlerimin içine baktı.

“Gözlerini kaçırma, Anna” diye fısıldadım. Gözleri bana canını acıtıp acıtmadığımı söyleyecekti.

Anna da başıyla onaylayıp, “Tamam,” diye fısıldadı.

“Eğer durmam gerekirse...”

“Kai. Ben kırılgan bir oyuncak değilim.”

“Tamam.” Anna güçlüydü, biliyordum. Aynı zamanda ilk seferini *çok* zevk dolu bir deneyim hâline getirmenin yollarını da biliyordum. Kalçalarımı hareket ettirip bacaklarının arasına yerleştirdim. Anna bana yolu açtı. Hazır olduğundan emin olmak için kalçalarımı şöyle bir oynatmamla ağzını açıp sessizce nefes verdiğini gördüm.

Ayrıca hâlâ yeterince konuşmadığımı hissettiğimden ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlamak istediğimden, sekiz senedir tuttuğum bariyerleri yıktım, auramı açığa çıkarıp Anna’ya gösterdim. Çırılçıplak soyunurken Anna’nın beni daha sıkı tuttuğunu gördüm. Sevgimi görmesini istedim, tıpkı bir keresinde benim onunkini gördüğüm gibi.

“Ah...” diye fısıldadı. “Çok güzel.”

TATLI CAZİBE

Başımı iki yana salladım. Buna tek bir karşılık verilebilirdi: “Güzel olan sensin.”

Bacağını bana sardı, ben de onu buldum.

Yavaşça kımıldandık. Anna nefes nefese belimi kavradı.

Yavaşça hareket ettim. Çok yavaşça.

Of Tanrım. Ağır hareket etmek beni öldürüyordu.

Anna gözlerini kapatınca durdum. Tekrar açıp başını salladı. “İyiyim.”

Tekrar yavaş yavaş hareket ettim, dişlerimi sıktım, Anna’nın bakışlarını izledim. Biraz daha hareket ettim, nazik olmayı bırak diyen pislik içgüdülerimi duymazdan geldim. Anna gözlerini kırptırdı, inledi ama hemen gözlerime bakıp, “Sakın durma,” diye mırıldandı.

Zar zor nefes alıyordum.

İşte. İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk. Anna zevkten inleyince ona gülümsedim. Karıma.

Onu öptüm. Bir elini sırtıma koydu, diğeriyle saçlarımı kavrayıp beni daha sert öpmeye başladı. Sonra bir nefes alıp, “Aman Tanrım, Kai,” diye inledi.

Şu ana kadar yaşadığımız her şey bizi bu ana getirmişti.

Hayatımda ilk kez birisiyle sevişmiştim, yüreğim dolup taşıyordu. Uzun bir süredir toplumsal standartlara göre bir erkek sayılsam da kendimi ilk kez bir erkek gibi hissediyordum. Anna’nın erkeğiydim. Âşığıydım. Kocasıydım. Eşi ve dostuydum.

Sonsuza dek.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GÖKLERDEKİ KUTLAMA

Gecenin ortasında uyanınca bir kez daha sevişmeye hazırdım. En son ne zaman bu kadar huzurlu bir uyku çektiğimi hatırlamıyordum. Karanlıkta Anna'ya uzanmamla yatakta doğrulmam bir oldu. Yanımda değildi.

“Anna?”

Kulübenin içinde çıt çıkmıyordu. Yataktan fırladım, banyoya koştum ama orada da yoktu. “Anna!” Dışarıdaki duşun kapısını hızla açtım, boştu. Ön kapıya koştum fakat cırılçıplak olduğumu fark ettim.

“Kahretsin!” Tekrar yatak odasına koşup yerdeki kıyafetleri karıştırdım, elime geçen şortu aldım. Yüreğim ağızımdan fırlayacaktı. Ben uyurken Anna'yı götürmüşler miydi?

Yalın ayak ön kapıdan çıktığım gibi karanlık alanda deli

gibi koşturdum. Orman. Yol. Hiçbir yerde ışık yoktu. İşitme duyuma konsantre olmaya çalıştım, etrafıma daireler çizdim, dışarıya doğru genişlettim ve en ufak bir sesi kaçırma-maya çalıştım.

“Anna!” diye seslendim. Nefes almak için savaş veriyordum. “*Anna!*”

Burnumun dibinden nasıl kaybolabilmişti? Nasıl izin verebilmişim?

Durup kanyona doğru giden patikanın başından ileriye baktım. Evet. Ayak sesleri. Yarım kilometre ötede gibi. Adımlar durdu, ortalık sessizleşti. Koşmaya başladım.

Ayaklarımı keskin taşlar ve ağaç dalları kesiyordu fakat umurumda değildi. Azıcık ay ışığından sonuna dek faydalanabilmek için genişletilmiş görüş duyumu kullanıyordum. Bir dakika sonra sanırım bir kız gülüşü duydum.

“Anna? Anna!” Artık daha hızlı koşuyordum. İki saniye sonra bana seslendiğini duydum.

“Kai! İyiyim ben. Kanyondayım!”

Yüce Tanrım, kalp krizi geçirmek üzereydim. Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Sesi iyi geliyordu ama gözümle görmek zorundaydım. Ağaçların arasından çıkıp bir açıklığa daldım ve koskocaman, parlak beyaz bir ruhu karşımda görünce duruverdim. Neredeyse arkaya doğru düşecektim fakat Anna beni tuttu.

“Sorun yok,” dedi, kollarını göğsüme sarıp. Ben de Anna’ya sarılırken gözlerimi o kocaman ruhtan ayırmadım. Belial değildi. Hatta iblis değildi. Ama savaşçı melek de değildi.

TATLI CAZİBE

Anna beni çekiştirip ruha yaklaştırırken bir garip hissettirdim. Bu ruh, zirveye inen savaşçı melekler gibi içimi dehşetle doldurmadı. Tam aksine, sanki ruhumdan tüm karanlık hisleri arındırmış, içimde yalnızca sevgi ve mutluluk kalmıştı.

Anna beni yavaşça karşısına getirirken ruh da dikkatlice beni seyrediyordu. Çevremi saran o yoğun huzur duygusuna hayret ettim. Anna elimi sıkıp yamacın kenarında durdu, beni hiç bırakmadı. Yüzüme baktı. “Kaidan... Tanıştırayım, annem Mariantha.”

Yüzümü hızla tekrar meleğe çevirdim, tatminkr bir tebessümle havada salınıyordu. Nutkum tutuldu. Vay canına. Anna’nın annesi.

Başımı ne eğip, “Sizinle tanışmak bir şeref,” dedim.

“Asıl ben kızımı herkesten daha çok seven ruhla tanıştığım için şeref duyduğum.”

Dolup taşıyordum. Meleğin sözleri, yaydığđ hisler, tarif edilmez bir biçimde ağlama isteėđ uyandırıyor bende. Başımı ne eğik tutup yutkundum.

“Hayatđ ve gereėđ kucakladın, Kaidan Rowe ve şimdiyse bu iyiliğin meyvelerini topluyorsun.”

Evet. Bakışlarımı meleğe doğru kaldırıp kafamı salladım, minnetle dolup taşıyordum. Kendimi komşu çocuğu gibi hissediyordum, haysiyet... *çalan şılan*. Tekrar bakışlarımı önüme indirdim.

“Gitmem lazım,” dedi Mariantha. “Sevginize sahip çıkın çünkü sizi karanlıktan aydınlığa götürecek.”

Tekrar başımı salladım ve Anna ile ikisi vedalaşırken orada gözlerime inanamayarak kalakaldım. Ardından annesinin ruhu geniş kanatlarını iki yana açıp uçup gitti.

Çevremize bakındım ama başka kimsecikler yoktu. Anna'nın elini tuttum, patikadan yukarı hızlı hızlı yürüdük, açık alandan bir an önce kurtulmak istedik. Fakat içimde hiç korku yoktu. O yüce duygular hâlâ içimdeydi, hayal edilemez muazzam bir neşeyle gülmek istiyordum. Anna da öyle hissediyor olmalıydı çünkü koşarken tebessüm ediyordu.

“Sana ne dedi?” diye sordum Anna'ya kulübemiz görününce.

“Cennette düğünümüzü kutluyorlarmış!” dedi kahkahalar atarak. Ben de bu şaşırtıcı sürpriz karşısında kafamı sallamakla yetindim.

Kulübeye girdikten sonra kapıyı kapatıp kilitledim. Anna'nın yüzünü avuçlarımın içine alıp sırtını duvara dayadım. Nihayet o korku adrenalini etkisini yitiriyordu.

“Ödümü patlattın,” dedim ona. “Bir daha sakın beni öyle bırakma.”

“Çok özür dilerim. Sen derin uykudaydın. O sırada onu gördüm ve... Aptalcaydı biliyorum ama şey gibiydi...”

Annesinin parlak, güzel biçimini düşündüm. “İşaret fişeği mi?”

“Evet.” Anna bileklerimi tutup beni yatıştırmak istercesine ovuşturdu.

“Gerçekten bizim birlikteliğimizi mi kutluyorlarmış? Yukarıda?”

Anna'nın yüzünde güller açıyordu. "Evet, gerçekten."

İnanılmazdı. Hayal etmeye çalıştım, cennetteki ruhlar bizi tanıyordu. Sadece Anna'yı değil, *beni* de... Ve bizim için seviniyorlardı. Neden kutlama yapıyorlar da onların yanında olmamız, buradan ayrılınca cennette aralarına katılmamız için bize fırsat vermiyorlar diye sormak istedim.

Anna iç karartıcı düşünce silsilemi bölerek dudaklarını dudaklarıma bastırınca içgüdülerimle tepki verdim, vücudunu duvara yaslayıp ellerimi aşağılara indirdim. Uyandığımda, Anna'nın gittiğini fark etmeden önce nasıl hissettiğimi anımsadım ve o arzu hemen harlanarak geri döndü.

"Bu gece uyumayalım," dedi Anna.

Ah, kadını, benim dilimden anlıyorsun. "Bu evlilikte bütün kuralları senin koymanı istiyorum, Anna."

"Aferin sana."

Kahkahalar atarak Anna'yı belinden kavradım.

Aşağıya bakınca, "Kan revan içinde kalmışsın!" diye haykırdı.

Ayaklarımdaki, bileklerimdeki ve bacaklarımdaki çiziklere baktım. Ormanda koşarken olmuştu. Kanın çoğu kurumuştu.

"İyiyim. Çoktan iyileştiler bile." Ama Anna kaşlarını çatınca bana hemşirelik yapmak istediğini anladım. Büzdüğü dudaklarını öpüp belini daha sıkı tuttum.

Anna'yı kucığıma kaldırıncı bacaklarını bana doladı, ben de onu büyükçe bir koltuğa taşıdım. Koltuğa oturup poposuna bir şaplak atarak onu bağırttım. "Hey!"

Onu taze bir öpücükle susturup kendime çektim, Anna da başını arkaya yatırıp kucağıma yerleşti.

Hâlâ düğün gecemizdi. Anna güneş doğana, onu tekrar dünyaya salana kadar benimdi. O zamana kadar, kutlamalar devam etmeliydi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEKLENMEDİK

L.A.'de uçaktan inince Atlanta'daki bir hastaneden bana iki mesaj gelmişti. "Richard Rowe..." adını duyana kadar neredeyse aklımı oynatacaktım. Bir taksi çevirip numarayı aradım ve nöbetçi doktora bağlandım.

"Kaidan Rowe?" diye sordu adam ağırbaşlılıkla.

"Evet. Benim." Taksiye yerleşip adama kimliğimdeki adresimi okuttum.

"Size bu haberi vermekten dolayı derin üzüntü duyuyorum ama babanız bu sabah ya da belki de dün gece evde kalp krizi geçirdi. Çalışanlarından birisi onu bulup ambulans çağırmış fakat çok geç kalınmış. Çok üzgünüm. Babanızı kaybettiniz."

Ne? Planlı mıydı bu? Telefona yapışmış, boş gözlerle pencerenin dışından akıp giden şehre baktım.

“İmmmm...” Bir şey demek gerekti. “Ama babam çok... sağlıklıydı.”

Şaşkınlığımı gerçekti ama üzgün numarası yapmak çok zordu.

“Evet. Gerçekten de oldukça sağlıklı görünüyordu. Sizin için çok zor olduğunu tahmin ediyorum. Ölüm sebebini tam olarak anlamak için otopsi yapıyoruz.”

Ben sebebi onlara söyleyebilirdim, bir iblisin bir bedeni terk etmesi o bedenin ölmesi demekti.

Gözlerim gökyüzüne doğru kaydı. Babamın ruh biçimindeyken neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da sıradaki görev alanının neresi olacağı, nöbet değişimi yapıp yapmadığı... Bu çılgınlığın olacağını bana önceden haber vermesi ne büyük kibarlık oldu.

Doktor hafifçe öksürdü. “Akrobaların ya da yardım için arayabileceğin yakınların var mı? Çok geçmeden birçok işle başa çıkmak zorunda kalacaksın, evlat. İnsana ağır gelebilir. Öncelikle babanın avukatıyla temasa geçmeni öneririm, vasiyetinde özel talimatlar yer alıyor mu, hayat sigortası var mı diye öğrenebilirsin.”

“Ah, eee, evet.” Burnumu çektim. “Öyle yaparım. Teşekkürler. Yardımlarınız için çok teşekkür ederim.”

Telefonu kapatıp gözlerimi camdan dışarı diktim. Kahrolası. Tam ihtiyacım olan şeydi. Babamın avukatının kim olduğu ya da işe nereden başlayacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Otoyolda trafiğe girip girip çıkarken başımı arkaya yasladım, araba bir fren yaptı, bir gazladı, sonra gene tampon tampona durdu. Lanet L.A. trafiği.

Evimin içi, sanki ait olmadığım, terk edilmiş bir mekândı. Anna'sız çok depresifti. İkinci kez üst üste buzluğu açıp benim için hazırladığı yemeklere baktım. Yemek istemiyordum çünkü yersem bitecekti ve o zaman avanak gibi onları seyredebeyecektim.

Anna'nın, bana hazırladığı yemekleri yemediğimi öğrendiğinde yüzünün alacağı kararlı ifadeyi kafamda canlandırabiliyordum, küçük yumruklarını beline dayayıp beni azarlardı. Büyük ihtimalle çıplak. Anna'nın hayaliyle gülümsedim. Tamam, yiyecektim. Eninde sonunda. Haftada bir kere belki.

Bakacaktık artık.

Mutfak ve oturma odasında volta attım. Bu akşam grupta provamız vardı, o yüzden iyi geçecekti. Dikkatimi dağıtacak, beni meşgul edecek bir şeylere ihtiyacım vardı. Anna Malone'un orada olmamasını umuyordum.

Dram sona ersin istiyordum artık. İş yerinde herkese babamın vefat ettiğini, birkaç günlüğüne Georgia'ya gitmem gerektiğini söyledim. Çok şükür, şimdilik aşk hayatımı sorgulamaktan uzak durdular bu yüzden.

Avukat beni dün arayıp babama bir şey olması durumunda benimle temasa geçmesinin belirtildiğini söyledi. Atlanta'daki ev satılacak, babamın cesedi yakılacak ve sigorta şirketi nakit ödeme yapacaktı. Richard Rowe'un bilinen tek ailesi ve varisi olarak tüm "dişe dokunur" ödemeyi ben alacaktım. Avukat "dişe dokunur" tabirini birkaç defa kullandı.

Mesele şu ki hepsi bana kalmayacaktı. Babam bir sonraki hayatını lüks içinde yaşayabilmek için bu nakit paraya ihtiyaç duyacaktı. Ben hissemi alıp kendi yoluma gidecektim. Finansal olarak. Onun dışında hep ona hesap vermek zorundaydım.

Keşke nerede olduğunu bilseydim. Tek iyi yanı, yeni bir beden bulmasının biraz zaman alacak olmasıydı. En azından öyle duymuştum. Dükler çok seçiciydi. Babam burnu olmadan Anna'yı koklayamayacaktı, dolayısıyla onun peşine düşmesinden endişelenmeme şimdilik gerek yoktu.

Belial, Anna'ya aynen planladığı gibi üniversiteye yazılmasını ve çalışıyormuş gibi yapmasını söylemişti. Kaçması tüm kuşkuuları üstüne çekerti çünkü. Artık bakire olmadığına göre Belial, Düklerin kendi kendilerini sorgulayacaklarını tahmin ediyordu.

Belial'in varsayımlarından kaygılıydım ama diğeri Dükleri çok uzun zamandır tanıyordu. Umarım davranışlarını iyi tayin ediyor, Anna'yı ipe götürmüyordu.

Buzluğun kapağını kapatıp Tai yemeğı sipariş ettim. İşe yaramaz bir ezik gibi dikilip beklemekten nefret ediyordum. İki gün sonra Georgia'ya uçacak, evle ilgili evrakları imzalayıp babamın küllerini alacak ve ilk bulduğum benzincinin tuvaletinde üstüne sifon çekecektim. Fakat en azından doğuda, hareket hâlinde olacaktım.

Deri koltuğuma gömölüp bir not defteriyle kalem aldım, yeni şarkı sözü yazmaya hazırdım.

Derken cep telefonuma bir mesaj geldi.

Anna'dan bir fotoğraf. Garip. Açıp bakakaldım.

Biraz daha baktım.

Vay canına, küçük Ann.

Çarşafa dolanmış, tek dizi havada çekilmiş fotoğrafına bakakaldım; kalçası, uylukları ve poposu külot sınıfına girmeyecek, siyah bir kumaşın altından ulu orta meydandaydı.

Boğazımdan alçak, ince bir hırıltı çıktı.

Öyle seksiydi ki. Bakmaya kıyamıyor ama bakmadan da duramıyordum. Benden çok uzaktaydı. Neden, neden, neden? Cevap yazarken ellerim titredi.

TANRIM.

Bakakaldım. Bir daha yazdım. **Bana ne yapıyorsun??**

Nutkum tutulmuştu. Fotoğrafını çektiğine inanamıyorum.

Kaldım. Saçımı çektim. **BAKMADAN DURAMIYORUM.**

Fazlasıyla seksiydi. Yani ben... **Sen bekle küçük şuh.**

Koltuğa yığıldım. **Hass... Çok seksisin.**

Sanırım burada can verip bir şehvet yığını olarak ölecektim. **Seni tekrar gördüğümde başın büyük dertte.**

Kaldım. **Büyük. Dertte.** Bir acı topu şeklinde kıvrılıp öldüm.

Bir saniye sonra kıpırtısız avucumdaki cep telefonum titredi. Titreye titreye açtım. Neyse ki sadece mesaj gelmişti.

Senin inek kızın emeklemeye başladı, yazdı Anna.

Kız resmen poposunun ve baştan çıkarıcı derecede minimal pozunun gücünü hafife alıyordu.

İnek mi, yazdım cevaben. **Dünyanın en soğuk duşlarını alsam bana yaptığın şeyi iyileştiremem artık.**

Zalim kadın.

Üzgünüm, dedi ama gülümsediğini gözümde canlandırılabiliyordum.

Hyr diilsin. Beni rahat bırak. Bir süre meşgulüm.

Soğuk duş... Yine mi. Ağlamak istiyordum. Ama sonra feci bir fikir geldi aklıma. Gerçekten sinirlendiğimi düşünmüyordur umarım. Hemen bir mesaj daha yazdım.

Not... Seni svyrm.

Ben de seni, dedi.

Gülümsediğimi fark edip başımı sağa sola salladım.
Ezik.

Sonra ne kadar nefret etsem de her bir mesajı teker teker sildim. Fotoğrafa gelince son kez uzun uzun bakıp inledikten sonra onu da sildim. Ağır ağır ayaklarımı sürüyerek banyoya gittim, yalnızlıktan kuruyarak orada can verecektim galiba. Seks mesajları tehlikelidir. Kimseye tavsiye etmem.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

KAFAYA TAKTIM

Gece yarısı olmuştu, gruptan arkadaşlarla bir bardaydık, elimde bir Jack kola vardı ve babamın ölümünden sarsıldığımı zanneden çocuklar bana acır gibi bakıyorlardı.

Anna'dan o resimli mesajı aldığım andan itibaren hâlim haraptı. Beni öyle bir ruh hâline soktu ki kafamı tek şeye takmıştım, eskisinden de beterdim ve başa çıkamıyordum. “Babam öldü” konuşmalarının hiçbirisi de bu sorunumu yok etmeyecekti.

Düğün gecemizi düşünüp duruyordum. Birlikte on iki saatte az bir zaman geçirmiştik, yine de bana üç günlük sonsuz anı vermişti. Sanki bir Anna sisinin içinde yaşıyordum.

Kahretsin, sanırım karım bende saplantıya dönüşmüştü. Onu herkesten saklayıp sadece ve sonsuza dek kendime

ayırmak istiyordum. En düşük standartla bile, psikopatça bir yaklaşımdı bu.

Ah, o kahrolası fotoğraf yok muydu!

Cep telefonum cebimde titreyip bugünlerde hep olduğu gibi yüreğimi ağzıma getirdi. Telefonu cebimden çıkarıp Anna'dan mesaj geldiğini görünce nefesimi tuttum.

Yarın V'ye uçak bileti al.

Tamam. Anna'nın bana espri olsun diye böyle bir emir göndereceğini zannetmiyordum. Özellikle de bugünlerde. Belial onunla temasa geçip güvenli olduğunu söylemiş olmalıydı. O yüzden de sırttım çünkü eğer her şey yolundaysa, seksiliğiyle yaşattığı zulmü ona tepe tepe ödetecektim.

Zevkle, yazdım. İi msn? Burası tımarhane gibi.

Burası da, dedi. Anlatck çok şey var.

Hımmm. Acaba nelerin peşindeydi? Umarım istenmeyen Nefler ziyaretine gelmemiştii. Diğer Nefillerin Anna'mın peşine düşüp onu yakalamaya çalıştığını düşününce tüyle-rim diken diken oluyordu.

Anna bana Riner, Virginia'daki bir adresten mesaj atı-yordu. Hemen ertesi sabaha bileti ayırttım. Şaka bir yana, iyi olmasını umuyordum.

Ve çıplak.

Anna'nın sisi nihayet kafamdan kalktı çünkü onu Virginia'da bir arabanın arka koltuğunda, kucağımda buldum. Anna'yı havuz kenarında bikiniyle gördüğüm-den

beri ne kadar düz bir alık olduğumu fark etmemle beynime balyoz yemiş gibi oldum.

Yüzüstü uzanmış hâlini hatırladım.

Evet. Bütün gün Anna'nın peşinde tazı gibi dolaşarak, Patti'nin evinde dibinden ayrılmayarak herkesin rahatını kaçırdığımdan emindim. Ayrıca herkesin –Kope, Zania, Jay, ikizler, Blake ve en kötüsü de Patti'nin– orada olup geçici deliliğime tanık olmaları tam şanssızlıktı. Hepsi evli olduğumuzu biliyordu ama yine de uygunsuz bir durumdu işte.

Aynı gün öğleden sonra, Anna'nın babası –hem de birkaç gün önce hastanelik olan, meşhur rap yıldızının bedeninde– eve uğradığında beynimin biraz berraklaşmasından memnundum. İblis, Büyük Rotty olmuştu. Dük beden seçimleri göz önüne alındığında bayağı havalı bir kimlikti. Ondan hâlâ ödüm patlamasa, katıla katıla gülerdim. Arkasından, evden ayrılmadan önce elini omzuma koyup, “Kızıma iyi bak, duydun mu beni?” dedi.

Hâlâ bu tarz laflar ettiğini işitmek bana garip geliyordu. Onayını almış olmak yani...

Derken gecenin ikisinde, onca garip olay hiç olmamış gibi, Anna'nın yurttaki yatağında sarmaş dolaş uzanıyorduk. Hayatlarımızın çılgınlığına rağmen, bizi kampüste görenler muhtemelen sıradan bir üniversiteli çift zannetmişti.

Dış görünüş ne komik şeydi.

Anna'nın anlattıkları huzurumu kaçırdı. Babamın kısa süre önce buraya, bu odaya geldiğini düşünmek istemedim. Hem de yeni, genç, Amerikalı vücudunda. Anlaşılan “yeni”

Pharzuph eskisinden de gösterişli bir sanat eseri idi. Anna onu köşeye kısırdıktan sonra kampüsü birbirine kattığını anlattı. Bu kadar çabuk yeni bir vücut bulmasına inanamadım. Bana haber verme zahmetine bile girmemişti ama Anna'yı koklamak için bir saniye bile kaybetmemişti. İyi ki o zaman evlenmeye karar vermişiz diye düşünüp rahatladım.

Anna beline sardığım kolumu hıncırca okşayarak beni karanlık düşüncelerimden uyandırdı. Gövdem ve bacaklarımın oluşturduğu girintiye yaslanmış küçük bir kaşık gibiydi. "Senin de benimle birlikte büyük hayaller kurmam istiyorum," diye fısıldadı.

Hayaller... Benim için tehlikeli sulardı. Bu ana ve beni bu ana getiren tüm anlara sahip olduğum için çok şanslı olduğumun farkındaydım. Gelecek için dileklere sahip olmaksa... kadere nanik yapmak gibiydi. Yalnızca bu saniyenin garantisi vardı. Fakat Anna için hayaller yakıttı, umut kaynağıydı. O yüzden eğlenmesine izin verecektim.

"Bizim için kurduğun hayali anlat bana, tatlı Anna."

İyice göğsüme sokuldu. "Dükleri yenmemizle başlıyor. Biz hayatta kalıyoruz ve onlar gidiyor. Hayatımızı istediğimiz gibi yaşayabiliyoruz. Müziği sevdiğini biliyorum, o yüzden herhâlde sen yine müzikle ilgili bir iş yaparsın. Ben üniversiteyi bitirince sosyal hizmetlerde çalışmak istiyorum. Çocukların içinde bulundukları tehlikeleri sıradan bir insandan daha iyi tespit edebilirim. Ne de olsa duygularını görebiliyorum. Kötü durumda olan çocukları kurtarabilirim."

Aklıma hemen Marissa'nın yeğenleri geldi. Anna olsa muhtemelen şimdiye dek kendi iyiliğini hiçe sayarak hepsini kurtarmaya çalışırdı.

"Gözümde canlandırabiliyorum," diye fısıldadım. Anna'nın omzuna düşen saçı geriye atıp ılık tenini öptüm. Keşke herkes Anna kadar cesur olsaydı. Keşke ben de öyle olsaydım.

"Nerede istersen orada yaşayabiliriz," diye devam etti. "Patti de büyük ihtimalle peşimizden gelir. Birkaç sene çalıştıktan sonra, evlat edinmeyi düşünüyoruz. Biz isteyken Patti'nin seve seve bebek bakıcılığı yapacağından eminim."

"Vay canına! Çocuk!"

"Evet," dedi hülyalı hülyalı. "Mesela beş altı tane."

"Beş altı mı? Kafayı yemişsin sen!" Küçük Kaidan'lar yettiğini düşününce kahkahalarla gülesim geldi. "Bir oğlan. Belki iki ama zorlamayalım."

Beni bile heveslendirmişti.

"Kızımız da olmalı ama!" Anna'nın sesi mutluluk doluydu fakat kafamda yine Marissa'nın yeğenleri ve canını yaktığım onca kız canlandı. Bir daha geri dönüşü bulamayacakları yollara sürüklediğim kızları, kardeşleri ve geleceğin annelerini hatırladım.

"Kız olmaz," dedim.

Anna dönüp suratıma bakınca o daracık alan birden üstüme üstüme geldi. Yatakta doğruldum.

"Sorun nedir?" diye sordu Anna.

Gözlerimi ovuşturup yüzlerini kafamdan silmeye çalıştım.

“Bir kızın bakımını üstlenme düşüncesi bile... O pis kızı auralarıyla etrafında salya akıtacak herifler mesela... beni yiyip bitirir. Bana müstahak gerçi çünkü ben onların en beteri idim.”

“Kai...” Anna koluma dokundu ama kendimi iğrenç hissediyordum.

“Hayır.” Bu oyunu daha fazla oynayamazdım. “Özür dilerim aşkım ama çocuk sahibi olmak benim hayalim değil. Özellikle de kızlar.”

“Tamam.” Anna yumuşak ve nazıkçe cevap verdi. “Hadi biraz uyumaya çalışalım.”

“Özür dilerim,” dedim, anın büyüünün içine ettiğim için.

Fakat Anna yatağa uzanıp beni de yatırdı. Kolumu belinin üstüne çekti, tekrar arkadan ona sarılmam için beni dürtükledi, ben de burnumu saçlarına gömdüm.

Niye ille de böyle hıyarlık etmek zorundaydım? Zararsız bir hayaldi. Anna’nın eğlencesine ses çıkarmamalıydım.

“Bana kızgın mısın?” diye fısıldadım.

Anna dönüp yüzümü avucunun içine aldı. “Hayır, Kai.” İçimi rahatlatmaya çalıştı, beni öpüp tekrar önüne döndü. Ben de onu göğsüme çekip nefes alışının değişmesini dinledim. Dakikalar geçerken Anna da nihayet yavaş ve sakin soluk alıp vermeye başladı.

Benim, Anna gibi hayal kurma lüksüm yoktu. *Bu* an ve onunla geçirdiğim her an, hayallerimin gerçekleşmesiydi zaten.

“Benim hayalim sensin,” diye fısıldadım uyuyan meleğime. “Biricik hayalim.”

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

YÜREK ISITAN

Ertesi sabah Patti'nin yeni evine dönüp tüm Nef dostlarımızla vedalaştık. Yanımızdan ayrılmaları bize garip geldi. Dün ilk kez hepimizin bir araya geldiğini ve yarı normal olduğumuzu fark ettim. Sofraya dizilip adamakıllı bir yemek yemiştik, tıpkı gerçek bir aile gibi. Marna ve Ginger kavga etmişti, tabii ki, çünkü biraz dram olmadan, aile olur muydu?

Aslında bayağı hoştu. Kavga kısmı hariç.

Yola çıkmaya hazır değildim ama vakit gelmişti. İsviçre'deki zirve sona erdiğinden Dükler yakında mıntıkalarına dönerdi. Georgia'daki miras işlerini halletmem ve L.A.'e geri dönmem lazımdı. Babamın benimle hâlâ temasa geçmemesi beni biraz kıldandırıyordu ama zaten hiçbir zaman düşünceli biri olmamıştı.

Anna beni üst kattaki duşa götürdü. Onu da yanıma

çekmemek için kendimi zor tuttum. Patti'nin hoşlanıp hoşlanmayacağından emin değildim. O yüzden istemeye istemeye elini bırakıp sıcak buharın altına girdim.

Tam saçımı yıkamayı bitirmişken ensemden tuhaf bir karıncalanma hissettim. Sabun köpükleri boynumdan ve ensemden akarken dindik kaldım, işitme duyumu koridora doğru açtım, merdivenlerden aşağı itip Patti, Jay ve Anna'nın oturduğunu düşündüğüm büyük odaya doğru kulak kesildim.

Bir gürültü yakaladım: gümbürtüler, homurtular ve bir inilti. Nasıl yani?

Anında dönüp suyu kapatıp sonra duş perdesini öyle sert açtım ki tepedeki çubuk yere indi. Nihayet perdeyi üstümden atıp duştan çıkabildim. Kimse bir şey konuşmuyordu ama aşağıda kesinlikle bir kavga gürültü kopuyordu. Çamaşırı boş verip hemen şortumu çektim, sıırıslıklam bacaklarımla fayanslarda kaya kaya kapıyı açtım.

"Sakın aşağı gelme!" diye bağırdı Anna. Ama dinlemedim.

Holde koşup merdivenlerden aşağı uçtum, Anna arka kapıdan dışarı fırlarken ben de büyük salona girdim. Odayı hızlıca tarayınca Jay'in şoka girmiş hâlde dikildiğini, Patti'nin de beti benzi atmış, ama canlı bir vaziyette, yere yığılmış olduğunu gördüm. Kapıya koşmamla Anna'yı elinde kılıcın kabzasıyla bahçeye doğru bakarken gördüm. Görünürde başka bir şey yoktu.

Patti inledi, hemen yaslandığı koltuğun yanına koştum.

“Aman Tanrım!” diyordu Jay kendi kendine. “*Aman Tanrım...*”

“İyi misin?” diye sordum Patti’ye.

Güçsüzce başını aşağı yukarı salladı. “Ben... Evet galiba,” dedi. Onu şöyle bir inceledim fakat herhangi bir yaranma izi görmedim.

Anna tekrar içeri girdi ve Patti’nin yanına çömelip ona sarıldı. “Midem bulandı, çok korktum... Ve...” Titriyordu.

“Kimdi?” diye sordum, ödümün patladığını çaktırmamaya çalışarak.

“Çok acayıptı,” dedi Jay. “Anna’yı görmeliydin! Nedir o şey öyle?” Kılıcın sapını işaret etti. “Aydınlanıverdi. Anna çok hızlıydı. O kadar hızlı hareket eden birini ömrümde görmedim!”

Anna kılıcı kullanmış mıydı yani? Suratı bembeyaz olmuş Anna’ya bakakaldım, dudakları çizgi gibiydi. Terleyen alnına saçlar yapışmıştı. Suratını ellerimin arasına aldım.

“Ne oldu?”

“Üç fısıldayan ruh Jay’e musallat olmuştu. İkisi Patti’nin başındaydı. Bir tanesi Patti’yi ele geçirmeye çalışıyordu.” Patti eliyle ağzını kapatıp öğürdü. Haksız değildi. “Dördünü öldürdüm... ama birisi kaçtı.”

“Birisi kaçtı,” diye fısıldadım. Anna ve ben birbirimize bakakaldık.

Birisi kaçmıştı. Onu kılıcı kullanırken gören birisi. Bir iblis yeterdi zaten. Katalizör buydu işte. Sonun başlangıcı. Anna başlatmıştı, bize önderlik edecekti ve *of Tanrım*.

Saçlarımı çekiştirerek ayağa kalktım. Tıpkı yılbaşı gecesi Anna'nın çalıştığını izlemek zorunda kaldığımda ve ertesi gün New York'taki zirveye adımını attığında hissettiğim gibi, aynı gergin enerjiyi bir daha duydum içimde. Aynı kahrolası acizliği... Duvara yaslandım. Başım dönüyordu.

"Kahretsin. Kahretsin, Anna..." Hazır değildim. Çok çabuk olmuştu. *Hazır değilim!* Ağzımdan bir feryat koptu, duvara var gücümle bir yumruk indirdim. Yumruğum kuru duvarı deldi.

Anna'yı korumak zorundaydım. Kimsenin onu incitmesine izin veremezdim. Güçlü olduğumu biliyordum. Anna birçok açıdan benden daha güçlüydü. Tüm bunların bilincindeydim ama yine de Anna'yı tüm dünyadan saklama ihtiyacıyla deliriyordum.

Dönüp duvara yaslanarak avuçlarımı gözlerime bastırdım. Hazır değildim...

"Kai." Anna net bir sesle konuştu.

Ellerimi önüme indirdim. Yüzüne dağılmış saçları eliyle arkaya atmıştı. Tam şu anda nasıl bu kadar kendinden emin görünebiliyordu, hiç bilmiyordum.

"Burada olduğunu bildiklerini sanmıyorum," dedi bana. "Bu bizim için bir avantaj."

Her ne kadar Dükler dışında kimsenin avantajlı olduğuna inanmasam da başımla onayladım.

"Şüpheliler listesinde değilsin," diye devam etti. "O yüzden 'bilgi alabilirsin'. Yollarımızı ayıracağız ve..."

"Hayır," diye araya girip onu susturdum. Eğer onu

gözümün önünden ayıracağımı sanıyorsa kafayı yemiş demektir. “Ben seninle kalacağım.”

Eğer karşı çıkarsa peşinden gidecektim. Anna’ya itiraz etmemesi için meydan okurcasına baktım. Anna iç geçirip bakışlarını kaçırdı ve düşündü.

“Tamam. Eşyalarımızı alıp buradan çıkalım.”

Çok doğru. Birlikte.

Jay ve Patti ile vedalaştık. Anna annesine sıkıca sarıldı ve evden fırladık. Anna’nın arabasını ben sürdüm, o da arka koltuğa uzandı.

Cep telefonumda bilinmeyen bir numara çıkınca babam olduğunu hemen anladım. Daha önce ondan haber almak için meraklanıyordum ama şimdi mi? Hiç sırası değildi.

“Alo,” diye cevap verdim.

“Benim Pharzuph.” Genç ve Amerikan olduğunu öğrenmişim ama sesini duymak çok acayıpti.

“Evet efendim.”

“Atlanta’da mısınız?”

“Henüz değil.” Beyzbol şapkasıyla çok şeker görünen Anna’ya döndüm ve yarım saniyeliğine dikkatim dağıldı. Sonra genç, gür sesli Pharzuph tekrar konuştu.

“Bu akşam saat dokuzda eski evimizde buluşalım. Uçağa biniyorum. Konuşacaklarımız var.”

Tek düşünebildiğim, Anna’nın yanımda olduğu ve babamın daha kötü bir zaman bulamayacağıydı. “Saat dokuzda görüşürüz, efendim,” dedim söz dinleyen bir çocuk gibi.

“Sakın geç kalma.” Telefonu kapattı. Yüzsüzlüğüne sinir

olup çenemi sıktım. Neyse ki önümüzde yedi saatlik bir yolculuk vardı. Buna zihinsel olarak hazırlanmak en az o kadar sürecekti zaten. Gururumu bir kenara atmamakla kalmayacak, ayağımın altında çiğneyip pestilini çıkaracaktım çünkü.

Saat sekiz buçukta, eski odamdaydım. Hiç de sıcak ve hoş anılarım yoktu burada. Hatta geçmişimin hayaletleri etrafımı sararken burada olmak tüylerimi diken diken ediyordu.

Anna sokağın başına park etmişti. Bıçaklarımı cebime ve botlarıma yerleştirmiş, hatta onları kutsal suya batırmıştım. Eğer efsaneler doğruysa, kutsal su iblisleri kaçırıyordu.

İşitme duyumu Anna'nın arabayı park ettiği yere doğru genişlettim ama hiçbir şey duymadım. Sessizdi, kıpırdamıyordu. Aferin, akıllı kız. Orada kalmasını umuyordum. Kılıcını çekmiş ışıklar saçarak eve girmesi için bir sebep olmamasını...

Gerçi şahane bir manzara olurdu ya, neyse.

Odada volta attım. Belki de üst katta beklemeliydim ama bu oda sanki *benim* alanım gibiydi. Babam izin verirse burada görüşmeyi tercih ederdim. Eski müzik sistemimi çalıştırdım, yüksek volüm ayaklarımın altındaki yeri titretince gülümsedim.

Çılgık çılgılla şarkılar. Elektrogitarın ciyaklayışı. Bitmeyen bir davul ritmi. Harikaydı.

İşitme duyumun bir parçasını ön kapıda tuttum. böylece babamın içeri girdiğini anlayacaktım. Üçüncü Nine Inch Nails şarkımı dinliyordum. Ellerimi kapatıp kapatıp açtım. Kapıya gözlerimi diktim. Ardına kadar savrulunca, uzun boylu sarışın bir herif meymenetsiz bir suratla karşımda dikildi. Cüsse bakımından birbirimize eştik ama belki o benden iki üç santim uzundu. Horoz gibi kasılıyordu.

Üç ruh etrafında uçuşuyordu, yarı açık kanatlarıyla odayı doldurdular. Umarım ziyaretleri sırasında binanın çevresinde gezinmeye kalkmazlardı.

“Kapa şu zimbirtıyı!” diye bağırdı babam.

Hı hı. Horoz.

Müziği kapattım ve babam sinir olarak iç geçirdi.

“Seni görmek ne güzel, baba.” *Baba* derken neredeyse dilim dolaşacaktı. Kocaman kırmızı nişanı duruyordu ama yirmi, taş çatlasın yirmi bir yaşındaydı. “Yeni vücudunu çok iyi seçmişsin.”

“Evet, öyle,” dedi babam, incecik ipeksi saçlarını okşayarak. Muhtemelen otuzunda kel kalırdı. “Miras belgelerini yarın mı imzalayacaksın?”

Konu bu muydu yani? “Evet efendim. Sabah.”

Arka cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. “İşte yeni hesap bilgilerim burada. Sağlık sigortasından ve mirastan kendi bütçeni alacaksın. Geri kalan her şeyi bana aktaracaksın. Bir kuruş bile eksik olursa canına okurum.”

“Anladım.” Gıcık. Parasını alsın da bir an önce yeni hayatına başlasın, tek derdi buydu. Telefonda da söyleyebilirdi ama sanırım yeni şık vücudunu göstermek istemişti.

Fısıldayan ruhlar huzursuzca etrafımızda turladı. Babam onları görmezden geliyordu.

“Güzel.” Havayı kokladı, siyah gri, ipek nevresim takımlı çift kişilik yatağı süzdü. Hepsini satacaktım. Bu evde bulunan hiçbir şeyi istemiyordum. “Burada eskimiş şehvet kokusu var. Her zaman iyi bir işçiydin hâlbuki.”

Gözlerimi kırıştırdım. Vay canına. Bir iltifat. “Teşekkürler baba.”

“Fakat her şey her zaman görüldüğü gibi değildir, değil mi?” diye sordu. Fısıldayan ruhlar umutlanarak tıslamaya başladı.

Gözlerimi kıstım. Ne geveliyordu? Çalışmamdan mı bahsediyordu? Kahretsin, yoksa benden habersiz L.A.’de birileri beni mi gözetliyordu?

Gayet alelade bir edayla sordum kendimi zorlayıp, “Ne anlamda?”

“Bir terslik var.” Ağır ağır odada dolaştı, elini siyah şifonyerimin üstünde gezdirdi, bir süredir kimse burada olmadığından ince bir toz tabakası kaplamıştı mobilyayı. Babam parmağını kot pantolonuna sürtüp ellerini arkasına götürdü, tıpkı eski bedeniyle yaptığı gibi ama bu yaşta garip görünüyordu. Kasları daha şişkindi.

“Henüz tam olarak anlamış değilim...” Konuşurken duvarlara astığım en sevdiğim müzik gruplarının çerçeveli, imzalı posterlerine baktı. Önemsiz bir konudan bahsediyormuş gibi görünüyordu ama sanki bir bomba patlatmak üzereydi. Omurgamdan aşağı korkumun indiğini hissettim.

TATLI CAZİBE

“Lanet olası meleklerin belirlediği o zirveden bu yana Belial’in kızını yakından takip ediyoruz.”

Tepki verme.

Yalan söyle.

Öylesine bir kahkaha attım. “Onu mu? Kusura bakma baba ama Belial’in kızı gibi silik bir Nef neden böyle bir ilgiye layık olsun, anlamıyorum. Onunla çalıştım. İşinde iyi ama kişisel anlamda bence çok... bayık bir tip.”

Babam şimdi hoşuna gitmiş gibi bana döndü. “Yani onunla geçirdiğin zamandan zevk almadın?”

“Zevkimi aldım tabii ama işim biter bitmez kaçtım. Kafayı çekmemişse, kişiliği sıfır.” Fısıldayan iblisler tısladı, gırtlaktan çatlak kahkahalar attılar.

Babam da kıkırdadı. “Biliyorum, onunla olmak bir görevdi ama gerekliydi. Bir şekilde radarımızdan kaçmayı başardı. Artık tehdit teşkil ettiğinden eminiz.”

“Tehdit mi?” Çok saçma bir kavrammış gibi kahkahalarla güldüm. Babam bana doğru hızlıca üç adım attı, suratımı işaret edip komik bir edayla saçlarını dalgalandırarak başını yana kırdı. Fısıldayan ruh sıkıntı içinde inip inip çıktı.

“Sence komik mi? Sence benim goygoy yapmaya vaktim mi var?”

İfadesiz bir yüz takınıp saygılı bir sesle cevap verdim. “Tabii ki hayır ama onunla biraz vakit geçiren biri olarak bu ilgiyi gereksiz buldum. Bir sonraki içkisini nerede bulacağı dışında hiçbir şey umurunda değil kızın.”

Babam gözlerini kısıp sesini alçalttı. “O zaman seni iyi

kandırmış. Senin son derece mülayim zannettiğin, o sıkıcı Nef bu sabah anne figürü o kadınla sevgi dolu bir temasta bulunurken yakalandı.” Tükürür gibi konuşuyordu. “Daha fazla bilgi almaları için beş Lejyoner gönderdik ve kız, ruhlardan dördünü yok etti! Cennetin askeri o.”

Babam son cümleyi zehir zemberek söyledi ve fısıldayan ruhları odada dört döndüler, kuru, gürültüsüz çığlıklar gibi tiz sesler çıkardılar sinirden.

Ben de kaygılı bir şoka girmiş numarası yaptım. “Ne? Nasıl olur?”

Babam daha dik durup yine saçlarını karıştırdı, sanki sıradaki bilgiyi versin mi vermesin mi kestirmeye çalışıyordu. Neyse ki verdi ama konuşurken gözleri kırmızı ışıklar saçı. “Her nasılsa Erdem Kılıcı’nı kullanabiliyor. Yalnızca ışıktan gelen melekler bunu yapabilir.”

Gözlerimi kocaman açıp başımı iki yana salladım. “Ama... Erdem Kılıcı nasıl olur da onun gibi biri tarafından kullanılabilir? Ruhları yoldan saptırdığını gözlerimle gördüm. Onu bizzat kendim becerdim. Melek olduğu söylene-
mez.”

Bu sözler dudaklarımı asit gibi yaktı.

“Ben...” Babam başımı iki yana salladı, korkmuştu sanki. “Bilmiyorum işte.”

Ne olursa olsun, Dükleri dize getirmiştik. Şimdi sıra onları bölmekteydi.

“Acaba birisi hepinizi kandırmaya çalışıyor olabilir mi? Yani kılıcı ve öldürülen ruhları nereden duydunuz mesela?”

Babam kara kara düşündü, hâlâ allak bullaktı. “İçlerinden biri kaçmış.”

“Umarım o ruh hedef şaşırtmıyordur,” dedim. Fısıldayan ruh üçlüsü dişlerini gösterip pençelerini çıkararak üstüme geldi. Başımdan defetmek için elimi şöyle bir havada salladım.

“Böyle bir fikri kurgulayamayacak kadar aptaldır onlar.” Fısıldayan ruhlar geri çekilip alınsalar mı alınmasalar mı karar veremeyerek babama pis pis baktılar. Babam elini şöyle bir sallayıp kapıyı gösterdi. Ruhlar dışarı uçunca babam devam etti. “Arka perdede başka birisi yoksa eğer. Fakat Düşüş’ten beri korku içinde bir ruh görmemiştim. Daha fazla soruşturma için onu Lord Lucifer’e yolladık. Gerçeği ondan söke söke alır.”

Şeytan’ın isminin yarattığı gerginlikten kasılıp kaldığım için herhangi bir yanıt veremedim.

“Hem onu hem de babasını yakalamak için Lejyonerleri saldık. Belial zaten bir süredir bizden kaçıyor. Yani bir haltlar karıştırdığı kesin.”

Başımı salladım. “Yanında bir sürü dikkatli fısıldayan ruh var yani. Bu iyi işte.”

Babam göğsünü şişirip ofladı. “O kızın sinsice saldırıya geçmesine izin vermeyeceğim. Diğer Dükler ve ben çoktan silahımızı kuşandık, hazırız. Onu bulacağız, sonra da acil durum zirvesi toplayıp kızıdan sonsuza dek kurtulacağız. Meleklerin canı cehenneme.”

İşte o zaman gerçek ortaya çıkacaktı. Lütfen, işe yarasın

“Ben nasıl yardım edebilirim?” diye sordum.

“Kızı ara. Eğer bulursan hemen yakala ve doğruca bize bildir. Kızı yanında tutmak ve belirlediğimiz yere getirmek için ne gerekiyorsa yap. En önemlisi de üstündeki silahlara el koy. Her ne pahasına olursa olsun, Erdem Kılıcı’na erişimi engellenmeli.”

“Tabii ki. Hemen şimdi başlarım. Nerede olabileceğine dair birkaç fikrim var.”

“Güzel.” Babam bir adım atıp gözlerimin içine oyacak gibi baktı. “Beni başarısızlığa uğratmamak senin yararına olur. Anladın mı?”

Bir ölüm tehdidi daha... Ne kadar orijinal. Mesele şu ki artık kendi adıma hiç korkmuyordum. Tek kaygım Anna’ydı. Onun hatırına, yaşlı Pharzuph’un yeni suratına yumruğu indirmeyecektim. Henüz.

“Anladım,” dedim.

Gözleri parladı. Muhtemelen güçten başı dönüyordu. “Bu akşam Marissa’ya gidiyorum, yarın sabah yola çıkacağım. Yeni görev alanım New York olacak, o yüzden oraya yerleşmenin zamanı. Sen de bir an önce işe koyul.”

“Evet efendim,” dedim dalgın dalgın, hâlâ tek ayrıntıya takılmış vaziyette. “Ama Marissa’ya gidiyorum dedin, değil mi?” Kadın babamın öldüğünü bilmiyor muydu?

Babam kıkırdayıp gene o arsız gülüşüyle sırıttı. “Marissa özel bir insan. Bizim türümüzden haberi var. Beni bekliyor. Pençelerini yeni vücudumda hissetmek için sabırsızlanıyorum.”

Babam hâlâ ağzı kulaklarında sırtırken ona zorla başımı salladım. Evet, özeldi, belli. Özellikle sürtüğün önde gideniydi. “Ona bu kadar güvenebiliyorsan gerçekten de olağanüstü bir kadın olmalı.”

Babam cep telefonunu çıkarıp ekrana baktı, sonra tekrar cebine soktu. “Olağanüstü, evet. Ayrıca seni ararsa emrine amade olmanı istiyorum. Burada yaşasak da yaşamamak da.”

Yok ya. “Tabii ki baba. İyi eğlenceler. Ben de hemen o Nefi aramaya başlıyorum.”

“Melchom’ın oğlunu sana yardım etmesi için bu işe katmak istiyorsan, yapabilirsin. Batı Kıyısı’nda imkânları sınırsız.”

“Harika fikir,” dedim.

Babam tekrar telefonunu çıkarıp bana sırtını döndü ve dışarı yürüdü. Ben de tek başıma dikilip merdivenlerden çıkışını dinledim.

Babamla bir samimi sohbetin daha sonuna gelmiştik.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

HAZIR OLSAK DA OLMASAK DA

O gece yeniden Anna ile bir araya gelene kadar durumun ciddiyeti kafama dank etmemişti. Babamla görüştüğümüzden sonra gittiğimiz Lookout Point'te, arabasının arka koltuğunda gözlerinin içine baktım. Her yanımda heyecandan zangır zangır titriyordu.

Anna güçlüydü evet ama o da etten kemikten yaratılmıştı nihayetinde. Narin, hassas bir kalbi vardı. Büyük planımız, onu tüm Dükler ve Lejyonerlerin önüne sürüp kehaneti gerçekleştirmek miydi?

Ne kadar kötü bir fikir olduğunu benden başka gören var mıydı acaba? Böyle gitmesi gerektiğine inanmakta güçlük çekiyordum. Başka bir yolu olmalıydı. Anna *bir* kılıcı olan *bir* kişiydi. İblislerse 666 kişiydi. Tamam, Nefil müttefiklerimiz de vardı ama güç dengesi karşı tarafın lehineydi.

Anna, babası ve diğerleri onu kesmeleri için canlı canlı Düklerle teslim etmekte sakınca görmüyor olabilirdi ama ben hiç öyle hissetmiyordum. Anna'nın net düşünmesini sağlamak zorundaydım.

"Bunu yapmak zorunda değiliz. Zania gibi sen de saklanabilirsin." Anna'yı hemencecik aynı manastıra götürebilirdim.

"Sonsuza dek saklanamam. Hem sen ne olacaksın? Baban senden çalışmanı bekleyecek. Marissa seni arayıp duracak."

Yo. Hiçbirisi önemli değildi. "Ben de seninle saklanırım."

"Öyle yaşanmaz."

Öyle mi? Birlikte olurduk işte. Anna omuzlarını dik tutarak suratımı inceledi. Bencilliğimi anlamadığının farkındaydım ama kahretsin, ben de onun *fedakârlığını* anlayamıyordum.

"Sahiden korkmuyor musun?" diye sordum. "Hiç mi?"

"Tabii ki korkuyorum... Ama olaylar silsilesi başladı artık. Kehaneti durduramayız."

"Deneyebiliriz." Yavaşlatabilirdik. Doğruca ateşe atlamak zorunda değildik. Anna neden bu kadar acele ediyordu? Biliyorum, Dükler kötüydü ve fısıldayan iblisler baş belasıydı ama bu kehanet onu öldürebilirdi. Hepimizi öldürebilirdi. Dünya üstünde Anna'sız kalamazdım. Anna'nın acı çekmesi fikrine de tahammül edemezdim.

Anna başını iki yana salladı ve sanki bana üzülmüş gibi bakışlarını öne indirdi.

“Nihayet sana sahibim, Anna.” Zavallı gibi konuşuyordum.

Anna elimi tuttu. “Birlikte geçirdiğimiz her saniye, hiçbir zaman elde edemeyeceğimizi sandığım bir nimetti.”

Anna omzuma dokundu ama o kadar gerilmiştim ki ellerini hissedemedim bile. Anna elleriyle vücuduma dokundu, enseme okşadı. Beni sertçe tutup öptü.

İşte bunu hissetmiştim.

Ağzı sanki bir gıda pınarıymış gibi ben de onu öptüm. Anna’yı kendime çekip saçlarımı çekiştiren ellerinin dokunuşuyla mest oldum. “Tanrım Anna,” dedim ağzının üstünden. Ona öylesine, öylesine sıkı sarıldım ki sonsuza dek öyle durabilirdim. O kadar sıkıyordum ki onu kimse elimden alamazdı.

Ağzımı Anna’dan ayırıp zar zor nefes aldım. “Seni kaybedemem.”

Anna beni kendine çekti, duygusallaşmaktan konuşmıyordu. “Böyle düşünmeyi bırak. Sen yanımda olmazsan onlarla savaşamam, Kai.”

Anna’ya baktım ve kendimden tiksindim. Anna dünyayı kurtarmak istiyordu. Kendi şan şöhreti için değil, iblislerin gazabına uğrayan insanları düşündüğü için. Nefleri umursadığı için. Şu anda ona ihtiyacı olan desteği veremiyordum ve bu yüzden kendime çok kızgındım.

Geri çekilmeye çalıştım fakat Anna elimi sımsıkı tuttu. “Beni kaybetmedin, Kai. Şu anda yanımdayım. Dokun bana.”

Anna’yı kucağıma çekip suratımı boynuna gömdüm.

Tam buradaydı. Kollarımdaydı. Bencil pisliğin teki olduğumu biliyordu ama yine de buradaydı. Nefes alıp yutkundum. Anna'ya sımsıkı sarıldım.

Yıldızlar gökyüzünü aydınlatırken ve cırcır böcekleri çiftleşme sesleri çıkarırken tuttum onu. Saatler geçti, vücutlarımız yorgun düştü ve bitkinliğimize yenildik.

Tüm bu süre boyunca bir gözüm fısıldayan iblislerdeydi. İşitme duyum açıktı. Her taraf tüyler ürpertici derecede sessizdi.

Anna göğsüme doğru dönüp yüzümü okşadı. Ben de gözlerimi kapatıp dokunuşunu hissettim. Sevgisini içime çektim.

“Kaidan, eğer bana bir şey olursa...”

Aniden irkildim, gözlerimi birden açıp Anna'nın gözlerine baktım. “Sakın! Sakın o cümleyi bitireyim deme. Sana hiçbir şey olmayacak.”

İçimde dehşet uçurumu açıldı. Bunu konuşmak istemiyordum ama Anna ısrarcıydı, sinir bozucu bir şekilde tatlıydı.

“Eğer ikimiz de kendimizi o çukurda bulursak... Cehennemde yani... Birlikte dayanabiliriz. Yargı günümüz gelene kadar birbirimizi ayakta tutarız.”

Hayatımda kimsenin cehennemden bu şekilde bahsettiğini duymamıştım. Sanki yüzleşip dayanılabilecek bir yermiş gibi... Anna'nın kafasındaki imge karşısında yutkunmakla yetindim. Mutlak karanlık ve çaresizlik içinde bile ruhlarımız birbirine tutunup hâlâ bu sevgiyi hissedebile-

cekse... Anna'nın bu hayalinin gerçek olmasını istedim. Bu hayalin peşinden gitmek istedim.

“Yanından asla ayrılmayacağım,” dedim. “Yemin ederim.”

Anna uyuyakalana kadar ona sarıldım. Bir ara ben de gözlerimi kapatıp sızmışım.

“Artık seks yok.”

Ertesi sabah arabanın dışında dikilirken Anna'ya gözlerimi kırptırdım. Anna'nın böyle diyeceği kadar uzun süre evli kalmış mıydık?

“Zirve bitene kadar yani,” diye telaşla ekledi.

Zirve. Belki de hayatımızı kaybedeceğimiz zirve. Ondan sonra bir daha hiç seks yapamayacaktık zaten. Ne saçmalık.

Bu konuşmaya hazır değildim. Dün geceye geri dönmek istiyordum.

“Kaidan...” Anna ellerimi avuçlarının içine alıp açıklamaya çalıştı fakat uyuşmuştum. “Beni sevmiyormuş gibi yapmak zorundasın. İğrenç bir şey ama en zekice planımız bu. Eğer ikimiz de sağ çıkacaksak, ki ben buna inanıyorum, çıkacağız, o zaman elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Duygularını gizlemede benden daha ustasın fakat bu noktada, benim sana karşı hislerim olduğunu anlayıp anlamamaları önemli değil. Hatta istersen beni kandırıp ağına düşürmek için kendine âşık ettiğini bile söyleyebilirsin. Baban beni bulmak ve beni tek başına zirveye getirmek konusunda

sana güvendi. Büyük bir adım bu. Son ana kadar seni cepte sanması lazım. Birbirimizle iletişim kurup diğerlerini uyar-
ma özgürlüğümüz olacak. Sahip olduğumuz tek avantajı
gerçekten tehlikeye atmak istiyor musun?”

Gözlerimi kapadım.

Neden hep bu kadar mantıklı, pozitif bir pericik olmak
zorundaydı?

Ellerini sıktım.

“Hayır, istemiyorum,” dedim. “Özür dilerim. Ne yap-
mam gerekiyorsa yaparım. Ya da *yapmamam*.”

Son bir kerecik sevişseydik diye rica edecektim ki Anna
kararlı bir edayla konuştu, “Bundan böyle, her şey geçene
kadar öpüşme yok, el ele tutuşmak ya da birbirimize dokun-
mak yok. Şüpheli sınıfına girecek hiçbir şey yapmak yok.”

Anna kaşlarını kaldırdı, istemeye istemeye başımla
onaylayarak ellerini yavaşça bıraktım. Gizliden gizliye
kabul *etmemiştim* ama Anna’nın tedbirini anlıyordum.
Anna ne zamandan beri yakalanma konusunda bu kadar
ihtiyatlıydı?

Berbat bir şeydi bu.

Sabahın ilerleyen saatinde babamın ölümüyle ilgili ıvır zı-
vır işleri hallettim, cenaze evi, emlakçı ve avukat. Yaslı nu-
marası yapmak zor değildi, ne de olsa sekssiz kalmıştım.
Bir yığın kâğıt imzalayıp kafa salladım, kaşlarımı çattım;

insanlar sırtımı sıvazladı, benimle tokalaştı ve acı kaybıma üzüldüklerini söylediler.

Keşke o pislik gerçekten ölmüş olsaydı.

Babamın küllerini ve evraklarını alıp avukatın ofisinden somurtarak çıktım.

Plan babamı arayıp ona Anna elimde demekti ama her düşündüğümde kusmak istiyordum.

Anna hazırды. Babası hazırды. Diğer Nefler hazırды. Tek hazır olmayan salak bendim. Ancak kendi kendime iş hakikaten ciddiye binene kadar rolümü oynayacağım dedim. Ondan sonra planı iptal edip saklanmak için kaçacaktım. Anna'yı zorlayacaktım. Ben ondan daha iriydim.

Eski evime vardığımızda saat tam birdi. Fısıldayan iblisler hâlâ Anna'yı arıyordu. Buraya bakma zahmetine girmeyeceklerini tahmin etmiştim. Anna'yı eski odama indirdim. Yatağıma bir cinayet mahalliymiş gibi göz attı, muhtemelen ne kadar çok kullanıldığını düşünüyordu. Duşa girmesi için onu yukarı çıkarmalıydım ama diğer banyolar boşaltılmıştı. Anna'ya bir havlu verdim.

Banyoya girmesiyle müziği açtım. Yatağın ucuna oturup alnımı ellerime dayadım, müzik beynimi dolduruyordu. Başımıza geleceklere dair tüm aklımdan geçenleri boğup yok etmesini umdum. Anna'nın banyodaki işi fazla uzun sürmedi. Su kapanınca müziği kısıp şifonyere baktım. İkinci çekmeceye göz gezdirirken karanlık bir heyecan bir yılan gibi tenimde kıvrıldı.

Anna'yı "kaçırma" sahnesini gerçekçi kılmak zorundaydım, değil mi?

Çekmeceyi yavaşça açıp köşede parlak metali gördüm, birinci kalite kelepçelerimi. Kelepçeleri çıkarıp çekmeceyi kapattım. Anna'nın bir şarkı mırıldandığını duyabiliyordum, fısıldayan iblis dolaşıyor mu diye çevreme baktım. Bir yandan da Anna'nın hâlâ nasıl şarkı mırıldanacak kadar huzurlu olduğu aklıma durgunluk veriyordu. Melek kanından olsa gerekti. Yatağa oturup Anna hazırlanırken kelepçeleri elimde evirip çevirim.

Kapıyı açmasıyla yavaşça bakışlarımı kaldırdım. Yazlık giysileri ve ıslak saçlarıyla tertemiz, doğaldı. Elimde çevirdiğim kelepçelere çekinerek baktı. Güzel. Korkmasını istiyordum.

"Kaçmak için geç değil," dedim.

Anna bir dakika daha durup, "Evet, öyle," diye fısıldadı.

Ben ayağa kalkıp ona doğru yürüyünce olduğu yerde kaldı. Göğsü biraz daha hızlı inip kalkıyordu. Karşısında durup çantasını omzundan aldım. Yüzünü dikkatlice inceledim. Anna kelepçeleri önce bir, sonra diğer bileğine geçirirken hiçbir şey demedi. Nefes alış hızlanmıştı. Korkmakta haklıydı. Artık benimdi ve ona canım ne isterse yapabilirdim. Hatta onu bir arabaya atıp onunla Batı Virginia'nın taşralarında gözden kaybolabilirdim. Duyduğuma göre oralar çok güzelmiş.

Anna'nın vücuduna ve bileklerini tutan metalin sağlamlığına baktım.

“Kahretsin.”

“Ne oldu?” diye fısıldadı.

“Kelepçeyle nefis görünüyorsun. Resmen esirimsin.”

Ilık bir armut ve frezya kokusu duyularına akın etti. İstersem, Anna’ya “seks yok” kuralını geri aldırabilirdim.

“Olmaz,” dedi, aklımdan geçenleri okuyarak. Fakat hiç ikna edici değildi.

Bal gibi de *olurdu*. Karnımdaki inceden sızı bana yalvarıyordu zaten.

Anna gözlerimin içine bakmamaya çalışarak, “Unutma ki babana beni sevmediğini söyledin,” dedi. “Beni istemiyor olmalısın. Fısıldayanlar bizi her an bulabilir, avantajımızı kaybetmemeliyiz.”

Hı-hınnmm.

“Babanı arama vakti, Kai. Beni bulduğunu söyle. Sonra da diğerlerini arayıp her şeyin başladığını söyleyeceğiz.”

Bir dakika. Aramak mı? Şimdi mi? Başımı iki yana salladım. “Henüz değil...”

“Evet. *Şimdi*. Kontrolümüzü kaybedip her şeyi elimize yüzümüze bulaştırmadan şu işi halledip bitirelim.” Öyle bir tutkuyla konuşuyordu ki. Ve korkuyla. Fakat korkusu Düklerden değildi. Korkusu bizim, *benim*, onları şaşırtma fırsatımızı mahvetme ihtimalimdi.

Neden bu kadar çabuk olmak zorundaydı? Birlikte yeterince vakit geçirmemiştik.

Anna’nın elini üstümde -en can alıcı noktanda- hissedince düşüncelerim kayboldu.

Bingo.

Önüme baktığımda cebimden telefonumu çıkarıp bana uzattığını gördüm.

Kahretsin. Yanlış alarmmış.

“Çok cesur bir hareketti,” dedim ama gülmedi bile. Son derece ciddiydi ve bu hâli hiç hoşuma gitmedi.

“Zamanı geldi,” diye fısıldadı.

Hayır...

Anna hâlâ telefonu uzatıyordu. Telefonu elinden alırken başım döndü. Ayak parmakları üstünde yükselip yanağımı öptü, orada kaldı, dibimde. “Seni seviyorum, Kai. Hadi indirelim şunları. Sen, ben ve diğerleri... Hep birlikte... Fırsatımız varken şaşırtalım onları. *Zaman bizim zamanımız.*”

Sözleri içime işledi, Anna’nın çaresizliği, iyimserliği kalbime sızdı ve bir an için onunla aynı duyguyu hissettim: Umut. Fırsat bu fırsattı. Tek fırsatımızdı. Dükler biz sadakatsiz Nefleri eninde sonunda öğrenecekti. Ömrümüz boyunca korkuyla kaçarak yaşayabilirdik, yine de bizi bulup teker teker haklarıydı.

Onlardan kurtulmamız ve burada, dünyada onlar olmadan yaşamamız için en iyi şansımız buydu, şimdiydi. Anna onu desteklemem için bakışlarıyla yalvarıyordu. Ben de yapmak istiyordum. İstiyordum.

Başımı sallayıp telefonuma eğildim, babamın yeni numarasını açtım. O minik umut kırıntısı dışında hiçbir şey düşünmedim. Babamın yeni sesiyle cevap verişini duyunca neredeyse boğazım tıkanacaktı.

TATLI CAZİBE

“Baba...” Of Tanrım. Ne yapmıştım? Anna’ya baktım, başıyla onayladı. Ağzımı açtım ve sıradaki sözler dökülürken soluğum kesildi. “Kız elimde.”

Cümleyi kurduğum saniye tüm umudumu yitirdim.

“Dalga geçiyorsun!” Babam yüksek sesle sevindi ve sırtlan gibi güldü.

Of Tanrım. Of Tanrım.

“Kelepçeledim,” dedim aptal gibi, bir şey söyleme ihtiyacı duyarak.

“Kılıcı buldun mu?”

Kalbim küt küt atıyordu. “Hayır efendim. Eşyalarını aradım ama bir şey bulamadım.”

“Kesin bir yere sakladı. Neyse, fark etmez. Biz onu konuşturmayı biliriz.”

Son derece umursamaz ve kendinden emindi. Anna’yı hayatta ona teslim etmezdim. Hayatta.

“İyi işti, Kaidan. Her tarafta dört dönen beş yüz Lejyonerin beceremediğini becerdin.” Evet, evet. Nerden çıkmıştı bu muhabbet etme sevdası? Anna’yı buradan kaçırmam lazımdı. “Doğu Kıyısı’ndaki her bir bar, gece kulübü ve oteli dip bucak aradılar. Sen hangi cehennemde buldun onu?”

Âşıklar Sokağı’nda arabamın arka koltuğunda, hıyar ağası.

Zihnimden çeşitli cevaplar geçti. “Eski mahallesinde hep aynı göl evinde parti veren bir arkadaş grubu vardı. Belki gene onlara takılmıştır dedim ve haklı çıktım.”

Tamam o zaman. Bu kadar çene çalmak yeter. Kılılanarak kapıya baktım.

Babam gene sanki aynı olaya kopan iki kankaymışız gibi kahkahayı patlattı. “Şimdi neredesin?”

“Bizim eski evdeyim.” Kahretsin... Yalan söyleseydim bari.

“Şahane. Hemen Vegas’ta acil durum toplantısı düzenliyorum. En güvenli mekânımız orası. Hem zaten Günah Şehri’ni ziyaret etmek için hep bir bahane ararız, değil mi?”

Daha yeni orada değil miydiler? Garip bir sessizlik oldu. Ah doğru ya. Cevap vermem lazımdı.

Zorla bir kahkaha atıp gözlerimi devirdim. İşimiz bitmiş miydi?

“Pekâlâ,” dedi. “İki saat sonra Atlanta Havaalanı’nda buluşalım.”

Ne? Dönüp Anna’ya baktım, o da fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyordu.

“Eee, senin buraya kadar gelmen şart değil, baba,” diye ısrar ettim. “Ben bize bilet alıp onu zirveye getiririm.”

“Ah, kesinlikle şart. Bu gece onu zirveye kendi ellerimle taşımak istiyorum. Özel jette görüşürüz.”

Gırtlığımı sıkacaktım bu adamın.

“Orada görüşürüz o zaman,” diye yalan söyledim. Görüşmeyi sonlandırdım, hattın kesildiğinden emin oldum. Tamam. Bitti. Anna’ya döndüm. “Gitmeyeceğiz.”

“Kaidan!” Anna kelepçeli bileklerini dizine vurdu.

Hâlâ nasıl yapmak istiyor olabilirdi? Çılgınlıktı bu! Telefonumu yatağa fırlatıp parmaklarımı saçlarıma gömdüm. “Ben ne yaptım?”

Anna çantasını karıştırıp millete mesaj atarken odada bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

TATLI CAZİBE

Hayır, hayır, hayır. Olamazdı. Hâlâ kaçabilirdik. Anna mantığın sesini dinlemek zorundaydı.

“Anna...”

“Yeter!” Daha önce hiç görmediğim sertlik ve ciddiyette bir bakışla üstüme yürümeye başladı ve güçlü bir sesle bağırdı. “Artık sus. Şunu kafana sok, Kai! Kaçmayacağız. İster hoşuna gitsin ister gitmesin, akacak kan damarda durmaz. Artık işe koyulup birilerinin alnını karışlama vakti geldi.”

Vay anasını... Anna’nın kabadayı jargonuna bu denli hâkim olacağı aklımın ucundan geçmezdi. Elleri kelepçeliyken bile kontrolü ele almış, beni pataklamış ve içimdeki mızımız çocuğu bir köşeye sindirmişti. Onu bağırttığım için üzgündüm ama sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı. Artık korkularıma katlanmayacağını duymam lazımdı. Anna seçilen kişiydi, sebebi de belliydi. Benim tek görevimse, içim yansa da onun yanında olup muhakemesine güvenmekti.

Önüme bakıp kafa salladım. “Haklısın.”

Hazır olsam da olmasam da vakit gelip çatmıştı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ANNA'NIN KÖTÜ HUYU

Hayatımın en kötü uçuş deneyimiydi. Lanet Pharzuph yüzünden. Sözüm ona kılıcı ararken Anna'nın poposunu ellediğinde, sonra da bana hostesi düdükletmeye çalıştığında az kalsın Anna'ya kılıcın kabzasını verecektim ki ona gününü göstereyim.

Elimizde fırsat varken ondan kurtulmadığımıza ciddi ciddi pişmandım ancak onun ortadan kaybolması zirveye engel olur, herkesi ayaklandırırdı.

Bu kehanetin nasıl gerçekleşeceğine dair hâlâ şüphelerim olsa da babamın düşüşünü izleme fikri beni neşelendiriyordu.

Vegas'ta Venetian Hotel'in yumuşacık halılı koridorlarında Anna ile yan yana yürüyordum. Genişletilmiş işitme duyumu babamdan ayırmamıştım ve sanırım ilk kez Anna

da kulak kesilmişti. Beti benzi atmıştı. Yangın musluklarına ve servis arabalarına çarpmaması için dirseğinden tuttum.

Oteldeki dükkânlardan birinde durup babamın talimatıyla Anna'ya bu gece giymesi için bir kıyafet aldık. Gece kulübünde giyilecek türde bir şey beklediğinden emindim, kokteyl elbisesi tarzı. Anna'nın seçtiklerini görünce suratının alacağı şekli merak ediyordum.

Tam bizim koridora dönmüştük ki babam iki kat üstteki bir odanın kapısını tıklattı.

Dük Astaroth'un efemine İngiliz aksanlı sesini hemen tanıdım. "Kardeş Pharzuph. Seni daha yeni İsviçre'nin dağ yamaçlarında görmemiş miydin?"

Babam kahkaha attı. "Evet, açıkçası bu zirve çok daha eğlenceli geçecek. İçeri gireyim."

Babamın, Zina Dükü'nün yanına gelmesi sıra dışı bir olay değildi ama çoğunlukla sohbete değil, iş yapmaya gelirdi. Hiç hoşuma gitmedi.

"Kılıç sende mi?" diye sordu Astaroth odaya girdikleri anda. Seslerini alçalttılar ben de duymak için kulak kabarttım.

"Hayır. Saklamış. O yüzden gelmedim ama. Senden bir iyilik rica ediyorum. Bir saniye sürer zaten. İki insan arasındaki olası bir bağı merak ediyorum. Muhtemelen bir şey yok gerçi. Sadece içime bir kurt düştü ve emin olmak istiyorum."

Midemden safra yükseldi.

"Ahhh," diye dudaklarını uzattı Astaroth. "Olası bir fetih mi?"

Babam ona benim bilmediğim bir dilde, Rusça cevap verdi. Olduğum yerde kaldım.

Konu bizdik. Benimle Anna arasında bir bağ olduğundan şüpheleniyordu. Astaroth görürdü. Sevgiyi. Evliliği. Hepsini.

Sanırım ikimiz de bunu aynı anda fark ettik çünkü elimizden geldiğince sessiz adımlarla hızlandık.

Birimizin içmesi lazımdı. Hemen.

Süitimizin kapısından bir hışımla girdim, yatak odasından geçip basamakları indim ve doğruca mini buzdolabına koştum. Anna'dan içki içmesini isteyemezdim. Doğru olmazdı. Fakat babamla Astaroth'u dinleme konusunda rahat olup olmadığından emin değildim. O yüzden işaret dilini kullandım: *Birimiz dinlemek için ayık kalmalı.*

Anna anında kendisini işaret edince ona turuncu bir içki verdim, kaşlarını çatarak kafaya dikti. Etkisini hissedip hissetmediğini merak ettim. Gayet... normal görünüyordu. Anna bileğine vurdu ve üç parmağımı kaldırdım, sonra sıfır yaptım. Yani otuz saniye. Dükler kadınlarla oyalanmıyor, bizim koridora yaklaşıyorlardı.

Anna'ya amaretto vermeye çalıştım ama başını iki yana sallayıp tekila şişesine uzandı. Birden kafaya dikince bir anlığına kim olduğumuzu, kimin peşimizde olduğunu unuttum çünkü aklım uçtu. Anna'nın bu sert kadın halleri beni bitiriyordu.

Ardından, hatırlayınca midem taklalar attı. Anna sabırsızlıkla elini uzattı. Votkayı avucuna tutuşturdum. Onu da

mideye indirdi, boğazı yanınca elini yere vurdu. Evet, boğazından aşağıya tekila gibi kolayca inmemişti. Anna tekrar elini uzattı ama çoktan dört koca *shot* devirmişti.

Emin misin? diye işaretle sordum. Fazla sarhoş olması her şeyi bozardı fakat Anna iyi görünüyordu. Hızlı hızlı kafa sallayınca ona bu kez romu uzattım, yüksek alkol toleransından hem etkilendim hem de korktum. Sonuncu içkiyi su gibi yuvarladı.

Babamla Astaroth artık kapımızda sayılırdı. Sohbeti kesmişlerdi. Halıda sadece ayak sesleri duyuluyordu.

Lütfen işe yarasın. Anna ve ben aynı anda hareketlenip ayağa kalktık. Anna yana doğru sendeleyip tekrar yere oturdu.

Sonra kıkır kıkır gülünce kalbim yerinden fırladı.

Ah. Kahretsin.

Mini bara doğru bakınca elimle Kes artık diye işaret ettim. Anna kaşlarını çatı. Bir tane daha içmeye heveslenmese iyi olurdu! Kahretsin! Dükler buraya geldiğinde akli başında olmalıydı.

Saçlarımı elimle arkaya doğru taradım. Yüksek tolerans buraya kadarmış.

Dükler tam kapının önünde sus pus oldu. Anna'ya bakıp parmağımı dudaklarıma koydum. Tek kelime etmemesini istemiyordum. Kapı gürültüyle vuruldu. Anna bana bakınca bütün operasyonu mahvetmiş olabileceğimi düşündüm. Ayağa fırladığım anda, Anna'nın bu hâldeyken çantasında duran kılıcı kullanamayacağı kafama dank etti. Keşke ben içseydim. Dişlerimi sıkarak kendime kıza kıza kapıyı açtım.

“Baba. Dük Astaroth.” Ziyaretlerine şaşırmış gibi başımı yana eğdim. “Sizin için ne yapabilirim?”

Genç denyo elini salladı “Bizi içeri al ve kapıyı kapat. Astaroth ona bakmak istiyor.”

Yana adım atıp içeri girmeleriyle kapıyı kapattım, sonra arkalarındaki oturma alanına doğru yürüdüm ve boynumu uzatıp Anna’ya baktım. Tam bıraktığım yerde, mini barın önünde yerde oturuyor, gayet çakırkeyif görünüyordu.

Ona tepeden alaycı alaycı gülen Düklerin Fabio’su Astaroth’a kafasını kaldırıp baktı.

“Buradaki küfelik olmuş,” dedi Astaroth. “Okuyamıyorum.”

İçimde müthiş bir ferahlama oldu ama gösteri henüz sona ermemişti. Bir şekilde tepki vermezsem babam şüphelenebilirdi.

“Neyi okuyacaksınız?” diye sordum. “Bağ var mı diye mi? Ciddi olamazsınız?” Beni duymazdan geldi.

Anna birden ayağa kalktı ya da kalkmaya çalıştı ve yan yan koltuğa yürüdü. Kahkahalarla yerlere yatıyor, ayakta duramıyordu. Her an düşüp ölebilirdim.

“Hiç vakit kaybetmiyorsun bakıyorum,” dedi babam.

Öff, kes. Anna’yla konuşma. Çek git.

“Biraz daha var!” Anna bir kolunu arkaya doğru uzatıp dolabı gösterdi. “Hepsini bitirmedim. İster misiniz?”

Kahretsin, Anna, kapa çenen!

“Sağ ol almayayım,” dedi babam arsızca sırıtarak. “Ama bence sen bir tane daha içmelisin.”

Hayır, koca kafa, içmemeli. Lanet alkolün bünyesinde crimesi ne kadar sürecekti acaba? Sanki ezelden beri buradaydık. Anna buzdolabının önünde yere çöktü, şortu belinden düşmüş, popo çatalı görünüyordu. Bunu fark eden babam müstehcen bir jest yapınca onu oracıkta gebertmek istedim.

Astaroth sıkılıp odadan çıktı. Ellerim kaşınıyordu, tüm vücudumda arılar geziniyordu sanki. Burada dikilmek beni öldürüyordu. Televizyon setine doğru yürüdüm, Anna'nın çömeldiği yerden birkaç metre uzaktaydı, sırtımı yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Bu mini bar zimbirtısına daha çok tekila koymaları gerek," dedi Anna. Elinde bir şişeyle doğrulunca neredeyse bir tekme koyup şişeyi elinden devirecektim.

Babam neşeyle bana döndü.

"Sana söylemiştim," dedim tükürür gibi. "Kız ayyaşın teki. Beyinsiz. Aramızda bir bağ olacağını düşündüğüne inanamıyorum."

Lütfen Anna, tek kelime etme. Sus. Dolaptaki şekerleri ye. Sız. Kısacası içmek ya da konuşmak dışında ne yaparsan yap.

"Eh, sen bugün hostesi düdüklemezince böyle düşünmemi haksız bulamazsın. Hizmet sektöründekilere bayılırsın." Kahretsin...

"İıı!" diye ciyakladı Anna, ellerini kulaklarına bastırıp.

"Görüyor musun," diye mırıldandım. "Çocuk gibi."

Anna cin şişesinin kapağını açınca çenemi tutamadım.

“Kafan bir dünya oldu zaten. Daha içmene gerek yok.”

“Kapa çeneni be,” dedi Anna. Fırlayıp yanına gittim ama şişeyi bağrına bastı, bir yudum daha içti ve diğer parmağını havada salladı. Kelepçelerim neredeydi?

“İçkimi isteme benden, buz gibi soğurum senden. Kötü, kötü, kötü. Hem sen neden bu kadar somurtkansın bakalım? Vegas’tayız bebeğim!”

Anna beceriksizce ayağa kalktı, dolaba tutunup kahkahalar attı. Kollarını havaya kaldırınca etrafa biraz cin döküldü. Başka zaman olsa gülmekten göbeğim çatlardı. Ama şu anda hiç eğlenmiyordum. Alkolün etkisi her an azalabilirdi. O ana kadar da Anna’yla konuşup mantıklı olmasını sağlamaya çalışabilirdim. Babam büyük bir ilgiyle onu izliyordu.

“İğrençleşme,” dedim. “Zaten sana bakıcılık yapmak zorunda olmam yeterince gıcık. Kusarsan o lanet saçlarını falan tutmam.”

Anna kahkahalarla gülerek bana doğru uzun adımlar attı, yalpaladı, göğsümü dürttü. “Seni sinir etmek çok eğlenceli. Kızınca çooooook çekici oluyorsun ha.”

Babam yanıma doğru yaklaşıp Anna’yı ikimizin ortasında kıştırdı ve ağzını kulaklarına yaklaştırdı. “Yerinde ol-sam lafıma dikkat ederdim. Sinirlenince çok hoyrat olabilir.”

Babam o pis elini Anna’nın belinden çekmezse, asıl ona karşı hoyrat olacaktım. İçimde iğrenç bir his vardı, babam zirveden önce kendi yöntemleriyle onu cezalandırmaya kalkmayı akıl edebilirdi mesela.

Anna olduğu yerde dönüp odanın ortasına yürüdü, kaymış gözlerle baktı. “Müzik nerede yahu?”

İtilip kakılmaktan hoşlanmayan babam şimdi ona hınçla bakıyordu. Anna’ya doğru yürüyüp koluna yapışarak onu sarstı. “Kılıç nerede?”

“Bende kılıç falan yok kiii, deli manyak,” dedi Anna ağzını yaya yaya.

“Doğru konuş,” dedim onlara doğru yaklaşarak. Anna’nın babama saygısızlık etmesi umurumda bile değildi de, babamın köpürmesini istemezdim.

Babamsa hiç komik olmasa da kıkırdadı. “Göreceğiz, küçük kız.”

“Evet, göreceğiz!” Anna gülümsedi, sonra koltuğa cup diye oturup şapşal şapşal bakındı. “Neden bahsediyoruz ya? Dans edeceğiz sanıyordum.”

Koltuktan yuvarlanarak inip mini bara doğru emekledi. Babam bir elini omzuma koyup başını Anna’ya doğru eğdi. Saf kin dolu bir bakış attı ona. “Evet, bol şans. Ve dikkat et. Yerinde olsam, dikkatini dağıtıp kaçmak için şehvet eğiliminden faydalanmasına izin vermezdim. Sakın avantajı kendine çevirmesine izin verme, anlıyorsun değil mi?” Hınzırca göz kırptı. “Odadan ayrılma, kızı gözünün önünden ayırma.”

“Peki efendim.”

Çık git işte!

Ağzını kulağıma yaklaştıırıp fısıldadı. “Kendini şirin sanıyor. Seni aldatabileceğimi düşünüyor. Ona sakın güvenme. Mümkünse yanına yaklaşma.” Başımı salladım.

Anna bira şişesinin kapağını açınca ona ters ters baktım. Bana fırlattığı kapağı elimle savuşturdum.

“Böylesi güzel bir vücudun ona harcanması çok yazık.” diye mırıldandı babam.

Dişlerimi sıktım.

Babam sarhoş kızla biraz daha alay etti, olaylardan bihaber oluşu hoşuna gitti ve *en sonunda* çıkıp gitti. Kapı kapanınca arkasından iki elimle hareket çektim, defolmasına ve olayların daha fazla dallanıp budaklanmamasına çok sevinmiştim. İnanılmaz derecede şanslıydık. Televizyon setine yaslanıp kollarımı göğsümde bağladım. Şimdi tek yapmam gereken Anna’yı ayıltmaktı.

Neden bana öyle bakıyordu?

Dudaklarını yalayıp bana klasik “buraya gel” bakışı attı. Ama çok kötü olurdu. Şu anda çok kötü olurdu. Hayır diye kafamı çevirdim. İşitme duyum kapının dışındaydı. Pharzuph ıslık çala çala asansöre bindi.

Anna birasını kenara koyup ayağa kalktı. Hâlâ sarhoş olduğu barizdi ancak artık sağa sola devrilmiyordu. Sadece gözleri kaymıştı, seksiydi. Başımı iki yana sallamaya devam ettim. Ama yanıma geliyordu. Heyecanlanmaya başladım. Beynim uyuşmuş, içim bir fena olmuştu.

Anna bana sarılıp belimi kavradı. Dişlerimi sıktım. Omuzlarından tutup onu mümkün olduğunca kibarca ve sessizce arkaya ittim fakat vazgeçmiyordu. Kafamı sallasam da zayıf düşmüştüm. Babam artık asansörden inmiş, yürüyor, millete selam veriyor ve yabancılarla flört ediyordu.

Anna'nın elleri göğsümde dolaşıp aşağılara doğru iniyordu. Ellerini tuttum fakat anında çekip, "Yapma," dedi.

İnıh, küçük vampım benim, bana bunu yapma. Dokunma. Konuşma. Sadece... Ağzını kapattım.

"Kapa çeneni," dedim alçak bir sesle.

Anna donakaldı. Zar zor açık tuttuğu gözleri üstümdeydi. Düşündüm de gözlerini de kapamalıyım. Onu yatağa yatırıp üstünü sıkıca örtmeliydim. Tek başına. Tamamen giyinik hâlde. Tekrar uslu bir kız olana kadar.

Genişlettiğim işitme duyumun içinde kumarhane sesleri yankılandı.

"*Seni bir yerden tanıyorum,*" diyordu babam. "*Oyuncu musun?*"

Bir kadın kıkırdadı. "*Hayır.*"

"*Hadi canım, bu güzel yüzle...*"

Anna yavaşça elimi ağzının üstünden çekti. Avucumu öptü, basit ve duyusal bir hareketti ama birden normal nefes alamadım.

"*Sana bir içki ısmarlayayım,*" dedi babam pis pis.

Anna orta parmağımı ucuna kadar öptü. Bir adım geri attım ama hâlâ elimi tutuyordu, dilini parmak ucumda gezdirdi.

"Ah kahretsin," diye mırıldanıp elimi hızla geri çektim. Beni öldürüyordu. İkimizi de *öldürecekti*.

"Lütfen..." Anna saçındaki tokayı çıkardı, sarı saçlarını omzuna saldı ve gözleriyle bana yalvardı. Dayanamayacaktım.

Kulaklarım babamla kadının alt kattan gelen kahkaha-

larıyla doldu. Dinleyip dinlemediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Avına odaklanmış gibiydi ama ona güvenmiyordum. Beni Anna'ya karşı açık açık uyarmıştı.

"Eğer uslu durmazsan, seni yine bağlarım," diye ikaz ettim Anna'yı.

Gözlerini hınzırca kıstı. "Hoşuna giderdi, değil mi?"

Anna Whitt az önce bana kuyruk sallamıştı. İşte kırılma noktam buydu.

Canavar canlanmıştı, tüm uyarıların canı cehennemeydi.

Anna'yı bileğinden tuttuğum gibi arkasını çevirdim, sırtını TV ünitesine yaslayıp üstüne abandım. Mobilya tangirtungur sallandı. Anna'nın elleri kolları her yerimdeydi, tutuyor, çekiyor, tırmalıyordu. Onu sertçe öptüm. Ona sahip olmak istedim. Ağzından çıkan alkollü her nefesi içime çekmek istedim. Her şeyini istedim. Sevişe sevişe koltuğa doğru ilerledik.

Koridorda bir sürü ayak sesi hızla yaklaşıyordu.

Anna'nın üstündeydim, bacaklarının ortasındaydım, buraya kadar gelmeden önce o şortu yırtmış olmalıydım. Ama hareket etmeden duramıyordum; vücudu o kadar güzel geliyordu ki bana, öpüşleri ve iniltileri şahaneydi.

"*Galiba Belial'in kızı gene kafayı çekmiş,*" dedi Blake.

Ginger, "*Ay ben şok!*" diye dalga geçti.

"Ziyaretçilerimiz gelmek üzere," dedim, yumuşacık boynunu öperken. Elimi bluzundan içeri soktum, Anna'nın ipeksi tenini hissedip başparmağımı sütyeninin altında dolastırdım. Anna altımda kıvrandı.

O sırada kapı yumruklandı. “Hey!” diye bağırdı Ginger. “Açın lan kapıyı.”

“Meşgulüm.” Anna’nın alt dudağını ısırdım. Diğer Nefler başka tarafa uzayabilirdi.

“Kalabalıkla daha eğlenceli olur,” dedi Blake.

Anna’ya baktım, kafasını iki yana salladı. Göz kapakları hâlâ düşüktü. “Aldırma onlara.” Gömleğimi alttan tutup kafamdan çıkardı, beni yukarı kaldırıp göğsümü boydan boya öptü. Ah evet.

Bir başka ateşli öpücükle Anna’yı koltuğa attım.

“Sakın canın sıkıldı diye o kaltağın senden faydalanmasına izin verme, Pharzuph’un oğlu.”

Anna aradan fırlayıp bağırmaya çalıştı. “Sen kime kaltak diyorsun, seni...”

Öff, kahretsin. Ağzını kapatınca Anna elimden kurtulmaya çalıştı. Keşke bizimkiler çekip gitseydi. Bu lanet olası gece başlamadan önce bir kere daha yapabilseydik. Sırf şehvetten yapmışım gibi gösterebilirdim...

“Açın hadi,” dedi Kopano. Geri çekilip ayağa fırladım. Anna hâlâ orada uzanmış, bekliyordu. Ona sırtımı dönüp alnımı televizyon ünitesine dayadım.

Kapıyı henüz açamazdım. Diğerlerine, “Bir dakika,” diye fısıldadım.

Sakinleştikten sonra içeri aldım. Hepsi hayal kırıklığı ve öfke içindeydi. Marna bana şöyle bir bakınca hemen yumuşadı. Kope yalnızca başını sallayıp içeri yürüdü. Blake omzuma bir şaplak indirdi.

Kendimi pislik gibi hissediyordum. Dalga geçilmeyecek kadar büyük ve önemli bir geceydi. Oturma alanına girdim, Anna kıvrılmış uzanıyordu. Ginger işaret diliyle, *Delirdiniz mi? Yoksa aptal mısınız?* dedi.

Tedbirli olmak zorundayız, diye işaret etti Marna.

Kendinden geçip salakça bir laf edebilirdin, diye ekledi Blake.

Özür dilerim, diye işaret ettim.

“Sana yardım etmeye geldik,” dedi Marna. Sanırım şu oyunu oynama zamanıydı.

“Hadi başlayalım,” dedi Blake.

“Ayyaşa göz kulak olmak zorundayım,” dedim ifadesizce.

“Orada oturup suratımıza bakabilir,” dedi Blake. “Şuradan şuraya kımıldamasına izin vermeyiz, değil mi Kope?”

“Doğru,” dedi Kope ciddiyetle.

Blake topuklarının üstünde sallanıp rolüne büründü. “Önce parti, sonra zirve, sonra işimize döneriz.”

“Çok doğru,” dedi Gin. Anna’ya ters ters bakıyordu.

Kafamı çevirdiğimde Anna elinde boş bir bira şişesi tutuyordu. Kahretsin. Masada duran biranın da hepsini içmişti! Başlarım! Artık ayılmaya başlaması lazımdı!

“Birisi biraz müzik açsın canım!” diye neşelendi Marna.

“Ayyynen!” dedi Anna. “Ben de onu diyordum işte.”

Anna’nın bir buçuk sene önce yılbaşı gecesi çalışırken daha yüksek toleransa sahip olduğunu hatırlıyordum ama işte, babası onu o zaman eğitiyordu.

Oturma alanına yukarıdan bakan yatak odasına doğru

yürüdüm, bu arada ikizler, Anna ve Blake dans etmeye başladı. Anna'nın dans edişini izlemek beni sakinleştirmeye yaramıyordu. Artık yalpalamadığı için rahat, kıvrak ve seksiydi.

Onu atmaca gibi takip ettiğim için tekrar mini bara yürüdüğünde hazırdım. Diğerleri Anna'nın bir içki daha içmesini umursamayabilirdi ama ben umursuyordum. Kafaya dikmek üzere olduğu şarap şişesini elinden aldım. Şarap çenesinden aşağı aktı.

“Hey! Ver şunu...”

Bir elimi ağzına bastırıp ona ters ters baktım. Gözleri çakmak çakmaktı. Bam telime basıyordu. Yarı sarhoş, seksi kızları yatağa atmak dışında ne yapacağımı bilmediğim için onu Marna'ya teslim ettim.

Herkesin Vegas'ın tadını çıkarıyormuş numarası yapmasını izlemeye dayanamıyordum. Kafayı yiyecektim.

Geçici bir süreliğine babamın sesini kaybettim, sonra onu aynı kadınla bir kumar masasında buldum. Sıra dışı bir durum yoktu.

İkizler Anna'yı banyoya sokup temizledi. Anna'nın kustuğunu duydum. Kope ile birbirimize baktık. Başını iki yana salladı. Biliyordum. İçeri girmemeliydim. Endişe ya da ilgi gösteremezdim.

Anna ağlamaya başlayınca içim gitti, Kope'un beni durdurmak için uzattığı eline aldırmadım. Blake'i iterek banyoya daldım. İkizler de beni sessizce durdurmaya çalıştı ama ne yaptığının farkındaydım. Sessiz olacaktım. Onu teskin etmek zorundaydım.

TATLI CAZİBE

Anna akan suyun altında çömelmiş, iç çamaşırlarıyla sırlıklam duruyordu. Elleri fayanslardaydı. Bana gelmiş geçmiş en üzgün, en kırmızı gözlerle baktı. Hemen gömleğimi ve atletimi çıkarıp lavaboya attım. Ardından duşun kapağını açtım ve yanına çömelerek ona sarıldım. Anna titreye titreye bana yaslandı. Sonraki yirmi dakika boyunca orada oturduk, kollarımı ona sardım ve Anna'nın nabızı yavaşladı.

Sonunda dönüp bana bakınca gözleri açılmıştı, başımı salladım.

Ayağa kalktım, kollarımı kuruladım ve hazırlanmak üzere odadan çıktım.

Bu geceden nefret ediyordum. Buradan itibaren her şeyin iyileşeceğini hayal etmek zordu. Aklıma sırf nasıl daha da kötü olabileceği geliyordu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

ZAMANI GELDİ

Durumun beter olacağını biliyordum.

Koridorun başından gelen, Avrupa aksanlı, fısır fısır sesler dikkatimi çekti. Marek adını duyup kulak kabarttım. Anlamadığım bir dildi ama konuşan adamın acelesi var gibiydi. Sonunda anlayacağım bir cümle etti. “*Bul onu.*”

Ayak sesleri koridordan bize doğru yaklaştı. Gelen Marek’ti ve neyin peşinde olduğunu biliyordum. El çantasının içinden Anna’nın çantasını çıkarıp ona fırlattım.

“Al çantanı. Hazırlan.” Bana delirmişim gibi dik dik baktı. İşaretle anlattım, *Kabzayı sakla! Shax’in oğlu geliyor!*

Beti benzi atan Anna hemen çantayı açtı. Hepimiz yay gibi gerilip izledik, içinden bir torba dolusu şeker çıkarıp deli gibi sağa sola baktı, sonra da şeker torbasını çöpe fırlattı. Kılıcın kabzası bu biçimde, kimsenin gözüne çarpmadan

dünyayı dolaşmış, insan yapımı makineler tarafından algılanmadan geçmişti. Fakat içimden bir ses Hırsızlık Dükü'nün oğlunu kandırmak o kadar kolay değil diyordu.

Birkaç saniye sonra, arkasında bir fısıldayan iblisle kâpımızda bitti. Marek gayet sakin ve rahat bir tipti. Marek'in tamı tamına ne aradığını çok iyi bilen hâli kanımı dondurdu. Şeker torbasını çöpten çıkarıp açtı, içinden kılıcı aldı.

Bana döndü. "Başımdan beri yanındaymış. Güzel yüzüne aldanmaman gerektiğini bilmiyor musun?" Beni tepeden tırnağa süzdü. Bu çocuktan bir titreşim alıyordum ama karar veremiyordum. Beni süzüşüyle alakası yoktu. Sanki gözleri daha fazla bir mesaj iletmeye çalışıyordu. Babasının emri doğrultusunda Erdem Kılıcı'na el koyması beni şaşırtsa da bakışından aldığım o hisse dayanarak karşı koymadım.

Marek ve fısıldayan iblis odadan çıkınca Shax emri verdi: *"Kılıcı ortadan kaldır. Gerekirse git çöle göm."*

Tek silahımızı da kaybetmiştik ve artık zirvenin yapılacağı yere gitme vakti gelmişti. Göğsüm panikle kabbardı, sonra tuhaf bir şekilde indi. Anna'nın yüzündeki ifadeye bakınca ikimize yetecek kadar endişe dolu olduğunu gördüm.

Bir saat sonra, Marek gece kulübünün girişinde bizi kontrol ederken fark ettim çocuktaki garipliği: Kötücül titreşimler, hainlik ve fesatlık yaymıyordu. Dükler ve Thamuz'un oğullarından ya da olası diğer şüphelilerden aldığım titreşimi almıyordum ondan. Marek ağırdan alarak her yerimi yokladı. Metal dedektör botlarımda öttüğü için ayakkabıla-

TATLI CAZİBE

rımı dikkatlice kontrol ettiğinde hiç gerilmedim. Çocuğun yüzünde kalles bir ifade varsa da ben maske uzmanıydım ve onunki sahteydi.

Dış görünüşe rağmen, Marek'in müttefikimiz olduğu içime doğuyordu. Bence kılıcın nerede saklı olduğunu Belial'den öğrenmişti. Ayağımın dibine çöktüğü yerden bana attığı bakışta belli belirsiz bir tebessümü paylaştık. Botlarımın altında gizli bölmeler olduğunu anlamıştı ama açmadı. Ben de oyalanmadım. Anna'yla şüphelerimi paylaşmak, içini rahatlatmak istedim fakat güvenli değildi. Kulübe girerken Marek konusunda yanılmamayı umuyordum. Umarım Hırsızlık Dükü'nün oğlu kabzayı yakasına sokmuş, oyuna hazır bekliyordu.

Mütemadiyen alkol alarak kendimi hafif çakırkeyif tuttum. Anna ile aramdaki bağları bulandırıp Astaroth'tan saklamak zorundaydım. Keşke ayık kalabilseydim ama biraz leyla olmam şarttı.

Babam tam da söz verdiği üzere Anna'yı zirveye kendi elleriyle soktu, *yakalanmasının* başarısının üstüne yatmak istiyordu. Alaycı alaycı Anna'ya bakarken neler düşündüğünü biliyordum.

Anna tam rolüne uygundu; omuzlarına dökülen parlak sarı saçları, siyah deri kıyafeti ve topuklu çizmeleriyle, gaddar bir asker gibi görünüyordu. Babamın bakışı karşısında ezilip büzülmedi.

Babam bana ters ters baktı. "Farklı kıyafet al derken bunu kastetmemiştim."

Cevap vermedim. Babam Anna'yı kolundan çekip zirvenin yapılacağı VIP salonuna doğru sürükledi. Anna da omzunun üstünden benimle göz göze gelmek için başını çevirdi. Korkuyordu ama yola devamdı. Cesur sevgilim benim. Ben dâhil, başka kim olsa bu kaderden kaçmaya çalışırdı.

Buradayım, dedim ona bakışlarımla. Hiçbir yere gitmiyorum.

Babam loş salona kasıla kasıla girip diğer Düklere havalı havalı baktı ve Anna'yı öne doğru itti. "Biz seninle uğraşmaya hazır olana kadar git şuraya otur."

O kalın ensesini yakalayıp onunla *şimdi* uğraşmak istedim. Marna'nın beni sakinleştirmek için nazikçe sırtımı çimdiklediğini hissettim ve hepimiz Anna'nın peşinden duvar boyunca sıralanmış, uzun siyah koltuklara dizildik. Tepemizdeki siyah tavanda sahte yıldızlar parlıyordu. Dünyanın dört bir yanından gelmiş diğer Nefler de içeri girip duvar dibine yerleştiler.

Odada çıkış kapılarını aradım. Girdiğimiz yer dışında, bir de siyahlara karışıp belli olmayan, yanda bir kapı vardı galiba. Çıkış tabelası yoktu. Kulüp yerin altındaydı, o yüzden o kapı bir mahzene ya da dolaba açılıyor olabilirdi. Keşke kontrol edip emin olabilseydim.

Astaroth içeri girince Marna çaktırmadan öne eğilip Anna ile bana baktı, bağımız babası tarafından görülebilir mi diye kontrol etti. İyi olduğumuzu anlatırcasına başını sallayınca rahat bir oh çektim. Hayatımda hiç bu kadar gerilmemiştim fakat bu seferki, geçen zirveden de farklıydı.

Hâlâ bir planımız yoktu. Onca Dükü ve iblisi nasıl alaşağı edeceğimizi hiç bilmiyorduk. Anna inancı olduğundan, bu savaşın ondan büyük olduğundan bahsedip duruyordu ama yaşamasını istiyordum. Ve evet. İblislerin de sonsuza dek kaybolmasını istiyordum.

Onsuz hayat nasıl olurdu düşünemiyordum bile fakat bir araya toplanmış on bir Dükün çektiydikleri çilelere aldırma- maksızın takılmalarını izlerken, gitmelerini öylesine yürek- ten arzu ediyordum ki kanım kaynıyor, asit gibi yanıyordu. Bedelini ödemeliydiler.

Diğer tüm Nefler gibi hareketsizce oturdum. Küçük yaş- larda kıpırdanmamayı öğrenmiştik. Dikkat çekmemeyi, zayıflık ya da saygısızlık göstermemeyi... Anna tırnağını ısırmaya başlayınca bacağımla bacağını dürttüm. Elini ku- cağına koydu.

Birkaç dakika sonra, odanın ortasındaki boş alanı Dük Rahab aldı. Her bir kelimesinden kötülük akan Fransız aksanlı konuşmasını yaparken tüm dikkatler üstündeydi. “Doğrusu bu zirvenin toplanacağına hiç inanmazdım. Ama heyhat... Büyük kehanet başımızda.” Babamı işaret etti. Ba- bamın Anna’ya doğru yürüdüğünü, onu çekiştirerek ayağa kaldırdığını görünce iyice gerildim. Anna’nın odanın tam ortasında sürüklenişini izlerken nefesim daraldı.

Koltuğumun ucuna kaydım.

“Nişanında hâlâ masumiyet beyazı duruyor,” dedi Rahab tükürür gibi. “Önce melekler canını korumak için müdaha- le etti, sonra onu sorgulamaya yeltendiğimizde babası sırı- ra

kadem bastı. Dölüyle işimiz bittikten sonra sıra Belial'e de gelecek."

"Nasıl olabilir bu, Rahab kardeşim?" diye sordu Blake'in babası Melchom. Blake yeni, genç bedenine girmiş babasına uzun uzun baktı. Çinli bir film yıldızına benziyordu ve saçlarını aynı Blake gibi şekillendirmişti. "Kehanet bir efsaneydi!"

Rahab hınzırca güldü. "On sekiz yıl önce koruyucu meleklerden birinin rütbesinden ayrılıp bir Dük ile birlikte olabilmek uğruna bir insan bedenine girdiğine inanmak için yeterince kanıtımız var. Melek Mariantha ile Belial arasındaki dokunaklı ilişkiyi bazılarınız hatırlar belki?"

"Hain!" diye bağırdı Zania'nın babası Dük Sonellion. Alev saçan gözlerle yumruğunu masaya vurdu. Diğer Dükler de onu taklit edip tiksintiyle bağırdılar.

"Ben bu sözde kehaneti yutmadım," diye öne çıktı Kope'un babası Dük Alocer. "Doğru olduğunu nereden biliyoruz? Elimizde kanıt var mı?"

Dükler dört bir yandan yalanlar işitmeye o kadar alışık ki kehanetin geçerliliği üstüne kavgaya tutuştular. Bu gelişmeye bayağı sevindim çünkü kendi aralarında atışmalarını izlemek Neflerin daha güçlü olduğu inancımı perçinledi. Artı, çaktırmadan dizimi büküp öne eğilmek ve botumun altındaki bıçağı çıkarmak için bana fırsat verdi. Derken yavaşça diğerini de kavrayarak ikisini de cebime soktum.

Bana kapının dibindeki görev noktasından çaktırmadan bakan tek kişi Marek'ti. Sırıtmamak için kendini zor

tutuyormuş gibi yüzünü buruşturunca artık emin oldum: Çocuk bizdendi.

Dükler artık bir kargaşa içinde kehanet hakkında atıp tutuyor, seslerini yükseltiyorlardı. Rahab'ın versiyonunda iblislere bir şans daha verildiği bölüm eksikti, Rahab kehaneti sadece onları yeryüzünden kovup cehenneme göndermekten ibaret sanıyordu. Anna alnını kırıştıarak onları pür dikkat izledi.

Anna'mn konuştuğunu duyunca ilk gerçek dehşet dalgası çarptı. Hepsinin üstünden sesi duyuldu. "Hepiniz cennete dönmek için ikinci bir şans elde edeceksiniz!"

Rahab elini kaldırıp Anna'ya öyle sert vurdu ki Anna yere yapıştı. Ayağa fırladım fakat yalnız değildim. Bizim sıra olduğu gibi ayaktaydı.

"Ne bekliyoruz?" diye bağırdı Dük Thamuz. "Öldürelim gitsin!"

Eğer Anna'ya yaklaşırsa bu gece bıçağımla tanışan ilk kişi olacaktı. Silah çekmeye yeltenirse diye onu göz hapsine aldım. Fakat Anna'nın neden bahsettiğini öğrenmek isteyen diğer Dükler onu susturdu.

Şimdiyse Anna'nın konuşmasına izin verip vermeme, ona inanıp inanmama kavgası yapıyorlardı. Sonunda Anna'nın kehaneti tümüyle aktarmasına izin vermeye karar verdiler ve Yalan Dükü Jezebet, Anna'nın doğru söylediğini teyit etti. Fakat hiçbirisi işe yaramadı. Kehanetin onlar için iyi bir şey olduğunu anlamayacak kadar kalın kafalıydılar. Dükler cehennemden nefret eder, dünyayı severdi. Burada, ilahtılar.

Neden herkesin eşit olduğu cennete dönmek istesinlerdi ki? Sırf bunu öne sürdüğü için Anna'yı öldürmek istediler.

Babam Anna'yı saçından tutup sürükledi ve bir eliyle boğazına yapıştı. Hemen öne fırladım ama Ginger beni dizginlemek için arka cebimden tuttu. Elini ittirip Anna'ya baktım, onu ölümüne korkutuyorlardı. Burada daha fazla duramayacaktım.

Dük Thamuz'un resmen salyaları akıyordu, gözleri kıpkırmızıydı. "Bu kadar oyun yeter. Ben kan istiyorum." Cebimdeki bıçağı avuçladım. Eğer kan istiyorsa, ona kendi kanını verecektim.

Duvarlarda ve tavanda umarsızca o parlak ışığı aradım, işte şimdi meleklerin ortaya çıkma zamanı diye düşündüm ama sadece iblisler ve Nefler buradaydı.

Babam kıkır kıkır gülüyordu, Anna'yı nasıl da aç gözlerle kendine bastırarak tuttuğunu görünce tepem attı. "Onun tadını çıkaracağız. Hatta ona ilk ben sahip olacağım. Size küçük hediyem, kardeşlerim. Sadece dikkat edin de hemen ölmesin çünkü her açıdan acı çekmeli. Cennet bizi seyrediyor. Güzel bir gösteri sunalım."

Dükler, Anna'ya doğru ilerlerken artık nefes alamıyordum, hepsinin gözünden kırmızı ışık fışkırıyordu. Mammon, Thamuz ve Sonellion; Hırs, Cinayet ve Kin Dükleri. Duvarlara baktım. Melekler nerede kalmıştı?

Anna, babamın elinde debelendikçe babam pis pis kahkahalar attı; Anna'nın korkusundan, diğerlerinin gözlerindeki bakışlardan iyice coşmuştu. Dayanamadım.

"Baba!" diye seslendim.

“Şimdi olmaz!” Bana dönmedi bile.

Kendi oğlu Flynn’i öldüren pislik, Mammon, Anna’dan otuz santim uzaktaydı ve pantolonunu indiriyordu. Kope’a şöyle bir baktım, gözleri çakmak çakmaktı, bana başıyla onay verdi.

Dudaklarım yalayarak Anna’ya elini uzatan Mammon’a odaklandım. Gözümü bir daha kırpmadan bıçak elimden fırlamış, hedefine doğru uçuyordu. Dükün gözünün dibine saplandı ve sadece sapı dışarıda kaldı.

Tanrım.

Nefesimi tuttum. Mammon arkaya, sonra yana doğru sendeledi, dik durmaya çalıştı ama sonunda diz çöktü. Vücut ölmeden ruhu kendini dışarı çıkarmaya çalıştı, sanki alev almışçasına deliler gibi kurtulmaya çalışıyordu. İkinci bıçağımı da çıkarıp açtım. Tüm gözler dehşet ve şaşkınlık içinde Mammon’daydı.

Babam hızla yana dönüp Anna’yı bir tarafa doğru sürüdü. Yüzü yamulmuştu, kıpkırmızıydı ve bana tükürükler saçarak hırladı: “*Ne yaptın sen?*”

“Bıçağa azıcık kutsal su damlattım,” diye cevap verdim.

Mammon’un bedeni *küt* diye düşüp öldü ve ruhu havada acılar çekerek kıvrandı.

“Sen,” diye fısıldadı babam. Anna’yı çeke çeke üstüme yürüyünce mideme kramp girdi. Onu herkese rezil etmişim ve eğer çok yakında bir gelişme olmazsa, durum çirkinleşebilirdi. “Sana güvenmişim.”

Neredeyse gülecektim. “Hayır, güvenmedin.”

Babamın ağzı açık kaldı. Nefler ve Dükler de aynı şekilde şaşırıp kalmıştı. Çok dikkatli olmalıydım. Anna'yı babamın elinden kurtarmalıydım ve bir bıçağım kalmıştı. Babam, Anna'yı önüne çekmiş, resmen onun arkasına sinmişti.

“Seni pis, zayıf geri zekâlı!” diye bağırdı. “Gelmiş geçmiş bütün diğer oğullarımın toplamından daha fazla potansiyele sahiptin! Bir Nef kızı tarafından nasıl olup da köpek gibi büyülenebildin? Yazıklar olsun sana.”

Yazıklar olsun sana. Ömrüm boyunca yaptığım hiçbir şeyle yetinmemişti.

“Öldür onu,” diye bastırdı Rahab.

Kimse kıpırdamadı.

Odadakilere tek tek baktım. Adrenalin patlaması yaşıyordum. Dikkatleri Anna'dan kendi üzerime çevirdiğime sevinmiştim. Bıçağı parmaklarımın arasında çevirdim, Anna'yı unutup bırakırlar, bana dönerler diye umuyordum. Yaklaşmalarını bekledim ama hepsi kıpkırmızı gözlerle bana bakıyordu.

Topunun kuyruğuna basmıştım. Belki tek dişi Dük Jezebet haricinde. Bayağı eğleniyordu. Alocer de ciddiye, hiç etkilenmemişti, oğlu Kopano gibiydi.

“Pharzuph kardeşim,” diye lafa girdi Astaroth. Ne diyeceğini biliyordum ve kendimi hazırladım. “Sanırım durum sandığımızdan daha vahim. Oğlun ve hainin kızı birbirlerine... *ûşık*.”

Hımmmm. Kulağa hoş geliyordu. Babam kışına daha büyük bir tekme yiyemezdi, kusmak üzereydi. “Şaka yapıyorsun,” diye hırladı.

“Bununla da kalmıyor,” dedi Astaroth. “Eyleme geçmişler. *Evlenmişler.*”

İçerideki herkesin nefesi kesildi, hepsi kafayı yedi.

Nefil isyanımız başlamıştı.

Peşinden Thamuz’un oğulları da Anna’nın sessiz ikna gücüyle babalarına kafa tuttu. Anna babam tarafından sıkıca tutulmasına rağmen, telepatik bir biçimde onlara emirler gönderdi. Thamuz’un oğulları da allak bullak olarak silahlarını indirdiler.

Sırada ikizler vardı, Astaroth emredince kenara çekilmediler. Dükler, Nefillerin itaatsizliği karşısında burunlarından soluyordu.

“Affedersiniz Dük Rahab,” diye seslendi Marek nöbet tuttuğu kapının yanından. “Kestiğim için özür dilerim ama galiba Dük Belial yaklaşıyor.”

Belial rapçi vücuduyla gece kulübüne girdi, yanında da dimdik ve güçlü Zania yürüyordu. Babası Sonellion küplere binerek bağırdı.

“Hain! Tüm bunların arkasında sen vardın! Kızımı çaldın!”

Belial cevaben kahkahalarla güldü. Herkes Sonellion’un kızına sırt çevirdiğini biliyordu aslında. “Konuşacak çok şey var,” dedi Belial diğer Dük kardeşlerine. “Çünkü bu salonda, Düşüş’ten sonra hepimizin bir avuç aptal gibi

kullanıldığımızı bilen tek kişinin ben olmadığımın eminim. Bize yanlış yapan Lucifer'dir..."

"Bu ne cüret!" diye böğürdü Rahab.

Sonellion silahına uzandı ama Belial parmağıyla beni işaret etti.

"Yerinde olsam bir daha düşünürdüm, dostum. Şuradaki damadımı görüyor musun? Bıçak kullanmada üstüne yoktur, hepiniz gördünüz."

Parlak bıçağını havaya kaldırdım. Tüm gözler kırmızı alevler saçarak bakıyordu.

Belial diğer Düklerle meydan okuyup cennete geri dönmeyi düşünmelerini istedi ve kendi aralarında müthiş bir tartışma başladı. Babamı dikkatlice izledim, Anna'yı elinden kurtarmak için fırsat kolluyordum. Kavgaya katılırken tutuşunu gevşetti. Anna'yı artık sadece bileğinden tutuyordu. Tam hamlemi yapmak üzere odanın ortasına koşacakken inanılmaz bir olay yaşandı.

Nefil Marek gömleğinin arkasından şahane bir nesne çıkarıp Anna'ya fırlattı, Anna da havada kaptı. Babam ne olduğunu fark eder etmez, arkaya sıçradı ve kılıç Anna'nın elinde pırıl pırıl ışık saçarak canlanırken yanına koştum. Anna kılıcı yönlendirip içeriği göksel bir ışıkla doldurdu.

Çok güzeldi. Anna da öyle. Savaşçım benim.

Dükler ve fısıldayan iblisler birbirlerine çarpıp afallarken çığlıklar, bağırışlar koptu; hepsi Erdem Kılıcı'ndan uzaklaşmak için oraya buraya kaçışıyordu.

Belial, Marek, Blake, ikizler, Zania, Kopano ve kardeş-

leri bana katıldı ve hep birlikte Anna'nın arkasına geçtik. Ödleri kopan Dükler geri çekildiler. Tepemizdeki ruhlar tıslayıp havada döndüler.

Hâlâ her an meleklerin gelmesini bekliyor, *umut* ediyordum. Anna tek başına nasıl iblislerden kurtulacaktı? İçeride yüzden fazla Nefil bulunuyordu ama hepsinin savaşmak isteyeceğini sanmıyordum. Bazıları çok yaşlı, bazıları çok gençti. Bazıları babalarına sadıktı, bizimle savaşırlardı.

Bir strateji belirleyemediğime sinir oldum. Beni aşırıyordu. Tam endişelerden kafayı yemek üzereydim ki akıl almaz bir olay oldu.

Patti geldi. Dikkatimi çeken gizli kapıdan onu içeri soktular. Zavallı Patti'yi kaçırıp buraya sürüklemişlerdi, Anna'nın gözünün önünde ona işkence etmek için.

Ben de şu kısa hayatımda kalbimi parçalayan birçok olaya tanık olmuştum ama hiçbirisi beni böylesine derinden etkilememişti. Anna'nın, insan annesini görünce attığı feryat kulaklarımı parçaladı. Anna'nın sesini duyan Patti'nin sevgisi içinden taşıtı, fışkırdı ve etrafını bir huzur aurası sardı. Bu kadına, ilk tanıştığım günden beri, kızıyla evleneceğimi bilmezken bile, hayranlık duymuştum. Beni saf, anaç bir biçimde seven tek kadındı.

Gözlerim yandı. Benim için bir anne gibiydi. *Hepimiz için* öyleydi.

Anna kılıcı iki eliyle tuttu, ağırlığını bir sağa bir sola veriyordu. Gözlerinden yaşlar akıyordu, ikizler de sessizce ağlıyordu. Karşımdaki dehşetten başım dönüyordu. Bıçağımı tuttum, bileğimi gevşettim.

Thamuz, Patti'nin yüzünü kesti fakat bıçağını fırlatmadan önce Belial koluma yapıştı. Kafasını iki yana sallarken gözleri acı doluydu. Nasıl öylece durup buna göz yumabilirdi? Biliyorum, Anna'mın inancını sınavan, saçma bir testi ama yanlıştı!

Belial'e aldırmayıp Thamuz'u hemen öldürebilirdim. Anna'nın öne atlamak istediğini, Patti'ye koşmak istediğini gördüm ama eğer Düklerin tuzağına düşerse, bir ikisini de virse bile yenilebilirdi.

Durumu net bir şekilde anlıyordum ama yine de nefret ediyordum işte. İki saniye önce avantaj bizdeydi, şimdiyse yine güçsüzdük sanki. İçimizden birini kaçırmışlardı. En sevdiğimiz insanı...

Thamuz, Patti'ye saldırıp onu bacağından bıçaklarken Anna'yı tutup destekledim. Anna ve ikizlerin attıkları çığlıklar korkunçtu. İçim boşaldı, taş gibiydim.

"Pislikler," dedim dişlerimi sıkarak.

Thamuz bıçağı tekrar kaldırdı ama izin veremezdim. Hemen sona ermeliydi bu. Anna düşüncelerimi okudu: "Durdur onu Kai."

Zevkle.

Thamuz'un arkası bize dönüktü. Kalın ensesine bıçağını fırlattım. İğrenç ruhu vücudundan ayrılıp kıvrıla kıvrıla bize doğru gelirken Anna kılıçla onu yok etti. Ruhunun buhar oluşunu izledik. Ortadan kayboldu. Dükler geri çekildi. Onların tarafından birisinin daha ortadan kayboluşu hepsini

şoka sokmuştu anlaşılan. Zihinlerinin çalıştığını gördüm ama hiçbirisi savaşıma hamlesi yapmadı.

Belial, Patti'yi kucağına alıp Anna'ya getirdi. Durumu iyi değildi. Patti sonuçta bir insandı. Böyle yaralanmışken tek başına iyileşemezdi. Patti sırayla hepimize bakıp bizimle vedalaştı. Benimle göz göze gelince gülümsemeye çalıştı. Kılıcı hâlâ elinde tutan Anna ağlıyordu. Omzuna dokundum. Keşke bir şey yapabilseydim.

“Korkmuyorum hayatım,” dedi Patti, Anna'ya. “Hazırım.” Patti'nin son nefesini verişini hepimiz çaresizlik içinde izledik, ruhu bedeninden zarifçe ayrılıp yükseldi, kanatlı değildi ama çok güzeldi. Koruyucu meleği üstüne eğilip onu kendine çekti. Doğruca yukarı kaldırıp yükseltti ve evine götürdü. Anna dişlerini sıktı, yüzü sıırılsıklamdı, gözleri kederle doluydu.

Senelerce istismara maruz kalmış Nefler, Düklerin üstüne yürüyünce kıyamet koptu. Babalarına sadık olan diğer Nefler de onları korumaya çalıştı ve savaş başladı.

“Silahlarını ellerinden almaya çalışın!” diye bağırdı Belial.

Belial haklıydı. Düklerin birçoğu silahlıydı. Önce onları haklamalıydık. Anna'nın yanında durdum, Belial yanımdaydı, biz onu kurşunlardan korumaya çalışırken bizim tarafımızdakiler de silahlı Düklerin üstüne saldırdı.

Karşı koymak, isyan etmek tahminimden çok daha heyecan vericiydi. Korkum hâlâ yerindeydi ama diğer duygulara, intikam alma, özgürlük arzusuna karıştığı zaman içimdeki umursamazlığı perçinledi. Bu duyguya tutundum.

Sol taraftan Dük Kobal, Anna'yı hedef almaya çalıştı. İçgüdüsel olarak öne eğilip ona kalkan oldum.

"Kobal'a bakın!" diye bağırıp onu işaret ettim.

Marna, Düke bir tekme attı ancak aynı anda kendi küçük, marifeti büyük Nef Caterina saçını çekti. Kobal tekme yi yince yalpaladı ve Dük Jezebet'i kolundan vurdu. Jezebet çığlık attı. Kobal tekrar hedef aldı ancak Kopano kalabalığın arasından öne fırlayıp onu indirdi. Yerde boğuştu. Düşman Nefin teki benim önümden onlara doğru koştu ancak gömleğinden yakaladığım gibi kendime çevirdim ve yumruğumu çatırt diye suratına geçirdim. Sonra kanlar akan yüzüyle uğraşsın diye onu kenara fırlatıp elimi salladım. Blake, Kobal'ın koluna koştu, silahı elinden aldığı gibi kabzasını gözüne indirdi.

Ben de fiilen savaşa girmek istiyordum ama Anna'yı savunmasız bırakamazdım. Belial bana bakıp başıyla onayladı. Anna'nın son kalkanı bizdik.

Ruhlar iğrenç fısıltılarıyla Anna'nın aklını oynatmaya çalışarak aşağıya inerken Anna iyi mi diye çaktırmadan bakıp duruyordum. Yaklaşan bütün ruhları yok ediyordu.

Müttefiklerimiz, Dükleri ve Nepleri indirmek için iş birliği yaptı. Marek bıçağını Thamuz'un ölü bedeninden çıkartıp başka bir düşman Nefi köşeye kıştırdı.

Kavganın ortasında Thamuz'un oğullarından birini emekleyip yere savrulmuş bir tabancaya uzanırken gördüm.

Kopano'nun kardeşlerinden birine seslendim, en yakında o duruyordu. Hemen Nefe doğru koştu ama geç kaldı.

Thamuz'un oğlu dizlerinin üstüne kalkıp ateş etti, Kope'un kardeşi tarafından yarım saniye sonra yere devrildi. Zania çılgılık attı, Kopano göğsünden vurulup öne doğru büzüştü ve yere düştü.

Kahretsin.

"Olamaz!" diye bağırdı Anna. Koşmaya çalıştıysa da kolundan tutup onu arkaya çektim.

Zania, Kopano'nun yanındaydı, eliyle kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Gözümün ucuyla birisinin yanımıza koştuğunu gördüm ve Belial'in haykırışını duydum. Tam döndüğüm sırada Belial ve Blake, Dük Sonellion'u kollarından yakalamıştı. Kurtulup Anna'ya doğru gitmeye çalışınca Blake onun ayaklarını yerden kesti. Anna kılıcı kaldırdığı anda ayakaltından çekildim. Kılıcı Düke sapladı. Sonellion'un göğsü şişti, ardından ruhunun yok olduğu yerde kara bir du-man kaldı.

Çok şükür, Nefret Dükü gitmişti.

Hepimiz Kopano'ya doğru baktık. Zania, kardeşleri ve babası çevresini sarmıştı. Kıpırdamıyordu. Göğsüme bir sancı saplandı.

"Henüz onun zamanı değil!" diye bağırdı Dük Alocer. Ruhu bedeninden ayrılan Alocer'in vücudu yere yığılırken gözlerimi ayıramadan seyrettim.

Anna nefesini tuttu. "Aman Tanrım..."

Alocer ruh hâlinde, bir saniye Kope'un üstünde havada durdu, ardından inip Kope'un vücudunun içinde gözden kayboldu. Ağzım açık kaldı. Tanrım... Babası, vücudunu

ele geçiriyordu. Onu iyileştiriyordu. Kurtarıyordu. Kopano'nun gövdesi titreyerek irkilince Zania hıçkırıklarla ağladı. Göğsü düzenli nefes alıp vererek inip kalkmaya başlayınca bedeni onu istila eden ruhu dışarı attı. Alocer, Kope'un bedeninden ayrılıp oğluna yukarıdan baktı. Birkaç kişi sevinç çığlıkları attı. Zania da açık bir minnetle, Alocer'in ruhuna baktı. Kope gözlerini kırıştırtıyordu.

Dük Alocer'in, Kopano'yu sevdiğini her zaman biliyordum ama bu olayı görünce hasretle içim yandı. Kalabalıkta gözlerim babamı aradı, bu olayı nefretle izliyordu. Ama parmağını oynatamadı. Dük Jezebet'in uzun zamandır Be-lial'in yandaşı olduğu ortaya çıkmıştı. Babamın arkasında durmuş, bıçağını ona doğrultmuştu.

Zania, Kope'un alnını öperek sevinç çığlıkları attı. Ben de rahat bir nefes alarak kendi kendime kafamı salladım. Anna güldü. Kopano iyileşecekti.

Geriye kalan hemen hemen tüm düşman Nefler ve Dükler etkisiz hâle getirildi fakat onları ne kadar süre zapt edebileceğimizi bilmiyordum. Hâlâ deli gibi mücadele ediyor, vahşi öfkeleriyle debeleniyorlardı.

“Zamanı geldi,” dedi Anna.

“Evet!” diye bağırdım.

Sırada ne olacağını biliyor muydu? Meleklerin yaklaştığını seziyor muydu?

Derken Anna'nın sesi tatlı ve hürmetli bir ciddiyete büründü.

“Göklerdeki Babamız... Senin istediğin olsun.”

Anna... *dua mı ediyordu?* Beklediğim taktik bu değildi ama her kelimesi içime işledi. Tüyleri ürperen tek ben değildim. Çevremizde dikilen diğerleri de başlarını kaldırdı.

Gürültü patırtının arasında babamı gördüm. Anna'ya gözlerini dikmişti. Bir an için yüzündeki şok başka bir anlama geliyor zannettim, belki bir aydınlanma anı yaşıyordu diye ufak bir umuda kapıldım. Derken kırmızı kırmızı parlayan gözlerle bir savaş narası attı. Gözlerindeki kana susamış ifadeyi, Anna'ya olan nefretini görünce bütün umutlarım suya düştü. Jezebet'in elinden kurtuldu, Jezebet de bıçağı düşürüp kanayan burnunu tuttu. Babam saldırıya geçti. Kolumu kaldırıp bıçağım havada, onu durdurmaya kalktım.

Belial yandan hamle yapıp boğazına sarılarak babamı etkisiz hâle getirdi. Kafasını yere vurdu, babam yeni bedeniyle çok iriydi ama Belial de dev gibiydi. Babamı tuttu, ben de yanına çömeldim.

Babam sinirden köpürüyordu. Başımı iki yana salladım. "Çok geç, baba. Tövbe etmek için son fırsatın."

Artık ümit beslemek salaklıktı. Yine de cevabını duyunca hayal kırıklığına uğradım.

"Ben O'nun ayaklarına kapanmam!"

Belial başını iki yana sallayıp, "Cehennemde kapana-caksın, kardeşim," diye mırıldandı.

Babam ona tükürmeye çalıştı ama kendi çenesine tükürdü. Kafamı kaldırıp Anna'ya baktım, devam etmesini diledim.

Sesi çok berraktı. "Bir zamanlar sana ihanet edip şimdi pişman olan ruhlar için senden af diliyorum. Onları hak

ettikleri evlerine geri al ve içinde hâlâ kin barındıran ruhları cehenneme gönder...”

Karanlık oda aydınlanmaya başladı, sanki gece lambaları açılmıştı. Fısıldayan iblisler tepemizde daireler çizip döndü. Belial bana sırıttı.

“İşe yarıyor!” dedim Anna’ya. “Devam et!”

Anna gözlerini kapatmıştı, yüzü ıslıl ıslıldı. . Elinde parlayan kılıçla şu büyümlü sözleri söyledi: “Bütün iblisleri yüzünden kov!”

Aniden başım döndü ama etrafıma bakınca yalnız olmadığımı fark ettim. Herkes kocaman açılmış gözlerle yere bakıyordu. Blake ile göz göze geldik. İkizleri, Kope’u, Z’yi gördüm.

Ne oluyordu? Feci bir deprem gibiydi. Hep birlikte *ölecek* miydik? Bu gece hepimiz gidecek miydik?

Aniden yükseleceğini hissettiğim korku birdenbire değişti ve içimi müthiş bir sıcaklık sardı, odaya mutlak bir sessizlik çöktü.

Anna duasının son kısmını etti: “Tüm kalbimle, Nefillerin ruhlarındaki iblis lekelerinin yıkanmasını diliyorum. Hem buradakilerin hem bizden önce gelenlerin... Lütfen bize de bir kurtulma şansı bahşet!”

Bir gümbürtüyle yer yarıldı. Anna sendeleyip kılıcı elinden düşürdü. Kılıç yarığın derinliklerine doğru yuvarlandı. Masalar ve sandalyeler devrilirken Anna’yı tutup kenara çektim. Yan kapıya doğru baktım, altı-yedi metre ötedeydi. Oraya ulaşmak zorundaydık.

Oda tekrar durgunlaştı.

Düklerin ruhları teker teker vücutlarından çıktı. Karanlık ruhlar birer birer çatlağa doğru çekildi ve sonsuza dek cehennemi boyladılar. Babamın ruhunun yükselişini, son anda elini bana uzatışını kabullenmek istemediğim kadar üzümlere izledim. Sonra ruhu girdap gibi döndü. Aşağı, aşağı, aşağı.

Gitti.

Derken gökten melekler indi, bir grup hâlinde odayı aydınlattılar. *Biraz geç kalmadınız mı?* demek istedim. Ama sonra gülümsedim çünkü onlar olmadan durumu kurtarmıştık. Anna önderlik etmişti.

Meleklerin gelmesiyle birlikte yine o güzel duygu içimi sardı. Belial gözlerini kapatıp yüzünü göğe çevirdi. Odanın içinde canlı bir şey vardı. Göremediğim ama hissettiğim bir şey. Anna'nın yanındayken ya da annesini gördüğüm zaman duyduğum o ılık sevinç gibiydi ama daha da saftı. Daha güçlüydü. Her şeyi sarıyordu.

Bir sevgi hissiydi.

"Her şey yolunda," diye içimi rahatlatan rüzgârımsı bir fısıltı duydum kulağımda. Kalbim çok hızlı atıyordu. Büyük Kanyon'da o gün dediklerimi hatırladım. *Sen iblislerden kurtul, ondan sonra barıştan bahsedebiliriz.* Eh, tükürdüğümü yalayacaktım. Sanırım dersimi almıştım.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Anna'ya doğru baktım, ruhları kurtulan birkaç iblisin nişanındaki lekelerin silinişini ve ruhlarının göğe yükselişini huşu içinde izliyordu.

Belial ve Anna birbirlerine baktılar.

“Aferin sana, yavrum,” dedi Belial. Anna’ya sımsıkı sarıldı, Anna ise o koca gövdenin içinde kayboldu. Derken tıpkı diğerleri gibi onun da ruhu göğe yükselince Büyük Rotty’nin bedeni oraya yığıldı. Belial ruhunun arınmış yeniliğiyle ışıklar saçarak bize gülümsedi, beyaz kanatlarını çıırttı. Son kez gülümseyip yukarıya uçtu.

Melekler bizi bırakıp göğe yükseldiler. Anna’ya baka kaldım. Gözleri sevinçle ısıldı. Yaşıyordu. Kurtulmuştu. İkimiz de kurtulmuştuk. Onu kendime çekip sıkıca sarıldım. Kollarımda kahkahalar attı.

Sonra bir... garip hissettik. Tüm gövdem ağırlaştı, fazlasıyla ısındı; arkasından bir çekim hissettim, göğüs kafesim vakumlanıyordu sanki. Nişanımın olduğu noktadan koyu kırmızı dumanlar çıkıp kaybolurken bakakaldım.

Nasıl yani?

Anna’ya bakınca, onun nişanından da koyu sarı bir rengin uçtuğunu, nişanının kar gibi beyaz kaldığını gördüm. Bir elini göğsüne koydu, sonra nişanıma bakıp gülümsedi. Bakışlarımı içerideki diğer Neflere çevirdim, hepsi birbirinin beyaz nişanına bakıyordu. Ne demekti bu?

Odada hayatta kalmış, yaklaşık elli Nefil vardı. Bütün müttefiklerimiz mucizevi bir biçimde yanımızdaydı, gerçi bazıları perişan hâldeydi, üstleri başları yırtıktı, bir yerleri kanıyordu. İçerisi ceset ve moloz doluydu. Sanki herkes sormaya korkuyordu... Bitmiş miydi? Gerçekten mi?

Birdenbire yer sarsıldı. Anna üstüme düştü. Bir metal gıcirtısı duyuldu. Bina çökmek üzereydi.

“Buradan çıkmamız lazım!” diye bağırdım.

Herkes aynı anda ayaklanıp koşmaya çalıştı. Ginger yere düştü, Marna’yı çekti, Marna ayağını burktu. İkisini de tutup ayağa kaldırdım. Derken Kope ve ben Zania’yı kaldırdık çünkü bu sefer o düşmüştü. Anna’nın elini tutup onu yanıma aldım, devrilen sandalyelerin arasından ite kaka geçip moloz yığınının üstünden atladık. Kendimden önce Anna’yı kapıdan dışarı ittim, bodrum katın merdivenlerini çıkıp binadan uzaklaşınca, karanlık geceye çıkıp rahat bir nefes aldım. Hepimiz kaçmıştık, koşarken sallanan binaya doğru baktık, birbirimize destek olduk.

Başardık. İnanamıyordum ama iblisler gitmişti ve biz kurtulmuştuk. Anna’nın elini sıkımla kahkahalar atmaya başladım. Ginger bana şaşkınlık içinde bakıp Marna’ya sarıldı. Diğer eliyle Blake’in kolunu tuttu, Blake de onun omzunu öptü. Anna’nın elinin avucumun içinde nasıl da sıcacık durduğuna hayret ettim ve toz olmuş siyah deri kıyafetini süzdüm. Yüzünde kuru gözyaşları ve toz lekeleri kalmıştı.

Otelimize ulaşana kadar durmadık, içerisi sağlam ve sessizdi. Birlikte pencerenin önünde dikilip Las Vegas’a baktık, el eleydik. İnsanlar dehşet içinde koşturuyordu. Başımız dönse de, aklımız şaşsa da, kaybettiklerimiz için yas tutsak da artık korkmuyorduk.

Özgürdük.

KIRKINCI BÖLÜM

GÜZEL

Altı sene sonra...

Biliyorum, herkes benimle evli olmak nasıl bir duygu diye merak ediyordur. Şahane bence, övünmek gibi olmasın. Çoğu açıdan diğer çiftler gibiyiz. Kirli çamaşırlarımı sağda solda bıraktığım için Anna'dan azar işitiyorum ve bayık kız filmleri izlemek zorunda kalıyorum. Ama bundan çok daha ötesi var.

FBI ve Atlanta polisine isimsiz bir mektup yazıp Marissa'nın işlerini en ince ayrıntısına kadar anlatırken, nerede konuşlandığını ve hatırlayabildiğim kadar çok müşterisinin ismini sıralarken Anna yanımdaydı. İsimsiz ihbar da olsa bir risk almıştım çünkü Marissa mektuptan haberdar olsa kolaylıkla izimi bulup beni öldürtebilirdi.

Endişeyle, peşimize düşecek kötü adamları bekleyerek

ve Anna'yı gözümün önünden ayırmayarak yedi ay geçirdim. Derken haber patlayıp uluslararası medyada yankılandı. Dünyanın gördüğü en büyük ihbardı. Dünya çapındaki seks köleliğine ışık tuttu. O gece haberleri izlerken Anna yanımda durup omzumu sıktı. Marissa bileklerinden kelepçelenip götürülürken gözlerinden yaşlar aktı. Sonra kollarını boynuma dolayıp yanağımı öptü ve "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı.

Altı hafta sonra, Marna'yı kaybettiğimiz zaman Anna göğsümde ağlarken ben ona sarılıyordum. Anise nur topu gibi bir bebektir ama annesini hiçbir zaman tanımayacaktı.

"Cennette," dedi Anna gözlerini silerek. "Bir melek inip onu götürdü."

Ben de Anna'ya sarılırken yutkundum, hem rahatlamıştım hem üzgündüm. Bizim cinsimizin üstündeki bazı lanetler kalktıysa da bazıları baki kalmıştı. Hâlâ günahkâr Nefil doğamızın ağırlığını hissediyorduk ama artık öldükten sonra doğrudan cehennemi boylamıyorduk.

Anna ve ben de tıpkı diğer çiftler gibi, iş sorunları ve diğer problemler konusunda birbirimizi deneme tahtası olarak kullanıyorduk. Anna sosyal hizmetler çalışanı olarak hâlâ dünyayı kurtarmaya uğraşıyordu ancak kurallar ve mevzuat sistemi elini kolunu bağlıyordu. Sinir bozucu çocuk istismarı davalarıyla karşılaştığında ve dayanamayıp ağladığında onu teselli ediyordum.

Benim işime gelince, Lascivious'ın dördüncü yılında Raj aşırı dozdan öldü. Ölümü kazaydı ama onun ardından grup hiçbir zaman bir araya gelemedi. Hepimiz ayrı yollara gittik. Ben Jay'le birlikte sektörün arka planında çalışıyor, müzikle uğraşıp yapımcılık işini öğreniyordum. Sahnede olmanın heyecanını özlemiyor değildim ama en azından Anna gösterilerden sonra üstüme atlayan kızlarla uğraşmak zorunda kalmıyordu artık.

Gerçi bir keresinde sahne arkasında bir kızı kolundan tutup, “Kusura bakma ama sırnaşıp sarkmaya çalıştığın kişi *benim* kocam oluyor, o yüzden ellerine hâkim ol,” demesi çok tahrik ediciydi. Güneyli nezaketiyle söylemişti fakat kızın façasını aşağıya almaya hazır olduğunu duruşundan anlamıştım.

O gece beni o sırnaşıktan kurtardığı için Anna'yı ödüllendirmiştim.

Sanırım diğer evli çiftlerden ayrıldığımız nokta da buydu.

Çokça vaktimiz anadan doğma geçiyordu. Kıyaslamak haksızlık aslında, biz çok badire atlatmış, çok şey görüp geçirmiştik. Diğer insanlarla aynı endişeleri taşı mıyorduk.

Ama ne diyebilirim ki? Hayat güzeldi. Anna ne zaman bulaşık yıkarken o küçük poposunu sallasa ya da bir köşeyi ovma k için küvete eğilse temizlikçi tutmayı istememesine seviniyordum. Hayvanın tekiyim, farkındayım. Arkadan sinsice saldırma uzmanıyım. Anna bir tencere karıştırırken ya da kek pişirirken ya da bulaşık durularken sessizce

yaklaşıp üzerine saldırıyorum. O da, “Kai!” diye çığlık atıp işine devam etmeye çalışıyor.

Ama ben bayağı ısrarcıyım.

Bir sene önce koltukta yan yana uzanırken Anna göğsümdeki o küçük tüylü alanda parmaklarını gezdiriyordu. Eski bir endişem su yüzüne çıktı.

“Sence aldırmalı mıyım?” diye sordum. “Tıraş edebilirim ya da epilasyon?”

Anna şaşkın şaşkın bana baktı. “Ne? Şu tüyleri mi? Neden? Ben seviyorum.”

Başını tekrar koluma yaslayınca ona sarıldım. Çok şanslıydım.

İşte tam da bu yüzden Malawi’den çocuk evlat edinme konusunu açınca sükûnetimi korumaya çalıştım. Anna bir sürü kötü huyumu sineye çekiyordu, o yüzden küçük bir insanın gelip bizim huzurlu yuvamızı işgal etmesi düşüncesiyle çığlıklar atmamak için kendimi zor tuttum. Çok şey değişecekti.

Ortalıkta cırılçıplak dolaşamayacaktık.

Anna’yla canımın istediği yerde sevişemeyecektim.

Geceleri gönlümce sesle davul çalamayacaktım.

Açık saçık sözler yazamayacaktım.

Anna’yla canımın istediği yerde sevişemeyecektim. Ah, bir dakika, onu zaten söyledim. Ama tekrar etmeye değerd.

Hâlâ paylaşmaktan hoşlanmayan, bencilin tekiydim,

özellikle Anna konusunda. Ama uzun zaman önce öğrenmiştim bana ait olmadığını. Yüreği benimdi ama sevgisini ve cömertliğini bir sürü insanla paylaşmadığı zaman rahat edemiyordu.

Patti'yi deli gibi özlediğini biliyordum. Ben de özliyordum, o yüzden Anna'nın neler hissettiğini hayal bile edemiyordum. Anna'nın bir aile özlemi çektiğini biliyordum ve konuyu açtıkça ben de kafasındaki o hayali gitgide daha... hoş görmeye başlıyordum.

Ona davul çalmayı, müzik yapmayı öğretebilir, istediğin minik rockçı giysileri giydirebilirsin, paten kaymayı gösterebilir ve...

Sonra bir çocuk yerine birkaç kardeşten bahsediyor, ben de bana kalp krizi geçirtmeye çalıştığını düşünmeye başlıyordum. Yüzü öylesine sevinç doluyor ki ben de ellerimi havaya kaldırıp iç geçiriyorum. Neden olmasın? Hadi yapalım bari.

İşte böylece buradayız, Malawi'de, Kope ve Zania'nın yetimhanesindeyiz. İkisi de iyi görünüyor. Bir yığın çocukla ilgilenmek onları yaşlandırmadıysa, Anna ve ben de iki oğlanın üstesinden gelebilirdik herhâlde.

İtiraf edemeyeceğim kadar gergindim, o yüzden Anna'nın elini sıkı sıkı tutuyordum. Kope çocukları getirmeye gidince bana gülümsedi. Duygusallaştığından gözleri doluyordu. Şu

iki çocuk, Anna gibi bir anneye sahip olacakları için dünyanın en şanslı veletleri diye düşünüyordum içimden.

Kope kucağında iki yaşlarında bir çocuk ve bir bebekle birlikte geri döndü, ikisi de çok şirindi. İçimden planladığım bir heyecan fişkırdı, üstüne biraz daha gerildim.

Bunlar benim oğullarımdı. Benim *oğullarım*.

Tanrım, inanamıyordum.

Anna bebeğe yaklaştı, bebek de ona hemen ısındı. Sevgilimin yüzünün hiç bu kadar güldüğünü görmemiştim. Işık saçıyordu resmen. Bebek kollarını kanat gibi çırpı, agucuk gugucuk diye sesler çıkardı ve Anna'nın saçlarını çekti.

"Merhaba Onani," dedi Anna gülerek.

Ben de gülmeden edemiyordum. Daha büyük çocuğa baktım, adı Mandala'ydı. Onu kazanmak daha zor olacaktı. Pek güven dolu değildi. O duyguyu anlayabiliyordum. Ama ben hazırlıklı gelmişim. Yanma çömeli cebimden bir oyuncak araba çıkardım. Fazla yaklaşımadan çocuğa uzattım. Bana doğru dikkatlice bir adım attı.

"Artık senindir, dostum," diyerek kolumu çocuğa doğru uzattım. "Sana getirdim."

Kolumu önde tutup bekledim ve çocuk yavaş yavaş bana doğru yürüyüp arabayı elimden aldı. Gözlerimin içine baktı, sanki arabayı geri almamı ya da ona bağırmamı bekliyordu. Başımı sallayıp ona gülümsedim. Çömeli çocuğa arabayı yerde sürmesini gösterdim. Hatta şahane motor efektleri çıkardım ve çocuk aniden kafasını kaldırıp gülümsedi.

İçimde kabaran duyguları bastırmak için yutkundum. Bu

TATLI CAZİBE

oğlanın bana güvenmesini istedim. Benden hiç korkmamasını... Ona iyi davranmak istedim.

Daha düne kadar çocuk olayına karşı nasıl da temkinliydim. Ne tuhaf. Ama Anna'ya bunu söylemedim. O kadar sevinçliydi ki ben de heyecanlı olmadığım için kendimi berbat hissetmiştim. İki çocuğa, iki yabancıya, ihtiyaç duyacakları şekilde bakmak için kalbimde nasıl yer açacağımı bilemiyordum. Zamanla alışırım diye ummuştum ama galiba insan doğal bir şekilde yapıveriyordu.

Bir çocuğu sevmek gibi... Kalbim genişledi ve beynim özel bir çaba sarf etmeksizin onlara yer açtı. Çocuklar bir girdi mi kalıyorlardı. Onlar benimdi. Ben onlara bir şeyler sunup destek olacaktım.

Yetimhanede saatlerce kaldık, çocukların kişiliklerini öğrenip bize iyice alışmalarını sağladık. Onları şimdiden L.A.'in dış mahallelerindeki evimizde hayal edebiliyordum. Küçük bir bahçemiz vardı. Sokağın başında bir park bulunuyordu. İkisini gözümde canlandırabiliyordum. *Kendimi* orada onlarla hayal edebiliyordum.

Odanın kapısı açıldı ve başka çocuklar içeri girip bizi meraklı meraklı süzmeye başladı. Hepsi Anna'nın parlak saçlarından büyülenmişti, güzel gülüşünün çekimine kapılıyorlardı. Onları suçlayamazdım.

Çocukları eğlendirmek ne kadar kolaydı. Çoğu sadece ilgi istiyordu, ben de onlara ilgi gösterdim ve beni güldürdüklerini keşfettim.

"Kai," dedi Anna. "Galiba birisi seninle tanışmak istiyor."

İzlendiğimi hissettiğim noktaya doğru kafamı çevirdim. Dört yaşında küçük bir kız kapının yanında durmuş, gözlerini suratıma dikmiş, bakıyordu. Aurası güçlüydü, çoğu çocuğunkinden daha doluydu. Negatif duyguları derindeydi. Neler yaşadığını merak ettim. Beni seyrederken gri puslu aurasında turuncu şimşekler çakıyordu. Fakat en garip yanı, aurasının üst kısmıydı. Bulanıklaştı, sonra pamuk şeker gibi pembe oldu.

Doğruca bana bakıyordu... ve sevgi mi duyuyordu? Ben-
ce kafası karışmıştı ama kızın bakışı çok kuvvetliydi. Göz-
lerimi ondan ayıramadım.

“Merhaba,” dedim ona. “Adın ne?”

Kız beni gösterip, “*Bambo*,” dedi.

Zania’ya doğru döndüm, alnını buruşturdu. Zania ve Kope ikisi birden kızın yanına çömeldi ama kız onlara hiç aldırış etmedi. Gözleri bendeydi.

“Adı Alile,” dedi Zania bana. *Ah-Lee-leh*. “Anlamı ‘kız ağlıyor’.”

“Alile,” dedi Kopano kıza. “*Zikuyenda bwanji?*”

“Kız Çevaca biliyor,” diye fısıldadı Zania. Anna yanıma geldi.

Alile’nin koruyucu meleği alçağa inip bir şey fısıldadı ve kızın aurasındaki kara renk aydınlandı. Bir yetişkinin bile bir ruha karşı bu kadar açık olması olağan dışıydı, bir çocuk içinse daha nadirdi. Kız bana doğru yürüyünce nefesimi tuttum, meraklı ve biraz da gergindim.

Küçük kız kuru elleriyle uzanıp bana dokununca kıpır-

TATLI CAZİBE

damadan durdum. Suratı benimkine çok yakındı ve sanki gözlerimin derinlerine bakmaya çalışıyordu. Küçük elini yanağımda tutup öz güvenle kucağıma oturuverdi. Tekrar bana net bir kelime söyledi. “*Bambo*.”

Burada bir şey oluyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama kaygılanıyordum, başım dönüyordu. Alile’den gözlerimi ayıramıyordum fakat göz ucumla Kope ve Zania’nın bakıştığını gördüm.

“*Bambo* ne demek?” diye sordu Anna.

Kopano hafifçe öksürdü. “Baba anlamına geliyor.”

Kutsal annemiz...

Eğer oturuyor olmasaydım düşüp bayılabilirdim. Baba mı? İyi de neden? Narin küçük kıza baktım; gömleğime dokunuyor, beni inceliyordu.

Zania işaret diliyle anlatmaya başladı. *Cinsel istismar nedeniyle kapatılan başka bir yetimhaneden buraya nakil oldu.*

Gırtlığıma ekşi bir tat geldi ve boğazım kurudu. Anna’ya baktım, dehşet içindeydi. Bu zavallı küçük kıızı düşünüp dişlerimi sıktım. Daha ufacıktı. Benim çok iyi tanıdığım bir dünyanın alçakça eylemlerinin kurbanı olmuştu. Aurasının neden bu kadar koyu renk olduğu belliydi. Ona her kim dokunduysa o kişiyi bulup öldürmek istedim.

Kopano, Alile ile Çevaca konuştu, Zania da bize tercüme etti.

“Kıza Kaidan’ın arkadaşı olduğunu ve neden ona baba dediğini öğrenmek istediğini söyledi.”

Alile mutlak bir rahatlık ve samimiyetle bana sokulunca nefesimi tuttum, kız kafasını Kopano'ya çevirip cevap verdi. Kope yine hafifçe öksürdü.

“ ‘Rüyamda o benim babamdı,’ diyor.”

Nefes alamıyordum. Ben...

Bu kız beni rüyasında görmüştü. Kesin bir *melekti* ya da çok az kişiye verilen bir yeteneğe sahipti. Bakışlarım Anna'ya kaydı, o da gözlerini hayretle açmıştı. Büyük bir olaydı. Kenara atılacak ya da gülüp geçilecek bir şey değildi.

Bu yetimhaneden Onani ve Mandala ile birlikte ayrılıp bu küçük kızı arkada bıraktığımızı hayal etmeye çalıştım. Şiddetli, ani ve sahiplenici bir dürtü fırtına gibi beni sardı ve kıza sarıldım. Onu bırakmayacaktım. Bir daha kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecektim.

Benim kızımdı o. Bir hediye idi. Bir nimetti. Hiçbir zaman istediğimi zannetmediğim bir şeydi ama artık onu elimden almaya kalkan olursa alını karışlardım. Yüreğim genişledi, ona yer açtı. İçim çok rahattı. Alile bana iyice sokuldu; sanki tam burası, kucağım onun yuvasıydı. Gözlerim yanmaya başlayıp nemlenince durdurma zahmetine girmedim.

Yanaklarımı yakan yaşları elimle sildim. Zayıf hissetmiyordum. Hatta kendimi daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Anna elimi tuttu, ona sarıldım. Onani ve Mandala ayaklarımızın dibinde oynuyordu, bebek Alile'nin çıplak ayağını seviyordu.

TATLI CAZİBE

Karım. Oğullarım. Kızım.

Onlara çok iyi davranacaktım. Yemin ederim. Ben babamın oğluydum ama o içimde yaşamıyordu. İşte bu, benim olmayı seçtiğim kişiydi. Yaratıcı'yı, Belial'i, Patti'yi, Mariantha'yı ve bana yukarıdan gülümseyip, "Çok güzel," diyen tüm melekleri düşündüm.

Katılmak zorundayım. Gerçekten de feci güzeldi.

DÜK İSİMLERİ VE GÖREV TANIMLARI

Dük İsmi- Görev Tanımı-Çocukları
(*Tatlı Cazibe*'de Adı Geçen Nefiller)

Alocer (Al-ō-sehr): Öfke. Sevgiyi küçümseme, yıkım getirme, çabuk sinirlenme, bağışlamama: Kopano (Kō-pah-nō).

Astaroth (As-tı-roth): *Zina*. Evlenirken verilen sözleri bozmak, eşini aldatmak: Ginger ve Marna.

Belial: (Beh-leel): *Madde bağımlılığı*. Başta uyuşturucu ve alkol olmak üzere fiziksel bağımlılıklar: Anna.

Jezebet (Je-zı-bet): *Yalan*: Sahtekârlık ve yalancılık.

Kobal (Kō-bal): *Oburluk*. Kişinin bedeninin istediğinden veya ihtiyaç duyduğundan fazla tüketme ayrıca Tembellik, fiziksel veya ruhani görevlerden kaçınma, miskinlik, ilgisizlik: Gerlinda.

Mammon (Ma-mun): *Açgözlülük*. Dünyevi kazançlara duyulan arzu, para hırsı, bencilce ihtiraslar: Flynn.

Melchom (Mel-kom): *Kıskançlık*. Başkalarının özellikle-

TATLI CAZİBE

rine, statülerine, yeteneklerine veya konumlarına sahip olma arzusu; kıskançlık, özenme: Blake.

Pharzuph (Far-zuf): Şehvet. Bedensel zevklere duyulan arzu, evlilik dışı cinsel ilişki isteği: Kaidan (Ky-den).

Rahab (Rā-hab): *Kibir:* Kendi yeteneklerine duyulan aşırı güven, yersiz gurur, diğer günahları doğuran bir günah.

Shax (Shaks) *Hırsızlık.* Çalmak.

Sonnelion (Sō-nee-lee-un) *Nefret.* Önyargıları teşvik etme, başkalarına karşı kötü niyet besleme, düşmanlık.

Thamuz (Thā-muz): *Cinayet.* Başkasının canını almak.